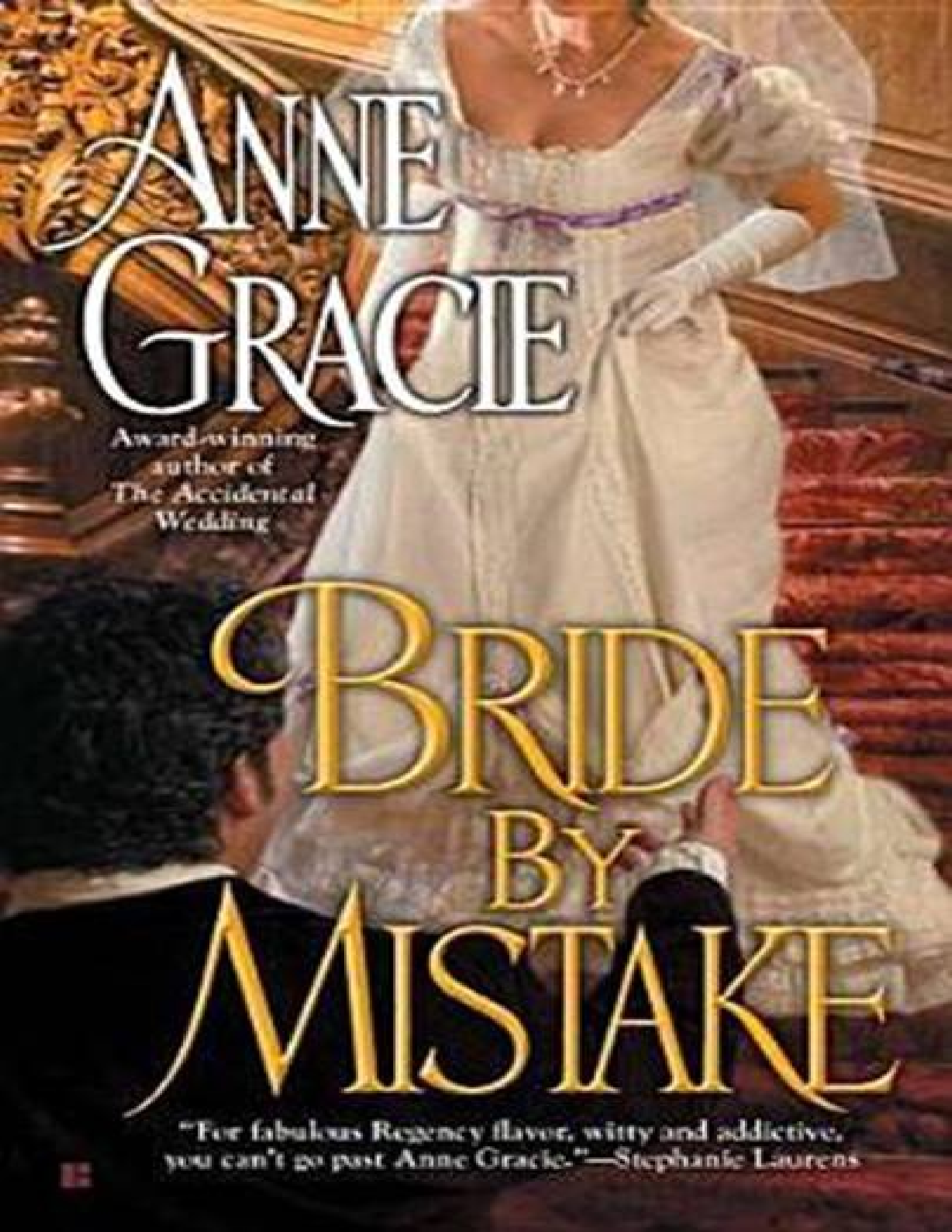

ANNE GRACIE

Award-winning
author of
*The Accidental
Wedding*

BRIDE BY MISTAKE

"For fabulous Regency flavor, witty and addictive,
you can't go past Anne Gracie."—Stephanie Laurens

CÔ DÂU SAI LẦM

ANNE GRACIE

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục lục

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
PHẦN KẾT

Nội dung:

Ở tuổi mười ba, giữa lúc chiến tranh, Isabella đã được cứu khỏi một cuộc hôn nhân ép buộc với người mà cô ghét khi chàng Trung úy trẻ đẹp trai Luke Ripton cưới cô. Trung úy Luke Ripton, cao lớn, bí ẩn và đẹp như một tổng lãnh thiên thần. Anh gởi cô vào một tu viện, và về nước. Cô chờ - như một nàng công chúa trong một tòa tháp chờ hoàng tử - trong tám năm. Thời gian đằng đẵng trôi qua, những giấc mơ của cô ngày một héo mòn đi và đã đến lúc Bella phải làm chủ cuộc đời mình...

CHƯƠNG 1

London 1819

“Cậu là đồ điên, Ripton!”

Luke Ripton nhún vai và ghì cương ngựa. “Cỗ xe có thể sửa lại được mà, Jarvis. Ít nhất thì mấy con ngựa của cậu cũng đâu có thương tích gì đâu.”

“Cám ơn đã quan tâm!” Jarvis gầm gừ. “Sát sạt qua tôi như - cậu gần như va vào mấy bánh xe của tôi ấy-“

“Nhưng mà có trúng đâu,” Luke lạnh lùng cắt lời. Cái gã này cưới chậm như người lần đầu tiên biết cưới ngựa vậy. “Đâu cần phải né tránh làm gì. Cậu chỉ cần giữ vững dây thần kinh của cậu là ổn.”

“Giữ dây thần kinh á? Tôi sẽ cho cậu thấy nó đây.” Jarvis bắt đầu tiến lên, nhưng bị những người bạn đến xem cuộc đua để làm chứng – cũng như để cá cược ngăn lại. “Bình tĩnh nào, Jarvis. Huân tước Ripton đã thắng một cách đường hoàng,” một người bạn nói.

“Ai biểu cậu thách cậu ta trước chi,” một người khác nói, đã hơi say nên cách nói sống sượng hơn. “Ai cũng biết Ripton đâu có quan tâm cậu ta sống hay chết. Điều đó làm cậu ta – hic! – bất khả chiến bại.”

Luke nghiêng chiếc mũ của mình với đối thủ vẫn còn đang tức đến bốc khói và phi đi. Đó có phải sự thật? Anh có quan tâm mình sống hay chết không?

Anh nghĩ về câu hỏi đó khi phi ngựa trở lại thị trấn. Không đúng, anh quyết định khi rẽ vào đường Brook Thượng. Anh không chắc mình có xứng đáng để sống hay không. Nhưng anh cũng đã nhiều phen liều lĩnh trên lưng ngựa số phận. Nhưng dường như số phận đã có kế hoạch khác dành cho anh. Bức thư trong túi anh xác nhận điều đó.

Anh dừng lại bên ngoài ngôi nhà ở thị trấn của mẹ anh. Ngôi nhà này thuộc về anh, tất nhiên – nó đi kèm với tước vị mà anh thừa kế lại khi người chú và người anh họ bị chết đuối cách đây hai năm. Nhưng mặc dù Luke yêu mẹ và đứa em gái út của anh, nhưng anh không thích sống với họ. Mẹ anh có xu hướng hay nặng nề lên. Luke thích căn hộ độc thân của mình,

nó gồm nhiều dãy phòng gọn gàng ở đường Clarges, ở đây không ai hỏi anh đi đâu hay khi nào về.

“Tạ ơn Trời đất!” Lady Ripton kêu lên khi Luke bước vào phòng khách. Bà rung chuông gọi trà và bánh ngọt.

Anh hôn lên má bà đưa ra. “Con không trễ quá chứ?” Bà đã yêu cầu anh đến gặp bà vào buổi sáng. Giờ là gần mười một giờ.

“Không, nhưng mẹ đang lo lắng, tất nhiên. Mấy cuộc đua đáng sợ! Mẹ không hiểu tại sao-“

“-tại sao con lại dính vào những thứ không đáng quan tâm như vậy,” Luke ngắt lời. Anh đã cố hết sức tránh xa chủ đề này từ mẹ anh, khi thật.

“Mẹ không được quan tâm sao? Con trai mẹ, con trai duy nhất của mẹ, đã liều mạng mình-“

“Mạng con vẫn còn đây mà, Mama. Con xin lỗi vì đã làm mẹ lo lắng không cần thiết,” Luke nói quả quyết. Anh mà biết ai đã mách lẻo chuyện này cho mẹ anh biết, anh sẽ vặn cổ cho biết tay. “Giờ thì, mẹ muốn nói gì với con thế?”

Làm như anh không biết chuyện gì. Molly đã tiết lộ chuyện mà mẹ và các chị anh sắp nói tới. Mặc dù Luke đã cho bà được toàn quyền quyết định làm gì bà thích, nhưng mẹ anh vẫn muốn anh phê duyệt tất cả những sắp đặt – theo cách bà nhắc nhở anh rằng anh là trụ cột của gia đình. Không biết bà sẽ phản ứng thế nào nếu anh đưa ra gợi ý thực sự của riêng anh...

Mama trở thành góa phụ kể từ khi Luke vẫn còn đi học và Molly là một bé gái nhỏ xíu. Luke vào quân đội khi anh mười tám, và Mama đã xoay sở để đưa ra mắt và kết hôn thành công cho hai người chị của Luke. Bà đã quen với việc quyết định, dù vậy bất cứ ai quan tâm đến bà cũng đều thấy bà đã phải gánh vác quá nhiều. Đó là công việc của một người đàn ông.

Vì vậy mỗi tuần họ làm cái công việc là Mama đưa ra các kế hoạch và các chi tiêu, còn Luke sẽ phê chuẩn.

Anh uống trà và lắng nghe với một nửa cái tai. Ngày hôm nay anh thậm chí còn thấy ít hứng thú với những sự sắp xếp của bà hơn thường lệ. Anh phải nói cho bà biết về bức thư ở trong túi anh.

Bà sẽ không thích nó.

“Giờ thì, về vũ hội, mẹ nghĩ chúng ta sẽ mời trước bốn mươi người. Molly và mẹ đã lập ra một danh sách, nhưng vẫn muốn hỏi con muốn chúng ta sẽ mời ai. Mẹ không nói đến những người đã thân thiết như Rafe, Harry, hay Gabe, và vợ của họ, tất nhiên – họ đã lúc nào cũng có tên trong danh sách của chúng ta. Molly không bao giờ quên chuyện khi nó còn nhỏ, tất cả các anh đã hứa sẽ khiêu vũ với nó ở buổi ra mắt đầu tiên. Tạ ơn Thượng Đế vì tất cả đã trở về từ chiến tranh.”

Không phải tất cả, Luke nghĩ, vì mẹ anh không biết Michael nhiều lắm.

“Còn ai đặc biệt mà con muốn mẹ mời không? Một quý cô đặc biệt nào đó?” bà nói với sự nhấn mạnh tinh tế.

“Lady Gosforth?” anh nói, gọi tên người cô tuyệt vời của mấy ông bạn của mình.

Mẹ anh vỗ nhẹ lên bàn tay anh. “Không đánh trống lảng, Luke. Con biết rõ ý mẹ là gì mà. Đã hai năm kể từ ngày con kế thừa tước vị của chú con, và cũng đã đến lúc con nên nghĩ nghiêm túc tới chuyện hôn nhân.”

**
Cơ hội tốt đây. Luke đặt tách trà của mình xuống. “Về chuyện đó, con cũng đang nghĩ nghiêm túc về việc kết hôn.” Nghiêm túc một cách chết tiệt, đúng hơn là thế. Mẹ anh nghiêng người háo hức về phía trước. “Vậy là con đã để ý tới một cô dâu nào rồi à?”

“Còn hơn cả để ý; gần như là kết hôn rồi mẹ à.” Anh nuốt xuống. Thừa nhận chuyện anh đã làm khó hơn là anh nghĩ.

“Gần như là đã kết hôn? Mẹ không hiểu. Ý con là con đang nói về chuyện hứa hôn?”

“Không. Con kết hôn rồi.”

“Kết hôn á?” Tách trà của bà bị đóng băng giữa chừng trên đường đến miệng. Cổ tay bà run lên và tách trà bị buông lỏng từ mấy ngón tay đột nhiên mất hết lực và kêu lách cách trên bàn, trà bị sóng sánh ra trên mặt bàn được đánh bóng kỹ lưỡng. Mẹ anh không để ý tới nó. Một khoảng im lặng dài, sau đó bà nói trong một giọng hơi run run, “Con không thể nói đùa như vậy được!”

“Con nói thật. Không đùa.” Anh đứng dậy và đi đến chiếc bình pha lê đựng rượu sherry.

“Nhưng con kết hôn khi nào? Và cô gái đó là ai? Và tại sao, lạ Chúa tôi, tại sao chứ?”

Anh rót cho bà một ly sherry và nghĩ xem làm thế nào để nói về cuộc hôn nhân của mình cho nó rõ ràng hết mức có thể. Nhưng đó là chuyện không dễ dàng. Anh không chắc đó có phải là chuyện tốt lành không nữa.

Bà cầm lấy cái ly trong vô thức. “Đừng nói với mẹ - cô ta là loại đàn bà tham lam đã bẫy con-“

“Không có chuyện đó!” anh nói kiên quyết. “Đừng nghĩ con là thằng ngốc như vậy, Mama. Cô ấy là một tiểu thư, rất đáng kính trọng, có xuất thân tốt-“

“Một góa phụ,” mẹ anh nói trong một giọng trống rỗng.

“Không chút nào. Cô ấy còn trẻ, bằng tuổi với Molly, chưa tới hai mốt.”

Mẹ anh nhìn anh bằng đôi mắt thấu xương, một cái nhìn một mà suy ra mười. “Tên cô ta là gì? Cô ta ở đâu?”

“Tên cô ấy là Isabella Mercedes Sanchez y Vaillant, và cô ấy là con gái duy nhất của Bá tước Castillejo.” Đôi mày thanh lịch của mẹ anh chau lại với nhau. “Người nước ngoài á?”

“Tầng lớp quý tộc Tây Ban Nha.” Một lời đáp trả khá gay gắt.

“Người tị nạn.” Bà thở dài. “Mẹ nghĩ cô ta hẳn rất nghèo khổ.”

“Trái lại, cô ấy là một người thừa kế. Và cô ấy không phải là một người tị nạn.”

Bà cau mày, cái nhìn bối rối. “Mẹ không nghe nói về bất kỳ nữ thừa kế người Tây Ban Nha nào đang thăm thú ở London. Con gặp cô ta ở đâu?”

“Ở Tây Ban Nha, trong chiến tranh.”

“Trong chiến tranh?” Mẹ anh chớp mắt. “Vậy là rất lâu rồi phải không? Vậy cô ta đang làm gì lúc này?”

“Chắc là khâu vá và học những bài học của mình, con nghĩ vậy.”

“Khâu vá-“ Bà đột nhiên ngừng sững lại, nheo mắt nhìn anh, sau đó nói với vẻ nghiêm trang, “Đây không phải là lúc đùa đâu, Luke. Tại sao mẹ không gặp cô ta? Hay gặp cha mẹ cô ta chứ? Và tại làm sao mà phải giữ bí mật cái đám cưới-“

“Cha mẹ cô ấy chết rồi. Và mẹ không gặp cô ấy bởi vì một lý do rất rõ ràng là cô ấy vẫn còn ở Tây Ban Nha.” Và anh không đang nói đùa.

“Ở Tây Ban Nha?” Bà cau mày. “Nhưng đã hàng năm rồi kể từ khi con ở Tây Ban Nha. Mẹ không hiểu. Làm thế nào mà con có thể kết hôn với một cô gái vẫn còn ở Tây Ban Nha chứ?” Luke nhìn ra xa. “Đám cưới cách đây khá lâu rồi mẹ à.”

Bà nghiêng người về phía trước, khuôn mặt đầy sự thắc mắc. “Bao lâu?”

“Mùa xuân năm 1811.”

Bà nhắm tít. “Cách đây tám năm á? Khi con mới mười chín?” Bà nhìn chăm chú, trán bà nhăn lại với vẻ hoang mang. “Và từ đó đến nay con chưa bao giờ nói với mẹ chuyện đó? Tại sao chứ, Luke? Tại sao?”

“Đó là điều đúng đắn phải làm vào lúc đó.” Đây là lời giải thích duy nhất anh chuẩn bị được.

Bà nhắm mắt lại như thể đã quá sức chịu đựng, mẹ anh dựa lưng vào ghế và quạt quạt vào người, mặc dù, bây giờ là tháng Ba, một chút ẩm áp cũng không có.

“Thêu vá?” Đôi mắt bà vụt mở và bà ngồi thẳng dậy với một cái giật mạnh. “Cô gái đó bao

nhieu tuổi vậy? Vào năm 1811, Molly vẫn còn là một đứa trẻ-“

“Mười ba. Và đúng rồi mẹ, Isabella cũng gần mười ba khi con cưới cô ấy.”

“Con đã cưới một đứa trẻ á?” Bà gần như rít lên. “Trời ơi, chuyện này mà bị phát hiện thì là một vụ bê bối cho mà xem!”

“Con không có ý định để lộ chuyện này ra.”

“Nhưng mà Luke... Mười ba! Chỉ là một đứa trẻ! Sao con có thể làm vậy chứ?” Bà nhìn anh với cái nhìn một chút kinh tởm.

“Đừng vô lý thế, Mama,” anh nói về cộc cằn. “Tất nhiên con đã không bao giờ chạm vào cô ấy. Mẹ nghĩ con là loại người gì vậy?” Và bởi vì anh vẫn còn nhìn thấy sự bối rối và lo lắng trong đôi mắt mẹ mình, anh tiếp tục, “Con cưới cô ấy là để bảo vệ cô ấy, tất nhiên. Và sau đó con đã giao cô ấy cho người di chăm sóc, bà ấy là một nữ tu.”

Mẹ anh lắc đầu và nói trong một giọng cam chịu, “Có là người Công giáo thì cũng vậy thôi. Mẹ biết.” Bà lắc lắc ly sherry trầm tư trong một lúc, uống cạn nó, và nói dứt khoát, “Chúng ta sẽ hủy hôn.”

“Không, không được.”

“Nhưng con lúc đó chưa được hai mốt tuổi, chưa đủ tuổi hợp pháp để kết hôn mà không được sự cho phép của cha mẹ. Và nếu cô gái đó vẫn còn nguyên vẹn, thì sự hủy hôn là-“

“Không.”

“Tất nhiên là con phải làm vậy. Con chỉ đơn giản là nộp-“

“Mẹ.”

Bà cắn môi và ngồi ngã người ra.

Luke nói, “Con đã nộp đơn xin hủy hôn. Nó đã bị từ chối.”

“Vì có gì-“

“Cuộc hôn nhân này là hợp pháp, mẹ à,” anh nói trong một giọng không cho phép tranh luận. Luke không có ý định giải thích cho mẹ anh hay bất kỳ ai khác biết tại sao việc hủy hôn này là không thể.

Bà nhìn anh với sự mất tinh thần nhưng đã đọc thấy được giải pháp trong đôi mắt anh. “Vậy con sẽ làm gì?”

“Tôn trọng cuộc hôn nhân này, tất nhiên. Con không còn lựa chọn nào khác.”

“Còn cô gái?”

“Cô ấy cũng không có lựa chọn nào khác.”

“Ta biết, Luke, nhưng cô ta nghĩ gì? Cô ta cảm thấy thế nào?”

Anh cho mẹ mình một cái nhìn trống rỗng. “Con không biết. Không quan trọng cô ấy nghĩ gì hay cảm thấy gì – cuộc hôn nhân này là hợp pháp và chúng con đã mắc kẹt với nó – và con hy vọng con không cần phải nói, mẹ chỉ nghe bằng tai, Mama.”

“Dĩ nhiên,” mẹ anh thì thầm.

“Người Tây Ban Nha đã quen với hôn nhân sắp đặt; chuyện này cũng không có gì lạ. Bên cạnh đó, cô ấy lớn lên ở một tu viện.”

Mẹ anh cho anh một cái nhìn bối rối. “Thì sao chứ?”

“Cô ấy sẽ có thói quen vâng lời,” Luke giải thích. “Các nữ tu hiến dâng hết cuộc đời của mình cho sự thiếu thốn, chay tịnh, và vâng lời.”

Mẹ anh chớp mắt. “Ta hiểu,” bà nói yếu ớt.

“VẬY ĐẤY, CHỈ CÓ THẾ. CON ĐI ĐÂY.” Anh đứng dậy để rời đi.

“Luke Ripton, không được bước một chân ra khỏi căn phòng này cho đến khi con giải thích xong.”

Luke nhướng một bên mày. “Con đã nói với mẹ mọi thứ mẹ cần biết rồi.”

Mẹ anh đảo mắt. “Hãy nói như một người đàn ông.”

Nghe có vẻ như là lời buộc tội, nhưng những chuyện khác anh không muốn nói ra. Nhưng rõ ràng là mẹ anh cảm thấy cần phải bám vằm cho rõ ràng hơn. Luke miễn cưỡng ngồi xuống trở lại.

“Tại sao con không cho mẹ biết về cuộc hôn nhân của con?”

“Con nghĩ nó không quan trọng.” Vì anh nghĩ mình sẽ chết. Hoặc cuộc hôn nhân đó sẽ bị hủy.

“Không quan trọng?” Miệng mẹ anh há ra. Mẹ anh chưa bao giờ há miệng.

“Đó là thời kỳ chiến tranh, Mama. Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Với cô ấy. Hoặc với con.” Anh nhún vai. “Nhưng nó đã không xảy ra.” Bà khép miệng lại, sau đó mở ra, và anh nhanh chóng nói thêm, “Con đã chuẩn bị những sắp xếp cần thiết trong trường hợp con chết. Ai cũng được quan tâm; mẹ không có gì phải lo lắng.”

Bà nhìn chăm chăm vào anh trong im lặng. “Chỉ có sự mất mát con trai của mẹ.”

Anh nhún vai lần nữa. “Nhưng điều đó đã không xảy ra. Con biết giới quý tộc nếu biết tin về cuộc hôn nhân của con họ sẽ phản ứng thế nào, vì thế con tính sẽ trở lại Tây Ban Nha để-“

“Xem xét lại các tài sản của con ở Tây Ban Nha? Đó chỉ là một phần tài sản mà con đã bỏ bê.”

Anh cứng người lại, không thích lời buộc tội đó, mặc dù đó là sự thật. Anh tính sẽ bán các tài sản ở Tây Ban Nha, không muốn làm gì với chúng. Anh không muốn gợi nhớ tới thời gian anh ở Tây Ban Nha. Anh ghét nó. Nó làm anh cảm thấy muốn bệnh với ý tưởng trở về đó.

Nhưng số phận một lần nữa lại trêu ngươi anh. Đề nghị hủy hôn bị từ chối và anh không còn lựa chọn nào khác là trở lại cái đất nước mà anh đã thề sẽ không bao giờ đặt chân lên lần nữa. Những ký ức mà anh cố gắng đến tuyệt vọng để quên lại trôi lên.

“Vâng, các tài sản ở Tây Ban Nha, nếu mẹ thích gọi thế. Và sau đó con sẽ trở về với một cô dâu Tây Ban Nha trên cánh tay con.”

“Mẹ nghĩ sẽ ổn thôi,” mẹ anh đồng ý. “Nhưng mà, Luke, mẹ rất buồn đấy. Mẹ đã luôn mong là con sẽ tìm thấy một cô gái dễ thương là-“

“Một cuộc hôn nhân thuận tiện với con cũng ổn,” anh nói trong một giọng khô khan. “Còn giờ thì, mẹ có muốn biết thêm gì trước khi con đi không?” Chẳng còn gì để mẹ anh thực hiện ước mơ của bà là làm cho anh có một cuộc hôn nhân giống như bà đã có với cha anh. Đó là mơ ước của bà, chứ không phải của Luke.

Ước mơ của anh...Một mảnh băng trượt xuống sống lưng anh. Không nói sẽ tốt hơn.

“Ít ra thì cô ta có xinh không?”

Anh nghĩ về Isabella lần cuối anh gặp cô, khuôn mặt cô đầy vết bầm tím và sưng vù, với cái mũi quá to, như một chú chim non hung dữ, mới nở và xấu xí. “Cô ấy chỉ mới mười ba mà mẹ. Cô ấy sẽ thay đổi sau tám năm.” Anh hy vọng thế, ít nhất là vậy.

Mẹ anh đã thấy anh lảng tránh câu hỏi. “Liệu mẹ sẽ thích cô ta?”

“Con không biết,” anh bắt lực nói. “Con biết cô ấy vốn vẹn có một ngày, và dưới một hoàn cảnh bất thường. Ai biết cô ấy giờ thế nào chứ? Giờ thì, con thật sự phải đi-“

“Còn một điều nữa.”

Anh chờ. Một sự im lặng kéo dài. Mẹ anh ngồi không yên trong chỗ ngồi của bà, xoắn chiếc khăn tay giữa những ngón tay của bà. “Luke, mẹ biết con không thích nói về...về...và mẹ tôn trọng sự riêng tư của con, chắc con cũng biết thế, nhưng mẹ phải hỏi con chuyện này. Có chuyện gì xảy ra với con ở Tây Ban Nha vậy, có chuyện xảy ra mà con không nói tới phải không?”

Anh cứng người và quay mặt đi. “Con không biết mẹ có ý gì.”

Bà nói nhẹ nhàng, “Con không thừa nhận không có nghĩa là mẹ con không thể nhìn thấy có chuyện gì đó khủng khiếp đã xảy ra với con ở Tây Ban Nha.”

“Con đã tham gia chiến tranh, mẹ à,” anh nói trong một giọng khô khốc. “Chiến tranh làm thay đổi con người.”

“Mẹ biết,” bà nói nhẹ nhàng. “Mẹ thấy hết ở tất cả các con. Các con trở về với sự thay đổi. Nhưng với con, con trai yêu quý nhất của mẹ, thì có điều gì đó còn hơn thế; có gì đó rất sâu sắc riêng tư.”

Anh gần như điếng người với mỗi từ ngữ được chọn lọc cẩn thận của bà. Bà không thể biết, anh nhắc mình. Không ai biết hết. Anh đã không nói với bất kỳ ai, thậm chí với cả Rafe, Harry và Gabe.

“Mẹ thấy các bạn con đã hồi phục, và ổn định, từng người một, trừ con... Dù đó là gì, thì nó vẫn còn ám ảnh con.”

Anh buộc mình nói trong một giọng thờ ơ. “Bất kể gì mẹ nghĩ đã ám ảnh con thì đó cũng không phải là cuộc hôn nhân này. Thành thật mà nói, con gần như không nghĩ tới nó. Cô ấy chỉ là một cô bé, bằng tuổi Molly, lúc đó đang gặp rắc rối, và chỉ bằng cách cưới cô ấy con mới có thể giúp cô ấy thoát khỏi một số phận kinh tởm. Con đã nghĩ chúng con có thể hủy hôn sau, nhưng...” Anh giơ hai tay trong một cử chỉ ý nói đó là định mệnh.

Trước khi mẹ anh có thể lên tiếng, anh đứng dậy. “Con có liên lạc với dì của Isabella – một nữ tu, mẹ cũng biết rồi đó – và được khuyên là nên đến gặp Isabella càng sớm càng tốt. Con sẽ đi Tây Ban Nha vào ngày mai.”

“Ngày mai?” Bà đứng dậy, kích động đến chùng mực mà anh biết bà sẽ thế. “Nhưng vũ hội của Molly sẽ bắt đầu trong ba tuần nữa!”

“Con sẽ trở lại vào lúc đó,” anh trấn an bà. “Con đã hứa với Molly lúc mới nhập ngũ, và thêm lần nữa khi con đi Waterloo, là con sẽ trở về để khiêu vũ ở buổi ra mắt của nó. Không có lý do gì để con thất hứa bây giờ. Vẫn còn đủ thời gian để tới Nữ tu viện Các Thiên Thần và trở về nhà. Con sẽ thông báo cho Rafe và Harry các kế hoạch của con, và họ sẽ có mặt nếu mẹ cần bất kỳ hỗ trợ hoặc lời khuyên nam tính nào.”

Mẹ anh làm một cử chỉ thiếu kiên nhẫn. “Vậy nếu con bị chậm trễ thì sao?”

Anh đặt một nụ hôn nhẹ lên má bà. “Con đã sống sót với mọi thứ mà Boney (*) ném vào con, Mama. Giờ thì còn gì có thể gây trở ngại cho con nữa đây?”

Luke đi thẳng từ nhà mẹ anh đến Câu lạc bộ Apocalypse ở St. James. Được thành lập một thời gian ngắn sau trận Waterloo, câu lạc bộ này phục vụ chủ yếu cho các sĩ quan trẻ đã từng phục vụ trong chiến tranh. Quán nhỏ, kín đáo, và Luke với các bạn của mình thấy nó là một nơi

thích hợp để tụ tập bạn bè. Trái ngược với suy nghĩ của những người không phải là thành viên của câu lạc bộ này, chủ đề duy nhất mà các thành viên của nó không bao giờ thảo luận tới là về chiến tranh. Tối nay sẽ là một ngoại lệ.

Luke tìm ra Rafe và Harry đang ngồi trong một phòng riêng biệt, đang ườn ra trong những chiếc ghế bành da dày, nhấm nháp rượu vang, những đôi ủng xoạc ra hướng về phía lò sưởi, một hình ảnh của sự mãn nguyện đầy nam tính.

Sao họ có thể nhỉ? Tình trạng không yên vẫn còn đang dày vò cuộc sống của Luke, dù đã nhiều năm trôi qua kể từ khi chiến tranh kết thúc. Bốn năm. Rafe đứng dậy. “Lẽ ra cậu phải có mặt ở đây từ lâu rồi chứ.”

Harry uống cạn ly vang của mình, cho Luke một cú đấm thân thiện vào vai, và hất đầu về phía phòng ăn. “Thôi nào. Mùi món bít tết kèm bầu dục đã kêu gọi tôi được hai mươi phút rồi đó.”

“Không có thời gian cho việc này,” Luke nói. “Tôi sẽ đi Tây Ban Nha vào sáng nay.”

“Tây Ban Nha?” Cả hai người bạn của anh nhìn anh trong kinh ngạc.

“Cậu đã thề là sẽ không bao giờ đặt chân tới Tây Ban Nha nữa mà,” Rafe nói.

Luke nhún vai. “Có việc cần. Ngồi xuống đi và tôi sẽ giải thích cho mấy cậu,” anh nói.

Anh kể cho họ nghe câu chuyện, chỉ là phần nổi của câu chuyện – về hoàn cảnh của cuộc hôn nhân giữa anh và Isabella, và cho dù họ có là những người bạn thân thiết nhất của anh, thì cũng không cần phải biết các chi tiết bẩn thỉu.

“Kết hôn từ đó đến giờ á?” Rafe hoài nghi. “Và chưa bao giờ cho bất kỳ ai trong chúng tôi biết? Tôi không tin.” Anh ngồi xuống, đôi mắt xanh sáng chán nản nhìn Luke.

“Đó là sự thật,” Luke nói với anh. “Tôi có một nhiệm vụ vào miền núi và đã gặp cô ấy trên đường trở lại trụ sở. Chỉ là” – anh nuốt khan – “Tôi kết hôn với cô ấy chỉ vì bảo vệ cho cô ấy. Việc đó – các cậu cũng biết chuyện gì cũng có thể xảy ra mà.”

“Ý cậu là cậu đã mắc kẹt vào nó? Chúng ta đều vẫn còn khá trẻ lúc đó.”

Luke lắc đầu. “Không phải bị bẫy. Kết hôn là ý tưởng của tôi.”

Sau một lúc, Rafe hỏi, “Vậy cái cô Isabella này hiện ở đâu?”

“Nơi tôi đã để cô ấy lại. Trong tu viện. Ở Tây Ban Nha.”

“Tu viện?”

“Chúa tôi, cô ấy không phải là một nữ tu đấy chứ?” Harry nói.

“Không, cô ấy chắc chắn không phải là một nữ tu,” Luke cúi kính nói, chán ngấy với những câu hỏi, mặc dù anh biết họ không có ý gì. Anh đã đủ từ mẹ của mình.

“Mẹ cậu biết chứ?” Rafe bắt đầu. “Không, dĩ nhiên là bà ấy không biết, nếu không mấy năm qua bà ấy đâu cần cố gắng ép buộc cậu “ra mắt” làm gì.” Anh lắc đầu. “Hèn chi, cậu thu hút hết mấy cô gái xinh đẹp nhất của giới quý tộc, vì cậu chưa bao giờ nhìn họ tới lần thứ hai.”

Luke nhăn nhó. “Tôi không thể kết hôn với bất kỳ ai trong mấy cô gái đó. Họ toàn là trẻ con.”

Rafe khịt mũi. “Cô dâu của cậu mới mười ba tuổi.”

“Cô ấy cùng tuổi với Molly, Rafe,” Luke nói nhanh. “Liệu cậu có bỏ cô ấy bơ vơ ở chỗ núi hẻo lánh đó?”

Rafe biết Molly kể từ khi Luke đưa anh về nhà như là một cậu học sinh đơn độc. Cô bé Molly má phúng phính chập chững mới biết đi đã thu hút ánh nhìn của anh. Rafe im lặng.

“Vậy tại sao cậu để cô ấy ở lại Tây Ban Nha?” Harry hỏi. “Tại sao cậu không đưa cô ấy về nhà với mẹ cậu?”

“Bởi vì tôi không nghĩ đó là một cuộc hôn nhân vĩnh viễn,” Luke nói, bực mình. “Đó chỉ là một biện pháp tạm thời. Tôi – chúng tôi đã nghĩ cuộc hôn nhân này có thể được hủy sau đó. Và ngoài ra-“ anh dừng lại.

Harry xoay xoay ly brandy chậm chậm. “Ngoài ra, cậu nghĩ cậu sẽ bị giết trước khi chuyện đó xảy ra.” Anh liếc nhìn Rafe. “Chúng tôi nhớ cậu trông như thế nào sau khi Michael bị giết.”

Ngọn lửa rít lên và kêu lắc rắc trong lò.

“Chuyện này trước khi Michael chết,” Luke nói.

Ở phía xa, họ có thể nghe thấy tiếng leng keng và loảng xoảng của đồ sành sứ và đồ bạc. Michael là người vui vẻ nhất trong số bọn họ; rạng rỡ, không phức tạp, một chàng trai vàng.

Luke buộc tâm trí mình trở về hiện tại. “Tôi đã cho mẹ tôi biết về Isabella tối nay. Bà rất không vui vì tôi rời khỏi đất nước ngay trước khi Molly ra mắt-“

“Tôi không ngạc nhiên-“ Rafe bắt đầu.

“-vì thế tôi đã nói với bà ấy là bà ấy có thể yêu cầu sự trợ giúp và lời khuyên của các cậu mà bà ấy và Molly có thể cần. Hộ tống họ đến các vũ hội, đi mua sắm hay gì đó đại loại thế.”

Rafe nhún vai để giấu vẻ thất kinh. “Ờ, rất vui được hộ tống Lady Ripton, tất nhiên.”

Harry phá ra cười. “Mấy cậu có nghe chuyện Rafe đã thấy thú vị thế nào ở vũ hội đầu tiên

của Ayisha ở London không? Thảo luận bất tận của lụa và ren và mấy cái mũ và những món đồ linh tinh phức tạp của phái nữ.” Anh phẩy tay ám chỉ những thứ không bao giờ kết thúc. “Rafe, cậu bé của tôi, cậu sẽ được ở trong môi trường của mình.”

Rafe cau có nhìn Harry. “Cậu và Nell lẽ ra không bao giờ được giới thiệu Ayisha với Lady Gosforth. Bà ấy sống là để mua sắm thì phải! Bà ấy thậm chí còn tiêm nhiễm cả Ayisha hiểu biết của tôi.”

Harry cười lục khục. “Quyền lực siêu nhiên, bà cô Gosforth.”

“Thật ra tôi cũng có ý nhờ cậu luôn đó, Harry,” Luke nói nhẹ nhàng. “Cậu biết mẹ tôi thích cậu thế nào mà.”

Nụ cười toe của Harry trượt đi mất. “Khỉ thật. Cậu biết là tôi không thích mấy chuyện vớ vẩn đó mà.”

“Nhưng cậu sẽ làm thôi.” Đó không phải là một lời yêu cầu. Anh biết họ sẽ làm.

Bạn anh thở dài rồi gật đầu. Rafe rót thêm vào ly của họ. “Sẽ có nhiều xì xầm về cuộc hôn nhân này cho xem,” anh nói. “Có thể không tốt lắm. Cậu biết là họ đã cá xem ai sẽ kết hôn trước, cậu hay Marcus.”

Luke nhăn nhó. “Tôi biết. Tôi muốn các cậu lái nó theo hướng tôi bị gọi tới Tây Ban Nha gấp là vì vấn đề tài sản – chú tôi đã sở hữu các vườn nho ở phía nam của Tây Ban Nha, nếu các cậu nhớ lại. Không đề cập gì tới chuyện cô dâu; chỉ về vấn đề bất động sản.”

“Một ý tuyệt vời đó chứ,” Rafe tuyên bố. “Vậy thì, khi cậu trở về từ Tây Ban Nha với một cô dâu đỏ mặt trên cánh tay cậu, mọi người sẽ nghĩ hai người gặp nhau, yêu nhau và kết hôn trong vòng có một hai tuần.”

“Thì cứ để thiên hạ đồn về mối tình lãng mạn đó.” Harry gật đầu. “Ta uống vì điều đó nào.” Họ nâng ly.

Sau một lúc Rafe nói, “Cậu biết không, tôi nghĩ là, nếu cậu đem về nhà một cô dâu người Tây Ban Nha, mỗi phụ nữ đủ điều kiện trong giới quý tộc sẽ muốn cào mắt cô ấy. Tôi hy vọng cô ấy có sắc đẹp mê hồn.”

Luke nhắm nháp ly brandy của mình. “Chắc là không. Nhưng cô ấy là một cô bé dũng cảm. Cô ấy chắc sẽ xoay sở được thôi.”

Mẹ của Luke trần trọc trở mình trong đêm. Con trai bà đã luôn mang về nhà các sinh vật bị lạc và bị thương, từ một con chim non mới sinh mà nó tìm thấy với một bên cánh bị gãy, đến những cậu bé ở trường học, chẳng hạn như Harry và Gabe không có gia đình để về, hay Rafe bị cha bỏ bê không quan tâm.

Bà yêu con vì sự tốt bụng của nó đối với các sinh vật bị thương; nhưng nhìn thấy nó bị trói buộc vào một cuộc hôn nhân thì lại là một chuyện khác. Trong bốn năm qua bà đã nhìn thấy nhiều cô gái trẻ của giới thượng lưu mỉm cười điệu đà tán tỉnh và làm tất cả trừ việc ném mình vào Luke vì khuôn mặt đẹp trai của nó, và vì tước vị của nó kể từ khi chú nó qua đời. Bà không lo lắng khi Luke cho thấy ít quan tâm đến. Phần lớn chúng đều là những đứa hời hợt, không xứng với con trai duy nhất của bà.

Năm nay, bà tin là sẽ tìm thấy vài cô gái xinh đẹp nết na, yêu Luke vì chính bản thân nó. Bà đang chờ tới lúc để giới thiệu họ.

Giờ thì chẳng thể làm gì được nữa.

Bà vớ tay lấy ly sữa nóng bà đã gọi, nhưng giờ nó đã nguội với lớp váng nổi bên trên. Bà đẩy nó ra xa. Bà cảm thấy cái giường của bà lạnh lẽo và trống trải hơn bao giờ hết. Bà chưa bao giờ ngừng nhớ cha của Luke; chưa bao giờ ngừng mơ thấy ông trong đêm và tỉnh dậy để thấy bà đang một mình. Tình yêu của đời bà; bà không nên phàn nàn. Họ đã có hai mươi năm hạnh phúc nhất với nhau.

Đó là những gì bà muốn cho Luke, cho tất cả các con bà. Một tình yêu vĩnh cửu.

Bà kéo chăn lên che người và cố ngủ. Luke và các bạn của nó đã trở về từ chiến tranh với những thất vọng và mệt mỏi, nhưng vẫn còn những liều lĩnh đã làm họ thực hiện được những việc táo bạo hoang dã, những điều đủ làm tóc của một người mẹ biến thành màu xám. Trắng xám.

Nhưng Luke thì cố không cho bà thấy điều đó. Nó không bao giờ làm gì trước mặt bà khiến bà lo lắng, nhưng dù vậy, bà vẫn biết.

Cha của Luke cũng từng nổi loạn khi còn thanh niên, vì thế bà đã cố kiên nhẫn với con trai và bạn bè của nó. Và khi Luke và Rafe thực hiện những cuộc đua xe ngựa, với tốc độ gây sốc khủng khiếp, bà phải tự nhắc nhở mình phải cảm ơn trời vì ít nhất thì chúng cũng đã trở về an toàn từ chiến tranh. Cho dù chúng có thể bị ngã gãy cổ ở quê nhà. Nhưng bạn bè của Luke từng người một cũng đã lập gia đình và, bà rất vui khi thấy những chàng trai đơn độc, không được yêu thương mà bà biết từ khi chúng còn nhỏ cho tới khi trưởng thành, đều đã lần lượt yêu và được yêu. Bà đã nhìn thấy một sự ổn định, hạnh phúc thay thế cho sự liều lĩnh trước đây của chúng.

Bà cũng muốn đến tuyệt vọng con trai bà cũng tìm thấy điều tương tự.

Nhưng tám năm trước, một hành động tốt bụng của nó đã xích nó mãi mãi với một cô gái nước ngoài xa lạ; một cô gái muốn kết hôn với Luke không nhiều hơn là nó muốn.

Vì lợi ích của bà, và có lẽ cũng vì ích lợi của cô gái không biết đó mà Luke đã bình thản đối mặt với nó, nhưng điều đó cũng chỉ giống như việc đua xe của nó. Bà biết nó đã không nói cho

bà biết toàn bộ câu chuyện.

Bà đã có những mối nghi ngại sâu sắc về cuộc hôn nhân này. Có điều gì đó khủng khiếp đã xảy ra với Luke ở Tây Ban Nha khi nó còn là một trung úy trẻ. Sự phủ nhận của nó đã không thuyết phục bà tin rằng nó không liên quan gì tới cô gái này.

Con trai bà rất giỏi che giấu cảm xúc. Luke sẽ đảm bảo rằng không ai – không cả với mẹ của nó, không luôn với các chị em của nó, kể cả với các bạn bè của nó – nghi ngờ điều gì.

Hào hiệp đến tận trong xương tủy, và cả kiêu hãnh, nó giống y như cha nó. Nó thà chết còn hơn là để bất cứ ai biết về cô gái nước ngoài đó - đã - cố ý hoặc là vô tình - bẫy nó vào một cuộc hôn nhân không tình yêu. Và điều đó sẽ làm nó bất hạnh.

Lady Ripton nhói lòng.

CHƯƠNG 2

Tây Ban Nha năm 1811

Cái sự phiền phức đó đến không phải là điều Luke đã dự kiến. Anh đã đề phòng kẻ thù – người Pháp – cũng như quân du kích người Tây Ban Nha và các kẻ cướp đường đa chủng tộc, ở những ngọn núi như thế này rất nhiều, và đôi khi anh không thể phân biệt được ai là ai. Là quân đồng minh, người Anh hay là du kích quân bản xứ, nhưng dù là ai thì một người đàn ông đơn độc trên lưng ngựa là một món bèo bở cho những kẻ liều mạng, và những ngọn núi này đầy những kẻ liều mạng.

Cái sự phiền phức đó là tiếng thét run rẩy yếu ớt trong gió. Cao và trong trẻo. Một phụ nữ, hay đúng hơn là một bé gái.

Luke Ripton, một trung úy mới bổ nhiệm trong Đội quân địa phương của Hoàng thượng, lưỡng lự. Đây không phải là lần đầu tiên một phụ nữ được dùng làm mồi nhử, nhưng anh đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Anh không mang thông điệp bí mật nào hay có tiền vàng trong người bây giờ.

Tiếng hét lại vang lên, vang vọng với sự hoảng sợ thật sự. Luke phi ngựa xuống sườn dốc hướng về âm thanh đó, len lỏi qua rừng thông và sồi.

Xuyên qua khoảng trống trên những cái cây, anh nhìn thấy một người đàn ông to bè, chắc nịch đang cúi gập người trên một phụ nữ nhỏ người, mảnh mai. Cô gái bị trói tay chân, nhưng đang vùng vẫy như một con cá mắc câu.

Luke rút khẩu súng lục ra, nhưng anh không thể có được tầm bắn tốt qua những cái cây. Hơn nữa, anh không muốn làm bị thương cô gái. Anh thúc ngựa tiến về phía họ.

Người đàn ông mở quần ống chèn của gã và ném người thô bạo lên cô gái. Cô gái vặn vẹo và

vung nắm tay bị trói vào mặt người đàn ông. Hắn hét lên và lùi lại, khum tay vào khuôn mặt mình. Hai bàn tay hắn có màu đỏ. Hắn tóm lấy hai cổ tay cô gái và buộc chúng trở lại. Cô gái cắn vào tay hắn, hắn chửi thề và cho cô một cái tát vào mặt.

Máu bắn ra trên khuôn mặt cô, và cô ngã trở lại, choáng váng, và tên đàn ông lại ném mình lần nữa vào cơ thể nằm ngửa của cô.

Hét lên, Luke nhảy khỏi ngựa và chạy về phía họ. Có vẻ như mất một thời gian dài. Do tập trung vào con mồi của mình, kẻ tấn công có vẻ như không nghe thấy. Với một tiếng gầm giận dữ, Luke lao người trong vài mét cuối cùng, tóm lấy gáy người đàn ông, và lôi mạnh hắn ra khỏi người cô gái.

Hắn ngã sòng soài trong bụi, lăn mấy vòng, và kết thúc với khẩu súng trong tay, bắn vào Luke trước khi cả đứng dậy được trên chân. Một luồng nhiệt đột ngột sượt qua cổ Luke, như thể bị một thanh sắt cời lửa chạm vào da thịt. Người đàn ông lao vào anh. Luke nổ súng.

Gã đàn ông giật mạnh người ra sau và loạng choạng, như thể bị bắn trúng, nhưng vẫn còn đứng vững. “Trang sức biến mất rồi,” hắn gầm gừ trong một phương ngữ thô thiển mà Luke cố lắm mới hiểu. “Và con bé là của tao.” Bộ đồ hắn mặc đã rách nhưng vẫn còn dấu tích của một bộ quân phục. Mũi hắn đã tẹt bệt với máu, còn hai gò má thì đầy các vết cào còn mới.

Một kẻ đào ngũ, Luke nghĩ. Một người đàn ông không còn gì để mất.

“Tôi không quan tâm tới đồ trang sức gì hết,” Luke nói, bằng tiếng Tây Ban Nha. Từ khoe mắt anh có thể nhìn thấy cô gái đang đánh vật để tháo các dây cột mình ra. “Chỉ cần cô kia.”

“Mày muốn chết vì cái con chó cái còm nhom đó à?” Gã đàn ông kéo quần lên với một tay và liếc nhìn khắp khoảng rừng thưa. Luke biết hắn đang nghĩ gì. Một con ngựa. Một gã đàn ông. Cuộc gì cũng cuộc.

Gã lớn tuổi hơn, trông khỏe hơn, khéo léo hơn Luke. Và khẩu súng khác của Luke nằm trong bao yên ngựa của anh. Nhưng Luke không di chuyển. Vẫn đứng giữa gã và cô gái, anh chuẩn bị tinh thần.

“Thì đành vậy.” Tên đào ngũ thả rơi khẩu súng hết đạn và giơ ra một con dao nhọn. Hắn để lộ ra một hàm răng súng vàng khè trong một nụ cười không vui vẻ gì và lao nhanh người vào Luke.

Lưỡi dao lóe lên trong ánh mặt trời, và Luke phản ứng theo bản năng, khom lưng. Nó trượt qua anh trong đường tơ kẽ tóc. Luke đá mạnh vào một bên đầu gối của gã đàn ông khi anh sượt qua. Tốt hơn là cú đá đó làm gãy chân luôn thẳng con hoang đó đi. Nhưng không hề hắn.

Hắn suýt ngã, loạng choạng sang một bên, và vung dao vào Luke một lần nữa.

Luke vốc một nắm cát, ném vào mặt gã, và vụt lao vào, bóp cổ gã. Hắn nghẹt thở và cố đâm dao vào mặt Luke.

Luke đập mạnh tay xuống cổ tay gã và quyết liệt giành lấy con dao. Họ quần nhau, khóa chặt nhau trong trận đấu một mất một còn. Lưỡi dao lóe lên cách cổ họng Luke trong gang tấc. Luke cố hất nó ra, dùng hết sức lực, các khớp xương cổ tay anh như muốn nứt ra. gương mặt gã đàn ông chỉ cách mặt anh vài inch. Hắn có mùi rất khó chịu. Hơi thở hắn nóng và hôi thối.

Đột ngột nắm tay của gã đào ngũ lỏng ra, như thể bị đánh trúng, sau đó hắn đột ngột vặn vẹo mình và cố để đẩy lưỡi ra. Luke, với sự cảnh giác, buông hông hắn ra, thả hắn xuống, và loạng choạng lùi lại, khó chịu.

Trong khoảnh khắc mọi chuyện đã kết thúc: con dao đã đâm trượt vào, gọn gàng như xắt bơ.

Gã đàn ông thở hỗn hển và đổ sập người từ từ xuống đất, phun ra những từ tục tĩu. Đôi mắt vẫn ánh lên vẻ gian tà, hoài nghi, thậm chí cả khi ánh sáng trong nó đã từ từ mờ đi. Cơ thể hắn cuộn lại như bảo vệ quanh con dao, con dao của hắn, đã lún sâu trong ruột của gã.

Luke bước lùi lại, hai lá phổi của anh như muốn bốc cháy. Anh nhìn trong một lúc, sau đó quay lưng lại với gã đàn ông đang hấp hối.

Cô gái nhìn thấy anh đang quay về phía cô, nên càng cố vật lộn điên cuồng hơn bao giờ hết với các mối dây buộc. Người cô lấm lem bụi bẩn và rách rưới, gần như trần truồng, gãy trơ xương, xương sườn bị mấy vết cào xước.

“Đừng sợ,” Luke nói bằng tiếng Tây Ban Nha. “Không ai làm cô đau nữa đâu, señorita.”

Cô liếc nhìn anh qua vai cô, trừng đôi mắt giận dữ, sợ hãi vào anh, cố xé toạc các dây buộc ra, cho dù chúng hắn đang cắt vào da cô. Tim Luke như xoắn lại trong lồng ngực mình. Cô bé này hầu như vẫn còn là một đứa con nít.

“Dừng lại, từ từ thôi. Cô chỉ đang làm đau mình thêm thôi.” Luke cởi áo khoác ra và thả nó lên cơ thể trần truồng của cô. Cô lưỡng lự, đôi mắt màu vàng đầy thách thức và cảnh giác.

“Ổn rồi,” Luke nói nhẹ nhàng. “Tôi sẽ không làm đau cô đâu.” Anh quỳ xuống, rút con dao của mình ra, và giải phóng cho hai chân cô. Ngay lập tức hai bàn tay bị trói của cô giờ lên trong tuyệt vọng, đôi tay vẽ phòng thủ với các móng bị gãy và đầy máu.

“Khế thôi, niña. Đừng sợ,” Luke nói trong một tông giọng tử tế mà anh thường hay dùng để dỗ dành một con ngựa bất kham. “Tôi chỉ đang cố cắt dây trói tự do cho cô thôi.”

Đôi mắt cô bé liếc sang bên, và anh nhìn thấy một hòn đá dính máu nằm bên cạnh cô. Anh cười. “Vậy ra đây là cách cô đã đập vỡ mũi cái tên cục súc đó. Cô gái thông minh. Giờ thì để tôi cởi trói cho cô.” Với những chuyển động nhẹ nhàng, thận trọng, anh cắt mấy miếng giẻ trói chân cô.

“Giờ thì tới tay cô.” Một cách ngập ngừng cô đưa nó ra cho anh, và anh cắt miếng vải ra.

Cô xoay sở với cái áo khoác của anh, kéo nó lên che cơ thể trần trụi của mình.

Cơ thể cô gầy nhom, chưa phát triển đầy đủ, và như của một đứa trẻ. Bên dưới làn da lấm lem bụi bẩn của mình là những vết tím đen, cào xước, và lấm tẩm máu. Cô hầu như chưa có ngực, bụng và đùi cô đều bị cào xước và lốm đốm máu.

Tim Luke thít lại. Có phải anh đã đến quá muộn?

Cô bò trên hai chân. Nắm chặt hòn đá dính máu trong một nắm tay bẩn thỉu, cô cài nút chiếc áo khoác của anh bằng một tay, cái nhìn của cô liếc nhanh vào khoảng giữa cái thân người bất động của kẻ đã tấn công cô và Luke.

“Hắn đã chết,” Luke nói khẽ. “Tôi đã giết hắn. Cô giờ đã an toàn, niña. Mọi chuyện đã qua.”

Đôi mắt cô rất to và vàng, như một chú chim ưng nhỏ đang giận dữ; một bên khuôn mặt cô bị thâm tím và đang bắt đầu sưng lên. Đôi môi cô bị rách xước và vẫn còn rỉ máu.

Cô bé trẻ con đến đau lòng, có lẽ chỉ mới khoảng mười hai hay mười ba tuổi. Cùng tuổi với em gái út của anh, Molly. Nhưng có một sự khác biệt một trời một vực giữa đứa em gái bé nhỏ vui vẻ, được che chở của anh và cô nhỏ hung tợn bị đánh đập tàn nhẫn này.

Cổ họng Luke nóng lên. Chiến tranh không phải là chỗ dành cho các cô bé.

“Cô bây giờ đã an toàn,” anh lặp lại, không biết phải nói gì khác. Anh thậm chí còn không biết liệu cô bé có hiểu anh nói gì hay không. Cô trông như người Tây Ban Nha, nhưng cũng có thể là người Basque. Hoặc thậm chí cũng có thể là người Pháp, anh nghĩ. Cô đã không nói một từ nào suốt từ nãy đến giờ.

Bằng tiếng Pháp, anh lặp lại rằng cô đã an toàn, và anh sẽ không làm hại cô. Đôi mắt cô lóe lên tia nhìn hận thù với giọng tiếng Pháp của anh – vậy là cô là người Tây Ban Nha –, vì vậy anh nói, “Tôi là người Anh. Tôi sẽ không làm hại cô.” Anh không biết tiếng Basque, vì thế anh lại dùng tiếng Tây Ban Nha.

Một khoảng lặng kéo dài, sau đó một cơn rung mình kéo qua cô và cô bắt đầu run rẩy. Theo bản năng anh vươn người ra định ôm cô, nhưng cô đã né người, hòn đá đưa lên sẵn sàng để tấn công. Anh lùi lại, ngửa lòng bàn tay lên. “Xin lỗi. Tôi chỉ muốn an ủi cô.”

Đôi mắt vàng sáng rực vẻ nghi ngờ.

“Cô trông như cùng tuổi em gái của tôi,” Luke nói vô vọng. Anh nhìn chăm chăm trong một lúc, âm thầm nguyên rửa mình. Nói những điều ngốc nghếch đó làm gì. Cô ta quan tâm gì tới em gái anh chứ?

Anh gần hai mươi tuổi – một người đàn ông – một sĩ quan – và chưa bao giờ, đây là lần đầu tiên trong đời anh, anh không biết phải làm gì.

Anh không xa lạ gì với cánh phụ nữ, vì đã lớn lên cùng với ba chị em gái, anh đã tưởng là mình hiểu giới nữ khá tốt. Nhưng anh chưa bao giờ phải đối mặt với việc gì như việc này trước đây.

Anh ước gì mẹ anh ở đây. Bà sẽ biết cần phải làm gì với cô gái này, hoặc làm thế nào để bảo vệ cô. Anh thậm chí còn nghĩ đến các bà chị hống hách của anh, Susan và Meg. Tất cả đều đã kết hôn, trừ Molly. Nhưng không nghĩ tới đứa út, sẽ tròn mười ba vào tháng tới. Lạy Chúa đừng để Molly phải lâm vào cảnh như thế này.

Đôi chân của cô gái trẻ dài và mảnh khảnh, và trần trụi thảm thương bên dưới chiếc áo khoác của anh. Với một tay, cô cố kéo cái lai áo xuống, vẫn còn cầm cục đá trong tay kia.

Quay lưng về phía cô, Luke đi tìm lại quần áo cho cô gái, nó đang rơi rải trong cánh rừng thưa này. Anh nhặt lên một chiếc váy dài, một phần của bộ đồ cưới ngựa. Những mảnh bị xé rách đang lòng thòng từ tay anh. Anh còn tìm thấy một chiếc áo khoác ngắn màu nâu, làm từ chất liệu vải tốt. Nhưng cũng đã bị phá hỏng. Mỗi mảnh quần áo của cô đều đã bị rách nát, không thể mặc được nữa. Cái thắt con hoang ấy hẳn đã cắt mỗi mẫu vải ra từ người cô. Nhưng tại sao lại cắt nó ra thành từng mảnh như vậy?

“Anh sẽ không tìm thấy món trang sức nào ở đó đâu,” một giọng nói nhỏ khàn phát ra từ phía sau anh.

Đồ trang sức biến mất rồi.

“Tôi không biết gì về bất kỳ đồ trang sức nào cả,” Luke nói với cô. “Tôi chỉ đơn giản là đi tìm quần áo lại cho cô. Cầm lấy sơ mi của tôi này. Nó dài – dài hơn chiếc áo khoác kia – nên chắc sẽ che chắn được cho cô. Nó vẫn còn sạch hời sáng này.” Anh kéo áo sơ mi của mình ra khỏi đầu và ném nó cho cô.

Cô không làm động tác nào để bắt lấy nó. Nó hạ cánh xuống đất dưới chân cô. Đôi mắt cô rực sáng lên.

Cô bé cần thời gian để bình tĩnh lại. “Bình tĩnh đi, chiquita.” Anh hất đầu tới một dòng suối nhỏ đang chảy róc rách ở góc xa của khoảng rừng thưa. “Trong khi chờ đợi cô đi rửa ráy cho sạch máu và bụi bặm, tôi sẽ đi chôn con lợn này. Sau đó chúng ta sẽ nói chuyện.”

Anh huýt sáo, và trong chốc lát con ngựa của anh, Brutus, xuất hiện. Anh có giữ một cái xẻng nhỏ trong gói đồ của mình – một món đồ tiện dụng cho hỏa hoạn và đào hào quanh lều trong những đêm ẩm ướt.

Từ góc mắt của mình, anh thấy cô gái đang vốc lên cái áo sơ mi của anh và khom người xuống gã đàn ông nọ. Chắc là để tự mình kiểm tra xem hấn đã thực sự chết chưa, Luke nghĩ. Anh không trách cô.

Anh tìm thấy một cái rãnh to phía đối diện của khoảng rừng và bắt đầu đào rộng nó ra

thành một cái hố đủ lớn để chôn gã nọ. Không phải con người; một con thú đúng hơn. Sau vài phút, anh thấy cô gái đang ở bờ suối, đang nhìn anh suốt từ nãy giờ. Tốt. Cô sẽ cảm thấy tốt hơn khi cô đã sạch sẽ.

Anh vét và đào cho đến khi mồ hôi lăn dài xuống trên cơ thể mình. Lốp đất núi mỏng cứng và nhiều đá. Một ngôi mộ nông là cũng đủ xứng đáng cho cái tên con hoang này.

Anh dừng lại trong một lúc, tận hưởng làn gió làm mát cái lưng trần của mình, và liếc nhìn về phía dòng suối. Cô bé rửa mình nãy giờ cũng đã lâu rồi. Cô ngồi với lưng quay về phía anh, eo ngập sâu trong dòng suối lạnh, đang kỳ cọ mạnh mẽ vào người.

Một cảm giác râm ran khó chịu chạy qua người anh khi anh nhìn cô, và cũng không hiểu tại sao mà anh lại thấy mình đang lặng lẽ hướng tới con suối. Áo sơ mi và áo khoác của anh đang được xếp lại gọn gàng trên bờ, và bên cạnh là con dao nhọn của gã đào ngũ, lưỡi dao giờ đã sạch máu. Trời ạ, chắc cô nàng đã rút nó ra khỏi người gã nọ.

Cô đang kỳ cọ mình với lớp cát thô ở con suối, nắm lớp cát thô đó mà chất xát, mạnh mẽ vào làn da mềm mại.

“Dừng lại, niña! Dừng lại!” Luke tiến một bước về phía cô, do dự bởi cô đang trần truồng, kéo lấy chiếc áo sơ mi của anh từ bờ suối, và lội xuống, mang luôn cả đôi ủng và tất cả. Hai nắm tay cô đập vào anh một cách mù quáng, nhưng anh chỉ thả cái áo sơ mi qua đầu cô, bọc hai cánh tay áo quanh người cô thật chặt, và nhắc cô lên khỏi mặt nước. Và bế lên bờ.

Cô đã chiến đấu với anh như một con mèo rừng nhỏ, vằn vện, dẫm đá, và đã cố cắn anh, nhưng anh đã tiên liệu được việc này, sau khi đã thấy cô định tấn công anh thế nào trước đó, nên đã bọc kỹ cô hết mức có thể trong chiếc áo sơ mi của mình.

Anh chỉ đơn giản là quấn chặt cô, thì thầm những lời nhẹ nhàng trong một hỗn hợp của tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha. Từ từ, lời nói của anh cũng đã xuyên thủng được cơn hoảng loạn của cô, và cô có vẻ như đã nhận ra anh đã chẳng làm gì để làm cô đau cả. Dần dần những cú đánh của cô cũng nhẹ đi, và cuối cùng là dứt hẳn.

Anh cũng nói lỏng cái kẹp chặt của mình. Cô trợn đôi mắt nâu vàng to tròn của mình nhìn anh, lóe lên sự kiệt sức.

“Cô không cần phải trừng phạt mình, niña,” anh nói nhẹ nhàng. “Đó không phải lỗi của cô. Không phải lỗi của cô.”

Cô nhìn chăm chăm vào mắt anh trong một lúc lâu.

“Tất cả các dấu vết của hắn đã biến hết khỏi người cô rồi,” Luke nói với cô, hy vọng đó là sự thật.

Cô cắn môi và nhìn ra chỗ khác, sau đó hắt ra một tiếng thở dài, run rẩy. Và đột nhiên nỗi sợ hãi của cô đột ngột kết thúc và cô lại là một cô bé, khóc ngon lành trong vòng tay anh.

“Được rồi, được rồi. Tất cả đã qua,” Luke thì thầm một cách bất lực, chà chà một bàn tay nhẹ nhàng tới lui trên lưng cô và ước gì có một người phụ nữ nào đó ở đây để biết phải làm gì.

Những giọt nước mắt của phụ nữ luôn luôn làm mềm lòng anh, thậm chí ngay cả những giọt nước mắt mít ướt mà anh đã quen thấy từ các chị em gái của mình. Những tiếng nức nở khô khốc, giật cục thoát ra từ cô. Cái cơ thể xương xẩu nhỏ bé run rẩy tựa vào anh khi cô chiến đấu với những giọt nước mắt.

Anh ôm chặt cô và tạo ra những âm thanh dịu dàng. Sau đó, sau một tiếng thở dài, run run, cô đã thôi khóc.

“Cám ơn anh, señor. Tôi xin lỗi vì...sự bộc phát của mình,” cô nói một cách lịch sự trong một giọng từ tốn có chút lạnh lùng, tương phản gần như là hoàn toàn với tình trạng hiện giờ của cô. “Anh có thể đặt tôi xuống bây giờ.”

Áo khoác của anh đang trên khoảng cỏ mềm ở bờ suối. Luke đặt cô xuống bên cạnh đó. “Hãy ở đây và nghỉ ngơi,” anh bảo cô. “Hãy mặc áo khoác vào để giữ ấm, và trải áo sơ mi ra cho khô. Sẽ không còn ánh nắng mặt trời lâu nữa đâu. Tôi sẽ đi lấp cho xong ngôi mộ.”

Anh tiếp tục đào. Một chút sau, anh nghe thấy một tiếng động và nhìn lên. Con ngựa anh đang lặng lẽ gặm lớp cỏ mềm gần bờ suối. Cô gái đang lại gần Brutus, thì thầm dịu dàng và đưa tay ra như thể có thức ăn trong đó.

Brutus vươn cổ ra một cách tò mò, sau đó, khi cô gái đến gần hơn, thì lắc đầu và lồng lên rứt cổ lại. Luke cười toe và quay trở lại với cái hố đào của mình. Trò chơi đó có thể tiếp diễn cả ngày. Luke đã huấn luyện cho con ngựa đó chỉ có thể cho mình anh cười.

Luke đã gần hoàn thành xong nắm mồ thì anh nghe thấy một chuyển động đằng sau và quay lại.

Cô đã mặc chiếc áo sơ mi của anh. Nó dài tới đầu gối cô, nhàu nát và vẫn còn ẩm ướt. Cô có đôi chân dài, nói cô trông xương xẩu thì đúng hơn là nói cô mảnh mai, bước rụt rè như một đứa trẻ lẫm chẫm mới biết đi. Đôi chân nhỏ của cô trần và bám đầy bụi. Mái tóc đen, ướt đã được tết chặt lại và vung về quần lại quanh đầu.

Anh thấy đau lòng cho sự tổn hại của cô. Bên ngoài chiếc áo sơ mi là chiếc áo khoác của anh đã được cài nút đến tận cổ. Đó là một chiếc áo khoác ngắn, được cắt may vừa đến thắt lưng anh. Khoác lên người cô thì nó dài tới bên dưới cái hông không tồn tại của cô. Hai bên vai phồng ra, và cô đã xắn tay áo lại trông gọn nhất có thể. Một cô gái nhỏ đang chơi trò ăn diện.

Chỉ có cái nhìn nghiêm nghị trên khuôn mặt nhỏ nhắn bị đánh đập của cô là khác.

Cho dù không có những dấu tích sưng húp do kẻ tấn công cô tàn bạo gây ra, thì cô cũng có chút gì đó trông rất khác biệt; là một bộ sưu tập các đường nét không ăn nhập gì với nhau, với đôi mắt vàng to, với cái miệng quá rộng so với khuôn mặt, cái cằm nhọn, và cái mũi đậm, to

khỏe là di sản của tổ tiên La Mã cổ đại. Với mái tóc cuốn vòng quanh đầu, đôi môi sưng nứt ra, một bên má bầm tím, và đôi mắt bầm đen, nhìn cô hết sức thê thảm, giống như một chú chim mới nở và dễ bị tổn thương vừa mới bị rút khỏi tổ.

Luke vừa mới giải cứu được một con chim non mới nở và lạc bầy.

“Giờ cảm thấy tốt hơn chưa, cô bé?” anh hỏi nhẹ nhàng. Khuôn mặt cô khẽ nhảnh. Câu hỏi ngu ngốc – tất nhiên là không rồi. Anh cho cô một nụ cười trấn an và tiến một bước về phía cô.

“Không được nhúc nhích, señor,” cô nói và chĩa một khẩu súng lục vào tim anh.

Khẩu súng của tên đào ngũ. Cô hẳn đã giấu nó trong áo khoác của anh. Súng đã hết đạn, nhưng cô không biết. “Đừng lo,” anh nói. “Tôi sẽ không làm đau cô vì bất kỳ lý do nào.”

Thay cho câu trả lời, cô lên cò súng. Có vẻ thông thạo.

Anh nhướn mày. “Tôi thấy cô có vẻ quen thuộc với mấy khẩu súng đó. Nhưng mà cái này không có đạn.”

“Sí, nó có.”

“Không,” anh giải thích. “Đạn đã hết rồi khi hấn bắn tôi. Nhìn này, nó đã sượt qua cổ tôi.” Anh chỉ cho cô thấy nơi vẫn còn bóng đỏ.

“Tôi biết. Tôi thấy hấn bắn anh. Nhưng tôi đã nạp đạn lại rồi.”

“Cô cái gì cơ?”

Cô hất cằm vào hướng người đàn ông đã chết. “Tôi đã lấy khẩu súng và thuốc súng từ hấn.”

Hàm anh rớt xuống.

“Hấn đã chết,” cô nói vẻ phòng thủ, như thể anh đã cáo buộc cô tội ăn cắp.

“Tôi biết. Tôi chỉ ngạc nhiên vì cô biết cách nạp đạn một khẩu súng.”

Cô nhún vai như thể chuyện đó không có gì đặc biệt. “Cha tôi đã dạy tôi cách dùng súng khi tôi còn là một đứa trẻ.”

Khi tôi còn là một đứa trẻ. Như thế giờ cô không còn là một đứa trẻ vậy.

“Tôi phải rời khỏi chỗ này bây giờ,” cô nói, bắn nhanh một cái nhìn xuống núi. “Lấy ngựa của anh đi. Tôi không thể chạm vào nó.”

Luke mỉm cười. “Không việc gì phải vội.”

“Sí, có.” Cô ngập ngừng, quan sát anh trong một lúc, sau đó giải thích. “Có mấy người đàn

ông đang săn đuổi tôi. Nếu họ bắt được tôi-“ Cô nuốt xuống và hất cằm về phía ngôi mộ. “Anh họ Ramón của tôi cũng sẽ làm điều tương tự với tôi như con heo đó!”

“Anh họ của cô?”

“Sí. À, anh ta sẽ phải cưới tôi trước, cho dù anh ta có ghét tôi và cũng biết là tôi ghét anh ta. Anh ta sẽ nói đó là bởi vì anh ta là một người trọng danh dự!” Cô nói. “Nhưng sự thật là, đó là cách duy nhất anh ta có thể có-“ cô dừng lại.

Đồ trang sức? Luke tự hỏi. Cô bé này là một nữ thừa kế gì đó?

“Và sau khi anh ta cưới tôi, để đảm bảo, anh ta sẽ...sẽ làm chuyện đó.” Giọng cô để lộ một sự tuyệt vọng trong đó.

“Không, anh ta sẽ không đâu,” Luke nói chắc chắn. “Không nếu tôi có thể giúp.”

“Anh sẽ giúp tôi ư?” cô nói vẻ hoài nghi.

“Ừ.” Anh đặt tay mình lên tim. “Lời nói danh dự của một người Anh.”

“Người Anh?” Cô nheo mắt mình lại. “Anh nói nghe không giống người Anh.”

Luke nhún vai. Anh có tóc đen, mắt đen, và nói bằng giọng Tây Ban Nha bản ngữ. Đó là lý do tại sao anh được giao cho nhiệm vụ này. “Người anh cũng có thể nói tiếng Tây Ban Nha mà.”

Cô khịt mũi. “Không phải như thế này. Anh nghe chẳng giống gì một người Anh cả. Đó là một giọng của người Andalusian.”

Cô bé này có một cái tai tốt. “Tôi đã trải qua những tháng hè lúc còn nhỏ ở điền trang của một người bà con ở Andalusia,” anh thừa nhận. Anh và hai người em họ đã được gửi đến nhà chú anh, bá tước Ripton, để học nghề kinh doanh rượu. Anh đã yêu Tây Ban Nha từ những ngày ấy.

Cô cau mày, không tin. “Anh nhìn không giống người Anh. Người Anh có khuôn mặt đỏ và đôi mắt xanh lơ.”

Luke mỉm cười, thích thú, mặc cho tình hình hiện tại. “Không phải ai cũng vậy, tôi đảm bảo với cô. Tôi thật sự là người Anh. Trung úy Luke Ripton, người liên lạc đặc biệt dưới sự đích thân chỉ huy của ngài tư lệnh Arthur Wellesley, rất hân hạnh được phục vụ cô.” Anh chào.

Cái nhìn ngờ vực vẫn không nhạt đi, cả khẩu súng lục cũng vậy. “Vậy thì nói gì đó bằng tiếng Anh đi.”

“Cô là một cô gái cực kỳ đa nghi,” anh nói với cô bằng tiếng Anh, “nhưng tôi không thể trách cô, không sau tất cả những gì cô đã trải qua.” Cô không đáp trả, và anh cảm thấy một chút ngốc nghếch.

“Vây, tôi đã nói tên tôi cho cô biết rồi,” anh tiếp tục bằng tiếng Tây Ban Nha. “Thế tên cô là gì?”

“Isabella,” cuối cùng cô cũng nói.

“Tốt, Isabella, chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này sớm thôi, nhưng trước tiên tôi phải chôn gã này cái đã.”

Cô lẩm bẩm điều gì đó trong một giọng thấp trầm tức giận bằng tiếng Tây Ban Nha.

“Tôi biết, nhưng phải làm cho xong,” anh nói cứng rắn.

Lát sau anh ngược lên nhìn, thì cô đã cất khẩu súng. Cô đứng nhìn anh, khẽ run và ôm lấy người như thể bị lạnh. Đó là một ngày không lạnh.

Cuối cùng cái hố cũng đủ lớn. Luke phúi phúi bụi ra khỏi tay – tay anh bây giờ đã xuất hiện vài vết phồng rộp – và kéo cái thi thể kia xuống hố. Anh lặn nó xuống. “Giờ thì, nói vài lời nào.”

Cô cho anh một cái nhìn bốc khói. “Hắn không xứng đáng lấy một từ!”

Luke quay về hướng ngôi mộ. “Lạy Chúa, kẻ nằm đây là một tên vô lại, bao gồm, phản bội tổ quốc và tấn công dã man một đứa trẻ. Có thể hắn sẽ nhận được sự phán quyết của Ngài.” Anh liếc nhìn Isabella và thêm vào bằng tiếng Anh, “Và có thể cô gái trẻ dũng cảm này sẽ nhận được phước lành và sự chữa lành cho cả thể xác và linh hồn. Amen.”

“Cô có muốn nói gì không?” anh hỏi cô.

Cô bước tới mép ngôi mộ, chăm chú nhìn vào trong, lẩm bẩm điều gì đó tức giận mà anh không bắt kịp, nhổ nước bọt vào ngôi mộ, sau đó làm dấu thánh.

“Tốt.” Anh bắt đầu xúc cát vào hố và liếc nhìn cô đang đứng đó xem. “Càng xong sớm chừng nào thì chúng ta càng rời đi sớm chừng đó.”

Cô ngay lập tức sút bụi vào ngôi mộ. Bụi cát phủ lên mặt người đàn ông đã chết. Biểu hiện của cô khô khốc. Cô đá lần nữa và lần nữa. Ngay sau đó cái gò chẳng là gì ngoài một ụ đất dài bụi bẩn.

“Giờ thì chúng ta sẽ nện nó xuống. Nện cho cứng. Như thế này.” Luke giậm xuống với đôi ủng của mình, và sau một lúc, cô cũng bước tới trước và ngấp ngừng giậm xuống với một bàn chân trần nhỏ nhắn. Nó để lại một dấu chân hoàn hảo trong đất đen của vùng núi. Cô nhìn chằm chằm vào nó trong một lúc, và gương mặt cô khẽ run với một số cảm xúc thoáng qua.

Cô ngược lên và nhìn thấy anh đang nhìn; sau đó, với một dáng vẻ thách thức, cô giậm lần nữa. Lần nữa. Và lần nữa.

Giống như đang nhảy múa trên ngai vàng, với vẻ giận dữ, báo thù. Có thể đây là điều hoàn toàn sai trái. Khuyến khích một quý cô rất trẻ tuổi giậm chân trần lên một ngai vàng chắc chắn sẽ làm mẹ anh thấy ghê sợ, nhưng mẹ anh đâu có phải đối mặt với những gì đã xảy ra với cô gái này. Tức giận còn hơn là âm thầm chịu đựng. Giận dữ có thể làm bỏng rát, nhưng nó sẽ lành.

Cuối cùng cũng xong. Trong vài tháng tới, cô sẽ xóa sạch tất cả dấu vết những gì đã xảy ra ở đây. Tất cả các dấu hiệu bên ngoài thôi. Luke đi đến dòng suối và rửa ráy mình mấy. Anh vốc nước sạch, mát lên từ hai bàn tay và uống. Đằng sau anh vang lên một tiếng click. Khẩu súng đã được lên đạn. Anh quay lại và đối mặt với con chim non bé nhỏ bầm dập của mình.

“Và bây giờ, señor, không trì hoãn thêm nữa. Lấy ngựa của anh đi. Chúng ta phải đi thôi.”

“Cắt cái thứ đó đi. Tôi không thích bị dọa nạt.” Anh rút con dao nhíp của mình ra và bắt đầu làm sạch các móng tay, huyết sáo khe khẽ.

Sau một lúc, cô phát ra một âm thanh nhỏ thất vọng, giậm chân, sau đó cẩn thận cất khẩu súng. “Rồi đó.”

Anh cười, bỏ lại con dao nhíp vào túi áo, và, đặt các ngón tay lên môi, phát ra một tiếng huyết sáo chói tai. Brutus ngẩng đầu lên và phi lại chỗ họ. “Cô cưỡi ngựa được không?” Luke hỏi cô.

“Kể từ khi tôi biết đi.”

“Dạng chân?”

Cô khịt mũi. “Tất nhiên.”

Thú vị đây. Các quý cô trẻ quý phái không cưỡi ngựa dạng chân. Cô bé này là một mớ những mâu thuẫn. Luke kéo ra một cái quần đùi cô-tông từ bao yên ngựa của mình ra và đưa cho cô. “Mặc cái này vào.”

Cô cho anh một cái nhìn hồ nghi.

“Nó sạch,” anh bảo cô. “Và nó sẽ ngăn không cho đùi cô bị trầy xước.”

Cô mặc vào chiếc quần của anh, khuôn mặt nhú lại khi cố gắng giữ nó khỏi rớt xuống. Luke rút ra một sợi dây dài từ bao yên ngựa của mình và đưa nó cho cô. Cô cau có khi buộc nó lại quanh eo. “Tôi hy vọng mấy con lợn đó sẽ bị thiêu trong hỏa ngục vì đã cắt bỏ quần áo của tôi.”

Luke cau mày. “Mấy con lợn á? Vậy là có hơn một tên sao?”

“Sí. Hai người. Chúng biết người hộ tống của tôi.”

“Người hộ tống?”

Cô cho anh một cái nhìn kiêu kỳ; một chút kỳ công với tình trạng khuôn mặt cô bây giờ. “Đương nhiên cha tôi đã gọi một đoàn hộ tống. Và tôi cũng đã đem theo người đi kèm với tôi, mà Marta lại quá béo để cưỡi ngựa. Papa đã gọi ba người tin cậy nhất của ông: Esteban, Diego, và Javier. Nhưng cái con lợn đó và bạn hấn, biết họ. Họ cũng đã từng phục vụ cho cha tôi.” Cô phun nước bọt xuống. Một hành động khác mà một quý cô trẻ quý phái sẽ không bao giờ làm. “Mấy kẻ đào ngũ, nhưng chúng tôi đã không biết vào lúc đó. Họ nói rằng Papa đã gọi cho họ một tin nhắn, và khi chúng tôi dừng lại, không nghi ngờ chút nào, họ đã giết Esteban, Diego, và Javier.” Cô cho anh một cái nhìn tội lỗi. “Lúc đầu tôi đã thoát được – ngay khi bị bắn Javier đã bảo tôi chạy đi – nhưng con ngựa của tôi đã bị khập khiễng và họ đã bắt được tôi.”

Luke quan sát kỹ khoảng rừng thưa. Không có dấu hiệu của bất kỳ người đàn ông nào khác, dù sống hay chết. “Chuyện gì xảy ra với gã thứ hai?”

“Họ cãi nhau, và hấn bỏ đi với con ngựa và tất cả đồ đạc của tôi.”

“Ý cô là những đồ trang sức?”

Cô đảo mắt. “Anh cũng vậy nữa à. Tôi phải nói bao nhiêu lần là không có đồ trang sức nào hết! Làm như tôi sẽ cưỡi ngựa băng xuyên qua đất nước mà đem theo đồ trang sức vậy! Đó là lý do tại sao quần áo của tôi bị cắt rách hết.” Cô lẩm bẩm điều gì đó bên dưới hơi thở của mình.

“Thế họ lấy đâu ra ý tưởng đó?” Luke tò mò hỏi. Kẻ tấn công cô đã nói với vẻ đặc biệt về các đồ trang sức, chứ không phải tiền hay bất cứ của cải gì khác.

“Ai biết mấy kẻ ngu xuẩn đó lấy đâu ra chứ?” cô nói, nhưng cái nhìn của cô trượt sang một bên. Cô biết nhiều hơn những gì cô nói, nhưng Luke chỉ muốn cô gái này được an toàn và trở lại trụ sở chỉ huy của mình đúng hẹn, vì thế anh không truy đến cùng. Cô cứ giữ các bí mật của mình.

Cô thêm vào vẻ sốt ruột, chỉ vào trang phục của mình, “Tôi đã mặc vào mấy thứ kinh khủng này rồi, vậy chúng ta có thể lên đường được chưa? Ramón sẽ không ở sau tôi bao xa nữa đâu, và anh ta sẽ phi mà không màng quan tâm tới con ngựa của mình. Tôi phải đi đến tu viện.”

“Tu viện?” Luke nhảy lên ngựa và đưa một tay xuống để giúp cô leo lên.

“Tu viện Broken Angel (*). Ở trên đó.” Cô hít cảm hương mấy ngọn núi, sau đó nắm lấy bàn tay đưa ra của anh, đặt một bàn chân trần lên chiếc ủng của anh, và nhún người nhảy lên đàng sau anh. Không chờ đợi, cô thúc gót bàn chân nhỏ xíu lấm lem bụi của mình vào hai bên sườn con Brutus và họ rời đi.

(*: “Thiên thần gãy cánh” – ND)

Thật kỳ lạ, càng tiến dần vào mấy ngọn núi mà họ hướng đến, anh cảm thấy sự căng thẳng của cô càng tăng lên. Cô bầu chặt lấy anh, và cái nhìn lo lắng dáo dác của cô trở nên thường xuyên hơn.

“Tu viện Thiên thần gãy cánh à?” Luke nói. “Tên thú vị nhỉ.”

“Đúng ra tên nó là Tu viện các thiên thần, nhưng kể từ khi sét đánh trúng các bức tượng thiên thần và làm gãy mấy cái cánh, mọi người đều gọi nó là Tu viện Thiên thần gãy cánh.”

“Cô có ý định trở thành nữ tu à?”

Cô trả lời với một tiếng khịt mũi. “Không. Tôi đến đó theo sự hướng dẫn của cha tôi. Vì sự an toàn...có lẽ thế.”

“Có lẽ thế?”

“Dì tôi ở đó. Một bà xơ.”

“Hiểu rồi. Tôi có thể suy ra bà ấy không có họ hàng gì với gã Ramón này phải không.”

“Phải, dì ấy là một người họ hàng phía khác của gia đình tôi – phía mẹ của cha tôi.”

“Vậy là ổn rồi,” Luke nói trong một giọng trấn an mơ hồ.

Một sự im lặng ngắn, sau đó Isabella thêm vào, “Nhưng tôi không biết dì ấy rõ lắm. Và các nữ tu đã tuyên thệ để thực thi vâng lời.”

Miệng Luke co giật. “Tôi thấy là cô không chấp nhận sự vâng lời.”

Cô khịt khịt. “Cũng tùy. Tôi vâng lời-” giọng cô do dự “-vâng lời cha tôi trong tất cả mọi chuyện. Nhưng dì tôi, bà ấy không phải là Mẹ Bề Trên, nên tôi không biết Mẹ Bề Trên sẽ đứng về ai.”

“Tại sao?”

“Vì bây giờ Papa đã...đã chết rồi, và Felipe, cũng vậy, giờ Ramón là người thừa kế của cha tôi và cũng là hôn phu của tôi, giờ anh ta là chủ gia đình, và nếu anh ta yêu cầu dì tôi gả tôi cho anh ta... Tôi không biết liệu Mẹ Bề Trên sẽ làm gì. Đây là thời điểm nguy hiểm ở Tây Ban Nha, và tôi không biết Mẹ Bề Trên có ở cùng bên chính trị với Papa hay không, hay là đang chống lại nó. Và thêm tôi là thêm một miệng ăn. Nếu bà ấy không phải là người yêu nước, hoặc Ramón quyên tiền cho bà ấy...”

Có nhiều vấn đề trong câu nói của cô, Luke thừa nhận. Tây Ban Nha là một đất nước đang có chiến tranh và bị chia cắt bởi các phe phái chính trị. Nhưng chắc chắn là, nếu Ramón thật sự có định buộc một đứa trẻ vào hôn nhân, thì không cần phải có bà xơ, hay không quan trọng cô thuộc phe phái nào, Isabella cũng sẽ lọt vào tay anh ta.

“Các nữ tu đã tuyên thệ phải luôn khiết tịnh,” Luke nhắc cô. “Có lẽ bà ấy sẽ ở về phía cô.”

“Có lẽ,” cô lặp lại với vẻ nghi ngại. Rõ ràng cô cũng không tin tưởng lắm.

“Nếu đó là ước muốn của người cha đã mất của cô, rằng muốn cô đi đến tu viện, thì ước muốn của ông ấy phải được tôn trọng.”

Cô không nói gì trong một lúc, sau đó cô nói, rất nhỏ đến nỗi anh hầu như không nghe thấy, “Có lẽ.”

Sau vài phút đi đường, họ đã tìm thấy phần còn lại của hành lý của cô đang rơi rải rác. Luke dừng lại để cô đi xem thử có còn gì đó có thể dùng được nữa không.

Nhưng không có gì. Tất cả mọi thứ, thậm chí cả bộ yên ngựa, cũng bị băm nhỏ trong việc tìm kiếm các đồ trang sức được nghe nói. Một cái yên ngòai nghiêng một bên dành cho nữ được chạm khắc và trang trí tinh xảo, nhưng giờ cũng đã hỏng. Luke có thể nhìn thấy vài miếng kim loại trang trí – có thể bằng bạc – bị giật mạnh ra và các đường khâu cũng bị xé toạc. Không có gì có giá trị còn để lại.

Một điều rất rõ ràng là: nếu đặt tất cả các câu hỏi về đồ trang sức sang một bên, thì với quần áo và cái yên ngựa ngòai nghiêng có chất lượng tốt nhất, Isabella hẳn phải xuất thân từ một gia đình có vị trí trong xã hội. Hẳn cô là một nữ thừa kế.

Cô kiểm tra kỹ mấy món đồ của cô đã bị phá hỏng, sau đó nhặt chúng lên và ném vào bụi cây. Cô quay lại anh và nói, “Hãy đưa tôi đi cùng anh.”

“Cái gì?” Và sau đó anh nhận ra cô đang nói tiếng Anh. “Cô nói tiếng Anh?”

“Không tốt lắm, nhưng mẹ tôi có một nửa dòng máu Anh, và tôi hiểu mọi thứ.” Cô phủi bụi sang một bên và nắm chặt lấy cái bàn, nói nhanh, “Hãy đưa tôi đi cùng anh, đến quân đội của anh. Tôi sẽ là người hầu của anh, sẽ ăn mặc như một cậu bé – tôi nhìn giống như một cậu bé, tôi biết. Tôi sẽ cắt tóc, và sẽ không ai biết tôi là con gái. Xin làm ơn, tôi cầu xin anh-”

“Tôi không thể làm điều đó,” Luke nhẹ nhàng cắt lời cô. “Không thể được.”

“Nhưng Ramón sẽ đến đây,” cô nói trong tuyệt vọng. “Anh ta sẽ bắt tôi ra khỏi tu viện và... và...”

“Tôi không thể đưa cô đi với tôi,” Luke nói với cô. “Cuộc sống của tôi rất nguy hiểm.”

“Của tôi thì không sao? Xin làm ơn, Trung Úy Ripton.” Cô nhìn chăm chăm vào anh trong lời cầu xin câm lặng.

“Không được.” Luke đưa một tay ra để giúp cô leo lại lên ngựa. Anh không phải là không muốn giúp cô, nhưng anh không thể lén đưa cô vào doanh trại như là một người hầu của anh được. Tất cả những gì anh có thể làm là đưa cô đến tu viện, đến chỗ dì cô. Cha cô hẳn phải biết ông đang làm gì khi gởi cô đến đó. Chắc chắn.

“Vậy thì tôi sẽ ở lại đây,” cô nói, không nhúc nhích.

“Ở đây? Trong vùng núi này sao? Đừng có vô lý. Cô không thể sống nổi một tuần ở ngoài này.” Anh làm cử chỉ đến quang cảnh vùng đồi núi lởm chởm.

“Tôi có thể. Tôi biết làm thế nào để sống trên mảnh đất này. Cha tôi đã dạy tôi cách sống kiểu du kích.” Cô ra hiệu với quanh cảnh xung quanh. “Ở đây trong vùng đồi núi này còn tốt hơn là ở trong tay của Ramón. Cha tôi cũng đã dạy tôi săn bắn và-“

“Không. Giờ thì lên ngựa đi,” Luke ra lệnh. “Tôi hứa với cô tôi sẽ chăm sóc cho cô. Không ai được đem cô đi đâu hết; không ai được ép buộc cô.”

Đôi mắt cô nheo lại.

“Anh hứa?”

“Bằng danh dự của một sĩ quan người Anh và của một quý ông.” Anh đang làm cái quái gì vậy, hứa hẹn một điều chết tiệt gì thế này?

Cô cho anh một cái nhìn dài, tìm kiếm, sau đó gật đầu hài lòng và leo lên ngựa đằng sau anh. Khi họ di chuyển, cô áp má mình vào lưng anh, và đôi cánh tay gầy gò bé nhỏ của cô vòng quanh người anh vẻ tin cậy.

Luke cảm thấy tim mình chìm xuống Anh đã làm gì vậy? Và làm thế quái nào để anh giữ được lời hứa bộc phát của mình đây?

Câu trả lời đến với anh khi họ cưỡi ngựa vào trong một ngôi làng nhỏ. Tòa nhà đầu tiên họ nhìn thấy là một ngôi nhà thờ đá nhỏ. Một linh mục đứng ở ngạch cửa ra vào, khuôn mặt ông hướng về phía họ, như thể đang chờ họ.

Đó là Định Mệnh, Luke nghĩ. Định Mệnh đã chăm sóc cho anh rất nhiều trong suốt cuộc chiến này. Anh sẽ tin nó một lần nữa.

“Isabella,” anh nói. “Tôi nghĩ tôi biết một cách để cứu cô khỏi Ramón.”

“Cách gì?”

“Cô sẽ cần phải tin tôi. Tôi hứa là cô có thể làm chuyện này, nhưng cô cần phải làm bằng sự tự nguyện của mình.”

“Làm gì cơ?” Giọng nhỏ nhưng tràn đầy hy vọng. Trọng lượng của sự kỳ vọng của cô làm anh lưỡng lự.

Anh xuống ngựa và đỡ Isabella xuống để anh có thể nói chuyện mặt-đối-mặt với cô. Cô quay người để khuôn mặt nhỏ bị thâm tím và méo mó đối diện với anh.

“Làm gì cơ?” Sự tin tưởng trong đôi mắt vàng trong vắt của cô làm anh lo ngại.

Tầm quan trọng của điều mà anh sắp làm đang ngập tràn tư tưởng anh. Anh đang mạo hiểm mọi thứ, nghề nghiệp của anh, sự tôn trọng của các đồng nghiệp... nhưng anh không thể đơn giản là bỏ đi để mặc cô cho số phận của mình.

Anh giải thích. “Nếu tôi cưới cô, Ramón sẽ không thể.”

Đôi mắt cô vụt to lên. “Cưới anh? Anh muốn tôi kết hôn với anh?”

Anh gật đầu. “Nếu cô muốn.” Luke nuốt khan, cảm thấy toàn bộ cuộc sống cơ bản của mình đang chậm chậm trượt đi. Bạn bè anh sẽ nói gì? Mẹ anh sẽ nói gì. Anh cũng không nghi ngờ sĩ quan chỉ huy của anh sẽ nói gì.

“Vâng, tôi sẽ kết hôn với anh, Trung úy Ripton.” Cô nói vội vã, như thể cô sợ anh sẽ đổi ý.

“Đó chỉ là một cách để ngăn chặn Ramón mà thôi,” anh cảnh báo cô.

Cô gật đầu. “Tôi hiểu. Và sau đó tôi sẽ đi và đến ở với anh trong quân đội như là một người vợ.”

“Không, tôi đã nói với cô, rất nguy hiểm.”

“Nhưng mà-“

“Sau đó cô sẽ đi đến Tu viện các thiên thần và sống ở đó cho đến khi an toàn.”

“Nhưng-“

“Cô sẽ không đi với tôi. Cô chưa đủ tuổi để kết hôn. Việc này chỉ là để giữ cô tránh Ramón thôi, hiểu không?”

Cô gật đầu. “Tôi hiểu rồi.” Cô liếc nhìn nhà thờ. “Chúng ta sẽ làm điều đó ở đây? Bây giờ?”

“Nếu cô muốn.”

“Tôi muốn.”

Vị linh mục đã nói một số điều thuyết giảng về hôn nhân với họ. Ông nói riêng với Isabella và Luke, và khi có hai người với nhau. Các chấn thương của Isabella là lo lắng lớn nhất của ông, nhưng cô đã rất thiết tha nói rằng cô muốn kết hôn, và cô đã thề rằng Luke đã không làm hại đến một sợi tóc trên đầu cô. Mà ngược lại.

Và cuối cùng, trong thời chiến tranh, có một cặp đôi được kết hợp trong tội lỗi – trong đó có một quý ông người Anh là một kẻ ngoại đạo – và một cô gái trẻ người Tây Ban Nha bị đánh đập tồi tệ.

Họ đã lặp lại những lời thề thiêng liêng, Isabella trong chân trần, mặc sơ mi và quần đùi của Luke được giữ chặt bằng một sợi dây. Luke ký các loại giấy tờ, vị linh mục làm chứng cho họ, và

trong vòng một giờ Luke và cô dâu trẻ con của chàng đã cuỗm ngựa về phía bắc đến Tu viện các thiên thần, nơi anh đã trao một cô gái trẻ kiệt sức và một tập giấy tờ cho người di đang rất sung sướng của cô.

Isabella đã được an toàn.

CHƯƠNG 3

Tu viện Thiên thần gãy cánh, Tây Ban Nha, năm 1819

“Mình không muốn chết như là một gái già,” tiếng nói ai oán bắt đầu.

Isabella Mercedes Sanchezy Vaillant, còn được các bạn học biết đến như là Isabella Ripton, cúi người xuống miếng vải khâu của cô, ước gì cô có thể làm cho mấy câu nói này không phát ra. Cô đã thuộc lòng nó luôn rồi. Đó là một nghi lễ hàng ngày, thường xuyên như bất kỳ nghi lễ nào khác trong các hoạt động thường xuyên của tu viện. Cô đã chán ngấy với hầu hết những điều đó, nhưng đặc biệt là với cái phần này. Chẳng có gì hay ho cả; chỉ là cọ xát mũi họ trong sự đau khổ của riêng họ.

“Và mình cũng không muốn trở thành một nữ tu.”

Bây giờ Paloma sẽ xen vào và nói gì đó về việc có đức tin và về những gì mà một cô dâu đáng yêu Dolores sẽ làm. Như xát muối vào các vết thương, nếu như cô nhận ra, nhưng cô không bao giờ làm. Paloma cũng dần dần nhiều bằng với sự tốt bụng của mình.

Bella đâm mũi kim qua lớp vải lanh trắng đã cũ mòn. Cô ghét may. Cô muốn đứng dậy và rời đi, nhưng cô bị mắc kẹt ở đây trong ít nhất một giờ nữa. Cô có một đồng mảy tấm vải đã cũ mòn chờ cô khâu, nối chúng lại với nhau, để cho chúng một cơ hội khác được tái sinh. Nói đến tội hay thứ gì đó đại loại thế cũng được. Chạy đi. Hoặc nói gì đó bất kính, hay gì gì đó đại loại thế. Nhưng mà thỏ, chắc dễ hơn.

“Bạn phải có đức tin, Dolores,” Paloma nói nhẹ nhàng. “Cha bạn sẽ đưa bạn về. Mình chắc chắn thế. Tại sao lại không chứ, bạn sẽ là một cô dâu rất xinh đẹp. Bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ hãnh diện vì bạn.”

Bella nghiêng răng. Chẳng có gì để bàn với vẻ đẹp của Dolores hay những điều tương tự thế. Đó là về tiền. Và sự kiêu hãnh của gia đình. Đó cũng là lý do tất cả các cô gái vẫn còn bị mắc kẹt lại trong tu viện này, một thời gian dài sau khi khóa học đã hoàn tất và hàng năm sau khi chiến tranh kết thúc.

Tây Ban Nha có thể đã được tự do khỏi tay người Pháp, họ đã có thể có được một vị vua người Tây Ban Nha lên ngai một lần nữa, chứ không phải là một con rối của Napoleon hoặc em trai của ông ta, nhưng nó cũng đã không còn giống với đất nước trước chiến tranh. Nhiều gia đình giàu có đang trên bờ vực của sự phá sản, một số trong đó là bởi vì ở cùng phe với người Pháp và những kẻ phản bội Tây Ban Nha, còn số khác là bởi vì họ đã tiêu tốn tài sản của mình

để nuôi cho riêng mình một đội quân để chống lại một cuộc chiến tranh du kích, và một số là do họ có nhà và bất động sản – và điều đó cũng có nghĩa đó là phương tiện để kiếm sống của họ - đã bị phá hủy; một phần của thảm họa của chiến tranh.

Những gia đình dòng dõi quý tộc của những cô gái vẫn còn ở trong tu viện này thì đã trở nên quá nghèo để cho con gái họ một cửa hồi môn kha khá, và cũng quá kiêu ngạo để cho phép con gái cưới người thuộc tầng lớp thấp hơn. Không, trừ khi người chồng tương lai đó có khối tài sản lớn, nhưng cho dù có vậy thì một số gia đình cũng đã từ chối bồi nhọ dòng dõi huyết thống cổ xưa của mình với máu của những nông dân mới phát.

Thay vì để con gái của mình được thay đổi số mệnh, thì họ lại để cho con gái mình thối ra trong một tu viện miền núi hẻo lánh: không ai cần đến, bị lãng quên, bị bỏ rơi.

Các con trai của giới quý tộc, tất nhiên, chỉ chộp lấy những cô dâu là con gái của những gia đình có khối tài sản tương đương họ, của những nông dân mới phát. Dòng máu của họ có thể bị pha tạp, nhưng tên tuổi của gia đình quý tộc đó sẽ không bị biến mất, và sự giàu có của cô dâu sẽ giúp họ gây dựng lại gia sản của gia đình.

Bella đã giải thích điều này cho Paloma nghe hàng tá lần, nhưng tất cả những gì mà Paloma đã làm là mỉm cười và nói, “Tất cả chúng ta đều phải có đức tin.”

Cô ấy sẽ là một nữ tu tốt, Isabella nghĩ. Hoặc là một vị thánh. Thánh Paloma bị thiếu cửa hồi môn. Anh trai của Paloma đã đánh bạc thua hết cửa hồi môn của Paloma, và bây giờ anh ta còn từ chối để cô trở về nhà. Mọi chuyện đã khác kể từ khi Papa qua đời, anh ta viết như vậy. Không có người chồng thích hợp nào cho cô, vậy nên cô tốt hơn là ở trong tu viện, trong môi trường yên tĩnh mà cô đã quen.

Bella nhặt lên một tấm trải giường đã cũ sờn và cúi kính xé đôi nó ra. Thật là một môi trường yên tĩnh làm sao! Cô rất muốn nhốt anh trai của Paloma vào đây, để cho anh ta nếm thử mùi vị của môi trường yên tĩnh là như thế nào. Những lời cầu nguyện bất tận, không ngừng lặp đi lặp lại một cách ảm đạm, những cuộc chuyện trò vô nghĩa, và những buổi khâu vá vô cùng tận.

Cô bắt đầu khâu lại hai mảnh vải với nhau. Bella chỉ làm công việc khâu vá. Những cô gái khác và các nữ tu hầu hết đều thêu rất giỏi. Tu viện này nổi tiếng vì điều đó. Các giám mục trên khắp Tây Ban Nha, và thậm chí cả ở Rome, đều mặc áo lễ và dùng các tấm khăn trên bàn thờ được thêu ở đây, trong một tu viện miền núi hẻo lánh này.

Trước khi vua Ferdinand lên ngôi, các cô gái chủ yếu dùng tài may thêu của mình để làm những món đồ đem về nhà chồng. Còn bây giờ sản phẩm của họ hầu như là đồ lễ và áo lễ. Giống như các nữ tu.

Tài năng của Isabella nằm trong các lĩnh vực khác, Mẹ Bề Trên luôn nói thế. Còn các cô gái thì nghĩ bà ấy chỉ nói thế, vì là dì của Isabella, nhưng Bella và Mẹ Bề Trên cũng rõ điều đó.

“Mình ước mình cũng có đức tin như bạn, Paloma,” Dolores nói với cô ấy. “Mình nghĩ tất cả bọn mình sẽ vẫn còn ngồi ở đây khi đều đã già và nhăn nheo, rồi ban ngày cũng ngủ như xơ Beatriz kia.”

“Đừng nói hộ người khác thế, Dolores,” Alejandra nói nhanh. “Mình, chắc chắn thế, sẽ không bị chết già trong một cái tu viện. Vì bây giờ cha mình đang nói chuyện với một gia đình quý tộc ở Cabrera.”

Dolores cúi kính luồng mũi kim của cô. “Người đàn ông đủ điều kiện còn lại duy nhất ở Cabrera – thuộc dòng dõi quý tộc, mà mình biết – là một tử tước già, hơn sáu mươi, hai lần góa vợ, và tuyệt vọng để có được một người thừa kế. Nếu đó đúng là ông ta mà anh trai bạn đang cố tranh thủ, thì thật là tội nghiệp cho bạn.”

Alejandra nhún vai. “Mình chẳng thà cưới một ông già còn hơn là bị buộc phải trở thành một nữ tu.” Các cô gái liếc nhìn xơ Beatriz, nhưng người nữ tu lớn tuổi đó chỉ khịt khịt mũi, không biết gì. “Bên cạnh đó,” Alejandra tiếp tục, “như cha mình nói, ông ấy giàu, và sẽ sớm chết thôi. Vậy thì mình sẽ được tự do làm điều mình muốn.”

Một cô gái lên tiếng. “Họ nói lão tử tước già đó bị giang mai nên đó là lý do lão ta không thể có được một đứa con trai ở cả hai bà vợ trước.”

Các cô gái trao đổi những cái nhìn.

“Đó không phải là sự thật. Cha mình sẽ không để mình kết hôn với người mắc bệnh giang mai,” Alejandra nói trong sự im lặng. “Ông ấy sẽ không làm thế.”

Những người khác gật đầu, thì thầm trấn an. Nhưng tất cả bọn họ đều đã nghe được những câu chuyện bốc phét rằng ngủ với một trinh nữ có thể chữa khỏi bệnh giang mai cho một người đàn ông...

“Papa sẽ không làm một chuyện như thế,” Alejandra lặp lại. “Ông ấy rất yêu mình, mình chắc chắn điều đó.” Nhưng niềm tin của cô rõ ràng đang bị lung lay, và nó có vẻ giống một lời cầu nguyện hơn là một sự chắc chắn.

Đó sẽ là quyết định của cha cô và ngài tử tước, chứ không phải của cô. Cô chỉ là một đứa con gái, sẽ chỉ ở nơi nào làm cho gia đình cô những điều tốt đẹp nhất. Và Tây Ban Nha vào những ngày này là những ngày đầy tuyệt vọng.

“Nếu ông ấy làm vậy, bạn phải từ chối,” Bella nói với cô ấy.

“Từ chối?” Alejandra thở hỗn hển. “Dám không vâng lời cha mình ư? Bạn có điên không đó? Mình không thể!”

“Tại sao không?”

“Tại sao không ư?” Alejandra lặp lại. “Bởi vì mình không thể.” Cô thêm vào, sau một lúc,

“Mình chưa bao giờ không vâng lời ông trong bất cứ sự gì. Chưa bao giờ.”

Bella thắt nút đường may của mình. “Vậy thì đó sẽ là một cơ hội tốt cho ông ấy để trải nghiệm điều gì đó mới mẻ.”

Tất cả các cô gái nhìn chăm chăm vào cô, bị sốc.

“Bạn có nghĩ ông ấy sẽ phản ứng ra sao?” cô hỏi Alejandra.

“Ông ấy sẽ giết mình!” cô ấy nói với một cái rùng mình.

“Giết bạn, hay chỉ đơn thuần là đánh bạn thôi?”

“Chỉ đơn thuần ư? Ông ấy sẽ đập từng inch lên mạng sống của mình!”

“Dù sao thì bị đánh cũng vẫn còn hồi phục được. Chứ một lão già bị giang mai...” Bella bỏ lửng câu nói. “Vậy chứ cha bạn đã bao giờ đánh bạn trước đây chưa?”

“Chưa bao giờ,” Alejandra hãnh diện nói.

“Vậy sao giờ bạn lại nghĩ ông ấy sẽ đánh bạn chứ?”

Alejandra trông có vẻ ngạc nhiên, sau đó trầm ngâm. “Đó là bốn phận của mình đối với gia đình để có được một cuộc hôn nhân tốt.”

“Đó là bốn phận của một người cha để tìm cho bạn một tấm chồng tốt,” Bella phản đối.

Alejandra cắn môi. “Mình không biết... Papa chắc sẽ rất thất vọng về mình.”

Bella khịt mũi. “Ông ấy đâu có chết với sự thất vọng của mình. Ông ấy cũng phải biết tôn trọng bạn.” Cô nhún vai lần nữa. “Không phải chuyện của mình về chuyện bạn sẽ làm gì, nhưng nếu là mình, mình sẽ từ chối.”

“Đó là lý do tại sao bạn luôn luôn gặp rắc rối,” Alejandra vặn lại.

Xơ Beatriz khịt mũi và ngồi dậy. “Có chuyện gì? Mấy cái lưỡi đang huyền thuyên cái gì đó? May đi, mấy cô! May đi!” Bà vỗ hai tay vào nhau trong một phong cách nhanh nhẹn, và các cô gái lại cúi xuống đồ may thêu của mình. Các mũi kim thoăn thoắt trong im lặng, và chỉ sau một lúc người nữ tu già lại ngủ lơ mơ lần nữa.

“Chồng của Isabella sẽ sớm đến đây thôi,” Paloma nói trong một giọng kiểu nào-thay-đổi-chủ-đề-đi-thôi, và Bella âm thầm rên rỉ. Cô biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Alejandra cho một cái khịt mũi khinh bỉ. “Ai cơ, cái người tưởng tượng ấy hả?”

“Anh ấy không phải là tưởng tượng, phải không Isabella?” Paloma quay sang Bella.

Bella không trả lời. Họ đã nói về chuyện này cả trăm, cả ngàn lần rồi. Lúc đầu, cô sẽ chiến đấu với lời buộc tội đó bằng cả răng và móng tay, nhưng giờ thì, sau tất cả những năm qua, cô đang có khuynh hướng nghĩ rằng có lẽ cô đã mơ, nằm mơ thấy anh. Nhưng Mẹ Bề Trên có những giấy tờ hôn thú của cô trong ngăn bàn của bà ấy, và chữ ký của anh trên đó, rằn rỏi, rõ ràng. Lucien Alexander Ripton, Trung úy.

“Tất nhiên rồi,” Alejandra nhấn mạnh. “Trung úy người Anh cao ráo, với đôi vai to rộng và khuôn mặt đẹp như một thiên thần!” cô nói trong một giọng móc mỉa. “Một thiên thần mà lại đi cưới Isabella Ripton?” Tất cả các cô gái đều cười.

Bella kiên nhẫn ngồi may tiếp. Cô hiểu tại sao họ chế giễu cô. Cô có thể cũng sẽ tấn công một ai đó, nếu cô sắp sửa kết hôn với một lão tử tước già, bị giang mai. Ngoài ra, đó cũng là lỗi của cô. Cô không nên kể cho họ nghe chuyện này.

Sau cái đám cưới vội vã, Trung úy Ripton và dì cô đã quyết định để cô ở tu viện này dưới cái tên Ripton, Bella đã lấy tên anh như các bà vợ người Anh hay làm, thay vì giữ lại tên riêng của cô, như truyền thống của phụ nữ Tây Ban Nha.

Dì cô đã dặn Bella không được nói cho ai biết cô đã kết hôn – không với Mẹ Bề Trên vào lúc đó, không với cả các nữ tu khác, không với bất kỳ cô gái nào. Vậy thì, bà nói, nếu anh họ Ramón đến tìm Isabella Mercedes Sanchez y Vaillant, con gái của Bá tước Castillejo, Mẹ Bề Trên có thể nói với anh ta sự thật rằng không có cô gái đó trong tu viện này; chỉ có em gái của một trung úy người Anh.

Đó là một điều kỳ lạ, nhưng thú vị, khi có một cái tên mới. Và đủ đảm bảo rằng, anh họ Ramón đã đến, và Mẹ Bề Trên đã đảm bảo với anh ta rằng không có cô gái nào có tên đó trong tu viện cả. Mẹ Bề Trên tử tế, lớn tuổi, rõ ràng là đã rất tin vào câu chuyện của anh ta về một cô gái trẻ ngây thơ đã bỏ trốn khỏi nhà mình để chạy qua Tây Ban Nha vào thời gian khủng khiếp như thế này – bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra với cô ấy, cô gái trẻ ngây thơ, tội nghiệp. Thật khủng khiếp, thật khủng khiếp! Bà lập tức đưa ra đề nghị sẽ cầu nguyện cho cô gái bị mất tích đó được trở về an toàn, và thậm chí cả anh họ Ramón cũng đã tin bà.

Vì vậy lúc đầu, Isabella đã không bao giờ kể cho bất kỳ ai biết cô đã kết hôn, và khi Mẹ Bề Trên già cả đó qua đời và dì của Isabella đảm nhiệm vị trí của bà ấy, sự an toàn của Isabella mới được bảo đảm – nhiều như bất kỳ sự bảo đảm của người nào trong thời kỳ chiến tranh.

Nhưng một vài năm sau đó chiến tranh cũng đã kết thúc ở Tây Ban Nha. Con rối của Napoleon đã bị tổng ra, và vua Ferdinand lên ngôi, và các câu chuyện tập trung vào các cô gái. Tu viện toàn nói chuyện về của hồi môn và những thỏa thuận, về những cuộc hôn nhân đã được sắp đặt. Các cô gái nhện nhíp với sự phấn khích và căng thẳng với những suy đoán lằng mằng.

Vào độ tuổi gần mười sáu, Isabella vẫn còn bị nổi mụn và ngực vẫn trướng sau như một, và khi các cô gái bắt đầu tỏ vẻ hạ cố và thương hại cô, thì cô không thể chịu đựng thêm nữa. Trong những thì thầm bí mật vào một đêm tối trời, cô đã tâm sự với bạn cô, Mariana, về trung úy

Ripton, một người Anh cao ráo, ngăm đen, đẹp như một thiên thần, người đã giết một người đàn ông để bảo vệ Isabella, và sau đó đã cưới cô để cứu cô khỏi người anh họ Ramón xấu xa. Bây giờ chiến tranh đã kết thúc, anh ấy chắc chắn sẽ quay lại đón cô và đưa cô về Anh.

Nhưng Mariana đã thì thầm các bí mật của Isabella với một cô gái khác, và ngay sau đó cả tu viện đều biết, và tất nhiên, không ai tin cô cả. Một Isabella Ripton khăng khiu, ồm nồm ồm nhách mà lại có một cuộc hôn nhân bí mật với một người Anh đẹp trai ư? Làm như ai cũng tin chuyện đó vậy.

Vậy chứ tên cô thì sao? Xùy! Thì cô có một cái họ Anh thôi – nhiều người Tây Ban Nha cũng có họ Anh mà. Nó chẳng chứng minh được gì cả.

“Anh ấy có thấy ảnh của cậu không vậy – ảnh thực tế ấy?”

“Sao anh ấy muốn lấy một cô gái trông như một đứa con trai chứ?”

“Anh ấy biết mình trông như thế nào. Anh ấy đã chọn mình,” Bella đã từng nói với họ với vẻ tự hào, hy vọng cô sẽ hết mụn và ngực cô sẽ phát triển vào lúc anh tới tìm cô. “Không có ai sắp đặt chuyện đó cả.”

“Vậy nên bạn chẳng biết gì về anh ta cả. Nếu bạn mà biết về gia đình anh ta, thì anh ta có thể là một tên nông phu nào đó cũng nên!”

“Anh ấy là một sĩ quan, vì thế tất nhiên anh ấy không phải là một nông dân. Và anh ấy là người cao lớn, khỏe mạnh, và không hề sợ hãi; là người đàn ông đẹp nhất mà mình từng nhìn thấy trong đời mình!”

“Đẹp á?” Các cô gái khác phá ra cười.

“Đẹp như một tổng lãnh thiên thần,” Bella khẳng định. “Đẹp và dễ sợ. Một thiên thần chiến binh! Cứ chờ anh ấy tới. Mấy bạn sẽ thấy.” Và một số cô gái tiếp tục chế giễu, một số thở dài và bí mật ghen tị với cô.

Vào ban đêm, trong căn phòng đá nhỏ, trên chiếc giường hẹp, cứng của mình, Bella sẽ hướng giấc mơ của mình tới Trung úy Ripton...

Trung úy Ripton nằm đó bị thương rất nặng, và Isabella sẽ tìm thấy anh và chăm sóc cho anh, và anh sẽ được chữa khỏi một cách thần kỳ bởi sự chăm sóc dịu dàng của cô, và sẽ yêu cô say đắm.

Trung úy Ripton bị tấn công bởi kẻ thù, và Belle sẽ đứng bên cạnh anh, và họ sẽ cùng nhau chiến đấu chống lại chúng, và khi kẻ thù bỏ chạy, anh ấy sẽ quay sang cô và nói, “Isabella, nếu không có nàng cuộc sống của ta sẽ kết thúc. Ta yêu nàng.”

Rất nhiều và đa dạng những hành động dũng cảm và táo bạo mà cô thực hiện trong các giấc mơ của mình, và cuối cùng lúc nào cũng là câu mà trung úy Ripton luôn nói, “Isabella, ta yêu nàng.”

Trung úy Ripton biết Isabella không còn ai trên cõi đời này. Và anh sẽ yêu cô. Yêu cô thật sự. Và cô cũng sẽ yêu trả lại anh bằng cả trái tim mình. Và họ sẽ hạnh phúc bên nhau mãi mãi, mãi mãi.

Ngày này qua ngày khác, tuần này qua tuần khác, Bella cầu nguyện cho Trung úy Ripton trở lại – thậm chí chỉ là viết thư, nhưng không có một từ nào, một dấu hiệu nào.

Dù vậy, cô vẫn giận dữ bảo vệ mình, bảo vệ anh – rằng anh đúng là đẹp như một thiên thần, anh ấy đang bận rộn đánh giặc, anh ấy là một anh hùng, anh ấy có quá nhiều việc quan trọng để làm, nhưng anh ấy sẽ đến vì cô, anh ấy sẽ đến!

Dần dần thì da cô đã láng mịn trở lại. Nhưng ngực cô thì vẫn nhỏ đến thất vọng, và cô đã biết được từ việc lén nhìn vào ly thủy tinh rằng cô sẽ không bao giờ là một cô gái đẹp, thậm chí cũng không thể là xinh. “Thú vị” là từ nhận xét hào phóng nhất cho dung mạo của cô.

Tuy nhiên, Trung úy Ripton đã không đến, và sau nhiều năm trôi qua, giấc mơ về người chồng đẹp trai sẽ yêu cô – phải yêu cô – đã từ từ bắt đầu chết yểu.

Sự thật đã rành rành ra đó. Cũng giống như các người cha và các anh em trai của các cô gái vẫn còn ở lại trong tu viện này, Trung úy Ripton đã lấy tiền của cô và bỏ rơi cô. Anh chẳng tốt đẹp gì hơn Ramón. Anh đã làm nhiều việc tử tế hơn Ramón, có lẽ vậy, nhưng tóm lại thì, kết quả là như nhau.

Có những đêm, trần trọc trên chiếc giường cứng, hẹp của mình, Bella đã âm thầm khóc cho các giấc mơ tan vỡ của mình. Nhưng nước mắt chẳng ích lợi gì, vì thế cô đã lau sạch chúng đi. Cô nhìn ra ngoài qua những chấn song trong khung cửa sổ trên cao, và nhìn vào những vì sao bên ngoài.

Có một thế giới ngoài đó, và cô muốn được trở thành một phần của nó.

Các cô gái tiếp tục chế nhạo cô, trêu chọc cô về người chồng tưởng tượng của cô. Và Bella vẫn bảo vệ anh, vẫn ngoan cố tuyên bố rằng phải có một lý do quan trọng để anh không thể đến – ai cũng có lòng tự tôn của mình, sau tất cả - nhưng không ai tin cô; không thậm chí ngay cả bản thân Bella. Đó là chuyện thường xảy ra cũng giống như mọi thứ đã xảy ra trong cái tu viện này.

Cô nói với Alejandra, “Bạn có thể đi với mình, nếu muốn.”

“Đi đâu?”

“Mình sẽ rời khỏi tu viện.” Thông báo của cô theo sau là một sự im lặng sững sốt.

“Có phải anh ấy đang đi-“ Paloma bắt đầu.

“Không phải. Không ai đến đây vì mình cả, Paloma.” Isabella liếc nhìn xơ Beatriz, vẫn đang ngủ, và nói trong một giọng thấp, “Mình sẽ đi khỏi đây.”

“Mẹ Bề Trên sẽ không cho phép đâu,” Alejandra nói.

Bella nhún vai. “Bà ấy không thể cản mình. Mình đã là một phụ nữ có chồng rồi mà, và trong hai tuần nữa mình hai mốt tuổi rồi.” Và nếu Mẹ Bề Trên có cố cản cô, thì cô cũng sẽ làm thế. Không phải là cô chưa từng làm như thế trước đây, và Mẹ Bề Trên biết vậy.

Alejandra khịt khịt mũi. “Mình không tin bạn. Bạn sẽ làm gì? Bạn sẽ làm thế nào để sống đây? Ai sẽ bảo vệ bạn? Rất nguy hiểm-“

“Mình sẽ tự kiếm sống,” Bella nói. “Và mình sẽ tự bảo vệ mình. Mình sẽ không ở đây, chờ đợi mãi mãi ai đó tới giải cứu mình. Đời không phải là một câu chuyện cổ tích.”

“Isabella Ripton,” một giọng nói từ cửa ra vào.

Tất cả các cô gái đều giật mình hoảng hốt.

“Isabella,” xơ Josefina lặp lại khi bước qua cánh cửa. Xơ là một trong số những nữ tu trẻ nhất và đẹp nhất, trạc tuổi các cô gái, vui vẻ và sống động, nhưng quyết sống đời ơn gọi của mình. “Chỉnh trang lại con đi. Tóc rối hết rồi kìa. Mẹ Bề Trên muốn con đến văn phòng của mẹ ngay lập tức. Con có khách đến thăm!”

“Khách ư? Ai ạ?” Trong tám năm qua, Belle chưa bao giờ có một người khách. Không kể từ

khi Ramón đến tìm cô, và thất bại trong việc tìm thấy cô. Vậy tại sao Ramón lại đến đây lần nữa sau ngần ấy thời gian?

Xơ Josefina mỉm cười. “Con không thể đoán ra sao?”

Hoang mang, Bella lắc đầu.

“Một người Anh.”

Bella cứng người.

Xơ Josefina gật đầu. “Cao, ngăm đen, và đẹp như một tổng lãnh thiên thần.”

Bella không thể nhúc nhích lấy một cơ bắp. Cô không thể thốt ra từ nào hay thậm chí là sắp xếp suy nghĩ cho mạch lạc.

“Một tổng lãnh thiên thần rất lạnh lùng, rất nam tính.” Xơ Josefina thở dài. Và một đốm đỏ xuất hiện trên hai má xơ.

Trung úy Ripton đến đây ư?

“Isabella?” Xơ Josefina nói.

Bella giật mình. Mọi người đang nhìn chăm chăm vào cô. Cô cố tập trung. “Mình đã nói với các bạn là anh ấy sẽ đến mà,” cô xoay sở để nói và hướng về phía cửa.

“Sửa lại tóc con đi,” xơ Josefina nhắc nhở cô, và Isabella bắt đầu nhét lại các sợi tóc bị bung ra ngoài từ bím tóc của mình.

“Tóc bạn ấy?” Alejandra kêu lên. “Xơ không thể để bạn ấy ăn mặc như thế được!”

“Như cái gì cơ?” Isabella liếc nhìn xuống mình, bối rối. Cô vẫn trông như thường ngày; gọn gàng hơn thường ngày, thực tế là vậy. Cô vuốt nhẹ tóc.

“Trong bộ đồ ...” – Alejandra ra hiệu – “bộ đồ tu viện! Bạn ấy đã không gặp được chồng trong tám năm qua. Bạn ấy không thể đi gặp anh ta trong bộ đồ đó được!”

“Đúng vậy, bạn ấy cần thứ gì đó đẹp hơn,” Dolores đồng ý.

Bella nhìn xuống bộ áo xanh xám trơn của mình. “Mình không có bộ nào đẹp hơn.” Cô đã đến tu viện này mà không đem theo gì cả, và tu viện đã cho cô ăn mặc kể từ đó. Sự thiếu hụt này chưa bao giờ làm cô thấy phiền lòng. Cho tới bây giờ.

“Mình có,” Alejandra nói. Cô quay sang xơ Josefina. “Xơ ơi, để bọn con làm cho Isabella thật xinh đẹp để đi gặp chồng cô ấy nhé. Làm ơn đi, xơ, sẽ không mất nhiều thời gian đâu ạ.”

“Đúng vậy, né xơ!!!!” Các cô gái khác cũng tham gia.

Người nữ tu trẻ tuổi liếc nhìn các gương mặt háo hức của các cô gái, rồi đến Isabella đang đứng đó trong bộ quần áo xám xịt của mình. “Vậy thì nhanh lên,” cô nói. “Mẹ Bề Trên đang chờ đấy.”

Luke ngồi ở bàn làm việc đối diện với dì của Isabella và cố hết sức để trông không bồn chồn. Bà ấy bây giờ đã là Mẹ Bề Trên và có vẻ như không vội vàng gì. Anh đã để mấy con ngựa của mình bên ngoài tu viện cho một thằng nhóc bẩn thỉu chăm sóc. Tây Ban Nha lúc này cũng vẫn chưa tốt lên gì mấy, và những ngọn núi không nghi ngờ gì sẽ đầy rẫy bọn trộm cướp. Và hầu hết những tên trộm đều bắt đầu từ những đứa trẻ.

“Con bé sẽ không lâu nữa đâu, Trung úy Ripton.” Dì của Isabella đã có nhiều thay đổi trong những năm qua, Luke nghĩ. Khuôn mặt của bà, bên dưới lớp quần áo tu, trông ốm hơn, nước da màu ngà của bà trông nhợt nhạt với xương gò má nhô cao và làn da nhũn nhẽo. Chiến tranh đã không phải là điều dễ dàng với bà.

“Lord Ripton,” anh sửa lại bà. Đôi mày bà nhướng lên và Luke giải thích. “Tôi thừa kế tước hiệu từ người chú đã không may bị chết đuối trong một tai nạn chèo thuyền.”

“Tôi không nhận ra cậu là một người thừa kế của...?”

“Nam tước. Tôi đã không mong gì cái tước vị này, nhưng hai người con trai của chú tôi cũng bị chết đuối với ông, vì thế tước vị và các bất động sản của ông ấy thuộc về tôi.”

“Các bất động sản?” bà hỏi một cách tế nhị, một sự nhắc nhở rằng cuộc hôn nhân này vẫn còn hiệu lực, bất kỳ liên minh nào thì tựu chung lại vẫn là về dòng dõi và sự giàu có. Bà ấy dù sao cũng vẫn là dì của Isabella.

Luke, tuy vậy, không có ý định thảo luận về vấn đề này. “Nói vậy chỉ để nói rằng tôi không cần tới tài sản của Isabella. Cô ấy thế nào ạ?”

“Isabella khỏe. Đã trưởng thành. Hai tuần nữa là con bé hai mươi mốt tuổi. Con bé sẽ, tôi chắc chắn thế, rất ngạc nhiên khi gặp cậu sau ngần ấy thời gian.” Lời nói có mùi axit.

Giọng điệu của bà làm Luke thấy khó chịu. Anh rút ra lá thư anh đã nhận và thẳng thừng đi vào vấn đề. “Lá thư này đã bác bỏ đơn xin hủy hôn của tôi. Nó nói rằng, ‘Theo thông tin nhận được từ Mẹ Bề Trên của Tu Viện những thiên thần.’” Anh đập nhẹ lá thư lên bàn. “Tám năm trước xờ đã nói với tôi rằng hủy hôn sẽ là một sự sắp xếp đơn giản.”

Bà nhìn anh với một cái nhìn chăm chăm. “Tôi đã không biết rằng Isabella đã không còn là một trinh nữ nữa.”

Không còn là trinh nữ? Chết tiệt. Thằng khốn đó hẳn đã đạt được ý đồ sau tất cả. Vậy mà Luke đã nghĩ chắc chắn rằng anh đã cứu được cô vào lúc đó. Nhưng rõ ràng là không. Đôi mày

anh chụm lại với nhau khi một suy nghĩ khác bất chợt nảy ra với anh. “Đừng nói với tôi là cô ấy-“

“Không, chẳng có hậu quả đáng tiếc nào cả,” Mẹ Bề Trên nói trong một giọng điệu khổ hạnh. “Chính Isabella đã kể cho tôi nghe về vụ tấn công đó – nó đã có những ác mộng sau đó, cậu biết không. Nhưng chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, và vì thế...” Bà trải đôi tay gầy hằn những lằn gân xanh trong một cử chỉ số mệnh.

Luke gật đầu. “Isabella đã đón nhận tin tức đó như thế nào?”

“Isabella là một quý cô có giáo dục.”

Nói cách khác, Isabella phải chấp nhận số mệnh của mình, như anh. Thì đành phải vậy.

Mẹ Bề Trên chống hai tay và gác cằm lên trên những ngón tay, nhìn anh chăm chú qua cái mũi dài của bà. “Vậy kế hoạch của anh là gì, Lord Ripton?”

“Chúng tôi sẽ lập tức về Anh.”

Đôi mày cong thanh lịch hầu như biến mất vào cái khăn trùm đầu. “Ngay lập tức?”

“Sáng mai,” anh bổ sung. Cô ấy sẽ cần thu dọn hành lý, anh nghĩ. Nhưng anh muốn rời xa cái đất nước đáng tởm này càng sớm càng tốt.

Người nữ tu nghiêng đầu ân cần. “Vậy thì đây sẽ là buổi tối cuối cùng của Isabella ở tu viện này. Chúng tôi sẽ tổ chức một buổi tiệc chia tay nhỏ cho con bé. Anh, tất nhiên, cũng được mời.”

Một khoảng im lặng trôi qua. Luke gõ gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn.

Mẹ Bề Trên nhìn mấy ngón tay anh vẻ trầm tư. Luke ngừng gõ. Isabella đang ở chỗ quý nào vậy? Cô ấy phải nhanh lên chứ.

Mẹ Bề Trên bắt đầu kể cho anh nghe về lịch sử của tu viện và nguyên nhân của thiên thần gây cánh. Bà nhìn anh vẻ quan tâm khi anh ngọ nguậy không ngừng đến lần thứ ba.

Ngồi im không phải là sở trường của Luke. Nghe truyền thuyết về tu viện này cũng không. Ít nhất là câu chuyện này.

Mẹ Bề Trên chuyển đến chủ đề về cô dâu của anh. Cô dâu của anh.

“Isabella là một cô gái ngoan, thật sự. Hơi có chút bốc đồng và nóng nảy – y như cha nó. Nó sẽ chín chắn hơn một khi nhận lấy những trách nhiệm của một người trưởng thành. Cũng có chút rắc rối là nó không phù hợp với cuộc sống ở tu viện. Nó không phải là loại người thích chiêm niệm.”

Cũng không với Luke. Tia nhìn của anh đi lang thang quanh căn phòng. Chúa tòi, anh chắc sẽ điên mất nếu ở chỗ này trong tám năm.

Anh nhớ lại Isabella đã đột ngột khiếp sợ như thế nào khi anh đưa cô ấy tới đây. Cô đã hoảng sợ và van xin anh lần nữa đừng bỏ cô ở lại đây, hãy đưa cô theo anh. Tất nhiên, điều đó là không thể.

Anh nhớ cô với hình hài bé nhỏ, bị đánh đập, với đôi mắt to và đầy dấu chấm hỏi, con chim bé nhỏ của anh. Liệu cô có lớn lên thành một con thiên nga trong tám năm qua? Chỉ có thể hy vọng.

Tám năm...Chúng đã bay được tới đâu rồi? Anh vẫn không thể tin cô bây giờ thật sự sẽ là vợ anh. Cho đến hết phần còn lại của cuộc đời họ.

“Cũng như việc may vá.” Mẹ Bề Trên dừng lại, và Luke biết là bà đang kiểm tra sự tập trung của anh.

“May vá?” anh nhắc lại, cố để có cái nhìn ra vẻ quan tâm. Cô gái đang ở cái xó xỉnh nào vậy? Anh muốn giải quyết cho xong việc này, gặp cô, làm vài cuộc sắp xếp, và sau đó rời khỏi cái đất nước chết tiệt này càng nhanh càng tốt. Anh nhận thấy mình đang chà tay vào một điểm bên dưới vai trái của mình nên dừng lại.

“Tôi hy vọng anh không mong đợi có được một sản phẩm thêu tinh tế từ vợ anh.”

“Ồ thêu tinh tế?” Luke lặp lại vô thức.

“Tu viện này nổi tiếng với các sản phẩm thêu,” bà nói với sự khiếm trách nhẹ nhàng. “Nổi tiếng thế giới.”

Làm như anh phải biết ai là ai trong cái nghề thêu này vậy.

“Xin chúc mừng,” anh nói một cách lịch sự. Con bé đó đâu rồi nhỉ? Đang bị kéo lê đi? Hay là cô ta có kế hoạch khác rồi? Kết hôn với một gã người Tây Ban Nha nào đó chẳng hạn?

Không, cô ấy không thể gặp bất kỳ ai vì bị mắc kẹt ở đây, trong cái tu viện miền núi hẻo lánh với chỉ toàn nữ tu là nữ tu. Mặc dù người Tây Ban Nha có xu hướng sắp xếp những chuyện như thế này...

“Isabella, trời ạ, sẽ không bao giờ có được một kỹ năng may thêu giỏi.”

“Tôi không quan tâm cô ấy có thể may thêu được hay không,” anh nói thẳng thừng. Giờ anh chỉ đang tự hỏi cô ấy đang dạo bước ở đâu. Cô ấy đâu rồi?

Nếu anh không hiểu rõ mình, anh chắc nghĩ là mình đang căng thẳng. Tất nhiên, làm gì có chuyện đó. Chẳng có gì phải lo lắng cả. Đó là một thỏa thuận đã được thực hiện. Họ đã kết hôn. Không còn cách nào để thoát khỏi nó được nữa. Như bị xích chặt hai chân.

Nếu anh có đang cảm thấy bồn chồn, thì đó cũng không phải là việc gặp lại vợ sau tám năm, và cũng chẳng muốn làm gì với cái đất nước chết tiệt này nữa. Anh cần phải đi. Ngay lập tức.

“Vậy thì tôi hy vọng anh sẽ quan tâm đến những gì vợ anh làm tốt,” bà nói vẻ nghiêm khắc. Luke bị nhắc phải quay ý nghĩ trở lại tu viện. Bà tiếp tục. “Thể hiện sự thích thú quan tâm hàng ngày đến vợ là cách để củng cố một cuộc hôn nhân. Một người vợ bị lãng quên là một người vợ không hạnh phúc.”

Khỉ thật. Anh đang bị thuyết giảng về hôn nhân bởi một nữ tu.

“Isabella đã ở đây một thời gian dài,” anh nói lạnh lùng. “Vậy đó có là vấn đề?”

Bà cho anh một cái nhìn trầm ngâm sau đó vươn người tới cái chuông nhỏ, nhưng trước khi bà có thể bấm, thì một tiếng gõ cửa vang lên. Luke giật mình như thể đó là tiếng súng. Anh chỉnh lại ca vát, chày một bàn tay lên cằm, và vuốt lại tóc.

“Vào đi,” Mẹ Bề Trên nói, và cánh cửa bằng gỗ sồi nặng nề từ từ mở ra.

Một cô gái ốm, nhỏ người trong một chiếc váy cầu kỳ, diềm đàng ten bước vào, mái tóc được quấn cúp lại một cách trau chuốt và được phủ lên bởi một chiếc khăn choàng ren. Khuôn mặt cô được trang điểm, trông tái nhợt với phấn phủ, đôi môi được tô màu sáng rõ nhìn như một cái nơ nhỏ, hai gò má cũng phát sáng lên với màu sắc tương tự. Cô khẽ nhún đầu gối cúi chào và phóng một tia nhìn nhút nhát từ đôi mắt rất lớn màu vàng. Anh nhớ đôi mắt này. Người này, đúng là cô dâu của anh.

Luke lịch sự đứng lên, hy vọng sự thất vọng của mình không bị lộ ra.

CHƯƠNG 4

Người này, là chồng cô. Isabella cố gắng không nhìn chăm chăm.

Anh thậm chí còn đẹp hơn là cô đã nhớ. Tám năm trước, cô nhìn anh với con mắt của một đứa trẻ, và anh là vị cứu tinh của cô, và cô phải thừa nhận là, cô có hơi nhầm một chút khi trong trí nhớ của mình anh là hình ảnh của một bức tượng thiên thần. Dù sao thì, cô cũng chỉ biết anh có một ngày mà.

Nhưng cô đã không còn là một đứa trẻ nữa, và anh đúng là thật...thật đẹp. Cao, ngăm ngăm đen, nước da bóng do ánh mặt trời, một màu tối vàng tuôn ra dọc theo xương gò má, làm hoàn hảo thêm hai khung xương gò má.

Mũi anh đậm nét, cánh mũi thẳng; miệng anh, nghiêm nghị và đẹp. Và đôi mắt anh, đen, rất đen, nhưng cô biết từ trước đó rằng chúng có màu xanh đen nhất mà cô từng thấy. Giờ thì chẳng có dấu hiệu gì cho thấy nó có màu xanh.

Tất cả những đêm mơ về anh... và bây giờ. Anh chẳng giống như tưởng tượng.

Cô nhớ anh rất cao và khỏe mạnh với những chuyển động thanh lịch mà thoải mái. Bây giờ anh dường như cao lớn hơn, săn chắc hơn, vai anh rộng hơn, ngực anh sâu hơn. Một người đàn ông, chứ không phải là một chàng trai, với một tác phong của một người lính – không phải, tác phong của một thợ săn. Cảnh báo, căng thẳng, cảnh giác.

Cô có thể nhìn thấy những thay đổi khác trong anh, với cái nhìn của cô bây giờ. Vẻ rực rỡ, kiên cường của tuổi trẻ đã bị đốt cháy đi, để lại sự cứng cáp của xương và những kinh nghiệm cay đắng đằng sau. Và sự hoài nghi, cô nghĩ, với cái nhìn ở khuôn miệng cứng rắn như được chạm trổ.

Chiến tranh đã chẳng để lại một ai mà không bị ảnh hưởng.

Trung úy Ripton có thể đã là một người đẹp như thiên thần – một người lạnh lùng, như xó Josefin đã nói – nhưng trong đôi mắt đen sẫm đó của anh chẳng có gì giống với một thiên thần. Trừ cái khía cạnh bị gãy vỡ.

Đôi mắt anh, đôi mắt đã nhảy múa trong ký ức của cô, giờ đang nhìn cô với một cái nhìn tẻ nhạt, xem xét.

Cô nuốt xuống và ngẩng đầu cao hơn, biết điều anh sẽ nhìn thấy ở cô, biết rằng họ là một đôi không phù hợp. Các cô gái đã làm hết sức mình để làm cô trông đẹp hơn lên như họ có thể. Đó không phải là lỗi của họ khi cô trông như thế này bây giờ. Cô biết cô chưa bao giờ là một cô gái đẹp. Cô tuyệt vọng ước gì mình đã đẹp hơn cho anh.

Nhưng cô có thể đọc thấy trong đôi mắt anh rằng cô đã không được vậy.

Chúa tôi, đó lại là Mama và Papa lần nữa, Papa như một đại bàng đẹp trai với khát vọng bay cao bay xa, còn Mama chỉ là một con chim bồ câu bé nhỏ, bình thường, đau đớn với tình yêu dành cho một người chồng đã chưa bao giờ nhìn bà tới lần thứ hai.

Những lời nói của Mama lại tự động dâng lên trong tâm trí cô. Hãy bảo vệ trái tim con, con gái bé bỏng của mẹ, vì yêu là đau khổ. Yêu không là gì trừ nỗi đau.

Trung úy Ripton vẫn là một người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng thấy. Thánh thần ạ, các cô gái chắc sẽ ăn mất lưỡi của mình khi họ nhìn thấy anh.

Và cô không phải là mẹ cô.

“Isabella, cô khỏe không?” anh nói, và giọng anh sâu trầm, ồ phải, cô đã nhớ ra, nhớ lại cái cách nó đã gợi một cơn rung mình qua cô thế nào, cho dù bây giờ anh chỉ đang nói với cô lịch sự như với một người xa lạ.

Cô xoay sở để có thể đáp trả lại một cách lịch sự - một cái gì đó trống rỗng, cô chắc chắn thế, nhưng đây là lý do tại sao trẻ em cần phải được tập luyện cách cư xử cho phù hợp, cô nghĩ vu vơ; vì vậy khi chúng không thể nghĩ ra được gì để nói, thì cứ nghĩ gì nói đó là được.

Anh khom người cúi xuống bàn tay cô.

Tóc anh đen và dày, và được chải mượt gọn gàng. Cô nhớ nó đã từng bị rối tung bởi gió. Bây giờ nó hầu như...đi vào khuôn khổ. Cô muốn chạm vào nó, làm rối nó lên như nó đã từng như thế. Mẹ Bề Trên chắc sẽ ngắt xỉu mất.

Tự dưng cô nghĩ rằng có lẽ Trung úy Ripton cũng không thích như vậy. Không có sự ấm áp trong đôi mắt anh, theo cái cách mà cô còn nhớ. Nhưng có lẽ anh cũng đang căng thẳng.

Anh áp đôi môi vào lưng bàn tay Isabella, một cái chạm nhẹ, khô khan và kết thúc gần như trước khi cô cảm nhận được. Nó hầu như không xứng đáng với tên gọi là một nụ hôn.

Chắc hẳn đó không phải là kiểu nụ hôn cô đã mơ ước trong những năm qua. Nó giống như một cuộc gặp gỡ của những người xa lạ với nhau hơn là một cuộc đoàn tụ cảm động. Anh thậm chí còn không cười với cô.

Cô cũng đã không cười với anh, cô nhắc mình. Đó là vì căng thẳng, chỉ vì căng thẳng.

Đôi mắt cô lướt qua anh khi anh đứng thẳng lên, cố gắng ghi nhận những thay đổi, từ một chàng trai trở thành một người đàn ông. Anh vẫn là một người đàn ông trẻ, trẻ hơn là cô mong đợi. Anh có thể chưa tới ba mươi, cô chắc chắn. Khi còn nhỏ, cô đã nghĩ anh phải lớn tuổi hơn nhiều.

“Anh bao nhiêu tuổi?” cô buộc miệng.

“Xin lỗi?” anh nói, và cùng một lúc cô nghe tiếng Mẹ Bề Trên thở dài. Isabella Ripton, đang đặt bàn chân vào miệng lần nữa.

Tệ thật, Isabella nghĩ. Nhưng cô muốn biết, và đó không phải là quá thô lỗ để hỏi. Anh là chồng cô. Chồng của cô.

“Anh bao nhiêu tuổi?” cô muốn biết mọi thứ về anh.

“Hai mươi tám.” Chỉ vậy.

“Vậy là anh hai mươi khi chúng ta kết hôn.” Nhỏ hơn cô bây giờ.

“Mười chín, trên thực tế. Vài tuần sau đó tôi mới đủ hai mươi.”

Cô gật đầu. Điều đó giải thích cho sự khác biệt ở anh; anh đã thậm chí còn chưa đủ tuổi trưởng thành khi họ kết hôn, mà đang ở vào độ tuổi đẹp nhất, tràn đầy niềm vui của cuộc sống. Còn bây giờ anh là một người đàn ông, vẫn có một vẻ đẹp trai khó cưỡng nhưng đã nhuộm màu phong trần của những vết tích chiến tranh.

Cô cảm thấy đột nhiên ngực mình thít lại và phồng lên, như thể tim cô đang sung lên. Người đàn ông này, người đàn ông lạnh lùng, nghiêm trang, đẹp trai này, sẽ là chồng cô. Là chồng của

cô.

Những giấc mơ thời con gái của cô đã không chết sau tất cả, cô run rẩy nhận ra. Chúng chỉ như một lớp da bảo vệ. Bây giờ anh ở đây, cao lớn, cái nhìn nghiêm nghị, và rất đẹp, đang nhìn cô chăm chăm cũng gần như cô đang chăm chăm nhìn anh. Một chuỗi những kỷ niệm về anh lại bị triệu hồi về bởi sự hiện diện bằng da bằng thịt của anh.

Cô ngẫu nhiên nhìn anh với đôi mắt của mình. Trung úy Ripton, trung úy Ripton của cô, đã ở đây, đã đến đây vì cô sau một thời gian dài, rất dài. Anh đã không quên cô. Anh đã ở đây.

“Cô trông lớn hẳn lên,” anh nói, chiếu tia nhìn màu đen lên cô, và cô đột nhiên nhớ đến hai rèm mi dài, rất dài của anh và thật không công bằng chút nào khi một người đàn ông lại có đôi hàng mi đẹp như vậy. Chúng làm cô khó thở, đôi rèm mi...

Những hy vọng và mơ ước bí mật thời con gái của cô lại khuấy động trong cô lần nữa, lại trở về trong cô như những bông hoa nằm ẩn mình trong đồng tuyết phủ suốt mùa đông, âm thầm đâm chồi, nảy lộc và vươn lên đón ánh mặt trời.

Tia nhìn đen tối của anh chạy qua cô, ghim cô vào anh như cô cũng đang ghim anh vào cô. Anh đang nghĩ gì? Anh có thích cái mà anh thấy? Và anh đã nhìn thấy cái gì?

Cô lại ước gì mình có sẵn một bộ trang phục thích hợp, một bộ đồ mà cô thích thay vì là bộ đồ cầu kỳ và phức tạp, toàn diềm là diềm thế này. Cô đã phải mặc một trong những bộ đồ của Paloma; của những người khác thì quá ngắn.

Cô cố gắng nghĩ ra điều gì đó để nói, một điều gì đó thông minh và thú vị, một điều gì đó để làm cho người đàn ông cao lớn, nghiêm trang này nhìn vào cô, thấy cô, chứ không phải thấy một con búp bê mặc cái bộ đồ ngớ ngẩn mà các cô gái đã trang hoàng lên cô.

“Chiến tranh...chiến tranh thế nào?” cô nói, và cô âm thầm rên rỉ với cái câu hỏi vụng về này. Giá như cô có thể quay ngược thời gian và bắt đầu lại từ đầu toàn bộ cuộc gặp gỡ này.

Cái nhìn của anh thay đổi, và anh liếc nhìn về phía cửa sổ hướng ra sân. “Như cô thấy, tôi vẫn sống.” Đột nhiên căn phòng có một chút lạnh lẽo.

Quá nhiều cho chủ đề này, cô nghĩ. Cô lẽ ra nên hỏi về chuyến đi của anh. Người ta hay hỏi thế đối với những người vừa làm một chuyến đi dài mệt mỏi.

Anh thật sự là một người xa lạ. Cô đã nghĩ là cô biết anh bởi anh đã sống trong những giấc mơ của cô quá lâu rồi, nhưng người đàn ông này không phải là chàng hoàng tử đẹp trai của cô, là trung úy Ripton trong những giấc mơ của cô. Mà anh là ai đó khác, một người khách lạ lạnh lùng, dè dặt. Cô không biết gì người trung úy Ripton này. Và người này đến để đưa cô đi.

“Tại sao lại là bây giờ?” Những từ ngữ cứ bật ra không cần suy nghĩ.

“Isabella,” Mẹ Bề Trên nói trong một tông giọng nghiêm khắc.

“Xin lỗi?” Trung úy Ripton cho cô một cái nhìn lạnh lùng, điềm tĩnh có ý nói, cô đột ngột nhận ra, rằng cô nên rút lại câu hỏi, thay đổi chủ đề.

Cái nhìn đó làm cô khó chịu. Đặc biệt là khi nó đến từ đôi mắt có rèm mi dài, đẹp như thế. Đôi mắt như vậy không nên có những cái nhìn lạnh lẽo như thế.

Cô mở miệng.

“Isabella, đủ rồi,” Mẹ Bề Trên nói trong một giọng cảnh báo, kèm theo cái nhìn Đàn Áp nổi tiếng của bà. Nó thường làm Isabella và mỗi cô gái trong tu viện phải im lặng lúng túng. Nhưng Isabella không còn là một cô nữ sinh nữa. Đây là chồng cô, và cô phải biết tại sao anh bỏ cô lại trong cái tu viện này trong tám năm đằng đẳng, lâu đến nỗi cô đã không còn hy vọng được gặp lại anh lần nữa, thì giờ anh lại đột nhiên xuất hiện.

“Tại sao anh lại đến đây bây giờ, trung úy Ripton?”

“Không phải là Trung úy Ripton nữa. Tôi đã giải ngũ như là một đại úy,” anh sửa lại cô. “Và hồi năm kia, tôi đã thừa kế tước vị và các bất động sản của chú tôi nên đã trở thành Lord Ripton. Điều đó có nghĩa là bây giờ cô là Lady Ripton.”

Cô quay thông tin đó trong đầu mình. Đó không phải là điều cô muốn hỏi. “Tuy nhiên trong tám năm qua tôi đã không nhận được một tin tức nào từ anh. Chiến tranh cũng đã kết thúc mấy năm qua rồi, vậy tại sao lại chờ tới bây giờ mới tới đón tôi chứ?” Có điều gì đó để làm với tước vị của anh chẳng? Do phải phục vụ Triều đình? Hay một vết thương cần phải qua vài năm chữa trị mới khỏi? Dù anh trông đang trong tình trạng thể chất hoàn hảo nhất.

Anh cau mày, như thể câu hỏi của cô không có ý nghĩa gì. “Tại sao bây giờ ư?” anh lặp lại hơi lớn tiếng. “Bởi vì tôi chỉ vừa mới phát hiện ra lá đơn xin hủy hôn bị từ chối.”

Lời nói đó như một cú đánh quật vào cô. “Hủy hôn?”

“Phải, hủy hôn,” anh lặp lại, như thể cô bằng cách nào đó đã trở nên kém thông minh đi.

“Anh đã cố để hủy cuộc hôn nhân này sao? Hôn nhân của chúng ta? Và anh đã phát hiện ra anh không thể?”

“Phải.” Anh cho cô một cái nhìn tìm kiếm, và cái cau mày của anh sâu thêm.

Cô nhìn chằm chằm vào anh. Anh nói quá ư đơn giản về chuyện này. Những tàn tích của những giấc mơ của cô, vừa mới được đánh thức dậy, đã bị kết tủa khi đặt chung lại với nhau. “Vậy ra anh đến đây đón tôi bây giờ chỉ bởi vì anh không còn lựa chọn nào khác. Bởi vì anh không thể thoát khỏi cuộc hôn nhân này và - ồ! - tất nhiên, bởi vì anh là Lord Ripton bây giờ, nên anh sẽ cần một người thừa kế hợp pháp – đúng không?”

Anh cứng người và gật nhẹ đầu. “Phải, nhưng-“

“Và vì cần một người thừa tự hợp pháp nên anh cần một người vợ, và anh đã nghĩ, ồ phải rồi, mình đã có một người cách đây tám năm và mình đã để cô ta ở... Ở đâu nhỉ? À, đúng rồi, một tu viện, nơi cô ta được chăm sóc bởi các nữ tu và không bận tâm đến bất cứ ai. Và bây giờ, bởi vì anh đã bị mắc kẹt với tôi, nên anh mới đến để lấy tôi về như một món hàng anh đã để trên kệ và quên mất – đúng chứ?”

Những giọt nước mắt nóng hổi của sự nhục nhã cay đắng ập lên trong đôi mắt cô. Cô ép chúng không rơi ra. Cô thà chết còn hơn là để anh thấy anh đã làm cô bị tổn thương thế nào. Hoặc cho bất kỳ ai khác thấy. Ồ, cô đã thấy kiêu hãnh thế nào...Đã thấy hân hoan thế nào khi rời phòng may đồ mới cách đây mấy phút. Hoàng tử của cô cuối cùng cũng đã tới. Bởi vì chàng đã cố thoát khỏi cô và thất bại.

Anh im lặng trong một lúc lâu. “Tôi có thể thấy cô đang thất vọng, nhưng-“

“Tha lỗi cho tôi. Tôi cảm thấy... không khỏe.” Bám lấy chút tàn dư cuối cùng của lòng tự trọng còn lại, cô vội vã rời khỏi phòng.

Bella chạy qua các hành lang yên tĩnh. Sẽ phải sám hối nếu bị bắt gặp đang chạy, nhưng cô không quan tâm. Cô không còn là một cô nữ sinh nữa. Cô phải đi, để suy nghĩ, để hiểu... Cô hướng tới nơi ưa thích của mình, một góc sân nhỏ nằm phía xa của tu viện, là nơi râm mát trong mùa hè, là một cái hồ ấm áp của ánh mặt trời rọi xuống trong mùa đông. Một nơi cho sự chiêm niệm, Mẹ Bề Trên đã nói thế vào một lần bà tìm thấy Bella ở đó.

Và cô cũng sẽ khóc ở đó. Trong nỗi cay đắng vì để bảo vệ danh dự của người chồng vắng mặt. Danh dự của anh ta...

Cái ý nghĩ ấy đã làm cho những giọt nước mắt cay đắng, giận dữ trong cô tuôn trào ra khi cô ném mình vào băng ghế đá lạnh lẽo đã chứng kiến rất nhiều những đau khổ của cô.

Các bạn cô đã nói đúng. Phải mất tám năm để Bella Ripton ngốc nghếch, cứng đầu mới biết được sự thật mà họ đã thấy ngay từ đầu. Anh đã không muốn cô. Anh đã bỏ mặc cô cho số mệnh của mình. Và anh đã cố để hủy hôn sự giữa họ, để xóa đi tất cả các dấu vết.

Nhưng thất bại.

Cô cảm thấy muốn bệnh. Cảm thấy bị tàn phá. Giận dữ. Anh đã nghĩ rằng anh chỉ việc tới và cầm cô lên. Bella là một Món hàng. Mặc kệ cô trên kệ cho đến khi anh nhớ tới cô.

Bởi vì anh cần một người thừa kế.

Không cần cô, chỉ cần một người vợ.

Không muốn cô, chỉ muốn một người thừa kế.

Vậy mà tất cả những năm qua cô đã lo lắng cho anh. Cô mới ngốc làm sao.

Những giọt nước mắt nóng hổi lăn ra trên hai gò má cô. Các ngón tay cô đã hằn đỏ lên.

Này là son môi của Paloma. Cô kéo chiếc khăn tay từ vạt trên của chiếc áo dài và cọ nó vào mặt, cố để chùi hết lớp phấn gạo và môi son. Tại sao, phải, tại sao cô lại để cho các cô gái trang điểm cho cô như một con búp bê khờ khạo vì anh chứ? Cô lẽ ra nên mặc bao bố vì tất cả những quan tâm của anh ta.

Nổi tê tái cuộn lên trong ruột cô giống như một con rắn đang giận dữ. Cô cảm thấy muốn bệnh. Cô thật ngốc nghếch, vì đã ăn bận đẹp, đã trang điểm cho một cuộc hội ngộ lãng mạn.

Quá nhiều lần cô đã ngồi trong khoảnh sân nhỏ, râm nắng này, nhớ lại ngày đám cưới của cô. Nói thật ra thì cô đã không nhớ hết tất cả, chỉ nhớ là đã đứng trong một ngôi nhà thờ nhỏ của làng quét vôi trắng, với vị linh mục nói những lời rì rầm bằng tiếng Latin. Cô nhớ là mình đã cầm tay Trung úy Ripton; nó rất lớn và ấm áp, còn tay cô thì quá nhỏ và lạnh lẽo. Trời rất lạnh bên trong nhà thờ, và anh đã cọ nhẹ nhàn ngón tay cái của mình qua lại vào bàn tay cô, một sự trấn an im lặng rằng mọi thứ sẽ ổn thôi, cũng giống như những gì anh đã hứa với cô trong cánh rừng thông đó.

Vị linh mục đã đặt ra một câu hỏi, và ngay vào lúc Trung úy Ripton trả lời, một tia nắng đã xuyên qua khung cửa sổ hẹp của ngôi thánh đường nhỏ chiếu vào khuôn mặt anh, và trông anh lúc đó rất giống một thiên thần. Anh đã liếc nhìn xuống Bella và mỉm cười, chỉ với đôi mắt mình, vậy mà cô đã cảm thấy rất an toàn, như thể mình vừa mới được ban phước.

Cô đã rất chắc chắn rằng tia nắng đó là dấu hiệu cho thấy cuộc hôn nhân của cô được ban phước lành, như định mệnh là thế.

Thật là ngốc nghếch, hão huyền...

Khi mọi người phát hiện ra anh đã cố để hủy bỏ cuộc hôn nhân này, hẳn họ sẽ thấy thương hại cô thế nào. Cô sẽ không thể chịu đựng được.

Đã từng có những lời thì thầm bàn tán, về chuyện người bà con của ai đó đã bị hủy hôn bởi vì cô ta đã không làm hài lòng chồng mình. Cô gái đó đã bị trả lại về nhà, xấu hổ và nhục nhã.

Còn chuyện bị chồng cố gắng hủy hôn mà không được thì sẽ nhục nhã tới chừng nào đây nhỉ? Hẳn sẽ là tất cả sự nhục nhã, không còn đường nào êm ái để trốn thoát. Cô sẽ trở thành một trong những chủ đề bàn tán mà các cô gái thầm thì. Sẽ là một sự nhục nhã mà ai cũng biết không bao giờ kết thúc.

“Isabella?” Giọng Mẹ Bề Trên vang lên từ lối vào sân.

Isabella vội vàng lau nước mắt và quay mặt về phía bà, mong chờ một lời trách mắng, nhưng người đang bước về phía cô không phải là Mẹ Bề Trên, mà đó là dì cô, đang dang ra đôi cánh tay yêu thương, cảm thông, nói trong một giọng dịu dàng, “Ôi, cháu yêu của ta.” Isabella thả mình vào trong nó, thổn thức.

“Cháu yêu, ta nghĩ là cháu đã biết rồi chứ,” Mẹ Bề Trên nói khi Isabella cuối cùng đã thôi nức nở. Bà đưa cho Isabella một cái khăn tay sạch. “Lau nước mắt và hỉ mũi đi.”

“Dì nói cháu biết là sao ạ? Sao cháu biết chứ?” Isabella ồn ào hỉ mũi.

“Lord Ripton đã nói đúng; sự hủy hôn này đã có ý định ngay từ lúc đầu.”

“Sao ạ?” Isabella thì thầm.

Dì cô gật đầu. “Ta nghĩ cháu đã biết.” Bà cho cô một cái ôm thương xót. “Nhưng cháu đã phải chịu nhiều điều không hay vào ngày hôm đó, ta biết, và cháu vẫn còn là một đứa trẻ, vì thế ta cho rằng cũng dễ hiểu thôi vì cháu đã không hiểu ra ý định đó.”

“Nhưng...” Isabella nuốt xuống cục nghẹn trong cổ họng mình.

“Lord Ripton kết hôn với cháu chỉ để bảo vệ cháu khỏi cuộc hôn nhân bị ép buộc với Ramón.”

Isabella gật đầu. “Cháu biết. Nhưng cuộc hôn nhân này vẫn còn mà.” Không phải vậy sao?

“Nó hợp pháp, tất nhiên, nhưng vào lúc đó thì đây chỉ là một giải pháp tạm thời. Ý định của cậu ấy – ý định của chúng ta – là sẽ hủy hôn khi nào cháu được hai mươi một tuổi.” Bà vỗ nhẹ vào tay Isabella. “Cậu ấy có kế hoạch để cháu tự do mà làm một sự lựa chọn của riêng cháu, cháu yêu à.”

Bella khụt khịt. “Tại sao dì không cảnh báo cho cháu – dì phải... Không phải dì đã biết cháu đã cảm thấy – cảm thấy thế nào về anh ấy sao chứ?”

Một biểu hiện thương xót thoáng qua trên mặt Mẹ Bề Trên. “Ta có thể thấy cháu đã có một sự hâm mộ - không có gì đáng ngạc nhiên khi một người đàn ông trẻ hào hùng đã giải cứu cháu, và người đó cũng rất đẹp trai. Nhưng ta tin cháu sẽ từ từ không còn tình cảm đó khi đã trưởng thành, và đúng là vậy.” Bà nhìn Bella với một sự pha trộn giữa sự quan tâm và nghi ngờ. “Không phải vậy sao?”

“Vâng,” Bella nói không rõ rệt. Cô đã thế, cô tự nói với mình. Cô chẳng cảm thấy gì với anh hết – bây giờ. Tê tái đang xoắn lên trong ruột cô. Thật là khờ khạo vì đã thấy thất vọng về một cuộc hôn nhân được sắp đặt trong tám năm trước, chỉ có cô là quá ngu ngốc để mà còn nhớ tới nó.

Tất cả những giấc mơ, tất cả những câu chuyện lãng mạn ngọt ngào mà cô đã nói về chồng của cô.

Tất cả đều ngốc nghếch, hảo huyền, trẻ con... tất cả đều dối trá.

Cô nhìn chằm chằm xuống lớp đá cuội mòn của khoảng sân và ước gì mình có thể chui vào giữa các vết nứt và biến luôn vào lòng đất.

“Bất luận thế nào,” Mẹ Bề Trên tiếp tục, “chỉ sau một thời gian ngắn cháu tới đây ta đã biết hủy hôn là không thể.”

“Sao dì biết?”

“Cháu yêu, cháu đã kể cho ta nghe về...vụ tấn công đó.”

“Vâng, nhưng... nhưng việc đó thì có vấn đề gì chứ? Có phải là bởi vì Trung úy Ripton đã giết người đàn ông đó? Hẳn là một kẻ đào ngũ và-“

“Không phải, cháu yêu, đó là bởi vì người đàn ông đó... ờ...đã làm hại tới trinh tiết của cháu và đó là lý do hủy hôn không thể được cho phép.”

“Nhưng Trung úy Ripton đã không-“

“Không, không, tất nhiên là không. Nhưng sau đó, không một người đàn ông nào – không một quý ông nào, ý ta là thế - sẽ chấp nhận cưới cháu làm vợ.”

Bella cau mày. “Trung úy Ripton là một quý ông.”

“Đúng vậy, và bây giờ còn là người có tước vị - cháu thật sự phải học cách để gọi cậu ấy là Lord Ripton – và vì vậy chúng ta phải biết ơn cậu ta vì sự độ lượng trong vấn đề này.”

Bella vặn vẹo chiếc khăn tay giữa các ngón tay. Vậy ra bây giờ cô phải biết ơn anh vì đã sẵn sàng bỏ qua vết ô nhục này của cô – bởi vì anh không còn lựa chọn nào khác. Biết ơn vì anh đã tới nhận lại gói hàng mà không một người đàn ông nào khác mong muốn. Biết ơn vì cô không có lựa chọn nào trong việc này, rằng cô phải đi với một người đàn ông đã rõ ràng rằng không muốn cô nhưng phải đón nhận cô với một sự độ lượng.

Isabella Ripton ngu ngốc, đã mơ mộng một tình yêu khi mà số mệnh của cô ta là phải bị chịu đựng.

Cô vò nhàu cái khăn, siết chặt nó quanh các ngón tay cho đến khi thấy đau. Cô sẽ mắc kẹt vào một cuộc hôn nhân không mong muốn cũng giống như bị kẹt vào trong các bức tường tu viện này vậy.

“Isabella? Cháu có hiểu điều ta đang nói không vậy?”

Bella gật đầu, như thể đã rõ, nhưng dì cô không bị lừa. “Đó là một cuộc hôn nhân đáng mong muốn,” bà khẳng định. “Lord Ripton tuy không có vị trí cao như cha cháu, nhưng cậu ấy là một người có tước vị, một người đàn ông tốt của gia đình, và trong thời gian tại ngũ cậu ta rất đàng hoàng.”

“Làm thế nào dì biết về thời gian tại ngũ của anh ấy vậy?”

Bà khịt mũi. “Bộ cháu nghĩ ta không tìm hiểu gì về người kết hôn với cháu gái của ta à?” Bà đứng dậy. “Vì Chúa, Isabella, hãy thôi trông quá bi thảm vậy đi. Cháu sẽ sống một cuộc sống giàu có và một cuộc đời vinh dự với một quý ông tử tế và đẹp trai. Cháu sẽ đi tới các buổi tiệc hoa lệ ở London và được mặc những bộ đồ tuyệt vời. Không một cô gái nào ở đây có được một

nửa cơ hội như cháu – và bất kỳ ai trong số họ cũng sẽ giành vị trí của cháu ngay nếu có thể. Giờ thì chỉnh trang lại đi. Lord Ripton đang chờ để nói chuyện với cháu đó.”

“Giờ ạ?” Hai tay Isabella đưa lên vuốt nhanh tóc. Cô hẳn phải trông rất kinh khủng. Nhưng các nữ tu thì không kiên nhẫn với sự phù phiếm.

“Phải, bây giờ. Cháu đã bắt cậu ta chờ đủ lâu rồi đấy.”

Luke đi tới lui trong hành lang. Anh thấy khá thất vọng với phản ứng của Isabella. Rõ ràng cô ấy đã rất... mong chờ được gặp anh. Kiểu mong chờ lãng mạn.

Phụ nữ thường hay thế - nhìn vào khuôn mặt anh rồi tưởng tượng về anh là một người nào đó hoàn toàn khác, thuộc tuýp anh hùng Byronic (*), rồi khao khát, si mê. Nói chung là quay cuồng với những tưởng tượng.

(*: nổi tiếng trong các tác phẩm của nhà thơ lãng mạn người Anh Lord Byronic; nói tới tuýp anh hùng Byronic là nói tới kiểu nam nhân vật bí ẩn, đẹp trai, kiêu ngạo, nổi loạn... - ND)

Anh không phải là đối tượng phù hợp cho sự tưởng tượng của bất kỳ cô gái trẻ nào. Anh nhớ lại cách khuôn mặt cô đã thất vọng thế nào khi nhận ra anh đã cố làm cho cuộc hôn nhân này bị hủy bỏ. Anh khế chửi thề. Một cô gái bị mất cả cha lẫn mẹ trong một cuộc chiến, phải bỏ trốn khỏi ngôi nhà của mình trong sợ hãi bởi cuộc hôn nhân ép buộc với một người anh họ đáng khinh, rồi bị tấn công dã man trên đường, cô đã đủ tuyệt vọng để đồng ý một cuộc hôn nhân giả mạo với một người xa lạ - làm thế nào mà một cô gái như thế lại có những mong đợi lãng mạn cổ tích, đó là còn chưa nói tới tám năm dài đằng đẳng sau sự kiện đó? Nhìn vào phản ứng của cô, có thể thấy điều đó. Và Luke sẽ phải đối phó với chuyện này.

Sẽ là một sự tàn nhẫn nếu khuyến khích bất kỳ những mong đợi nào của cô. Càng sớm chừng nào cô nhận ra cuộc hôn nhân này là một cuộc hôn nhân sắp đặt thì sẽ càng tốt chừng đó. Dù có thể đây không phải là chuyện cả hai đều mong muốn, nhưng với một thái độ đúng đắn họ sẽ có thể cải thiện được tình hình và cố làm cho cuộc hôn nhân này một sự...một sự hài lòng.

Với tất cả những gì cô đã trải qua, cô hẳn sẽ nhận ra – một cách sâu sắc – làm như thế sẽ tốt hơn. Mơ mộng và ảo tưởng là nguy hiểm, là một cạm bẫy cho sự thiếu thận trọng.

Cuộc sống là một sự khắc nghiệt, vẻ bề ngoài có thể - và có khi - là một sự lừa dối. Những điều xấu xa có thể xảy ra với bất kỳ ai, cho dù người đó không đáng để bị như vậy. Đặc biệt là với những người không đáng bị. Cô phải biết điều đó.

Và nếu cô không biết, Luke sẽ làm cho cô biết. Bởi vì cuộc sống không phải là một câu chuyện cổ tích.

“Huân tước Ripton?”

Luke quay người. “Mẹ Bề Trên?”

“Isabella đã sẵn sàng để nói chuyện với cậu bây giờ.”

Anh tìm thấy cô đang ngồi trên một băng ghế đá trong một khoảng sân nhỏ.

“Tôi xin lỗi vì đã làm cô thất vọng,” anh nói với cô. “Tôi không nhận ra cô đã không hiểu về sự hủy hôn đó. Đó không phải là một bí mật.”

“Tôi hiểu,” Isabella nói trong một giọng nhỏ, kiềm chế. Khuôn mặt cô quay đi. “Đó không phải lỗi của anh.”

“Tôi biết. Mẹ Bề Trên đã giải thích với tôi.” Luke gật đầu. Anh cảm thấy lúng túng, bởi vì cô rõ ràng là vẫn còn đau khổ, nhưng anh đã quyết tâm nói lên quan điểm của mình. “Nhưng không phải bởi vì chúng ta không thể kết thúc nó như dự tính thì có nghĩa là nó sẽ không thể khá hơn lên. Miễn là chúng ta biết mình mong đợi gì.” Anh hít vào một hơi và thêm vào, “Và không mong đợi điều gì.”

Cô không nói gì, và ngẫm hiểu sự im lặng của cô như là một sự đồng ý, anh tiếp tục. “Chẳng hạn như, sẽ là một sự ngốc nghếch nếu cả hai chúng ta mong đợi kiểu tình yêu như các nhà thơ hay viết. Hôn nhân của chúng ta sẽ không phải là kiểu hôn nhân như thế.”

Cô vẫn không nói gì.

“Nhưng tôi hy vọng chúng ta sẽ trở thành bạn,” anh nói. “Hôn nhân là một sự cộng tác, và nếu chúng ta hợp tác cùng nhau chúng ta có thể có một cuộc sống...” Anh dừng lại, tìm từ thích hợp. “Một cuộc sống hoàn toàn mãn nguyện, thậm chí có thể gọi là hạnh phúc. Đó không phải là một mục tiêu đáng được cân nhắc sao?” Cô không trả lời, và anh chạm vào vai cô. Nó cứng ngắc. “Isabella?”

Cô cuối cùng cũng quay mặt lại anh, đôi mắt cô sưng nước và đỏ hoe. Kiểu tóc tỉ mỉ của cô bây giờ là một mớ hỗn độn, còn khuôn mặt điểm trang của cô, thì như mặt hề. Kỳ lạ thay, nó lại gợi nhớ tới anh khuôn mặt bị đánh thâm tím của cô gái nhỏ mà anh đã cưới, và không suy nghĩ, anh trượt một cánh tay an ủi quanh đôi vai cô.

“Thôi nào, thôi nào, cô bé, việc đó cũng không quá tệ đâu, tôi hứa với cô. Tôi sẽ chăm sóc cho cô. Cô không cần phải lo lắng.”

“Không có,” cô nói không tự nhiên, lau hai má. Đôi tay cô gầy, màu nâu, và không đeo nhẫn. Luke sờ vào chiếc nhẫn trong túi anh. Nhẫn của mẹ anh. Mặc cho những mối nghi ngại của bà về cuộc hôn nhân này, bà cũng đã hỏi anh về chuyện nhẫn cưới, và khi anh nhìn chỗ khác, bà đã đưa cho anh nhẫn của bà.

Anh nắm lấy bàn tay Isabella. “Tôi có đem cho cô một chiếc nhẫn cưới.”

“Nhưng tôi vẫn còn chiếc nhẫn anh đã đưa cho tôi.” Cô kéo nó ra từ cổ áo của mình, chiếc nhẫn cũ có khắc ký tự của anh được buộc vào một sợi dây ruy băng đã cũ mòn. Anh nhớ là mình đã đưa nó cho cô khi vị linh mục hỏi nhẫn. Nó quá lớn với cô lúc đó và bây giờ vẫn vậy.

“Chiếc này sẽ vừa hơn.”

“Anh muốn lấy lại chiếc này sao?” Cô nắm chặt chiếc nhẫn một cách sở hữu, đã cho anh câu trả lời của mình.

“Không, cô cứ giữ nó.” Anh cầm lấy bàn tay cô lần nữa và trượt chiếc nhẫn vàng vào ngón tay cô, và sau đó, trong cơn bốc đồng, anh hôn vào lòng bàn tay cô.

Cô rùng mình và giật tay lại. “Anh thậm chí còn không biết gì về tôi.”

“Nhưng chúng ta đã kết hôn với nhau.”

“Nhiều cuộc hôn nhân cũng đã bắt đầu như thế này,” giọng dì cô từ lối vào sân. “Như hôn nhân của cha mẹ cháu, là một ví dụ, Isabella.”

“Cái này khác,” Isabella nói.

“Đúng vậy,” Luke đồng ý. “Đây là hôn nhân của chúng ta, và chúng ta sẽ làm những gì cần làm.” Anh vỗ nhẹ vào tay cô và rời đi.

Isabella quắc mắt nhìn một cách dữ dội. Anh thật tử tế. Thật hiểu biết. Cô thích bị anh ta đánh còn hơn. Nó sẽ dễ chịu hơn là như vậy... Sự bề bần này đang làm bỏng người cô.

Tất cả đều là lỗi của cô. Bởi vì Isabella là một đứa ngốc, ngốc, ngốc! Đã ngốc ngếch mơ mộng ảo tưởng thay vì chú ý đến chuyện đã thực sự xảy ra.

Cô ước gì anh đã không quá tử tế như vậy. Sẽ dễ chịu hơn nhiều nếu cô có thể tỏ ra giận dữ với anh, đổ lỗi cho anh. Nhưng anh đã cho cô một sự bảo vệ bằng tên của anh trong suốt tám năm qua, và bây giờ đã đến lúc cô trả món nợ này.

Anh đã trao tặng cho cô một cuộc sống yên ổn, mãi nguyện, và Mẹ Bề Trên đã đúng – nó còn hơn thế nữa. Cô sẽ được hòa nhập vào xã hội Anh. Cô sẽ có nhiều quần áo đẹp và được đi đến nhiều vũ hội và...

Cô cần môi. Cô không quan tâm đến quần áo và vũ hội.

Nhưng điều đó không quan trọng, cô tự nói với mình. Thật chẳng ra làm sao để mà ngồi đây tự thương hại mình vì đã kết hôn với một người đẹp trai và tử tế, trong khi Alejandra tội nghiệp có thể bị buộc phải cưới một lão già kinh khủng bị bệnh giang mai. Và những cô gái khác có thể không bao giờ lấy được chồng.

Cô đã may mắn. Có quá nhiều lý do để cô nên cảm thấy hạnh phúc cực độ khi Lord Ripton

đã đến đây đón cô.

Một giọt nước mắt từ từ lăn xuống trên má cô. Cô vội lau đi. Cô là con gái của cha cô và cô sẽ không khóc than cho chuyện không thể thay đổi.

Cô không còn là một đứa trẻ để mà ngồi đây mắng nhiếc cái số phận của mình. Cô là một phụ nữ và cô sẽ tự tạo ra hạnh phúc cho mình.

Thằng bé nhỏ thó, bần thiêu như xuất hiện từ hư không lần nữa, khi cánh cổng tu viện khép kín lại đằng sau Luke.

“Ngài muốn những con ngựa của ngài bây giờ chứ ạ, señor?”

Luke nghĩ ngợi. “Từ đây đến làng bao xa?”

“Chỉ vài bước chân thôi,” cậu nhóc đảm bảo với anh.

“Có nhà trọ chứ?”

Thằng nhóc bật cười với cái ý tưởng đó. “Nhà trọ gần nhất cũng phải hơn mười dặm nữa, señor. Nhưng ngài muốn dùng bữa... hay một cái giường cho buổi tối ạ?”

“Một cái giường.”

“Vậy thì hãy ở nhà tôi,” thằng bé nói. “Tôi là Miguel Zabala, và là trụ cột của gia đình.”

Thằng bé nhỏ người và gầy nhom, và xem như thể chưa tới mười tuổi, nhưng Luke không cười. “Vậy thì đưa tôi tới đó và chúng ta sẽ tính sau,” Luke nói với nó.

Anh sớm nhận ra “vài bước chân” của Miguel là một khái niệm trừu tượng, nhưng Luke không ngại đi bộ xuống một con đường mòn hẹp, đầy bụi bặm. Thằng bé nhảy chân sáo bên cạnh anh, nói chuyện không ngừng, thuyết minh về những nơi họ có thể nhìn thấy trên đường, và quan điểm của nó về cuộc đời và vô số những người khác mà nó biết.

Luke nghe với chỉ nửa cái tai. Phản ứng của Isabella với sự tới đón cô của anh có hơi đáng lo ngại một chút. Đã rõ ràng với anh rằng cô muốn cuộc hôn nhân này cũng ít như anh. Một tình huống không thể được cho phép để tiếp tục.

Tư cách của anh rõ ràng đã chẳng gây ấn tượng gì với cô. Ừ thì, cô ấy là con gái của một bá tước mà.

Cô đã nhìn thấu anh ngay lập tức. Anh đúng là cần một người thừa kế. Không có gì xấu hổ về chuyện đó. Đó là bốn phận của anh đối với tên họ của gia đình. Bản thân cô cũng được sinh ra bởi một dòng họ cổ xưa, cô nên hiểu điều đó.

Và nếu không có gì khác, bốn phận là điều cô được dạy hàng ngày ở tu viện. Đặc biệt là những bốn phận của một người vợ như: yêu, kính trọng và vâng lời.

Họ đã bị mắc kẹt với nhau và sẽ phải làm những gì tốt nhất có thể. Anh cần thiết phải giải hòa với cô về tình hình của họ, một cách nhanh chóng. Anh không có ý định ra mắt một cô dâu bất đắc dĩ đầy giận dữ.

Hầu như anh không thấy cô có một chút thu hút nào – không vì cách thể hiện mình của cô, với bộ áo lỗi thời khủng khiếp với diềm và ren, cũng như kiểu tóc và lớp trang điểm. Nhưng điều đó không quan trọng. Anh sẽ không cho cô ấy lý do để hối tiếc cuộc hôn nhân của họ. Anh sẽ đối xử tốt với cô và là người chồng trung thành của cô. Và theo thời gian những đứa con sẽ ra đời, họ có thể chấp nhận với kiểu tình yêu như vậy. Nhiều người cũng đã như vậy.

Anh nghĩ tới đôi mắt nâu vàng kỳ lạ của cô nhìn chăm chăm từ đằng sau lớp phấn và lớp trang điểm như một con chim ưng nhỏ giận dữ ẩn mình trong một chùm hoa nhỏ. Cô có thể đã thay đổi tất cả để mà nhận ra, nhưng đôi mắt của cô vẫn chính xác như anh nhớ, đặc biệt là khi chúng lóe lên với giận dữ hoặc ướm sưng với tổn thương.

Chỉ riêng phần không bị can thiệp đó của cô đã nhắc anh nhớ tới cô bé dững cảm mà anh đã kết hôn. Thay đổi là điều không thể tránh khỏi, anh nghĩ, sau tám năm. Anh sẽ phải tìm hiểu người phụ nữ trẻ mà cô đã trở thành. Và cô cũng sẽ phải bắt mình tập cho quen với người đàn ông mà anh đã trở thành.

Một sự khởi đầu mới cho cả hai người họ, bắt đầu từ bữa ăn tối.

Họ vòng qua một dốc đứng lớn nhón đá, và một ngôi làng nhỏ hiện ra trong tầm mắt: vài ngôi nhà tranh rách nát nằm lơ lửng trên triền núi. Không phải là một nơi phồn thịnh.

Miguel chỉ về phía ngôi nhà nhỏ nhất và tồi tàn nhất. “Tôi sẽ bảo với mẹ tôi ngài đến,” thằng bé nói và chạy đi trước.

Luke sẵn sàng trải qua một đêm làm bạn với rệp và bọ chét. Anh còn ở trong tình trạng tồi tệ hơn vào thời chiến tranh.

Lúc Luke tới ngôi nhà, thì người mẹ đang đứng chờ ở cửa. Cô ta còn khá trẻ, chắc chưa tới ba mươi. Hai đứa nhỏ khác rụt rè nhìn chăm chú anh từ đằng sau váy mẹ. Miguel, với một khuôn mặt đã được rửa sạch, giới thiệu họ với nhau, sau đó đưa Luke đi vòng qua phía bên kia ngôi nhà để anh có thể nhìn thấy mấy con ngựa của mình đang được chăm sóc đằng hoàng.

Chúng được buộc trong một chái nhà chứa gia súc và được cho ăn rơm và uống nước sạch. Dây cương được móc vào mấy cây đinh trên tường, và mấy con ngựa cũng đã được lau rửa sạch sẽ. Luke gật đầu hài lòng, và Migue dẫn anh trở lại cửa trước ngôi nhà tranh, bước sang một bên với một cử chỉ mời Luke bước vào.

Ngôi nhà bên trong rất tối, nhưng khi mắt Luke đã quen, anh thấy rằng dù tồi tàn nhưng

ngôi nhà rất sạch sẽ và ngăn nắp. Mùi duy nhất anh có thể phát hiện là mùi thứ gì đó đang được nấu, một thứ gì đó cay cay hăng hăng của tỏi và các loại rau củ. Anh đã ngủ trong những điều kiện còn tồi tệ hơn nhiều trong chiến tranh.

“Ngài có thể ngủ ở đây,” Miguel thông báo, kéo một tấm rèm và chỉ vào một nệm rơm trên một tấm ván được kê lên trong góc phòng. Nó đủ lớn cho hai người và được phủ lên trong một tấm vải dệt tay. Túi đồ bằng da của Luke được đặt bên cạnh.

Anh đã được mời vào cái giường duy nhất trong ngôi nhà này, giường của người mẹ. Mà cũng có thể là của bọn trẻ.

“Không, không, tôi không thể-“ anh bắt đầu.

“Cái giường sạch, señor, nó vừa mới được rửa hôm nay, và đệm phơi nắng, rơm còn mới và thơm,” người phụ nữ bảo với anh. “Và bọn trẻ sẽ không làm phiền ngài đâu – chúng sẽ im như tờ. Còn nếu ngài muốn, chúng tôi sẽ ngủ bên ngoài.” Cô cắn môi và xoắn hai tay trong cái tạp dề.

“Không còn chỗ nào tốt hơn trong làng đâu ạ,” Migue đảm bảo với anh. Bốn cặp mắt to màu nâu nhìn Luke lo lắng.

Họ cần tiền của anh. Một cách tuyệt vọng.

“Được rồi,” Luke đồng ý. “Và tôi không muốn phải để cho bất kỳ ai phải ra ngoài.” Anh hất đầu về phía hai cái đầu nhỏ tóc xoắn đang thập thò sau váy mẹ, và chúng lập tức lĩnh đi mất.

Luke kéo đồng hồ ra xem giờ. “Có nước nóng không?”

“Ngài ấy muốn nước nóng để uống trà,” Miguel, ra vẻ hiểu biết người Anh, giải thích cho mẹ và các em mình hiểu.

“Không phải trà,” Luke nói, xoa xoa tay quanh cằm. “Tôi cần cạo râu.”

Một giờ sau, Luke đã sẵn sàng lên đường trở lại tu viện, anh cũng đã thay bộ đồ cưỡi ngựa ra, cạo râu và gọn gàng như anh có thể làm trong điều kiện thiếu thốn của ngôi nhà này. Mỗi cử động của anh đều bị nhìn chăm chăm bởi hai cặp mắt đen láy của hai bé gái – không quan tâm đến sự riêng tư ngăn cách bởi cái màn.

Anh nhờ người đàn ông bé nhỏ của gia đình này đi ra ngoài mua rượu vang, bánh mì, thịt và bất cứ gì anh có thể nghĩ tới, chỉ để thoát khỏi nó và cái mồm lảm nhảm không ngừng của nó. Gia đình này có thể làm bữa liên hoan với mớ đồ ăn đó.

Nhưng bây giờ, khi anh đang chuẩn bị lên đường trở lại tu viện, thì Miguel tham gia với anh. “Ngài trông rất đẹp trai, señor. Và ngài có mùi cũng rất thơm. Ngài đang tán tỉnh với một trong những quý cô đó à?”

“Không,” Luke nói dối.

Miguel nhìn anh ngạc nhiên. “Nhưng vậy sao ngài phải cạo râu?”

“Cô ấy đã là vợ của tôi,” Luke giải thích với Miguel đang ngược lên nhìn anh.

“Cô ấy là một người vợ xấu?”

“Không.” Luke nói dối.

“Vậy sao ngài lại để cô ấy trong tu viện với các nữ tu chứ?”

“Chuyện phức tạp lắm.”

Miguel bước bên cạnh anh trong một lúc. “Cha tôi đã bỏ chúng tôi lại khi tôi còn nhỏ, khi đó mấy đứa con gái còn nhỏ xíu.”

Luke nhìn cậu bé. “Ông ấy không bao giờ quay lại sao?”

“Không.” Thằng bé đá một hòn đá bên vệ đường và dừng lại để nghe tiếng nó va vào vách núi.

“Ông ấy bị giết chết rồi à?”

“Không phải, ông ấy đang sống ở Bilbao. Ông đã tìm thấy người đàn bà khác mà ông thích hơn Mama. Có phải ngài cũng đã tìm thấy người đàn bà khác mà ngài thích hơn, phải không señor?”

“Không.” Luke tăng tốc độ của mình. Những lời nói ngây thơ của thằng nhỏ bằng cách nào đó đã làm anh cảm thấy tội lỗi. Thật vô lý. Anh chẳng làm gì để cảm thấy tội lỗi cả.

“Vậy là ngài đến để đưa cô ấy trở lại nước Anh với ngài.”

“Phải.”

“Tôi có biết cô ấy không, señor? Tôi biết vài cô gái trẻ trong tu viện ấy. Tên cô ấy là gì ạ?”

Anh nghĩ chẳng có gì quan trọng nếu anh cho thằng bé biết tên cô. “Señora Ripton.”

“Isabella Ripton?” Khuôn mặt Miguel toét ra với một nụ cười. “Chị ấy là bạn em.” Và sau đó nụ cười thằng bé nhạt dần và biến mất. “Ngài đã để chị Isabella lại trong tu viện và rời đi sao? Chị ấy đã sống trong đó còn trước cả khi cha em bỏ mẹ em nữa.”

Lời buộc tội trong ánh mắt thằng bé làm Luke thấy khó chịu, tại sao ai cũng nhìn anh như thế cái sự lộn xộn này tất cả đều là lỗi của anh hết vậy? Anh đã tưởng mình là anh hùng, chết tiệt! Đầu tiên anh đã cứu mạng cô và sau đó anh đã cưới cô. Anh đâu cần phải cưới cô. Đó là cách duy nhất để bảo vệ cô khỏi một cuộc hôn nhân bị ép buộc với người anh họ Ramon quỷ

quyệt của cô ấy. Đó chẳng phải là mối lợi lộc gì của anh cả.

Bằng cách nào đó mà chuyện này đã bị quên đi và anh đã trở thành một người đàn ông bỏ rơi vợ mình. Nhưng mà anh không có. Hoặc là đúng là có, nhưng mà không cố ý.

Chắc, thôi được, có cố ý, nhưng mà cũng chỉ vì muốn tốt cho cô thôi.

Nhưng giải thích thế nào cho một thằng bé mười tuổi hiểu đây?

Hoặc, cũng vậy, cho một cô gái gần hai mươi một tuổi cũng sẽ hiểu như vậy. Anh nhấn chuông vào cánh cửa tu viện.

CHƯƠNG 5

“Thánh thần ơi!” Dolores đứng bất động ở lối vào phòng ăn. Cô quay lại và nói với Alejandra, “Anh ấy đẹp như một thiên thần.”

Alejandra nhìn chăm chăm qua vai Dolores. “Mẹ ơi, đúng vậy! Một thiên thần bị rơi xuống trần. Môi này, mắt này, xương gò má này. Rất lạnh lùng và có chút gì đó...nguy hiểm.” Cô thở dài.

Ngay lập tức tiếng xì xào vang lên khi các cô gái khác chen lên phía trước, cố gắng để xem người chồng bằng xương bằng thịt của Isabella.

“Các cô gái!” Xơ Ignazia gọi, và khi họ không ngay lập tức đáp lời, xơ liền nói trong một giọng cảnh báo, “Các quý cô! Từ hành vi không đứng đắn này của các quý cô, tôi cho là các cô không muốn ăn tối đúng không?”

“Không ạ, thưa xơ.” Họ vội vào phòng ăn trong sự im lặng tương đối, bắt nhanh những cái nhìn thèm thuồng vào chồng của Isabella.

“Mấy bạn có nghĩ anh ấy cũng lạnh lùng như vậy trong phòng ngủ không?” Alejandra thì thầm.

“Ai quan tâm chứ?” Luisa khúc khích.

“Ồ, mình thích một người đàn ông hách dịch,” Dolores nói với giọng run rẩy phóng đại.

Isabella siết chặt nắm tay. Anh ấy là chồng của cô, cho dù anh có không muốn cô thì cũng vậy.

Trung- à không, Lord Ripton đứng đằng sau cái ghế của anh ở bàn của Mẹ Bề Trên, trong bộ phục trang chỉnh tề và nhìn anh đẹp trai hơn bao giờ hết. Là người đàn ông duy nhất trong một căn phòng toàn là phụ nữ, anh là trung tâm của sự chú ý. Còn chưa đủ tẻ với mấy cô gái đang run rẩy kích động rồi thềm thì to nhỏ, và cười khúc khích khi họ dõi theo anh khắp phòng, mà đến cả mấy nữ tu cũng đang sửa lại khăn trùm đầu của mình và mỉm cười với anh.

Và anh, Isabella nghĩ một cách móc máy, hoàn toàn thoải mái với sự ồn ào này. Người này

là tương lai của cô. Người đàn ông này là những giấc mơ của cô, người mà mỗi cô gái nhìn thấy anh đều phải xiêu lòng. Và cho dù vậy thì cô thậm chí cũng không thể ghét anh.

“Nhìn xem, thậm chí cả xơ Gertruda cũng đang tỏ ra vui vẻ với anh ấy,” Luisa nói rít lên. “Mình nghĩ xơ ghét đàn ông chứ.”

Isabella cũng nhìn thấy xơ Gertruda, bình thường môi luôn mím lại, nghiêm nghị ít cười nói, nhưng đứng bên cạnh Lord Ripton lại chuyện trò vui nhộn. Anh lắng nghe với sự chăm chú nghiêm túc, gật đầu và đưa ra những câu trả lời ngắn, nhưng cái nhìn của anh thì đi lang thang khắp phòng đến chỗ các cô gái tụ tập, đôi mắt đen của anh như rây bột qua từng người một.

Xơ Josefina đã ra sắc lệnh rằng họ sẽ phải mặc bộ y phục thường ngày ở tu viện, không có trang phục hay kiểu tóc lạ mắt nào, không diềm đăng ten, không nước hoa, không trang điểm – thật là đau lòng – vì thế nếu ở xa và chỉ nhìn thoáng qua, sẽ không nhận ra được sự khác biệt của mỗi người.

Isabella cảm thấy được cái khoảnh khắc anh nhìn cô – một cảm giác kim châm gọn nhẹ qua da cô. Mẹ Bề Trên đã thấy cô đến, và ra hiệu cho Isabella đến tham gia cùng bà và Lord Ripton ở bàn.

“Hãy đưa anh ấy đến giới thiệu với bọn mình sau bữa tối nhé,” Alejandra nói khi Isabella đi. “Mình muốn gặp anh ấy.”

“Đúng thế.” Paloma thở dài và chớp chớp mi. “Mình cũng muốn gặp một thiên thần sa ngã.”

“Mmmm, mình muốn nghe anh ấy nói chuyện, cho dù nó có bằng tiếng Anh đi nữa.”

“Bao lâu rồi nhỉ kể từ khi bất kỳ ai trong chúng ta nói chuyện với một người đàn ông không phải là một linh mục?”

“Mình sẽ cố,” Isabella ngắt lời, và cô bước qua căn phòng để tham gia cùng chồng mình. Mọi người đều biến thành ngớ ngẩn hết cả rồi. Anh khiến tất cả quay đầu ngoái nhìn.

Đôi mắt đen của anh dường như thu nhận hết mọi thứ, nhưng anh không nói gì, chỉ thì thầm một lời chào lạnh lẽ. Giọng trầm sâu của anh làm lạnh sống lưng cô.

Căn phòng rơi vào im lặng trong khi tất cả đều chờ ở đằng sau ghế của mình, sau đó Mẹ Bề Trên ra hiệu, và với tiếng kéo ghế ồn ào mọi người ngồi xuống.

Mẹ Bề Trên sau đó đã nói lời cầu nguyện trước khi dùng bữa. Đó là một lời cầu nguyện dài và bằng tiếng Latin, và Isabella quá căng thẳng đến nỗi không thể tập trung. Cô chưa bao giờ thích thú tiếng Latin, chỉ biết vài từ trừu tượng. Cô liếc nhìn Lord Ripton và thấy sốc khi thấy anh đang nhìn cô, ánh nhìn tối và dữ dội.

Cô ngay lập tức khép chặt mắt lại. Có phải anh cũng là một người ngoại đạo vô thần như Papa nên đã không nhắm mắt lại ở lời cầu nguyện?

Mẹ Bề Trên hoàn thành lời cầu nguyện; sau đó, ngay khi mọi người chạm vào thức ăn của mình, bà nói, “Chúng ta hãy chào đón Lord Ripton đã tham gia cùng với chúng ta bữa ăn tối nay.”

Họ đặt dao nĩa xuống và chờ đợi. “Không nghi ngờ là tất cả mọi người đều đã nghe nói, ngài ấy tới để đón vợ là Isabella – người đã ở đây với chúng ta trong tám năm qua.” Bà mỉm cười với Isabella. “Tám năm có nhiều sự kiện quan trọng nhất, ta có thể nói như thế.” Tiếng xì xào thích thú gợn qua căn phòng.

Isabella nhìn chăm chăm vào một điểm trên vân gỗ mặt bàn, thầm cầu nguyện Mẹ Bề Trên không nói thêm gì nữa về thời gian cô ở tu viện này. Anh không cần phải biết điều đó. Vả lại, thức ăn cũng đang nguội. Không phải cô đang đói; dạ dày cô đang quặn thắt lại. Tại sao anh cứ nhìn cô hoài vậy? Cô đưa tay lên tóc, vuốt vuốt nó xuống. Đôi tay cô đang run run. Ngốc nghếch. Không phải là đã không thể thay đổi gì nữa rồi sao. Cô đã là định mệnh với người đàn ông này. Anh cũng là định mệnh của cô.

Một cuộc sống hoàn toàn mãn nguyện.

Mẹ Bề Trên tiếp tục, “Lord Ripton đã cho ta biết ngài ấy có kế hoạch sẽ rời đi vào ngày sáng mai vì thế đây sẽ là bữa tối cuối cùng của Isabella với chúng ta trước khi bắt đầu một cuộc sống hôn nhân mới của mình ở nước Anh. Chúng ta hãy chúc cô ấy hạnh phúc.” Mọi người đều nâng cốc hoặc ly lên – đa số đều là nước lọc, trừ Mẹ Bề Trên, Lord Ripton, và một vài các nữ tu lớn tuổi là đang uống rượu vang – để uống chúc mừng Isabella và Lord Ripton.

Isabella buộc miệng mình thực hiện cái điều mà cô hy vọng là nó như một nụ cười hạnh phúc, sau đó uống. Tất cả các khuôn mặt đều đang cười rạng rỡ với cô và Lord Ripton. Tất cả đều thể hiện thiện chí vui vẻ. Miệng cô như đang nếm mật. Tất cả đều là một trò chơi đồ chữ, một trò hề. Anh đâu có muốn cô. Đó không là gì trừ một sai lầm kinh khủng.

Cô đang ngồi giữa Mẹ Bề Trên và Lord Ripton, nhìn chăm chăm vào thức ăn trên đĩa của cô. Sẽ có tội nếu lãng phí thức ăn – và có Chúa biết trong thời chiến tranh họ đã đủ tuyệt vọng vì nó – nhưng cô không thể nào nuốt xuống nổi một miếng thịt hầm.

Cô xé nhỏ một mẫu bánh mì và cố nhai. Nó mắc nghẹn lại lưng chừng giữa đường xuống cổ họng. Cô uống nước từ cốc của mình và cố gắng để nuốt trôi nó xuống.

Luke buộc mình kéo cái nhìn ra khỏi cô. Anh không thể tin được sự khác biệt trong diện mạo của cô. Quần áo thật kinh khiếp, tất nhiên – xám xịt, kín mít, và tồi tàn – nhưng chính cái sự giản dị này lại hợp với cô hơn là những lớp đăng ten kiểu cách kia. Và bây giờ thì anh mới có thể thực sự nhìn thấy cô.

Không phải là một con vịt con xấu xí trong một đàn thiên nga, nhưng có một cái gì đó hoàn toàn khác biệt.

Da cô có màu ngà nhạt, và mịn màng, với sắc hồng phơn phớt mà trước đó đã bị che lại bởi

lớp phấn sặc sỡ cô đánh. Cô đã bỏ kiểu tóc cầu kỳ, phức tạp. Tóc cô bây giờ được tết lại trong một kiểu đơn giản quấn quanh đầu, các bím tóc dày và bóng mịn. Cô hẳn vừa mới gội đầu, vì trông nó có vẻ ẩm ướt. Các lọn tóc nhỏ tỏa xõa quanh thái dương và gáy cô.

Kiểu tóc không cầu kỳ đã tiết lộ khuôn viền thanh lịch của đầu và cổ cũng như khuôn mặt hoàn hảo của cô. Cô không có một vẻ đẹp theo kiểu thường thấy – thực tế có thể gọi là không đẹp. Với đôi gò má cao, cằm nhọn, cái mũi nhỏ nhưng mang vẻ uy nghi được thừa hưởng từ tổ tiên người La Mã, và đôi mắt vàng đã từng giao nhau với mắt anh với một sự pha trộn của vẻ thẹn thùng và thách thức, cô có một nét gì đó còn thú vị hơn cả đẹp. Anh không thể rời mắt khỏi cô.

Anh đã cười cái người mảnh mai, lộng lẫy trong bộ quần áo kinh khiếp. Anh muốn chạm vào cô, để xem thử làn da màu ngà đỏ có trông mềm mại và mượt mà như anh nhìn thấy hay không. Xương gò má của cô đã làm cho cô trông hơi có vẻ kiêu kỳ, và cái mũi của cô trông có vẻ táo bạo chỉ huy.

Nhưng miệng cô – ôi Chúa ơi, cái miệng... Anh đã không nhận ra trước đó, khi nó được tô vẽ như một cái cung tên nhỏ của thần Cupid. Còn bây giờ thì anh không thể kéo cái nhìn của mình ra khỏi nó. Không lớp son môi, đôi môi cô đỏ mọng như một trái chín tươi nguyên trên cành. Căng mọng, ngon lành, ăn được.

Anh hẳn đã rên rỉ, vì Mẹ Bề Trên quay sang anh với một cái nhìn có chút nghi ngờ. Anh xoay sở để hắng giọng và nghiêm nghị nhìn lại bà.

“Vậy là ngày mai hai người sẽ chào tạm biệt chúng tôi rồi,” Mẹ Bề Trên nói. “Ngài đã có kế hoạch đi đâu chưa, Lord Ripton?”

Isabella quay đầu sang nhìn dì cô, và Luke chú ý thấy một nốt ruồi son nhỏ, nằm ngay bên dưới vành xoắn tai trái thanh lịch của cô. Miệng anh khô ran.

“Lord Ripton?”

Anh nhìn Mẹ Bề Trên. “Đi đâu cơ?”

“Tuần trăng mật của hai người.”

Tuần trăng mật? Anh thậm chí còn chưa nghĩ về một tuần trăng mật. Đây hẳn là một nghĩa vụ. “Chúng tôi sẽ ngay lập tức về Anh, về nhà tôi ở đó.”

Mẹ Bề Trên liếc nhìn cô gái đang im lặng giữa họ. “Ta chắc Isabella hẳn đang mong muốn được nhìn thấy ngôi nhà mới của mình, đúng không Isabella?”

Isabella làm một vài âm thanh thể hiện sự đồng ý, và người nữ tu tiếp tục, “Và ta chắc con bé hẳn thích được đi ra ngoài hưởng không khí trong lành. Con bé rất thích không khí trong lành.”

“Thật ư?” Luke liếc nhìn Isabella, nhìn thấy khuôn miệng cô và ngay lập tức quên khuấy mình đang nói gì.

“Ngài hẳn đã thuê ngựa, tôi đoán thế?”

Luke chớp mắt và, với một nỗ lực, đã lấy lại chú ý của mình tới câu chuyện. “Vâng, tôi hy vọng Isabella sẽ không thấy mệt mỏi với chuyến hành trình này.” Dễ dàng để nói chuyện với người nữ tu này hơn là với vợ của anh. Cô có vẻ như là kiểu người thích yên tĩnh – anh không phàn nàn về chuyện đó; nó hữu ích – và dễ dàng hơn để duy trì một cuộc trò chuyện văn minh mà không bị... mất tập trung. Anh đang lúng túng ở chuyện đó nhất.

“Đã rất lâu rồi kể từ lần cuối con bé cưới ngựa. Không nghi ngờ cô ấy sẽ rất khó khăn lúc đầu.”

“Ồ, nhưng-“ Mẹ Bề Trên bắt đầu.

“Một con ngựa?” Isabella nhìn lên. “Loại ngựa gì vậy?”

Anh liếc nhìn xuống cô, ngạc nhiên. “Chỉ là một con ngựa thuê, không có gì đặc biệt. Tôi phải mất một lúc để tìm ra cách cưới thích hợp. Thưa Mẹ Bề Trên, bà đang nói?”

“Thích hợp?” Isabella cau mày.

“Khá thích hợp,” anh trấn an cô. Anh quay trở lại người nữ tu. “Mẹ Bề Trên?”

Nhưng Mẹ Bề Trên chắc là cũng đã quên mất điều bà đang nói hoặc là đã nghĩ ra gì đó tốt hơn.

“Ngài không tính ở thêm một thời gian ở Tây Ban Nha sao?” bà hỏi. “Isabella có nói tới người chú quá cố của cậu có sở hữu vài bất động sản ở Andalusia. Tôi đoán giờ nó hẳn đã thuộc về cậu.”

“Vâng, tuy nhiên-“

“Tuyệt vời. Hay là cậu đi thăm quan chúng đi, dù gì thì cậu bây giờ cũng đang ở Tây Ban Nha mà.”

Luke không nói gì. Anh không muốn đến đó chút nào. Anh chuyển sang chú ý cái món hầm của mình.

Mẹ Bề Trên cau mày một chút. “Cậu không muốn xem thử chúng đã thế nào trong suốt thời kỳ chiến tranh vừa qua sao?”

Luke uống một chút vang miền núi hơi chua.

Mẹ Bề Trên hạ cái kính kẹp mũi của bà xuống và cho anh một cái nhìn nghiêm nghị qua cái

mũi dài của bà. “Tình hình có một chút... chúng tôi gọi là “bất ổn” ở Tây Ban Nha hiện giờ, Lord Ripton. Sẽ tốt hơn nếu cậu củng cố lại quyền sở hữu của mình.”

Luke cứng người, bị kích thích bởi lời khuyên và bài học đạo đức bóng gió. Anh có một người quản lý để kiểm tra những chuyện đó cho anh, nhưng anh không có ý định biện minh bản thân cho bất kỳ ai, huống hồ gì là một nữ tu hống hách, thậm chí cho dù là bà ấy có liên hệ với anh bởi cuộc hôn nhân này.

“Tôi cần trở lại Anh,” anh nói cộc cằn. “Tôi có hẹn cần phải có mặt ở đó.” Và anh sẽ không trải qua thêm một đêm nào nữa ở cái đất nước chết tiệt này.

“Có vẻ như anh ngại-“

“Một cuộc hẹn rất quan trọng,” anh nói trong một giọng quả quyết. “À, tôi để ý thấy khi tới đây, các bức tường của tu viện đã bị hư hại. Chỗ này đã bị tấn công sao?”

Anh nghĩ đó chỉ đơn giản là thay đổi chủ đề, nhưng bên cạnh anh, tiếng động băng quơ trên đĩa thức ăn của Isabella đã ngưng lại.

Luke thấy lạnh người. Việc tấn công vào các tu viện và nhà thờ là chuyện không còn hiếm thấy ở thời chiến tranh. Trong thời chủ nghĩa hậu cách mạng Pháp, nhà thờ không còn là nơi được coi là linh thiêng nữa, và các nữ tu, các tu sĩ và các linh mục chỉ đơn giản là đàn ông và đàn bà. Các nữ tu bị cưỡng hiếp và giết chết, còn nhà thờ thì bị cướp phá.

Đôi môi mỏng của Mẹ Bề Trên xoắn lại với sự khinh miệt. “Pháp và số kẻ đào ngũ muốn gia nhập với họ. Mấy kẻ tiện dân. Bọn chúng nghe đồn có kho báu ở đây. Kho báu!” Bà khịt mũi. “Chúng tôi chỉ đơn giản là những lễ vật. Kho báu duy nhất của chúng tôi là các cô gái.”

Nghe bà nói, Luke thấy thoải mái. Giọng bà chỉ đơn thuần là phần nộ, không có tiếng vọng quá khứ kinh hoàng. Isabella ngồi im lặng như một con thỏ, vờ như không có mặt ở đó.

“Tôi nghĩ cậu nên thu xếp để nán lại.”

“Vâng, mặc dù-“

Isabella ho. Mẹ Bề Trên liếc nhìn cô và nói nhẹ nhàng, “May thay họ đã bị thuyết phục để rời đi.”

“Các bạn tôi muốn gặp anh, Lord Ripton,” Isabella đột ngột nói.

“Cô phải gọi tôi là Luke ,” anh nói với cô.

Cô quay sang người nữ tu. “Con có được sự cho phép của xơ không ạ, thưa Mẹ Bề Trên?”

Vị nữ tu gật đầu, và Isabella đứng lên, cầm cái đĩa của mình đến một tủ bát đĩa.

Khoảnh khắc đó đã trôi qua. Anh có lẽ không bao giờ biết được chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh không quan tâm. Không việc gì phải xáo trộn những ký ức cũ.

Anh nhìn Isabella cẩn thận trút phần thừa bữa tối của mình vào một cái thùng – có lẽ có heo hay gà ở đâu đó – và đặt đĩa và dao của mình chồng lên những cái khác. Cô có vẻ như đã hồi phục lại được sự thất vọng của mình và bây giờ xuất hiện để chấp nhận số mệnh của mình với thái độ vui lòng. Như anh đã hy vọng, tu viện đã đào tạo cô thành một cô gái ngoan ngoãn và biết vâng lời.

Sự thu hút mãnh liệt mà anh cảm thấy ở cô giống như lớp kem ngọt ngào phủ lên trên cái bánh.

Anh ngồi trở lại, vẽ hài lòng, nhìn cô vội vã băng qua góc cuối của bàn ăn nơi các cô gái khác đang ngồi. Cô rất gầy, thân hình cô, bên dưới lớp vải dày, kín đáo của trang phục tu viện, trông như một thiếu nữ hơn là một phụ nữ.

“Cô ấy gầy quá,” anh nhận xét. Và trông kém phát triển so với tuổi của mình. Các cô gái Tây Ban Nha mà anh biết đều đầy đặn và nhiều đường cong. “Cô ấy không ốm gì chứ?”

“Tất cả chúng tôi ở đây đều gầy,” người nữ tu nói vẻ lạnh nhạt. “Chúng tôi gần như bị bỏ đói trong thời chiến, và đất nước này đã hồi phục rất chậm. Tin tôi đi, Isabella ăn ngon miệng hơn bất cứ thanh niên khỏe mạnh nào.”

Đánh giá của bà về sự ngon miệng của Isabella làm Luke nghĩ đến khía cạnh khác của cái sự thèm ăn này. Cơ thể anh khuấy động với cái ý nghĩ này. Thật là không đúng khi cảm thấy giai đoạn đầu của sự kích thích trong khi ngồi ở bàn ăn với một nữ tu đứng tuổi. Nhưng có cái gì đó về cách Isabella di chuyển...thật hấp dẫn.

Việc tìm người sinh ra người thừa kế sẽ không phải là một nhiệm vụ sau tất cả.

Cô ấy đang nói gì nhỉ? Biểu hiện của Isabella trông khá lãnh đạm khi cô nói chuyện với các bạn của mình. Một trong số họ, một cô gái khá xinh, liếc nhìn anh và nói gì đó. Tất cả đều cười, trừ Isabella. Cô dường như giống họ...mà cũng không giống họ. Một chút gì đó tách biệt.

Những cô gái khác nhanh chóng dọn đĩa ăn của mình rồi vội vã đi về hướng anh như một bầy ngỗng kêu quàng quạc, vuốt tóc và nhìn anh trong một điệu bộ quyến rũ, tán tỉnh làm anh thở dài. Vậy thì cũng không khác lắm với mấy cô gái ở London. Trẻ trung, được che chở bảo vệ, và ngớ ngẩn. Bất kỳ mối lo ngại còn lại nào về những kẻ tấn công đã xâm chiếm tu viện cũng đã bị lu mờ đi.

Anh đứng lên và cúi chào lịch thiệp với bàn tay của mỗi cô gái khi Isabella giới thiệu họ với anh. Sau đó dưới ánh mắt rộng lượng của Mẹ Bề Trên, các cô gái ném cho anh những câu hỏi háo hức.

“Anh đã đi từ xa đến đây phải không ạ?” Họ nói bằng một thứ tiếng Tây Ban Nha chậm, rõ

ràng, nhìn anh như thể họ cần phải lặp lại câu hỏi lần nữa.

“Không, chỉ từ ngôi làng phía dưới con đường,” anh nói trong một giọng Tây Ban Nha bản ngữ, trôi chảy. Những tiếng khúc khích dậy lên, như thể anh là một gã có tài ăn nói nổi tiếng.

“Nhưng họ nói anh là người Anh mà,” cô gái xinh đẹp nhất – Alejandra? – nói trong ngạc nhiên, và nhìn Isabella như thể cô ấy đã nói dối bọn họ.

“Tôi đã học tiếng Tây Ban Nha khi còn là một cậu bé,” anh giải thích. “Tôi đã trải qua vài mùa hè ở điền trang của chú tôi ở Andalusia.” Anh cho là hầu hết các cô gái lớn lên trong một môi trường có tính kỷ luật chặt chẽ và chỉ toàn nữ giới sẽ phản ứng thái quá với sự hiện diện của nam giới. Họ hành động trẻ hơn so với tuổi.

Còn Isabella thì không đang cười khúc khích cũng không tỏ vẻ ve vãn. Trong im lặng cô nhìn các bạn mình đang tranh thủ vui vẻ với anh, không hỏi câu nào, cũng không tham gia vào câu chuyện. Cô quan sát họ - hoặc có lẽ là đang quan sát anh – như một con chim ưng nhỏ trong bộ quần áo xấu xí.

“Anh có bất kỳ anh em trai nào không?” Câu này đến từ một cô gái có cái nhìn rất mãnh liệt. Dolores? Những cô khác ngẩng cổ về phía trước, nín thở, bám theo mỗi từ của anh.

Anh lắc đầu. “Chỉ có chị em gái.”

“Mấy người?”

“Ba.”

“Họ đều đã kết hôn cả rồi?”

“Ừm, hai người đã kết hôn; còn em gái út, Molly, sẽ ra mắt trong năm nay.”

“Molly mấy tuổi ạ?”

“Bằng tuổi với Isabella.”

“Lớn thế à!” họ kêu lên trong ngạc nhiên. “Ở Anh tất cả các cô gái đều ra mắt khi đã lớn thế à?”

“Không, thường thì khoảng mười tám, mười chín,” anh giải thích. “Năm ra mắt đầu tiên của Molly phải hoãn lại bởi chú tôi mất, và phải hoãn thêm lần nữa vào năm tiếp theo bởi con bé bị bệnh. Năm nay nó hy vọng sẽ là lần thứ ba may mắn.”

“Cô ấy có đẹp không, Molly ấy?”

“Đẹp.”

“Cả các chị anh cũng đều đẹp à?”

“Vâng, họ đều đẹp.” Chị cả của anh là một người đẹp nổi tiếng. Và cũng là một phụ nữ hống hách nhất mà anh từng thấy.

“Khi nào anh trở lại Anh, anh và Isabella sẽ sống ở London à?”

“Chỉ phần nào thời gian thôi. Tôi có một ngôi nhà ở miền quê và thích sống ở đó nhiều hơn.” Anh liếc nhìn Isabella. “Chúng tôi sẽ, tất nhiên, đến London vào mùa vũ hội.”

“Mùa vũ hội ở London!” họ kêu lên. “Isabella, bạn thật may mắn!”

Anh liếc nhìn cô lần nữa, và cô cho lại một nụ cười lịch sự, không nói lên điều gì. Nhìn thấy sự trao đổi đó, một cô gái được gọi là Alejandra hỏi, “Isabella có thay đổi nhiều không kể từ lần anh gặp cô ấy, thưa ngài Ripton?”

“Cũng có,” anh nói khô khan. “Cô ấy lớn hơn.”

Câu này gây ra một tràng cười khúc khích nữ tính. “Có lẽ anh và Isabella sẽ dành một thời gian nào đó trong năm để đến Tây Ban Nha, như khi anh còn nhỏ. Vì thế cô ấy có thể đến thăm chúng em.”

“Không.” Họ trông có vẻ giật mình. Anh hẳn đã nói cộc cằn hơn là anh mong đợi. “Tôi sẽ không trở lại Tây Ban Nha nữa.”

“Nhưng mà-“

Anh liếc nhìn Mẹ Bề Trên.

“Đủ rồi, các cô gái,” bà nói ngay lập tức. “Lord Ripton và Isabella sẽ có một chuyến hành trình dài phía trước vào ngày mai-“

“Và một cuộc hội ngộ dài vào tối mai,” một cô gái tóc xoắn nói, gây ra một tràng cười khúc khích khác.

“Luisa!” Mẹ Bề Trên nói vẻ nghiêm khắc, và các cô gái ngay lập tức nghiêm sắc mặt. “Hãy chúc Lord Ripton có một đêm an lành; ngài ấy không nghi ngờ là đã mệt mỏi vì cuộc trò chuyện ngớ ngẩn của các cô.”

Từng người một đến nói lời chào tạm biệt với anh, Isabella chờ để là người cuối cùng.

Mẹ Bề Trên đứng lên. “Chúc ngủ ngon, Lord Ripton. Isabella sẽ tiễn cậu ra ngoài. Tôi nghĩ cậu sẽ có một hai điều gì đó muốn nói riêng tư với nhau. Hẹn gặp cậu vào sáng mai. Tôi hy vọng phòng trọ trong làng đủ tiện nghi.” Bà bước ra khỏi phòng trong một dáng vẻ trang nghiêm, bắn cái nhìn vào những cô gái vẫn còn đang nấn ná ở cửa.

Luke ra hiệu cho Isabella cánh tay của anh.

Cô lưỡng lự. “Lord Riton-“

“Luke,” anh nhắc nhở cô.

“Tôi không muốn đi thẳng đến Anh từ đây,” cô nói thẳng thừng với anh. “Tôi muốn về thăm nhà mình trước.”

Luke cau mày. “Cô đã nói với tôi khi chúng ta lần đầu gặp nhau là cô chẳng còn nhà nữa mà.” Anh nhét tay cô vào trong khuỷu tay mình và sải bước về phía cửa.

“Phải. Đó không phải là nhà tôi nữa. Nhưng tôi vẫn muốn về đó.”

“Không phải là có hơi muộn một chút khi nghĩ lại về Ramón sao?”

Cô giật tay ra khỏi anh, dừng lại chết trân. “Ramón! Chuyện này không phải là về Ramón. Tôi khinh Ramón. Tôi chưa bao giờ muốn gặp lại anh ta.” Cô khoanh tay lại. “Nhưng tôi phải trở lại ngôi nhà cũ của mình.”

Anh nheo mắt nhìn cô. “Tại sao?”

Cô ngậm ngừng. “Tôi cần kiểm tra xem tất cả mọi thứ có được ổn không. Mọi người có ổn không.”

“Thật vô ích khi muốn biết bây giờ,” anh nói khô khan. “Ngoài ra, nếu nó không ổn, nếu chỗ đó bây giờ là một đồng hỗn độn, thì cô còn có thể làm gì nữa chứ? Bây giờ đó là trách nhiệm của Ramón.”

Họ đã bước vào khoảng sân chính.

“Nhưng-“

Anh vỗ nhẹ vào tay cô và nói bằng một giọng kiên quyết, “Không, chẳng có ích gì khi trở lại. Tin tôi đi; nó sẽ chỉ khiến cô thêm thất vọng mà chẳng được ích lợi gì.”

“Không, anh không hiểu-“

Một nữ tu vội băng qua để mở khóa cổng tu viện và, như bị phân tâm, Isabella ngừng lại. Người nữ tu lấy ra một chiếc đèn lồng từ một cái móc, thắp sáng nó, và trao nó cho Luke. Bà chờ đợi, mỉm cười, sẵn sàng để khóa cửa khi anh rời đi.

Cơ hội để được nói chuyện riêng tư đã hết. Luke không thể hối tiếc cho chuyện đó. Anh đã nói hết tất cả các ý định của mình về vấn đề này; cũng chẳng còn gì nữa để mà nói.

Anh cúi đầu, chạm môi vào sống lưng của bàn tay Isabella, và khi đôi môi gặp làn da, khao khát đã âm ỉ trong anh trong suốt bữa tối tăng vọt.

Cô rùng mình, chớp đôi mắt to, sau đó rút tay lại. Luke cố không cười. Chắc là cô cũng đã

cảm nhận được.

“Mai sẽ là một chuyến đi dài, khó khăn. Tôi sẽ đón cô lúc tám giờ,” anh nói với cô. “Ngủ ngon.” Vì, anh nghĩ, tối mai cô sẽ không được ngủ nhiều.

Không được tốt lắm, Bela nghĩ khi cô chậm chậm trở lại ký túc xá của mình với các cô gái. Anh đã không lắng nghe cô tất cả.

Cô phải trở lại Valle Verde. Tội lỗi đang gặm nhấm vào cô.

Cô sẽ phải làm cho anh chịu nghe cô. Đó là một vấn đề đơn giản của sự tôn trọng.

Cô có thể không biết cách làm cho một người đàn ông yêu cô – từ tất cả những gì cô từng nhìn thấy là phụ thuộc vào sự xinh đẹp và biết cách để tán tỉnh và nhấp nháy lông mi. Ừm, cô đã chẳng bao giờ được gọi là đẹp, và cô cảm thấy thật ngớ ngẩn để mà cô gắng tán tỉnh – như một con chó cố gắng để trình diễn ba-lê – và dù sao thì lông mi của anh cũng dài hơn của cô.

Sự tôn trọng, tuy nhiên, là một vấn đề của sự cứng cỏi. Mẹ Bề Trên không đẹp một chút nào, nhưng tất cả mọi người đều kính trọng bà- kể cả Lord Ripton. Và người tiền nhiệm của bà – Mẹ Bề Trên trước đây, cũng là một người nhỏ nhắn và nhẹ nhàng với một khuôn mặt nhăn nheo ít ngọt ngào nhất, như một quả nho khô héo quắt, nhưng thậm chí Ramón cũng phải nghe lời bà. Cả hai người phụ nữ đó, theo những cách khác nhau, đều là những người phụ nữ mạnh mẽ. Họ chỉ đơn giản là khiến mọi người vâng lời họ, và mọi người đều vâng lời họ.

Ngày mai cô sẽ nhìn vào mắt Lord Ripton, nói rõ ràng rành mạch với anh rằng cô cần phải làm gì, và yêu cầu sự hợp tác của anh.

Cô hy vọng anh sẽ không yêu cầu một lời giải thích – cô sẽ phải nghĩ ra một cái gì đó có sức thuyết phục mới được. Cô quá xấu hổ để cho anh biết sự thật, cũng như để anh biết cô thật sự là một người ích kỷ, hèn hạ, bội tín như thế nào. Và cô cần thiết phải bù đắp lại cho những gì cô đã làm như thế nào.

Cô hy vọng là vẫn còn có thể.

Cô không muốn bắt đầu cuộc sống mới của mình với lương tâm còn nặng gánh ở Valle Verde.

Cô vào đến khu nội trú của các cô gái, cũng vừa lúc xơ Josefina bước ra. “Đến giờ ngủ rồi, Isabella,” xơ nói.

“Vâng, thưa xơ. Chúc xơ ngủ ngon.” Isabella hướng về phòng riêng của mình. Cô chỉ ngủ trong ký túc xá vài lần khi cô mới tới tu viện, khi mà các cơn ác mộng làm phiền các cô gái thì cô được chuyển đến một nơi ở riêng trong cùng một gian phòng, nơi cô có riêng cho mình một cánh cửa sổ nhỏ nhìn ra ngoài bầu trời, nhưng phải thừa nhận là, không khí trong lành và nhìn

thấy những ngôi sao cũng đã giúp ích cho cô. Cô không thể chịu được ở trong một nơi kín mít, đặc biệt là trong bóng tối.

Nhưng cô cũng thích ở qua đêm trong ký túc xá, với các cô gái thì thầm những bí mật và cùng cười với nhau, và cô chắc là xơ Josefina, một người tốt bụng và ngọt ngào, sẽ cho phép chuyện đó.

Tuy nhiên, theo một cách khác. Cũng thật nhẹ nhõm để tránh những câu hỏi. Sau cuộc gặp mặt anh, các cô gái sẽ có khối câu hỏi đầy ganh tị dành cho cô, và cả phần khích, và sẽ đưa ra tất cả các thể loại câu hỏi về người đàn ông là chồng cô, và cô không nghĩ là mình có thể chịu đựng được điều đó. Đặc biệt là khi biết rằng anh không muốn cô sau tất cả.

Ngoài ra, cô còn phải thu dọn hành lý.

Thu dọn hành lý chỉ mất chưa tới mười phút. Cô đã đến tu viện mà không đem theo gì, và cô cũng sẽ rời đi mà không đem gì nhiều hơn. Cô đem theo vài bộ đồ để thay đổi và vài vật dụng có ý nghĩa với cô: một cái lược được trang trí và một chiếc trâm bạc nhỏ - quà tặng của các cô gái trong những năm qua - và một quyển Kinh Thánh nhỏ được khám xà cừ trên trang bìa, quà tặng của dì cô.

Nó đã từng thuộc về mẹ của Papa.

Về nữ trang, cô không sở hữu gì, không cả rương hồi môn chứa đầy các áo vải lanh thêu như những cô gái khác đều có. Cô cũng không có nhiều khăn tay thêu chữ lồng hoặc đăng ten. Cô nhồi tất cả vào một túi vải và cột chặt nó lại với một dải da. Không có gì nhiều để trưng ra trong tám năm quá. Gần một nửa cuộc đời cô.

Sự nghèo khó, khiết tịnh, vâng lời: tất cả sẽ được thay đổi.

CHƯƠNG 6

Cô đã trễ. Luke cắt đồng hồ đi và tiếp tục bước tới lui. Đã tám giờ mười sáu phút và vẫn không có dấu hiệu gì của Isabella. Vài nữ tu và các cô gái đang đứng thành một nhóm trong sân, chờ để nói lời tạm biệt.

Anh tính rút đồng hồ ra lần thứ ba thì anh nghe tiếng xôn xao ở góc sân, chỉ có thể nghe thấy giọng nói, trong một vụ tranh luận cố làm cho nhỏ tiếng lại.

“Cháu không quan tâm.” Giọng Isabella, và âm thanh của tiếng bước chân. Cô tiến ra sân. Đôi mắt Luke mở to.

“Isabella!” vài nữ tu kêu lên. Thấy bức bối hơn là ngạc nhiên, anh quan sát từ xa. Nhưng anh không quan tâm tới các nữ tu; chỉ Isabella.

Anh không thể rời mắt khỏi cô.

Mặc quần ống chèn da hoẵng của đàn ông, cô sải bước về phía anh trên đôi chân dài, rất

dài, gót đôi ủng da cổ cao của cô nện trên các phiến đá. Anh chưa bao giờ nhìn thấy điều gì giống như điều này. Áo sơ mi trắng vải batit, áo chần da, và một chiếc thắt lưng hoàn toàn phù hợp với trang phục. Cô cầm một túi vải trong một tay và khoác một chiếc áo khoác ngắn, màu xanh đen trên một bên vai.

Cô băng qua sân với một bước chân thoải mái, cởi mở. Chiếc quần ống chèn vừa khít với cô như một chiếc găng tay. Lớp vải da hoǎng mềm ôm lấy chiều dài của đùi cô, vuốt ve hông cô và phác họa ra mỗi đường cong mảnh mai. Cô dường như không một chút ngưng ngáp nào.

Cổ họng anh dày lên.

Làm thế nào mà anh từng nghĩ là cô thiếu các đường cong nữ tính nhỉ? Chúng mảnh mai và tinh tế làm miệng anh đầy nước.

Một số nữ tu kích động vì sự khêu gợi, thách thức của cô.

“Isabella! Cháu không thể rời tu viện mà ăn mặc như thế!” Mẹ bề trên xuất hiện ở cửa khác. “Nó không đúng đắn.”

“Nó thích hợp mà,” Isabella tranh luận. “Bọn cháu phải cưới ngựa.”

“Ta không quan tâm nếu cháu có phải bay đi nữa! Cháu sẽ không được rời khỏi đây mà ăn mặc như thế!”

Cô bắt gặp cái nhìn chăm chăm của Mẹ Bề Trên và hất cằm lên. “Cháu không còn là người của tu viện này nữa.”

Các cô gái thở hổn hển vì sự táo bạo của cô.

“Cháu vẫn là cháu của ta,” vị nữ tu chụp lời, “và cháu sẽ phải vâng lời ta. Đi vào trong và mặc vào một cái váy, ngay.”

Hai người phụ nữ nhìn chăm chăm nhau trong xung đột. Isabella không nhúc nhích.

“Nếu cháu phải cưới ngựa mà dạng chân trong một cái váy thì bắp đùi cháu sẽ bị phồng giộp lên,” cô nói. Với sự đề cập trắng trợn của hai cái bắp đùi, nhiều tiếng thì thầm của các nữ tu vang lên cũng như nhiều người mím môi lại.

Luke cuối cùng cũng để cái lưỡi của mình làm việc. “Cô sẽ không cưới ngựa dạng chân.”

Cô quay ngoắt người và nhìn chăm chăm vào anh. “Cái gì? Tôi nghĩ anh có một con ngựa chứ.” Vẻ mặt giận dữ của cô tối sầm lại. “Tôi sẽ không đi trong một cái kiệu!”

“Tất nhiên là không. Tôi đã nói với cô là tôi đã tìm thấy một cái đồ gác chân phù hợp. Tôi cũng có mang theo một cái yên ngựa ngồi một bên.”

“Yên ngựa ngồi một bên?” Đôi mắt cô nheo lại, và Luke ra hiệu phía bên ngoài nơi Miguel

đang chờ với hai con ngựa và một con lừa.

Mẹ Bề Trên tiến về phía trước. “Tất nhiên cậu ấy có mang theo một cái yên ngựa ngồi một bên cho cháu rồi. Còn điều gì khác mà một quý ông mong đợi ở một quý cô chứ?” Đôi mắt bà chán nản nhìn Isabella trong một cái nhìn mệnh lệnh im lặng. “Giờ thì, đi và cởi bỏ bộ đồ nam giới gớm ghiếc này đi, rồi mặc vào một cái váy ngay.”

Isabella trông có vẻ muốn nổi loạn trong một lúc, sau đó với một vẻ cam chịu bắt buộc đã quay gót giày và trở lại con đường cô đã đi ra.

Trời ạ, nhìn cô sai những bước dài đi khỏi anh trong chiếc quần ống chèn, những đường cong tuyệt vời ở hông cô...Luke chỉ có thể nhìn chăm chăm. Và hy vọng cái nhìn chăm chăm của anh không bị nhìn thấy bởi những người kia. Cơ thể anh bắt đầu cứng lại...Anh nghiêng rặng và bắt nó dừng lại. Thật là đúng lúc và đúng chỗ để mà chiến đấu với cơn cảm dỗ này, trong khi đang đứng trong một tu viện, bao quanh bởi các nữ tu.

Khi Isabella khuất dạng, tiếng xì xầm vang lên.

Mẹ Bề Trên rít lên. “Isabella có thể có một chút...nổi loạn, nhưng nó là một cô gái có lòng dạ tốt. Ta hy vọng cậu sẽ không lấy đó làm điều để chống lại nó. Ta có lẽ đã cho phép con bé có một chút tự do hơn là ta nên-“

“Tôi không thấy giận,” anh nói. Nó thoát ra như một tiếng cầu nhàu khăn khăn.

Bà ấy có vẻ như không nghe thấy, mà vẫn tiếp tục nói, “Trong suốt thời chiến tranh, mọi thứ đều quá rối ren, cậu cũng thấy đó, và Isabella không có các kỹ năng-“ Bà ngừng lại và hít một hơi sâu. “Cho dù nếu nó không phải là người bà con còn sống cuối cùng của tôi thì tôi cũng vẫn sẽ nói điều này – hãy chăm sóc con bé, Lord Ripton. Isabella là một báu vật. Tôi biết điều đó không hiện hữu rõ ràng ngay lập tức, nhưng-“

“Tôi sẽ chăm sóc cô ấy,” Luke hứa.

Mẹ Bề Trên tiến về phía trước và đặt hai bàn tay gầy, mệt mỏi lên tay anh. “Con bé có một trái tim được tạo ra để yêu thương, nó-“

Anh rút tay mình ra khỏi cái nắm của bà. “Tôi đã nói là tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy. Tôi không có thói quen nuốt lời.”

Bà nhướn mày thành một dấu chấm hỏi, một lời nhắc nhở im lặng về lời thề hôn nhân mà anh đã cố gắng để hủy bỏ.

Anh biết điều bà đang làm – đang cố để làm – nhưng chết tiệt, anh là người cuối cùng để được giao phó cho một trái tim của một cô gái trẻ. Điều mà – không, không bao giờ lần nữa.

Anh sẽ chăm sóc cho Isabella và đảm bảo rằng cô ấy an toàn và được ấm áp, ăn no và trong những chuyện khác mà khía cạnh chăm sóc đề cập tới.

Trái tim cô ấy không phải là mối quan tâm của anh.

Anh nhịp nhịp tay cầm của chiếc roi da vào chiếc ủng của mình. Cô đang ở chỗ quái quỷ nào vậy? Phải mất bao lâu để mặc một chiếc váy đây? Anh muốn đi xa khỏi chỗ này.

Mẹ Bề Trên cho anh một cái nhìn tìm kiếm. “Tôi hy vọng tôi đã làm điều đúng đắn,” bà thì thầm.

Chết tiệt, người phụ nữ này mong đợi điều gì chứ? Bà ấy biết rõ như quỷ rằng cuộc hôn nhân này không phải là ý định của cả hai người họ vào tám năm trước.

Rằng anh tôn trọng những lời hứa ban đầu và đến đây để đưa Isabella đi, rằng anh sẽ sẵn sàng để bắt đầu một cuộc sống với cô, chu cấp đầy đủ cho cô, và có một người thừa kế với cô, đó nên là đủ. Đó là tất cả những gì anh chuẩn bị để cho đi – tất cả những gì anh có thể hứa.

Cho dù cô đã nghĩ gì về Trung úy Ripton trong tất cả những năm qua, thì anh cũng đã không còn chàng trai đó nữa. Anh hiếm khi nhớ tới chàng trai đó.

Anh đã không – phải, không ích gì để mà nhớ lại nó. Cái gì đã qua thì nên cho nó qua. Không ích gì để mà nhìn lại và khóc than cho những chuyện không thể thay đổi.

Anh sẽ bảo vệ và chu cấp cho cháu bà, trân trọng và tôn trọng cô, và như thế là đủ. Sẽ chẳng còn gì khác đối với anh bây giờ.

Và họ rời khỏi cái đất nước dốt nát này càng sớm chừng nào thì anh sẽ hạnh phúc chừng đó.

Cuối cùng Isabella cũng trở lại trong một chiếc váy dài màu xám, chiếc áo khoác ngắn màu xanh đen cô cầm lúc này bây giờ được cài nút tới tận cổ. Một chiếc mũ màu xanh treo lơ lửng trên cổ tay cô. Cô đưa cho Luke túi xách của cô, nhưng trước khi anh có thể hỏi cô về hành lý còn lại của mình, thì cô đã quay người bước đi, nói, “Tôi muốn chào tạm biệt mọi người.”

Một trong những cô gái thốt nhiên khóc òa lên, và trong vài giây, tất cả đều nức nở và ôm nhau, hứa hẹn sẽ viết thư cho nhau, để giữ liên lạc. Thậm chí vài nữ tu cũng đã khóc.

Luke làm mình bận rộn bằng cách cột túi xách của cô vào đằng sau con ngựa của cô. Anh ghét những cảm xúc nhạy cảm của phụ nữ. Nó làm anh cảm thấy bất lực và bối rối.

Isabella ôm mỗi cô gái, từng người một, và sau đó tới mỗi nữ tu – tất cả họ bây giờ đều đã ở đây để tiễn cô đi. Anh nghĩ tám năm cũng là một quãng thời gian dài. Anh không thể nhìn thấy Isabella có đang khóc hay không. Không nghi ngờ là cô có.

Luke, cũng đang thực hiện việc chào tạm biệt của mình với Mẹ Bề Trên và những người khác, đang chờ phía ngoài cánh cổng tu viện với những con ngựa. Roi cưỡi ngựa bật tách nhịp nhàn ở mặt bên chiếc giày đi ngựa của anh. Anh ghét nhìn thấy phụ nữ khóc, vì không biết phải làm gì.

Cuối cùng Mẹ Bề Trên cũng ôm Isabella và hôn lên cả hai má cô. Bà trượt một sợi dây chuyền vàng mỏng qua đầu Isabella và làm dấu ban phúc một cách long trọng cho cô. Các nữ tu và các cô gái cũng làm dấu.

Với một tiếng nức nở nghẹn ngào, Isabella choàng hai cánh tay quanh hông Mẹ Bề Trên và

ôm ghì lấy bà. Rồi cô quay người, nhét cái nón lên đầu, và đi một cách kiên quyết ra cửa nơi Luke đang chờ cùng với Miguel và mấy con vật.

“Hành lý của cô đâu?” Luke hỏi cộc cằn. Đôi mắt cô đỏ và da cô lốm đốm vết nước mắt.

Cô cọ tay qua hai má ẩm ướt của mình và chỉ vào cái túi buộc đằng sau yên ngựa của cô. “Đó.”

Anh chớp mắt. “Đó là hành lý của cô á? Tất cả chỉ vậy thôi à?”

Cô gật đầu và nắm lấy dây cương của con ngựa cái.

“Nhưng tôi đã mua một con lừa rồi,” Luke nói, và ngay lập tức cảm thấy thật ngớ ngẩn.

Cô liếc nhìn chú lừa, đang đứng kiên nhẫn với Miguel. “Tôi thấy rồi. Để làm gì?”

“Cho hành lý của cô.”

“Nhưng tôi chỉ có chừng đó.” Cô ra hiệu tới cái túi xách.

“Ừ thấy rồi.” Cuộc nói chuyện này đang trở nên buồn cười. Luke khum hai tay để cô lấy đà bước lên. Cô đặt một chân mang ủng lên hai tay đang bắt lại của anh và nhảy lên yên. Nhẹ như lông hồng.

Cô trông có vẻ thoải mái trong cái yên ngựa một bên, móc chân quanh cái núm yên ngựa và xếp nếp chiếc váy của cô tự nhiên như thể cô chỉ vừa mới cưỡi ngựa hôm trước thay vì cách đây tám năm. Luke đưa cho cô chiếc roi ngựa và điều chỉnh bàn đạp của cô. Khi anh làm, anh nhận thấy cái gì đó làm miệng anh co giật. Dưới chiếc váy cô vẫn mặc cái quần ống chèn của mình.

Cô dâu ngoan ngoãn và biết vâng lời trong tưởng tượng của anh đang tan dần đi.

“Anh sẽ làm gì với con lừa đó?” cô hỏi.

Luke gắn yên lên con ngựa của mình. “Miguel có thể dẫn nó.”

Thằng bé, nghe thấy tên mình, liền ngẩng lên. “Dẫn nó đi đâu, señor?”

“Bất cứ nơi nào cậu thích. Tôi không cần con lừa đó nữa.”

Đôi mắt thằng bé mở to. Nó nắm lấy dây buộc đầu con lừa trong cái nắm chặt tay của mình và liếc nhìn từ Luke đến Isabella rồi trở lại Luke. “Bao nhiêu?”

“Không nhiều hết. Đó là một món quà,” Luke nói với nó.

“Một món quà?” Đôi mắt thằng bé lóe sáng, sau đó sự phấn khích nhạt đi. “Señor, mẹ em sẽ không cho phép một món quà như thế này. Ngài đã trả tiền cho bà ấy, rất hào phóng.”

“Họ có thể nghèo, nhưng họ cũng có tự trọng của mình,” Isabella nhẹ nhàng nói với Luke. Cô nói gì đó với thằng bé trong ngôn ngữ của nó, và Miguel quay sang Luke trong ngạc nhiên. “Đúng không, señor?”

“Hãy nói với nó sự thật, Lord Ripton,” Isabella nói với một nụ cười gợi ý.

“Đó là sự thật,” Luke nói, hy vọng thế. Anh không biết cô đã nói gì.

Khuôn mặt Miguel toét ra với một nụ cười rực rỡ. “Nước Anh ngộ quá hen! Cám ơn ngài, señor, có thể ngài sẽ có nhiều con trai thật ngoan, nhiều con trai thật ngoan!” cậu bé nhiệt tình nói với Luke. “Mẹ em sẽ rất vui. Với một con lừa, em có thể chở nhiều củi hơn cho mùa đông. Với một con lừa, chúng em có thể chở hàng hóa ra chợ. Với một con lừa em có thể-“

“Trở thành một người đàn ông của ngôi làng này,” Luke nói cộc lốc. “Tôi không nghi ngờ chuyện đó.” Anh liếc nhìn Isabella. “Sẵn sàng rồi?”

Cô gật đầu, và họ bắt đầu lên đường, toàn thể tu viện tụ tập trước cổng vẫy tay và nói những lời tạm biệt sau cuối.

Miguel và con lừa chạy dọc theo bên cạnh họ trong một lúc, vẫy tay, hò hét, và chúc họ lần nữa có được nhiều con trai, cho đến khi Isabella nói với Luke, “Con ngựa cái của tôi cần một chút không khí và cần được chạy. Chúng ta chạy nước kiệu nhé?” Không chờ Luke trả lời, cô đã hét lên một lời chào tạm biệt cuối với Miguel và thúc con ngựa của cô chạy nước kiệu. Cô có một chỗ ngồi tuyệt vời.

Luke theo sau, và trong vài phút chỉ còn mình họ trên con đường hẹp, quanh co, hướng xuống núi, để lại tu viện và ngôi làng ở đằng sau.

Sau một lúc con đường mòn mở rộng ra và Isabella đi chậm lại. Luke để cho yên ngựa của mình song song với con ngựa cái của cô vì thế hai con ngựa sẽ đi cạnh nhau. “Không thấy mệt à?”

Cô cho anh một cái nhìn ngạc nhiên. “Không chút nào.”

Họ bước đi trong im lặng trong một lúc. Tới lượt Luke ngạc nhiên vì cô không có vẻ như cảm thấy cần phải lấp đầy sự im lặng này bằng những cuộc trò chuyện vô bổ. Tất nhiên, đó có thể là sự e thẹn, nếu vậy thì đó là bốn phần của anh để gợi chuyện. Chỉ có điều anh không thể nghĩ ra bất cứ gì để mà nói.

Anh kéo ra một bình nước suối lạnh và đưa nó qua cho cô. Cô không dừng lại, uống, và đưa trả lại cho anh với lời cảm ơn lí nhí.

Anh sắp uống thì một câu hỏi nảy ra. “Nãy cô đã nói gì với Miguel về con lừa đó vậy?”

Cô tỏ vẻ một chút thích thú tinh nghịch. “Chỉ là, đó là truyền thống của người Anh để chú rể trao một con lừa đực như là một món quà...” Cô nói tiếp với một chút nghịch ngợm, “để đảm

bảo có được một đứa con trai, anh cũng biết đó, lừa có...cái đó to.”

Luke, đang trong động tác uống nước từ bình của mình, bị sặc. Cô bật cười khúc khích và phi đi. Cô dâu tu viện e lệ của anh đó. Càng lúc anh càng mong cho màn đêm mau buông xuống.

Họ cưới ngựa suốt buổi sáng, dừng lại đôi lần để nghỉ ngơi và cho ngựa uống nước, cũng như cho Isabella đuổi thẳng chân. Thật ra cô cũng không thật sự cần phải làm vậy. Con ngựa cái của cô có một dáng đi nhịp nhàng uyển chuyển, và cái yên rất vừa với con ngựa của cô, nên đã thấy rất thoải mái.

Niềm vui của việc được cưới ngựa lần nữa, được hít thở khí trời trong lành, nghe mùi thông khô của vùng núi, đã xoa dịu đi nhiều tinh thần đã bị bầm dập của cô, và trên con đường mòn hẹp đã buộc họ phải đi từng hàng một hầu hết thời gian đã làm cho cuộc trò chuyện trở nên khó khăn. Chẳng những điều đó không làm cô thấy thất vọng hay buồn chán, mà nó còn cho cô sự xa xỉ được một mình với những ý nghĩ mà không bị ai nói, “Này Isabella Ripton, lại đang mơ mộng đó à?”

Không phải là cô đang cho phép mình mơ mộng thêm nữa. Cô đã bỏ việc đó. Hoặc là đang cố gắng bỏ.

Mà là cô sẽ phải sớm nói chuyện này cho anh biết. Cô sẽ không ngoan ngoãn đi cùng anh tới Anh Quốc. Cô phải đi Valle Verde trước. Nhưng đó không phải là một chuyện để thảo luận trên lưng ngựa.

Và sau đó là vấn đề nhỏ của một đêm tân hôn. Nó chiếm suy nghĩ của cô rất nhiều.

“Chúng ta sẽ dừng ở đây để dùng bữa trưa,” Lord Ripton nói, rời khỏi con đường mòn vào một khoảng rừng trống. Đó là một nơi trông khá thanh bình, với một dòng suối chảy róc rách giữa các tảng đá và những mảng cỏ xanh lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời rọi qua các cây sồi và cây dẻ gai.

Lord Ripton xuống ngựa và đi tới để giúp cô, nhưng cô đã trượt xuống đất trước khi anh đến nơi. “Tôi có mang theo thức ăn từ tu viện,” cô nói, với túi xách.

“Tôi cũng có đem theo đồ ăn của mẹ Miguel.”

Họ làm một bữa ăn ngoài trời trên bãi cỏ, với bánh mì, phô mai, ô liu, và vài lát xúc xích cay, béo. Những chú chim nhỏ xíu nhảy nhót trên bãi cỏ, đang vui vẻ hót líu lo. Chim sẻ? Thuộc họ chim sẻ? Cô không chắc.

“Nơi này làm tôi nhớ tới lần đầu tiên chúng ta gặp nhau,” cô nói, gặm một mẫu bánh mì cứng giòn.

“Tôi đã đi qua chỗ đó trên đường tới đây.” Anh liếc nhìn cô và nói thêm, “Chúng ta sẽ không đi thăm lại nó.”

Cô xé vài miếng bánh mì và rải cho mấy con chim. Anh lấy ra một quả táo và khéo léo cắt

nó ra thành tám miếng, bỏ lõi. Anh cắt một miếng phô mai, đặt một miếng táo lên trên nó, và đưa nó cho cô, trên lưỡi dao của anh. “Ăn đi.”

Cô cầm lấy và nhai. Nó rất ngon, vị mặn béo của phô mát đối lập với vị ngọt thanh của táo. “Lord Ripton, tôi tự hỏi, anh có thấy-” cô bắt đầu.

“Tôi đã bảo cô gọi tôi là Luke rồi mà.” Anh chờ đợi.

“Luke,” cô lặp lại vẻ ngoan ngoãn. “Tôi đang tự hỏi về ngôi mộ. Anh có thấy nó không?”

“Chẳng thấy dấu hiệu gì của nó,” anh nói với cô. “Tôi có dừng lại một chút ở đó trên đường đến tu viện. Không thấy gì – trừ cỏ.” Anh chuyển cho cô miếng phô mai và táo khác.

“Tôi thường nghĩ về ngày hôm đó.”

“Vậy thì thôi nghĩ nữa đi,” anh nói với cô vẻ kiên quyết. “Nó đã là chuyện quá khứ và nên ở lại chỗ đó. Chẳng thu được gì từ việc nhìn lại đó. Hãy nhìn về tương lai, hãy nghĩ về những đứa trẻ.”

Anh lại đưa cho cô miếng táo và phô mai khác.

Anh có ý nói tới những người thừa kế, Isabella u ám nghĩ, nhận lấy phần thức ăn được đưa cho. Anh có khả năng là đang cho cô ăn táo và phô mai để vỗ béo cô cho mục đích này cũng nên. Như phần thưởng là một con ngựa cái.

Cô cũng muốn có con, tất nhiên là thế, nhưng trước hết cô phải giải quyết xong công việc ở Valle Verde.

Và anh cũng đã sai về chuyện quá khứ. Nó rất quan trọng. Bạn không thể chỉ chôn vùi nó đi như chôn vùi một cái xác và hy vọng cỏ sẽ phủ lên nó và làm nó biến mất.

Quá khứ định hình bạn là ai. Không dễ chịu để mà sống với nó, nhưng bạn phải học cách để sống với nó.

Xơ Mary Stella, một nữ tu người Ailen đã che chở cho cô bé Bella bên dưới cánh tay bà khi cô lần đầu tiên đến tu viện, đã dạy cô như thế. “Cho dù đó là những chuyện tồi tệ,” xơ đã nói, “nhưng cũng sẽ chẳng hay ho gì để vờ như nó chưa bao giờ xảy ra. Nếu con làm thế, nó sẽ càng dai dẳng và càng lớn dần lên, nếu con cố gắng để giấu chúng đi, thì nó càng chế ngự con trong bí mật.”

Cô bé Bella biết đó là sự thật. Những cơn ác mộng đó đến mỗi đêm.

“Vì thế hãy lôi những điều tồi tệ đó ra và đặt nó ở chỗ dễ nhìn thấy. Hãy để nó dưới ánh sáng mặt trời. Hãy tưởng tượng nếu nó xảy ra cho một ai đó khác. Ta hứa nó sẽ trông khác hẳn. Sau đó, con có thể cho nó đi, và tha thứ cho chính con – phải, ta biết con đã chẳng làm gì sai, nhưng con không thể nói với ta con đã không đổ lỗi cho mình vì đã để nó xảy ra.”

Xơ nói đúng. Bella đã đổ lỗi cho mình. “Chúng ta đều tự đổ lỗi cho mình, con yêu quý; đừng lo lắng. Nhưng hãy đặt quá khứ trong một cái nhìn thích hợp và con cũng sẽ để lại được tội lỗi ở đằng sau. Và cũng sẽ nhìn về tương lai mà không sợ hãi hay hối tiếc.” Và xơ Mary Stella đã bóp bàn tay Bella và nói, “Và ta biết con sẽ có một tương lai tươi đẹp, Bella yêu quý của ta. Ta có thể cảm thấy nó trong chén nước của ta!”

Lord Ripton đưa cho Isabella miếng táo cuối cùng và cẩn thận lau sạch lưỡi dao của mình. “Giờ thì, nếu cô đã xong...” Anh đứng dậy và đưa tay anh ra để giúp cô đứng lên.

“Thực tế là tôi chưa xong,” cô nói và ngả người trên hai bàn tay cô.

“Vẫn còn đói?”

“Không, nhưng chúng ta cần nói chuyện.”

“Nói chuyện? Bộ chúng ta không thể làm thế trên đường đi à?”

“Không.” Cô chờ, và cuối cùng, chiều lòng cô, anh ngồi xuống trở lại.

“Trước khi chúng ta về Anh, tôi cần phải đến Valle Verde.”

“Không phải chuyện này nữa chứ. Tôi nghĩ là tôi đã làm rõ-“

“Phải, nhưng mà dường như tôi cũng đã nói đủ rõ ràng với anh. Tôi phải đi Valle Verde vì-“

“Cô cảm thấy có trách nhiệm với người của cha cô, tôi biết, nhưng tin tôi đi, chẳng ích gì cho cô ở đó nữa. Nếu cô không sở hữu điền trang đó nữa, cô không thể khắc phục được tình trạng của chúng, và cho dù cô có thể-“

“Tôi có thể nhờ luật sư làm chuyện đó?”

“Chính xác.”

“Vậy thì anh sai rồi.”

Anh cau mày. “Xin lỗi?”

“Anh nghĩ tôi muốn đi và chơi trò Quý Bà Hào Phóng với những người nông dân của cha tôi ư? Tôi không làm chuyện đó. Tôi cũng không có ý định can thiệp vào chuyện điều hành của Ramón với điền trang đó. Nếu hiểu Ramón, sẽ thấy điều đó chỉ làm anh ta tức giận, mà người như Ramón, anh ta sẽ trút giận lên người khác.”

“Vậy thì, có thứ gì đó cô đã để lại đó à?”

“Đại loại thế.”

“Vậy thì chúng ta có thể nhờ người nào đó tới lấy.”

“Không, chúng ta không thể.” Cô nuốt xuống. “Đó không phải là một món đồ.” Cô gặp cái nhìn thẳng trừng trừng của anh. “Đó là một đứa em gái.”

“Một cái gì cơ?”

“Em gái khác mẹ.” Đó, cô đã nói rồi đó.

“Tôi tưởng cô là con một chứ.”

“Phải. Là đứa con hợp pháp duy nhất. Perlita, em gái tôi, là con của người tình của cha tôi.”

Anh cau mày. “Cha cô đã không cung cấp gì cho đứa con và mẹ cô ta sao?”

“Có.” Cô nuốt xuống. Nó khó khăn để thừa nhận hơn là cô nghĩ. Cho tới bây giờ, chỉ có Cha Alvarez là biết câu chuyện đáng xấu hổ này của cô, và nó chỉ được nói ra ở tòa giải tội.

“Vậy thì sao-“

Mọi thứ lại nhào lộn lên, về điều đáng sợ mà cô đã làm. “Khi Papa sắp chết, ông đã gửi tin nhắn cho tôi, bảo tôi ngay lập tức đến tu viện của dì tôi. Ông ấy bảo tôi dẫn theo Perlita và mẹ nó đi với tôi, nhưng tôi đã không làm thế. Tin nhắn của ông rõ ràng, nhưng tôi vờ như không hiểu. Và vì vậy tôi đã để họ lại. Và đó là lý do tôi bị tấn công trên đường.”

“Cái gì?” Anh nhìn chăm chăm vào cô. “Có liên quan gì giữa việc để lại đứa con và người tình của cha cô với việc cô bị tấn công chứ?”

“Tôi đã không vâng lời Papa và bỏ rơi em gái mình cho số mệnh của nó, vì vậy chuyện đó đã xảy ra.”

“Vô lý.”

Cô lắc đầu. “Không phải vô lý. Những người tấn công tôi biết về tin nhắn của Papa. Tôi đã kể cho anh nghe họ đi theo vì các món đồ trang sức rồi mà.”

Một sự im lặng ngắn trôi qua khi anh ngẫm nghĩ về câu chuyện của cô. “Tin nhắn cha cô nói gì?”

“Rằng tôi phải lập tức đến chỗ dì tôi ở Tu viện Thiên Thần Gãy Cánh – đó không phải là tên chính xác của tu viện, anh cũng biết rồi đó, nhưng những người biết chuyện thì gọi nó thế - và đem các món đồ trang sức của ông theo cùng tôi.”

“Đồ trang sức của ông ấy?”

“Đó là tên ông gọi Esmerelda – người tình của ông – và Perlita. Một viên ngọc lục bảo (emerald) và một viên ngọc trai (pearl) – các món đồ trang sức của ông ấy.”

“Cô có chắc ông ấy không có ý nói tới các trang sức thật sự, như trang sức của mẹ cô, chẳng hạn?”

Cô lắc đầu. “Không, vì nếu vậy ông ấy đã viết là ‘đồ trang sức của con,’ bởi vì trang sức của Mama thì thuộc về tôi. Nhưng mà chúng tôi cũng đã bán các món trang sức của Mama để có thêm tiền trang bị cho quân đội của Papa rồi.”

“Cô đã bán nữ trang của mẹ cô?”

“Tất nhiên.” Cô nhìn thấy cái nhìn của anh và nhún vai. “Chúng tôi cần súng để chiến đấu chống lại người Pháp, và vua của chúng tôi là một kẻ bội phản nhu nhược đã trao đất nước cho kẻ thù.” Cô nhìn thấy biểu hiện của anh và thêm vào, “Cũng không phải là chuyện khó khăn gì lắm. Tôi không thấy có tình cảm gì với hầu hết nữ trang của bà – trừ những món ngọc trai. Chúng là món quà cưới của cha mẹ bà.”

“Giờ chúng ở đâu?”

“Được giấu ở nơi bí mật của Papa ở Valle Verde.”

“Vậy là cô muốn lấy chúng.”

“Không, mấy món ngọc trai của mẹ tôi không phải là nguyên nhân chính. Thành thực mà nói, tôi không muốn trở lại đó. Tôi không muốn gặp anh họ Ramón lần nữa, và nhà tôi cũng đã không còn là nhà tôi, cũng không còn Papa. Nhưng tôi đã hứa sẽ vâng lời Papa, và tôi đã thất hứa khi bỏ chạy khỏi Valle Verde mà bỏ lại Perlita và mẹ nó cho số phận của mình.”

“Cô chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi,” anh nhắc cô nhớ.

“Tôi phải chịu trách nhiệm. Vì Perlita nhỏ hơn tôi hai tuổi.”

“Mẹ cô ấy không nhỏ hơn cô, dù vậy. Bà ấy là người trưởng thành và hoàn toàn có khả năng chăm sóc con của mình.”

Isabella lắc đầu. “Bà ấy không được nuôi dưỡng để là con trai của gia đình,” cô nói, nghe có một chút cay đắng trong giọng cô. “Mẹ Perlita đẹp và không có đầu óc. Bà ấy hoàn toàn phụ thuộc mọi thứ vào Papa. Và ông ấy đã chuyển trách nhiệm đó cho tôi khi ông ra đi. Và sau đó, khi ông hấp hối, ông đã trao họ lại cho tôi chăm sóc...” Giọng cô vỡ vụn, và anh đã nghe xong câu chuyện của cô.

“Nhưng trong lúc cô sợ hãi vì bị buộc phải kết hôn với anh họ Ramón của cô, cô đã hoảng loạn và quên mất họ.”

Isabella nhìn ra xa và không nói gì. Sợ hãi và hoảng loạn có thể được chấp nhận như là lời bào chữa cho một đứa trẻ mười ba tuổi. Hãy để anh tin như thế. Nó tốt hơn so với sự thật.

“Cô có thực hiện những lời yêu cầu sau khi tới tu viện không?”

“Có, dì tôi đã gửi mấy lá thư tới Valle Verde.”

“Và không nhận được lời hồi đáp nào?”

“Không, nhưng trong thời chiến, các bức thư hay bị lạc. Và nếu như Ramón đã nhận được các bức thư đó...” Cô làm một cử chỉ ghê tởm. “Ramón sẽ vờ như không nhận được gì từ dì tôi. Anh ta chắc cũng sẽ nghi ngờ bà ấy che giấu tôi, nhưng chẳng có gì để anh ta có thể làm.”

Lord Ripton có vẻ đang cân nhắc tình huống.

“Papa đã cho Esmerelda và Perlita một ngôi nhà trên điền trang đó. Họ hẳn ở đó. Họ còn có thể đi đâu chứ?”

“Các cô có thân nhau không?”

“Chuyện đó thì có gì quan trọng?” Cô nói, có dấu hiệu phòng thủ trong giọng mình. Cô quét qua khuôn mặt anh, cố đọc biểu hiện của anh. “Số phận của em gái tôi đã làm lương tâm tôi cắn rứt. Tôi phải đi.” Liệu anh có thể không thấy? Anh chắc là đã thấy.

“Không, đã tám năm kể từ ngày cô để em gái khác mẹ của mình lại. Chẳng ích gì để mà thơ thẩn khắp Tây Ban Nha để săn ngỗng trời. Bất kể tình trạng cô ấy thế nào khi cô rời khỏi Valle Verde, thì cũng đã một thời gian rất lâu rồi để mà thay đổi, và tôi không muốn phải hoãn chuyến trở về Anh thêm nữa.”

“Bởi vì những cam kết quan trọng của anh?”

Anh nhìn cô. “Phải.”

“Chuyện gì quá quan trọng đến mức nó ưu tiên hơn lợi ích của em gái tôi vậy?” Isabella chờ đợi. Cô đã phô trần ra hết tâm trí mình với anh – hầu như – và anh đã phui nó sang một bên như thể điều đó chẳng có ý nghĩa gì. Và với anh, có lẽ nó là vậy. Nhưng không phải với cô. Đó là một vấn đề danh dự. Và huyết thống.

“Chuyện đó không quan trọng.”

“Rõ ràng là nó quan trọng nếu anh không thèm đếm xỉa gì tới sự quan tâm của tôi đối với em gái tôi vì lợi ích của nó.”

“Ý tôi là, đó không phải là mối quan tâm của cô. Tất cả những gì cô cần biết là tôi đã hứa và tôi có ý định giữ lời.”

Cũng có nghĩa là gián tiếp làm cô thất hứa với cha cô? Dù có chủ ý hay không, thì nó cũng đã chạm vào vết thương của cô. “Vậy thì tôi sẽ tự đi Valle Verde và gặp anh sau ở Anh.”

“Cô sẽ không làm những chuyện như vậy. Tôi sẽ không để cho vợ tôi lang thang một mình ở một đất nước xa lạ.”

“Đó không phải là một đất nước xa lạ. Anh Quốc cũng là quê hương của tôi. Anh có thể thuê vệ sĩ và một người đi kèm nếu anh không tin tôi.”

“Đó không phải là chuyện tin hay không. Cuộc thảo luận này đã kết thúc, và cô sẽ phải nghe lời tôi. Nếu cô vẫn lo lắng về em gái thì khi nào chúng ta đã trở lại Anh, tôi sẽ cho người làm việc này. Giờ thì, hãy tiếp tục lên đường thôi. Tôi tính sẽ tới thị trấn Berdún trước khi đêm xuống.” Anh đứng lên và đưa ra một bàn tay vờis vẻ độc đoán để giúp cô.

Cô biết là mình trẻ con, nhưng cô đã từ chối nắm lấy tay anh.

Họ thu dọn phần còn lại của bữa trưa và rửa tay và mặt trong dòng suối của khu vực núi lạnh lẽo này. Một lần nữa, Isabella lại nhớ tới cái lần mình đã tắm trong một dòng suối khác vào cái ngày khủng khiếp đó, và cách Trung úy Ripton đến và ẵm cô ra khỏi dòng nước lạnh và bọc cô trong chiếc áo sơ mi của anh và an ủi cô.

Thật khó tin rằng anh và người đó là một.

Nửa ngày còn lại trôi qua chậm hơn. Họ vẫn cưỡi ngựa trong thinh lặng, nhưng đó là kết quả của sự gượng gạo.

Bella nghiền ngẫm về sự từ chối cộc cằn của anh về sự cần thiết để cô đi Valle Verde. Cô không thấy vui về tất cả, nhưng càng nghĩ nhiều về nó, cô càng thấy phải đồng ý với anh về cái ý nghĩ, một đứa em gái ngoài giá thú thì chẳng phải là một chuyện quan trọng.

Và rằng cuộc hẹn của anh ở Anh Quốc thì rõ ràng là rất quan trọng, Nếu cô không đồng ý quyền ưu tiên của anh, thì đó là chuyện của cô.

Vào cuối buổi chiều có một cơn mưa phùn nhẹ. Isabella không than phiền gì; cô chỉ kéo ra chiếc nón màu xanh và chiếc áo choàng len màu xám từ túi xách của mình, mặc vào, và tiếp tục cưỡi ngựa. Còn Luke thì không quá lạc quan như vậy. Chiếc nón chỉ có tác dụng bảo vệ chút ít. Mưa lắt rắc vào các lọn tóc xoắn nhỏ bám dính vào khuôn mặt cô. Nhỏ giọt xuống hai hàng mi của cô. Chiếc áo choàng đã cũ và mòn xơ cả chỉ, và sớm sẽ ngừng nước.

Dì cô đã nghĩ cái khỉ gì mà cho phép cô làm một chuyến hành trình dài và khó khăn như thế này với chỉ nhiều đồ quần áo vậy? Nó quá thiếu thốn và quá đơn giản.

“Dừng lại,” Luke nói với cô, và với một cái nhìn bối rối, cô kiềm cương con ngựa cái của mình lại. Anh vươn người qua, kéo mạnh chiếc áo choàng của Isabella ra, và ném nó vào bụi cây.

“Anh làm gì vậy? Đó là áo choàng của tôi. Anh không thể-“

Anh cởi chiếc áo khoác lớn của mình ra và đưa nó cho cô. “Mặc cái này vào.”

“Nhưng-“

“Không cãi. Nó ấm hơn và khô hơn cái thứ mồn xơ cả chỉ mà cô đã mặc.”

“Nhưng còn anh thì sao?”

“Tôi đã quen với mọi loại thời tiết.” Anh xắn tay áo lên cho cô. “Giờ thì cài nút lại đi, tất cả từ trên xuống dưới.” Anh nhìn cô cài nút thít chặt tới cổ họng cô, sau đó gật đầu và đi trước dẫn đường.

Họ đi qua một khúc quanh, và một khu dân cư nhỏ hiện ra trong tầm mắt. “Làng Biniés,” Luke nói với cô. “Chúng ta sẽ qua đêm ở đây.”

“Tôi tưởng anh muốn đi tới Berdún tối nay chứ.”

“Cô đã cưới ngựa suốt cả ngày rồi và cô trông đang lạnh, ướt và mệt mỏi.”

Cô liếc nhìn anh. “Anh còn ướt hơn tôi.”

“Tôi quen rồi,” anh nói cộc cằn. “Dù có là một ngôi làng nhỏ thì chắc là cũng sẽ có một nhà trọ nào đó, nhưng có thể có hơi không tiện nghi một chút. Chúng ta sẽ tìm một phòng và chờ qua cơn mưa.” Và anh đang có kế hoạch tối nay sẽ làm ấm cả hai người họ, một cách triệt để nhất.

Cô ngáp ngừng, và sau đó nói, “Hai phòng, làm ơn.” Da cô tái nhợt và ướt nước mưa.

Anh kiểm tra con ngựa và nhìn chăm chăm vào cô. “Hai phòng?”

Cô thối tim môi lạnh, đỏ hồng. “Anh đã nói đây sẽ là một cuộc hôn nhân thuận tiện.” Cô trông có vẻ căng thẳng, nhưng cảm cô hếch lên cương quyết. “Ừm, nhưng nó...vẫn chưa thuận tiện với tôi để dùng chung một chiếc giường với anh.”

Cô đang trừng phạt anh, Luke nghĩ, vì anh đã từ chối để cô tiếp tục đi tìm kiếm vô vọng đứa em kế và tình nhân của cha cô.

Nhưng chết tiệt anh đi nếu anh muốn dẫn thân vào những ngọn đồi hoang dã đầy những kinh nghiệm tồi tệ nhất của cuộc đời anh. Đã đủ tệ để anh phải trở lại Tây Ban Nha đón cô. Nó làm khuấy lên tất cả những ký ức không mong đợi. Nếu phải trở lại những ngọn đồi nơi Michael đã chết quá khủng khiếp...Và tất cả đều là lỗi của Luke. Không.

Bên cạnh đó, câu chuyện của cô thì quá vô lý như anh có thể nói. Loại đàn ông nào lại mong đứa con gái mười ba tuổi của mình chăm sóc cho nhân tình đã trưởng thành và đứa con hoang của ta vậy? Chu cấp cho họ trong sự vắng mặt của ông ta, nghe còn có thể. Nhưng họ tổng họ đi qua một đất nước đang bị chiến tranh tàn phá? Thật là lỗ bịch.

Đáng lẽ ra người đàn ông đó không bao giờ để cho cô biết về họ ngay từ đầu mới phải.

Luke bị đẩy xuống địa ngục đi nếu anh để chuyện đó chia rẽ họ. Cuộc hôn nhân này đã bắt đầu trên nền tảng bấp bênh và không chính thống, nhưng anh đã quyết tâm để làm cho nó hoạt động. Và lên giường với cô và thường xuyên đã lớn dần lên trong kế hoạch của anh.

Hai phòng cái gì chứ. Anh mở miệng tính nói với cô như thế và nhận thấy các khớp ngón tay cô trắng bệch ra với việc ghi dây cương. Anh liếc nhìn miệng cô. Cô nhìn thấy cái nhìn của anh và nuốt xuống.

Ồ chết tiệt! Đó là sự căng thẳng, sự căng thẳng của cô dâu. Anh đang nghĩ cái quái gì mà lên kế hoạch cho một đêm làm tình đầy đam mê vào đêm đầu tiên họ bên nhau vậy?

Cô đã bị tấn công khi còn là một đứa trẻ. Và đã trải qua tám năm sống khép kín với toàn là các nữ tu. Cô có khả năng sợ hãi đêm tân hôn.

Anh liếc nhìn cô lần nữa, đôi mắt to, vàng đậm và khuôn miệng tuyệt đẹp dễ bị tổn thương. Tất nhiên là cô đã sợ anh; sợ cái điều xảy ra giữa một người đàn ông và vợ anh ta trong phòng ngủ.

Trong một khoảnh khắc anh muốn bùng nổ với cái ý nghĩ rằng tốt hơn là cứ vờ đi và chỉ cho cô thấy không có gì để mà sợ hãi, giới thiệu cho cô một thế giới của niềm vui...

Nhưng rồi ở khoảnh khắc nhìn vào khuôn mặt trắng bệch và đường hằn thít chặt quanh miệng cô, anh đã mủi lòng. Đó là mong muốn của chỉ mình anh để nói ra, chứ không phải là nhu cầu của cô.

Chết tiệt!

Anh đã hứa với cô một tình bạn, và chuyện buộc một cô dâu sợ hãi vào giường anh không phải là sở thích của anh. Anh nhìn vào khuôn miệng xinh đẹp của cô với một sự tiếc nuối. Có lẽ từ từ anh sẽ giới thiệu cho cô niềm vui của một nụ hôn. Sẽ là một cái gì đó, ít nhất là vậy. Và ai biết nó có thể dẫn tới đâu?

“Đó không phải là giận dữ gì,” cô nói, làm anh ngạc nhiên. “Khi nào chúng ta về đến Anh, tôi hứa với anh tôi sẽ thực hiện bốn phận người vợ của mình.”

Thực hiện bốn phận của mình. Nghe cũng được. Cơ thể anh có thể đau vì cô, nhưng thực hiện bốn phận của mình đã giết chết cái khao khát muốn có cô trên giường anh tối nay.

Khi anh cuối cùng cũng làm tình với cô, anh thề, bốn phận sẽ là từ cuối cùng trong tâm trí cô.

Họ cuối cùng cũng tìm thấy một quán rượu nhỏ có thể phục vụ du khách. Nó đơn giản và thô sơ, nhưng rất sạch sẽ.

“Hai phòng,” Luke nói với chủ quán trọ.

CHƯƠNG 7

Phòng ngủ của Bella nhỏ và, với mắt nhìn của cô, thật quyến rũ, nép mình dưới mái hiên hẹp với những bức tường đá quét vôi trắng và một trần nhà nghiêng. Sàn nhà gỗ trần với một tấm thảm cuộn bằng vải vụn, có một lò sưởi nhỏ bằng gang trong góc phòng, và một cái giường trông có vẻ khá mềm với một tấm phủ màu đỏ tươi. Tuyệt nhất trong tất cả là hai khung cửa sổ áp mái nhìn ra ngoài qua các nóc nhà lợp ngói và nhìn xuống thung lũng, mặc dù tại thời điểm này thì tầm nhìn chỉ lơ mờ những nóc nhà ẩm ướt và một màn mưa.

Nó nhìn xa hơn khung cửa sổ hẹp, trống không ở tu viện mà cô có thể tưởng tượng.

Lord Ripton gọi nước nóng và một bồn tắm đem lên cho cô và chiếc lò sưởi cũng đã được thắp lên trong phòng cô. Nó tỏa ra ánh sáng rực rỡ vui vẻ, cũng như phát ra nhiệt. Bella treo bộ đồ ẩm ướt của mình trước lò sưởi và trượt vào dòng nước êm ái của bồn tắm với một tiếng thở dài khoan khoái.

Tôi sẽ chăm sóc cho cô , anh đã nói thế, và đó là sự thật.

Có thể sẽ còn làm cô cảm thấy đặc biệt hơn nữa nếu Lord Ripton cũng đã không nhìn mấy con ngựa của họ được chải chuốt lại, được cho ăn cám nóng, và được lau khô, làm sạch và thoa dầu.

Lord Ripton chăm sóc tất cả những gì anh sở hữu.

Bella Ripton, thôi than vãn không đâu đi , cô nói với mình. Anh đã có thể là loại người chồng sẽ đánh đập một người vợ không làm hài lòng mình. Anh cũng đã có thể là một lão già bị giang mai. Thay vào đó anh đẹp trai, tử tế, và chăm sóc tốt cho cô. Và mấy con ngựa của anh, và thế cũng là tốt rồi, vì cô cũng rất yêu ngựa.

Nếu anh có là người vô cảm, cứng đầu, và độc đoán, thì cũng không có gì để mà phàn nàn.

Cô không có lý do gì để mà cảm thấy sầu khổ cả. Hoặc là tiếc nuối. Nếu cô đã thể hiện ra vậy, thì đó chỉ là bởi vì cô thấy mệt mỏi.

Và bởi vì trong nhiều năm qua cô đã quay cuồng ngổc nghếch trong những giấc mơ không thực về anh, nơi mà trong đó anh đã trình diễn rất nhiều hành động dũng cảm, hào hiệp, tất cả đều vì người yêu Bella Ripton.

Chứ không phải vì bốn phận.

Vấn đề đã được giải quyết. Hãy thôi mơ mộng và hãy trở về với cuộc sống của mình, cuộc sống thực của mình. Với người chồng thực sự, không phải là người nào đó tưởng tượng ra.

Cô hoàn thành việc tắm rửa và thay bộ đồ khác. Cô chỉ mới vừa tháo các bím tóc ẩm ướt ra, và quỳ trước mặt lò sưởi để hong khô tóc, thì có tiếng gõ cửa.

“Vào đi,” cô nói mà không đứng dậy.

Cô nghe tiếng mở cửa, và rồi không nghe gì thêm. Cô xoay người và nhìn từ bên dưới mái tóc mình. Lord Ripton đang đứng ở ngạch cửa phòng, đang nhìn chăm chăm. Một cái chai và hai ly thủy tinh đang lúc lắc trên tay anh.

“Anh cần gì à?” cô hỏi.

Anh tập trung lại và bước vào trong, đóng cửa. “Cô chắc sẽ không muốn ăn tối ở khu vực công cộng, vì thế tôi đã đặt bữa tối phục vụ trong phòng tôi trong mười lăm phút nữa. Tôi hy vọng sẽ có đủ thời gian cho cô. Tôi mang cho cô một ít rượu ủ của chủ quán, là một loại brandy nhà làm của quả mận gai; hạt hồi cùng với một ít cà phê và vani. Nó lạ, nhưng rất ấm.” Anh rót nửa ly và chuyển nó cho cô.

“Cám ơn anh.” Bella đặt ly của mình lên trên lò sưởi bao quanh lò đúc nhỏ bằng gang. “Tôi chỉ cần hong khô tóc là xong. Tôi sẽ theo anh trong một chút nữa thôi.”

Anh ngập ngừng, sau đó nói, “Tôi sẽ chờ.” Anh ngồi xuống trên giường cô và nhìn cô.

Với anh trên nó, chiếc giường ngủ nhỏ của cô đột nhiên trông như nhỏ hơn rất nhiều. Bella cảm thấy không tự nhiên. Anh nhìn cô với một sự im lặng ngọt ngào khi cô lùa các ngón tay qua mái tóc, tách các sợi tóc bị bện lại để cho nó khô nhanh hơn. Nó đã bện lại do bị ẩm ướt, lược hoặc bàn chải chỉ làm nó tồi tệ hơn.

Bữa tối được phục vụ trong phòng anh? Tại sao? Nó sẽ làm cho bữa ăn rất thân mật. Anh đã không hài lòng với cô lắm vì sự khẳng khái chọn hai phòng. Đây có phải là âm mưu để buộc cô ở một mình với anh không? Để quyến rũ cô? Một sự rùng mình kích thích, một hỗn hợp của căng thẳng, kích động và nhận thức, nhấm nháp qua da cô.

Cô cúi thấp xuống để hong khô phía bên dưới, và khi lớp tóc rũ xuống, mùi hương của bánh xà phòng tu viện bao quanh lấy cô. Cô đã gội đầu vào tối hôm qua. Giờ cô cảm thấy nhớ nhà kinh khủng.

Buồn cười là cô đã rất tuyệt vọng thế nào với mong muốn được ra khỏi tu viện.

“Cô không thích thứ thức uống này sao?” anh hỏi, giọng trầm của anh gợi một cảm giác ngứa ran xuống sống lưng cô.

Giật mình ra khỏi cơn mơ màng của mình, cô cầm cái ly lên và uống nhanh. Cô ho khi cái vị hăng hăng của hạt hồi bốc lên trên đường nó trôi xuống.

Miệng anh xoắn lại gần như là bắt đầu một nụ cười. “Không quen à?”

“Vâng, chúng tôi luôn uống nước lọc, trừ Rượu Lễ, tất nhiên,” cô thừa nhận. Thứ chất lỏng cay nồng đó đang đào lỗ trong dạ dày cô, làm ấm máu cô, và cô đột nhiên cảm thấy đói cồn cào.

Tóc cô cũng đã gần khô, vì thế cô xoắn nó lại thành một búi và ghim vào trong nó mấy cây trâm.

Bên ngoài, mưa ngày càng nặng hạt, đập nhẹ vào mấy cánh cửa sổ. Dạ dày cô cũng đang kêu ầm ầm.

Anh có nghe thấy không nhỉ?

“Cũng may là chúng ta đã dừng lại,” anh quan sát.

Cô hy vọng anh đang nói về cơn mưa. “Vâng, cảm ơn anh. Anh quả thật rất chu đáo.”

Cô cầm lên một chiếc khăn choàng, nhưng anh đã lấy nó từ cô. Anh đứng đằng sau cô và quần nó lại cho cô. Đôi cánh tay anh bao quanh cô. Anh đã cạo râu. Mùi nhàn nhạt của nước cạo râu phủ vào cô.

“Sẵn sàng chưa?” anh hỏi.

“Sẵn sàng.” Nó phát ra trong một tiếng kêu the thé. Là do brandy, cô quyết định.

Luke vui vì anh có thể thu xếp một bữa ăn tối riêng tư. Trong một quán trọ làng nhỏ như thế này, anh còn không chắc là họ có thể lo liệu được hay không nữa, nhưng chủ quán và vợ ông đã rất vui vẻ mà hối hả chuẩn bị - chẳng thấy phiền hà gì với một nhà quý tộc Anh và vợ anh ta. Cậu bé giữ ngựa đã đem một cái bàn nhỏ lên lầu vào phòng của Luke, còn vị chủ quán thì đích thân phục vụ họ trong khi vợ ông nấu đồ ăn.

Đó là một bữa ăn tối khá ngon đối với một nơi xa xôi, hẻo lánh như nơi này: súp rau củ, thảo rừng hầm với quả sung, một bánh pa-tê cừu, và một món trứng tráng nhồi cá tuyết muối và các loại rau thơm. Isabella ăn mọi thứ được dọn ra trước mặt với một sự thích thú, và anh nhớ tới lời Mẹ Bề Trên đã nói: con bé thực sự ăn uống rất ngon miệng. Nó báo trước điềm hay cho các kế hoạch của anh...

Ngọn nến nháy múa nhẹ nhàng trên khuôn mặt cô, vuốt ve đôi môi đầy đặn, đỏ thắm của cô, rọi vào đôi mắt như những cái hồ bí ẩn của cô. Cô ăn trong im lặng, nhưng anh có thể nhìn khuôn mặt cô suốt đêm mà không biết chán.

Luke uống một loại vang địa phương ở bữa tối của mình, nhận thấy nó nguyên chất và rất hợp với khẩu vị của anh, nhưng sau một ngụm, Isabella nhăn nhó và đặt nó sang một bên. Anh cho ông chủ nhà một cái nhìn im lặng và người đàn ông nọ gật đầu và rồi quay trở lại ngay sau đó, nói với Isabella rằng vợ ông gởi cho cô một ít rượu táo riêng của bà ấy, rất hợp cho một quý cô.

Isabella nếm thử nó với một sự thận trọng chắc chắn sẽ gây thích thú cho Luke nếu anh không hoàn toàn tập trung vào cái cách môi cô có vẻ như đang âu yếm cái ly. Cô thích nó,

nhỏn một nụ cười rực rỡ tới người đàn ông, gởi lời cảm ơn và khen ngợi nồng nhiệt tới vợ ông.

Cô đã bao giờ mỉm cười như thế với Luke chưa nhỉ?

Tóc cô, được vấn cao trên đầu, ôm quanh khuôn mặt trong một sự lộn xộn của những sợi tóc con tua rua, bám quanh thái dương và cổ cô. Dưới ánh lửa bập bùng, nó như là một dải lụa óng ánh lấp lánh trong bóng tối áp vào làn da tái tái mịn màng ở gáy cô, phủ những cái bóng vân vờ giữa những ngón tay mảnh mai của cô như là một thứ gì đó còn sống.

Anh ước gì được trượt tay mình vào khối tóc dày như lụa đó, đặt môi mình lên chiếc gáy mịn màng đó. Thay vì thế, anh chỉ nhắm nháp ly brandy ngon tuyệt này, mùi vị của nó sẽ mãi mãi nhắc anh nhớ về cô. Đó là một sự kết hợp không ngờ: đậm đà, ngọt ngào và hăng hăng. Mát lạnh bên ngoài; chậm chậm bỏng rát bên trong. Làm nóng lên sự ham muốn của anh.

Cái sự khao khát mạnh mẽ, không mong đợi này đối với cô là một món quà. Anh không thể trao cho cô trái tim anh – anh không có gì, còn ít hơn là không có gì, để cho cô – trừ sự khao khát thực lòng, không giới hạn, mà theo quan điểm của Luke, là một sự thay thế tốt hơn.

Cô quét sạch đĩa của mình với một lát bánh mì và cho ra một tiếng thở dài hài lòng. “Cảm ơn anh, Lord Ripton, ngon quá.”

“Luke,” anh nhắc cô.

Ông chủ nhà, đang cười toe toét, thu dọn bát đĩa và thay thế chúng với một bát quả óc chó, một đĩa gồm hai loại phô mai, và một đĩa mút quả mọng qua. Ông cũng đã mang lên một chai brandy nhà làm và hai cái ly.

Luke rót cho mình một ly brandy và, khi cô gật đầu, rót nửa ly cho cô.

Ông chủ nhà rời đi để họ một mình. Luke nhắm nháp thức uống và tách quả óc chó cho cô, còn Isabella thì cắt những lát phô mai nhỏ, để trên nó là mút mọng qua hoặc óc chó.

Mưa đang tạnh dần, nhưng gió vẫn rít quanh mái hiên. Ngọn lửa bên trong cái hộp sắt nhỏ phát ra một lượng nhiệt đáng ngạc nhiên. Chúng ấm áp, đầy đủ và dễ chịu.

Bước kế tiếp: quyến rũ vợ mình. Anh nhìn chăm chăm vào miệng cô, ẩm ướt với thứ chất còn nóng, cay.

Cô đưa cho Luke một lát phô mai cứng với nửa hạt óc chó ở trên. “Khi nào chúng ta về tới Anh Quốc, chúng ta sẽ về thẳng nhà anh ở miền quê luôn à?”

Anh ép mình tập trung vào cuộc trò chuyện. Cũng có thể dùng nó để quyến rũ. “London trước. Tôi có một ngôi nhà ở quảng trường Grosvenor. Cô sẽ cần quần áo mới, phù hợp với làn da của cô. Sẽ là một cuộc mua sắm thỏa thích. Cô sẽ thích nó.” Anh lẽ ra không nên nói từ “thỏa thích.”

Cô cho anh một cái nhìn nghi ngờ. “Mmm. Molly cũng sẽ ở đó à?” Cô gặm một miếng phô mai cừu với mút mộc qua.

Anh nhìn cô ăn nó. Mặn mặn-ngòn ngọt, mềm mại và đầy say mê. Anh nuốt xuống, sau đó nhận ra cô đang ngừng nhai và nhìn anh với vẻ chờ đợi.

“Hử? Sao cơ?”

“Molly,” cô nhắc. “Cô ấy cũng sẽ ở London chứ?”

“Ừ, chắc chắn.” Anh thấy mình đang kể cho cô nghe về chuyện Molly đã có một thời gian khá cô độc như thế nào khi mẹ họ để tang và Luke thì đi học ở xa, và cách mà, trong khi Luke và các bạn của anh ra trận, Molly đã viết thư cho tất cả bọn họ - những lá thư vui vẻ, hài hước, đầy tình cảm đã động viên tinh thần họ.

“Anh rất yêu cô ấy, tôi nghĩ thế.”

“Tất nhiên, con bé là em gái tôi mà.”

Cô nhìn lảng đi, đột nhiên im lặng, và anh biết cô đang nghĩ tới em gái mình.

Chết tiệt. Chẳng có chút tương đồng nào.

“Molly là em gái nhỏ của tôi,” anh nói với cô, cố gắng để che lấp đi sự im lặng khó xử. “Tôi ít gần gũi với các chị của mình. Cả hai đều rất hống hách. Cũng may, họ đều đã có chồng và các gia đình mà họ điều hành đã lấy đi hầu hết năng lượng của họ.”

“Anh đã nói ở tu viện rằng Molly sẽ sớm có buổi ra mắt.”

“Phải, đúng vậy.”

“Và đó sẽ là một vũ hội?” Một miếng mút nhỏ dính ở khóe miệng cô.

Luke nhìn chăm chăm vào nó với vẻ thèm thuồng. “Tất nhiên, vào ngày sinh nhật của nó, ngày 4 tháng 4. Nó và mẹ tôi đã lên kế hoạch hàng tháng nay rồi.”

“Còn không lâu nữa là tới ngày 4 tháng 4 rồi. Anh không thể trở lại Anh kịp lúc được.” Lưỡi cô trượt ra ngoài và quét miếng mút vào.

Luke trả lời mà không suy nghĩ. “Không có chuyện đó. Tôi đã hứa chắc chắn với nó-” Anh dừng lại. “Vẫn còn nhiều thời gian,” anh hoàn thành vẻ kiên quyết.

Nhưng thiệt hại đã được xác lập.

“Đó không phải là cuộc hẹn rất quan trọng của anh đó chứ?” cô lặng lẽ nói. “Vũ hội của em gái anh.” Đôi mắt cô lấp lánh.

Anh biết đã quá muộn, nhưng anh thấy mình đang nói, “Đó là một trong số những cuộc hẹn quan trọng, nhưng phải, tôi đã hứa với con bé khi nó chỉ còn là một bé gái rằng tôi sẽ khiêu vũ với nó vào mùa vũ hội đầu tiên của nó. Tôi sẽ không thất hứa nếu tôi có thể giữ lời.”

“Và khiêu vũ với em gái anh thì quan trọng hơn là sự an toàn của tôi.” Cô thông thả gấp khăn ăn lại và đứng lên. Anh di chuyển để kéo ghế ra sau cho cô, nhưng cô khoát tay và lùi lại như thể xua đuổi anh. “Ngủ ngon, Lord Ripton,” cô lạnh lùng nói và lướt ra khỏi phòng.

Chết tiết, chết tiết, chết tiết.

Luke rót cho mình một ly rượu khác. Chẳng ích gì để đuổi theo cô. Luke biết một khi phụ nữ đã nổi giận, thì có nói những lời dịu dàng cũng không xoa dịu được tình hình.

Đặc biệt là vì anh cũng không có ý định lùi bước.

Nhưng khổ thật, cái quỷ gì ám anh, để anh vượt miệng nói ra lý do anh muốn trở lại Anh vậy? Đó là lý do duy nhất anh chuẩn bị để thừa nhận, dù sao đi nữa.

Anh thậm chí còn không nghĩ về cái lý do thực sự.

Anh đúng là gã khờ, anh đã để cho ham muốn làm cho rối rắm, nhìn chăm chăm vào đôi môi căng mọng, xinh đẹp đó của cô và nghĩ về việc được hôn cô, anh đã để cho thông tin vũ hội của em gái mình lộ ra với một người mà với người đó nó chẳng quan trọng gì. Khỉ gió thật!

Anh nốc cạn ly rượu và chuẩn bị lên giường.

Bây giờ thì cô ấy giận, nhưng rồi cô ấy sẽ tha thứ cho anh thôi. Hoặc ít nhất thì cũng quên nó đi. Một khi cô đến London, cô sẽ bị phân tâm bởi cơn lốc mua sắm – Không. Nếu Molly bị mất tích, có đi mua sắm bao nhiêu cũng chẳng thể làm phân tâm anh được. Không gì có thể.

Nhưng anh cũng có thể xoa dịu cô. Anh sẽ thuê người, những người đáng tin, thực sự đáng tin để đi tìm tung tích của em gái cô và báo cáo lại tình hình. Và nếu người em gái này cần được giúp đỡ, nếu cô ấy cần được giải cứu, hoặc cần tiền, hoặc bất kỳ sự trợ giúp nào, Luke cũng sẽ lo hết. Cô ấy thậm chí cũng có thể đến và sống ở Anh nếu Isabella muốn cô ấy đến đó. Bất cứ điều gì cũng được.

Miễn là Luke không phải thực hiện việc tìm kiếm này.

Đã đủ tệ để anh trở lại Tây Ban Nha đón Isabella rồi. Anh sẽ không ở lại lâu hơn mức cần thiết.

Mỗi cảnh vật, mỗi mùi hương, mỗi âm thanh của Tây Ban Nha đều nhắc nhở anh về những thứ anh muốn quên.

Vậy ra đó là cuộc hẹn khẩn cấp của anh! Một vũ hội! Một cuộc khiêu vũ! Bella đắm vào gối. Khiêu vũ còn quan trọng hơn cả em gái cô!

Cô đã rất lo lắng sợ những tin đồn kia là sự thật. Rằng nếu Ramón đã đuổi Esmerelda ra khỏi điền trang, và đưa Perita vào nhà chính, ép con bé trở thành tình nhân của hắn, vậy thì Bella sẽ phải gánh chịu một phần trách nhiệm đó.

Ramón đã không thể có Isabella, vì thế hắn đã thay thế em gái cô.

Để trả thù? Hay làm một con tin?

Cô không biết. Nhưng đó là lỗi của cô mà Esmerelda và con gái bà ấy bị tổn thương và không được bảo vệ.

Cô không thể để họ ra ngoài nỗi sợ hãi và hoảng loạn của mình. Không gì có thể tha lỗi. Hoặc tha thứ.

Đó là sự ghen tị, hoàn toàn là sự ghen tị. Và oán hận.

Bây giờ thì trong cô tràn đầy hối hận vì những gì mà cô bé mười ba tuổi là cô đây đã làm.

Cô nằm trong chiếc giường rộng, mềm, cao bên dưới mái hiên với tiếng gió lùa qua mấy cánh cửa chớp kêu lạch cạch, và nghĩ về đứa trẻ mà cô đã từng là nó. Cô đã không thực sự nhận ra mình đã cô đơn thế nào cho đến khi cô đến tu viện và có các cô gái đồng trang lứa để trò chuyện.

Trong hầu hết cuộc đời mình cô chủ yếu là ở cùng Mama, và sau đó, sau khi Mama mất, chỉ có Papa. Cô đã rất yêu mến cha mình và nghĩ rằng mình là con người của mắt ông.

Cho đến khi cô nhìn thấy ông với Perlita.

Cô cuộn người ôm cái gối mềm, nhớ lại cái ngày đầu tiên cô biết về Esmerelda và Perlita, gia đình bí mật thứ hai của ông, đã được giấu kín ở thung lũng kế bên.

Đó cũng là năm sau khi Mama bị giết. Trong những tháng sau đó, Papa đã dẫn Bella đi với ông khắp nơi. Đất nước này đang trong tình trạng tuyệt vọng, ông nói, và gia đình hoàng tộc đã phản bội tất cả mọi người. Chẳng bao lâu nữa ông sẽ lên đường chiến đấu ở trong những vùng núi, và các thanh niên sẽ đi cùng ông. Trong khi ông đi xa, điền trang sẽ là trách nhiệm của Bella.

Ông đã dạy cô bắn súng, để sẵn bắn, để tồn tại trong bất kỳ tình huống nào, vì nếu quân địch đến lần nữa, cô sẽ không ở trong nhà như Mama đã làm; cô sẽ phải chạy ra mấy ngọn đồi và trốn ở đó. Ông đã dạy Bella nhiều như ông có thể về quản lý điền trang, hướng dẫn cô, kiểm tra cô, làm việc một cách nghiêm khắc với cô.

Bella không quan tâm. Cô nhớ Mama đến tuyệt vọng, nhưng Papa chưa bao giờ quan tâm

đến bà ấy nhiều như thế trong đời bà, và cô vui vì được là người quan trọng với ông. Cô làm việc và học hỏi, và luyện tập chăm chỉ, vất mình đến kiệt sức để làm hài lòng ông.

Và cô đã làm hài lòng ông – thường xuyên. Cô sẽ không bao giờ quên cái ngày ông vỗ vào đầu cô và nói với cô rằng cô giỏi gần như là một đứa con trai. Tim cô đập rộn ràng với niềm tự hào. Gần như là một đứa con trai. Được Papa khen là một chuyện hiếm hoi.

Cô thiếu sắc đẹp, Papa đã nói thế, nhưng với sự huấn luyện và tài sản của Mama cô sẽ là một người vợ tốt cho người thừa tự của ông. Ngày đó, người thừa tự của ông là con trai của em trai ông, Felipe.

Felipe, Papa nói, là một kẻ vô tích sự, vụng về, nhưng vô hại. Anh ta sẽ có con trai với cô, và cô sẽ điều hành điền trang này như Papa đã dạy cô, và tương lai dòng dõi của Papa sẽ được bảo đảm.

Mười hai tháng, Isabella nghĩ, cuộn tròn trên giường trong quán trọ làng; một năm cô đã sống trong sự vui vẻ mà không hiểu biết gì, đứa con gái nhỏ của Papa, rất vui mừng được là người giỏi gần bằng một đứa con trai.

Và một lần, ông trở về nhà từ Barcelona. Ông thường đem về cho cô thứ gì đó khi ông đi xa – thường là những viên kẹo ngọt, có lần là một cuốn sách dạy cách để quản lý tiền bạc, và một lần, cô không bao giờ quên cái ngày đó, ông đã cho cô một cái đồ buộc tóc màu hồng.

Ngày hôm đó, ông đã thả phịch mấy cái túi xách của mình ở lối vào và đi thẳng vào phòng làm việc để bàn bạc với viên đốc công của ông. Isabella đã chờ bên ngoài, nghe thấy tiếng quát tháo ầm ầm của những giọng đàn ông.

Cô đã rất nôn nóng chào ông, hy vọng ông có mang về cho cô thứ gì đó.

Các túi xách của Papa ở ngay đó. Nắp của một trong số đó đã được mở ra. Bella bị cảm dỗ để nhìn trộm.

Khi cô nhìn thấy nó đã lấy mất hơi thở của cô – một con búp bê sứ tóc vàng, thứ đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy trong cuộc đời mình, mặc một chiếc váy nhung màu hồng, với ren thật, đẹp đến nỗi khiến cô suýt bật khóc.

Lần gần đây nhất Papa đã mang về cho cô một chiếc roi ngựa, một vật dụng thật thanh lịch, và tất nhiên, Bella đã rất vui, cho dù nó là loại quà bạn tặng cho một đứa con trai. Và cô cũng thích cưỡi ngựa.

Nhưng đây là con búp bê đẹp tuyệt vời cho một đứa con gái, một đứa con được yêu thương nhất. Cô không biết cái gì làm cô vui nhất – con búp bê tuyệt đẹp, hay vì Papa đã nghĩ tới việc đem về cho cô thứ gì đó thật đáng yêu, thật đặc biệt. Nó làm cho tất cả những sự chăm chỉ của cô đáng giá trị.

Mỗi chi tiết của con búp bê đó đều hoàn hảo, thậm chí đến cả những chiếc móng tay hồng

hồng hình oval bé xíu trên đôi tay sứ cong cong của nó. Đôi giày của nó bằng da màu hồng nhạt, và nó mang đôi vớ trắng làm bằng lụa. Nó thậm chí còn đeo một chiếc vòng cổ làm bằng những hạt ngọc trai nhỏ xíu – giống như vòng ngọc trai của Mama, bây giờ là của Bella.

Đôi mắt con búp bê màu xanh sáng, với đôi hàng mi dài được làm từ tóc thật. Con búp bê dường như mỉm cười với Bella, như một người bạn, như một người em gái. Cô ôm con búp bê vào lòng. Cô đã luôn muốn có một đứa em gái. Cô sẽ gọi con búp bê này là Gloriana.

Cô nhắc chiếc váy len lên để xem con búp bê mặc gì bên dưới – thì nghe tiếng mở cửa. Ai đó đang đến. Nhanh chóng cô đẩy con búp bê vào lại túi xách của Papa và vội vã tránh ra.

Cô sẽ có tất cả thời gian trên thế giới này để chơi với búp bê của mình.

Cô thay vào chiếc váy đẹp nhất của mình và chờ cho đến giờ ăn tối với một sự kìm nén cơn phấn khích.

“Có phải con là một cô gái ngoan không, Isabella?”

“Dạ, Papa.” Cô cảm thấy muốn bệnh với trạng thái này.

“Cha có đem về cho con một cái gì đó từ Barcelona. Con có muốn biết nó là gì không?”

Đôi tay cô rung lên. “Dạ, có, Papa.”

Ông trao cho cô một gói quà, vuông vức và nặng, quá nhỏ để là một con búp bê.

“Ừm, được rồi, mở nó ra đi.”

Cô mở nó ra. Đó là một cuốn sách; Equus, về việc chăm sóc và điều trị cho ngựa. Bối rối, cô liếc nhìn cha, nghĩ có lẽ ông đang chơi một trò gì đó với cô và sẽ đưa ra con búp bê trong một phút nữa. “Đó là tất cả, Papa?”

Ông bật cười, và trong một khoảnh khắc Bella đã nghĩ là ông đang đùa với cô, bởi vì Papa không thường hay cười to như vậy. “Không, tất nhiên đó không phải là tất cả. Không biết mình đã để nó đâu nhỉ?” Và ông bắt đầu vố vố vào các túi của mình.

Và Bella cũng bật cười với ông, cười rất to trong nhẹ nhõm và vui thích vì Papa đã đùa với cô, khi mà bình thường ông rất nghiêm trang.

“A, đây rồi.” Ông kéo ra từ túi áo một mẫu giấy nhỏ hơi nhàu.

Tiếng cười của Bella tắt hẳn. Cô nhìn vào mẫu giấy nhàu màu nâu đỏ. Cô biết nó là gì, và nó không phải là một con búp bê.

“Con nghĩ ta đã quên hàm răng ngọt ngào của con rồi, phải không?” Ông đưa cho cô một gói nhỏ kẹo làm bằng mật đường. “Giờ thì, đến đây và cho cha của con một nụ hôn, và sau đó đi lên

gác với các báu vật của con đi nhé.”

Bella hôn lên má ông và thì thầm những lời cảm ơn. Ông ngửi có mùi nước hoa cạo râu. Ông đã cạo râu. Cô lơ mơ nhận ra ông đã thay vào bộ đồ đi nhà thờ. Nhưng hôm nay không phải Chủ Nhật, và hơn nữa, Papa là người thường miễn cưỡng đi lễ nhà thờ, ông chỉ tham dự vào những dịp đặc biệt.

Cô đã không đi lên lầu như được bảo, mà thận trọng lách sang một bên và nhìn khi Papa dẫn con ngựa yêu thích của ông ra khỏi chuồng ngựa. Ông gãi yên, sau đó một trong những người hầu chuyển lên hai gói lớn buộc lại với dây bện. Một trong số gói đó có kích thước chính xác của một con búp bê.

Không cần suy nghĩ, Bella chạy đến chuồng ngựa và lắp yên con ngựa của mình.

Giữ một khoảng cách ở đằng sau, cô theo cha cô đi vào thung lũng kế bên và nhìn ông rẽ vào một con đường mòn dẫn đến một ngôi nhà nhỏ nằm trên khoảng đất hoang của ngọn đồi; đó là một ngôi nhà đẹp bằng đá được quét vôi trắng, với những cây hoa phong lữ đỏ thắm ở các cửa sổ và trong các chậu ở bậc thềm.

Thật ngạc nhiên, mặc dù nó khá gần nhà, nhưng Bella chưa bao giờ tới thăm thung lũng này. Cô đã cưới ngựa với cha cô qua hầu hết mỗi tấc đất của khu điền trang này. Hoặc như cô nghĩ. Ai đã sống ở đây nhỉ?

Cô nấp ở một bụi rậm các cây bạch dương, nhìn thấy một người hầu chạy ra ngoài và nắm lấy dây cương ngựa và các gói đồ trong khi Papa xuống ngựa. Sau đó từ cửa trước một cô gái nhỏ háo hức chạy ra. Nhỏ hơn Isabella một tuổi hoặc hơn, nó mặc đồ toàn màu hồng và trắng. Nó chạy về phía Papa, mái tóc xoắn dài, bóng mượt được buộc lại với dải ruy-băng hồng nảy lên sau lưng.

Trước sự ngạc nhiên hoàn toàn của Bella, Papa vốc đưa con gái nhỏ đó lên và đánh đu nó, nó kêu ré lên, trong một vòng cung rộng. Và sau đó ông hôn lên mỗi má một cách nồng nhiệt và đặt nó xuống.

Papa không bao giờ đánh đu Isabella lần nào trong đời cô. Và nếu Bella có bao giờ kêu ré lên trong một cách thô lỗ như thế, cô sẽ bị la ngay.

Một người phụ nữ vội bước ra, cũng rất đẹp và ăn bận đẹp. Papa ôm bà ta, đặt một nụ hôn dài lên miệng người phụ nữ. Nụ hôn dường như mãi mãi.

Đưa con gái nhỏ chắc cũng nghĩ vậy, bởi vì nó kéo mạnh tay áo Papa về sát ruột.

Papa sẽ ghét điều đó, Bella nghĩ với một sự bộc phát của sự hài lòng. Cô chờ cho Papa thực hiện việc làm cho đứa trẻ vô lễ đó đúng mực trở lại.

Nhưng trước sự ngạc nhiên của cô, Papa cười to – thật sự là cười to trước sự vô phép như vậy – và còn vỗ vỗ đầu con bé. Ông lấy các gói quà từ người hầu đang đứng chờ và đưa một cái

cho người đàn bà, cái kia cho con bé.

Con bé ngồi bệt xuống – ngồi bệt xuống trên cỏ trong chiếc váy trắng hồng xinh đẹp của mình! Và chẳng ai khiển trách nó vì điều đó! Nó xé toạc gói quà và hét lên vui sướng và kéo ra... Gloriana.

Ôm chặt con búp bê vào lòng, con bé nhảy lên và chạy tới chỗ Papa lần nữa, và ông đã bồng nó và con búp bê lên, cười to khi nó đặt những nụ hôn lên khắp mặt ông. Lên khắp mặt ông, mà Papa vẫn cười.

Sau đó, bồng đứa con gái nhỏ trong một cánh tay – thậm chí cho dù nó đã quá lớn để bồng như thế – ông trượt một cánh tay qua người phụ nữ và tất cả họ đi vào trong nhà cùng nhau.

Như một gia đình.

Bella nhìn với đôi mắt bóng rớt, đau đớn. Cô cảm thấy khó chịu, giận dữ, thấy bị phản bội.

Và cô ghét cái sinh vật bận đồ màu hồng trắng xinh đẹp đó đã trộm mất con búp bê của cô. Và cha cô.

Papa đã trở về nhà vào cuối ngày hôm sau. Và khi Bella chạy ra chào ông như cô gái nhỏ kia đã làm, ông cau mày và bảo cô rằng thật không đoan trang khi chạy như thế, và có phải cô là một cô gái ngoan hay không, và cô đã đọc cuốn sách của cô chưa? Không một cái ôm, hay thậm chí là một nụ hôn, chỉ một cái vỗ nhẹ lên đầu.

Một trong số những người hầu hần đã nói với ông rằng Bella đã hỏi về những người sống trong ngôi nhà trắng ở thung lũng kế bên, bởi vì Papa đã gọi cô vào thư phòng của ông và giải thích rằng người đàn bà và con gái bà ấy là những người họ hàng.

Bella đã không tin ông. Họ hàng thì phải đến thăm. Còn họ đã ẩn trốn trong cái thung lũng đó. Không phải là cô quan tâm cái người phụ nữ và đứa con gái đó là ai; cô vẫn ghét họ.

Rồi ngay sau đó, khi cô mười hai tuổi và Papa rời đi chiến đấu ở trong khu vực miền núi, thì ông đã nói với cô sự thật; rằng cô đã đủ lớn để hiểu rằng nhiều người đàn ông có tình nhân, và không nghi ngờ chồng cô rồi cũng sẽ có một người, nhưng cô không thấy lo lắng chuyện đó.

Những chuyện như vậy không bao giờ được thảo luận hay thậm chí là được thừa nhận bởi những phụ nữ trong một xã hội lịch sự, và cô cũng không bao giờ nên đề cập về Esmerelda hay Perlita cho bất kỳ ai khác hơn chính bản thân ông. Nếu cần thiết để nói tới họ trong một bức thư hoặc tin nhắn, ông sẽ thích nói về họ như là những món trang sức của ông – viên ngọc lục bảo và ngọc trai của ông.

Bella hần đã trông rất cáu kỉnh lúc đó, bởi vì Papa đã cầm tay Bella và giải thích rằng một người tình và bất kỳ đứa con nào mà cô ta sinh ra, lẽ tất nhiên phải được chăm sóc – đó là bổn phận của một người đàn ông để làm thế - nhưng họ không phải là gia đình thật sự của người đàn ông đó. Perlita, đứa con gái nhỏ đó, là em kế của cô, nhưng Isabella quan trọng với ông hơn

là Perlita đã bao giờ có thể.

Bella đã không tin vào sự đảm bảo của ông. Cô đã nhìn thấy những cái ôm, nhìn thấy những nụ hôn, và con búp bê, và trong những năm qua hẳn đã có nhiều món quà khác nữa – cô đã nhiều lần lén nhìn vào túi xách của ông khi ông trở về, và những thứ mà ông mua cho Perlita luôn đẹp hơn nhiều so với những món quà của Bella. Cô biết đứa con gái đó là bốn phận của Papa và đứa con gái đó đã nhận được tình yêu của ông.

Nhưng cô đã hứa sẽ thực hiện bốn phận của mình với Esmerelda và Perlita, và đảm bảo họ được chăm sóc tốt trong khi Papa vắng mặt. Hứa một cách chắc chắn.

Sau một đêm ngủ chập chờn, Luke thức dậy trong ánh bình minh xám lạnh. Trong những trường hợp bình thường anh sẽ đứng dậy, ăn sáng nhanh và tiếp tục chuyển hành trình của mình, nhưng bây giờ anh đã có Isabella để nghĩ đến.

Hôm qua là một ngày dài, vất vả với cô, về cảm xúc cũng như thể chất. Rời khỏi ngôi nhà mình đã sống tám năm là một cuộc chia tay đau đớn, và cô chắc cũng sẽ bị đau nhức từ việc cưới ngựa suốt cả ngày. Anh sẽ để cô ngủ thêm chút nữa nếu cô muốn.

Và với một đêm ngon giấc và bữa điểm tâm được đem vào tận giường, cô có thể sẽ có được tâm trạng tốt hơn.

Cô chắc cũng sẽ làm ra vẻ giận dữ một hai câu gì đó, anh cảm thấy chắc chắn thế, nhưng anh sẽ vẫn duy trì sự cứng rắn. Anh là chồng, và sau tất cả, vai trò của cô là phải vâng lời. Thêm một chuyến hành trình trong ba hay bốn ngày nữa, họ sẽ tới San Sebastian, và từ đó, tùy thuộc vào hướng gió, họ có thể sẽ trở lại Anh trong ít hơn một ngày.

Anh nằm trên giường, lơ mơ ngủ thêm hai tiếng nữa, và vào lúc 9 giờ, anh thức dậy, rửa mặt, thay đồ, thu dọn hành lý, và đi xuống lầu. Anh gọi bữa điểm tâm – theo phong cách người Anh với trứng, giăm bông và những lát xúc xích dày nhiều gia vị của người bản xứ. Người ta không thể cưới ngựa hàng giờ với chỉ vài miếng trứng cuộn và cà phê.

Luke hoàn thành bữa sáng của mình, cũng uống xong cốc cà phê thứ ba, và nhìn đồng hồ. Giờ này chắc cô đã thức. Anh gọi bà chủ quán. Anh nhờ bà ấy lên lầu đánh thức – Không. Anh thích cái ý tưởng tự mình đánh thức Isabella hơn, để nhìn thấy vẻ ngái ngủ và ầm áp của cô từ giường mình.

Bà chủ quán bước vào. “Sí, señor?”

“Thêm một phần ăn sáng khác, làm ơn. Giống như cái này, chỉ là lần này để trên một cái khay.”

Bà ấy cười rạng rỡ. “Một phần khác, señor? Ngài chắc hẳn là rất đói.”

“Cho vợ tôi.” Luke hát đầu về hướng cầu thang.

Người đàn bà nhìn theo cử chỉ của anh với một biểu hiện bối rối. “Vợ ngài, señor ? Nhưng cô ấy đã ăn rồi.”

“Đã ăn rồi? Khi nào?”

“Trước khi cô ấy đi, señor. Cô ấy đã uống một cốc cà phê và lấy một ít dăm bông, bánh mì và trái táo cho chuyến hành trình của mình.”

“Trước khi cô ấy cái gì cơ? Khi nào chứ hả?”

“Chỉ sau khi bình minh một chút, señor.” Người đàn bà đáp ứng với biểu hiện của anh và lo lắng xoắn cái tạp dề giữa những ngón tay. “Tôi hy vọng chúng tôi đã không làm gì sai, señor. Cô ấy nói hãy để ngài ngủ, rằng ngài đã biết nơi cô ấy sẽ đến.”

“Đúng là vậy,” Luke gầm gừ. Trời đánh Valle với Verde đi.

“Tôi đã nghĩ thật kỳ lạ với một quý cô trẻ như thế mà đi du lịch có một mình mà không có người bảo vệ hoặc người đi kèm, và ăn mặc như thế, nhưng...” Bà ta nhún vai. “Người Anh khác với chúng tôi.” Bà làm dấu thánh với lòng biết ơn.

“Đem ngựa của tôi tới,” anh nói nhanh. Anh lên cầu thang ba bậc một lần và đẩy cửa phòng cô, chỉ để kiểm tra câu chuyện có là sự thật. Trống không. Chiếc giường đã được thu dọn gọn gàng, và một mảnh giấy nhỏ được gấp lại đặt nằm chính giữa. Anh giật lấy nó.

Ngài Lord Ripton thân mến-

Chết tiệt, phải bao nhiêu lần nữa anh phải nói để cô gọi anh là Luke đây?

Tôi xin lỗi vì đã bỏ đi như thế này. Xin hãy tin rằng tôi thực sự có ý định tôn trọng lời thề hôn nhân của mình –

Luke khịt mũi.

- nhưng như tôi đã nói với anh nhiều lần, tôi có trách nhiệm với em gái kế của mình, cũng giống như lời hứa anh phải giữ với em gái Molly của anh. Bây giờ tôi sẽ đi Valle Verde để làm điều tôi phải làm. Sau đó tôi sẽ gặp lại anh ở London.

Cái quỷ gì khiến cô tưởng tượng mình có thể xoay sở được vậy? Cô không có tiền, anh biết vậy.

Xin đừng lo lắng cho tôi. Cha tôi đã dạy tôi cách để tự nuôi mình và tồn tại ở khu vực miền núi này, như những nông dân. Trân trọng, người vợ (vâng lời) của anh, Isabella Ripton.

- không, cô ấy đã gạch đi chữ “vâng lời”; ít nhất thì cô cũng biết điều đó -

Luke vò nát tờ giấy trong nắm tay của mình.

Tự nuôi mình như những người nông dân ư? Bước qua xác anh trước đã.

Anh nắm lấy túi da của mình – cảm ơn trời vì nó đã được gói lại – và ào xuống cầu thang. Cô đã đi trước anh ba tiếng, nhưng ngựa anh chạy nhanh hơn và khỏe hơn, và nếu may mắn anh sẽ bắt kịp cô trước khi kết thúc một ngày.

Anh ném xuống một ít đồng xu để trả tiền trọ của họ và mở tung cánh cửa ra. Và dừng lại chết điếng.

Có vẻ như cả nửa làng đang tháp tùng người giữ ngựa để đem con ngựa tới cho anh. Họ đứng chờ, cười toe toét, thúc khủy tay vào người khác, và nhìn anh như thể anh là gánh xiếc đi đến thị trấn.

Và sau đó anh nhìn thấy lý do và chửi thề.

Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt cô đi! Con bé quỷ quyết!

“Lấy cho tôi cái yên khác,” anh nói nhanh.

Người giữ ngựa cười toe. “Không còn cái nào khác trong làng, señor. Không có cái yên nào, không con ngựa nào, chỉ có lừa.” Một dàn đồng ca tán thành vui vẻ từ các dân làng. “Chỉ có lừa.”

Luke chửi thề lần nữa, một tràn chua chát.

Tiếng lầm rầm bình luận theo sau có vẻ ngạc nhiên vì thật tuyệt vời khi nghe một người Anh nói thành thạo tiếng Tây Ban Nha như thế, mặc dù thanh âm Andalusian của anh đang nói ra những điều không thích hợp.

Anh ném túi da của mình cho người giữ ngựa đang cười toe toét buộc vào con ngựa, sau đó nhận ra trèo lên con ngựa này sẽ không phải là chuyện đơn giản. Và tất cả mọi người đều đang chờ để xem anh một mình vật lộn với con ngựa. “Được rồi được rồi,” anh gầm gừ. “Có ai trong các vị giúp tôi leo lên không?”

Mấy cơ thể dồn tới khi các khán giả quê mùa của anh tranh giành và xô đẩy nhau, ai cũng muốn là người giúp vị quý tộc người Anh ngồi vào cái yên ngựa một bên của phụ nữ.

Hai chân nép vào phía trước, Luke phi ngựa đuổi theo người vợ của mình với một vẻ đoan trang nhiều như anh có thể tập hợp được.

Đó còn chưa là tất cả.

Anh còn được theo sau bởi một đám nhãi ranh hò hét chế giễu, với tiếng cổ vũ và cười ha hả đến từ các dân làng đang đứng xem.

Anh sẽ siết cổ con bé đó khi nào anh đuổi kịp cô.

Nếu anh không bị ngã gẫy cổ trên cái con ngựa chết tiệt này trước.

CHƯƠNG 8

Làn sương mù lạnh giá buổi sáng châm chích vào hai má cô, bám vào lông mi cô và đọng lại như một tấm màn lấp lánh những giọt bạc trên lớp lông bờm xồm của con ngựa. Họ đang ở phía bên lạnh của ngọn núi nơi mặt trời vẫn chưa chạm tới. Sương mù treo dày đặc, bất động trong các thung lũng.

Họ phi nước kiệu dọc theo con đường đá hẹp men theo những ngọn đồi. Những cái cây mùa đông trơ trụi lá đứng thẳng đờ, bị sương mù phủ nhòe đi. Sự im lặng gần như là kỳ lạ, thỉnh thoảng bị phá vỡ bởi một sinh vật nào đó giật mình hoảng hốt lao vụt đi tìm chỗ trốn, hoặc tiếng đập cánh đột ngột.

Cô chỉ một mình, trên đỉnh của thế giới.

Tự do. Cô hít thật sâu vào hai lá phổi. Chút không khí lạnh, tinh khiết ùa vào cô. Cô rung mình, kéo chiếc áo choàng của Lord Ripton vào sát người hơn, và thúc ngựa đi nhanh hơn một chút. Sẽ tốt hơn khi cô được ở trong ánh nắng mặt trời trở lại.

Cô cảm thấy một sự bứt rứt tội lỗi với việc lấy áo khoác của anh cũng như ngựa của anh, nhưng anh đã ném chiếc áo choàng của cô đi và đã đưa cô cái này để mặc, vì vậy cô còn biết làm gì khác nữa? Áo anh rất ấm và mềm mại và thoang thoảng mùi ngựa, và mùi của anh, một mùi hương sạch sẽ, nam tính. Một sự xao động dễ chịu.

Mặt trời buổi sáng mạ vàng những đỉnh đồi chạy dọc theo thung lũng. Ở tu viện giờ này chắc mọi người vừa hoàn thành xong lời cầu nguyện buổi sáng và nối gót nhau trong im lặng để vào ăn sáng. Tám năm, bữa ăn nào cũng giống bữa ăn nào: bánh mì nướng của tu viện và nước lạnh lấy từ suối. Chỉ có độ tươi mới của bánh mì là khác nhau. Và trong những ngày đen tối nhất – phải cảm ơn vì bây giờ nó đã qua – là về số lượng.

Nếu bánh mì đã cũ, Dolores sẽ lại lần nữa hồi tưởng lại những ngày thanh bình của cô ở tu viện Aragon, nơi các nữ tu làm những chiếc bánh thật ngon và món sữa trứng với lòng đỏ trứng được các nhà làm rượu địa phương cho - họ dùng lòng trắng trứng để làm trong rượu nho.

Dolores sẽ bắt đầu miêu tả những cái bánh, và sau đó Luisa sẽ bảo cô là im lặng đi, cô chỉ đang làm họ đau khổ thêm mà thôi. Sau đó Alejandra sẽ bắt đầu kể về sô cô la và thật là thiếu văn minh thế nào khi bắt đầu một ngày mà lại không có nó. Và sau đó một trong số các xơ sẽ bảo họ im lặng, sáng đó sẽ là thời gian dùng để suy ngẫm cho ngày hôm đó, vì không được trò chuyện về những điều trần tục.

Isabella mỉm cười, nghĩ về tất cả bọn họ, và mỗi ngày đều giống nhau như thế, chỉ có biến thể trên các chủ đề hàng ngày. Cô có lẽ sẽ không bao giờ được gặp lại họ lần nữa. Cảm thấy thật kỳ lạ với cái ý nghĩ đó. Tu viện đã là nhà cô trong tám năm; gặp những người giống nhau hết

ngày này qua ngày khác, cùng một giờ giấc, cùng một thức ăn, cùng những cuộc trò chuyện cho đến khi có những ngày cô đã muốn hét lên thật to.

Cô đã rất tuyệt vọng để được rời đi, cô chưa bao giờ nghĩ tu viện như là một ngôi nhà. Chỉ bây giờ khi mà cô phải rời đi mãi mãi thì cô mới bắt đầu nhận ra điều đó.

Còn bây giờ thì cô chẳng có ngôi nhà nào cả.

Valle Verde ư? Không, đó không phải là nhà. Nó chẳng còn thuộc về cô nữa, và cô cũng không thuộc về nó.

Cô chẳng thuộc về nơi nào hết.

Về phương diện hợp pháp thì cô thuộc về Lord Ripton. Nhà cô là ở nơi nào có anh.

Chàng ở đâu thiếp sẽ ở đó... Một sự cắn rứt khác của tội lỗi. Chắc chắn Thánh Kinh cũng có nói gì đó về việc cứu giúp các chị em mình. Nhưng cô không thể nghĩ nhớ ra. Đây là những gì sẽ xảy ra cho những ai không chú ý trong lớp, như có một nữ tu nói trong đầu cô. Một học sinh không ngoan và một người vợ tồi.

Cô đã không thật sự là vợ anh. Vẫn chưa. Không cho đến khi cuộc hôn nhân này được trọn vẹn. Và cô sẽ không chạy trốn khỏi anh, cô chỉ cần gặp em cô trước.

Nếu anh đã không quá vô lý như vậy...

Người đàn ông đó đã sắp xếp ưu tiên như thế nào? Một lời hứa không rõ ràng và một cô em vợ con hoang - à, một cô em cùng cha khác mẹ - hoặc là một điệu nhảy!

Một điệu nhảy! Không thể tin được.

Cô nghĩ về em gái anh. Một điệu nhảy có thể là một lý do phù phiếm đối với Isabella, nhưng chắc là không đối với Molly. Vũ hội đầu tiên của cô ấy, điệu nhảy đầu tiên của cô ấy, buổi ra mắt đầu tiên của cô ấy. Đó là đặc biệt.

Nhưng không phải điệu vũ đó là quan trọng; mà là lời hứa anh đã nói với cô em của anh, cô em yêu quý của anh.

Một người đàn ông không xem nhẹ những lời hứa.

Isabella cũng đã có những lời hứa của riêng mình, thậm chí là cho cô em không được yêu quý của mình.

Tình yêu, danh dự và sự vâng lời.

Cô sẽ tôn trọng những lời hứa đó, cũng vậy, cô cũng đã làm một lời thề thầm lặng. Cô sẽ là một người vợ tốt.

Chỉ là chưa.

Cô rẽ vào một khúc quanh, và một nhóm nhỏ các loài chim tụ tập quanh phần còn lại của vài cái xác động vật đã diên cuồng đập cánh bay vào không trung. Giật mình, con ngựa của cô đã lùi ngược lại. Một trong mấy móng phía sau của nó trượt đi, và nó tuyệt vọng cào cấu bầu vúi vào mặt đường hẹp, đất đá lởm chởm.

Bella kẹp chặt hai đùi và ném người lên cổ nó, buộc nó đi qua. Trong hai giây dài, ngưng thở ấy, cô đã sợ rằng họ sẽ lao xuống sườn dốc đâm vào khe núi, nhưng sau đó nó đã đứng vững được và tiếp tục bước tới, hí lên vài tiếng, khụt khịt những âm thanh bực bội.

Bella thở dài nhẹ nhõm và thả người lên trở lại, tim cô vẫn đập thình thịch. Cô chắc là đã không thể qua được nếu ngồi một bên yên. Không phải như vậy một cách dễ dàng.

Ở phía bên này của núi, mặt trời chiếu sáng và ấm áp. Mặt trời đã lên. Chồng cô bây giờ chắc đã phát hiện ra lựa chọn duy nhất của mình là cưới ngựa với yên một bên.

Anh chắc sẽ rất tức giận, vì cô đã đi mà không nói lời nào, nhưng liệu anh có đi theo cô, hay là anh sẽ làm theo lời cô đề nghị trong tờ giấy để lại, tiếp tục đi về Anh? Và anh sẽ cố gắng để cưới con ngựa của cô?

Cô mỉm cười. Lord Ripton chắc sẽ rất xấu hổ vì đã cưới ngựa với cái yên của một phụ nữ. Chẳng đàn ông nào làm vậy cả.

Anh sẽ sục sạo khắp ngôi làng và sẽ thấy chẳng có con ngựa nào khác, huống chi một cái yên – người giữ ngựa đã bảo đảm với cô rằng trong làng này chỉ có lừa, thậm chí la cũng không có, và cô không thể tưởng tượng Lord Ripton trên một con lừa, không với hai cái chân dài như thế của anh.

Hoặc anh sẽ phải nhờ người tới thị trấn kể bên mua một cái yên hoặc là cưới ngựa không yên, cô rất nghi ngờ anh sẽ làm vậy. Cưỡi ngựa không yên chỉ ổn đối với đoạn đường ngắn và trong những trường hợp khẩn cấp, nhưng cưới cả ngày không yên sẽ rất khó chịu.

Bất kể anh sẽ làm gì, thì cô cũng đã có một khởi đầu tuyệt vời, và dù cô không biết đường rõ lắm, nhưng tất cả những gì cô phải làm là cứ hướng về phía đông, với những ngọn núi và mặt trời sẽ cho cô biết hướng đông là hướng nào.

Valle Verde mất khoảng hai ngày cưới ngựa từ đây, cô đoán thế; hoặc là ba nếu cô tính nhầm. Vùng đất này có thể không quen thuộc với cô, nhưng những ngọn núi này là máu thịt của cô. Thật tuyệt khi để lại đằng sau những bức tường cao của tu viện, giữa cô và đường chân trời chẳng có gì ngăn cách.

Cô không chắc mình sẽ ngủ qua đêm ở đâu. Có lẽ cô sẽ tìm thấy một kho thóc hoặc một ngôi nhà bỏ hoang nào đó. Cô có một chút lo lắng về viễn cảnh đó, nhưng Papa đã dạy cô cách để tự lực cánh sinh, cô nhắc nhở mình, cho dù điều đó cách đây cũng đã hơn tám năm rồi.

Liệu nó cũng sẽ như thế, khi sống ở Anh? Cái ý nghĩ này nghe còn nhiều đáng sợ hơn so với khả năng ngủ bên dưới một cây cầu. Nhưng cô cũng đã luôn mơ ước được đi đến Anh. Mama có một nửa dòng máu là người Anh, sau tất cả, và Bella cũng mơ hồ nhớ lại ông ngoại người Anh cao to, hàm râu đen, tặng cho cô một tượng cá heo nhỏ được chạm khắc tinh xảo từ phiến sừng ở hàm cá voi và kể cho cô nghe những câu chuyện kỳ diệu. Ông mất không lâu sau khi Mama mất, Papa nói với cô như vậy.

Cô rùng mình. Hầu như mỗi người thân của cô đều đã chết hết. Ngoại trừ Ramón đáng sợ, và vài người anh em họ xa mà cô thậm chí còn chưa bao giờ gặp mặt, chỉ có Mẹ Bề Trên - Không, Dì Serafina trong tu viện, và Perlita.

Vậy đó có phải là lý do tại sao cô lại tuyệt vọng đến vậy để tìm Perlita? Cô đã hầu như không biết gì về đứa em gái kế của mình.

Tại sao? Đó là cảm giác gia đình? Hay là tội lỗi và sự chuộc tội? Mỗi thứ một ít? Bella cũng không biết nữa. Mama đã từng nói với Bella là hãy lắng nghe trái tim mình và hãy làm những gì mà cô cho là đúng. Mama, người đã lắng nghe trái tim mình và đã kết hôn với Papa – và nó đã đưa bà tới đâu?

Cho dù đúng hay không, thì tất cả những gì Bella biết là trước khi cô bắt đầu cuộc đời mới của mình như là vợ của Lord Ripton, cô phải chắc chắn Perlita không bị gì. Cô đã quyết tâm sẽ sống hạnh phúc với Lord Ripton, sẽ xây dựng một cuộc sống tốt đẹp ở Anh và sẽ làm một người vợ tốt của anh, và cô sẽ không thể làm được điều đó với Perlita vẫn ở trong lương tâm của mình.

Và điều đó, Bella suy nghĩ chán chường khi cô vòng qua bên sườn núi tràn ngập ánh sáng mặt trời, đã trả lời cho câu hỏi của cô.

Cưỡi ngựa mà ngồi một bên rồi cũng sẽ quen, Luke quyết định, miễn là một người đàn ông không quan tâm tới những cái nhìn kỳ lạ - và tiếng vỗ tay của những nông dân xa xa phía sau anh bây giờ - thì đó cũng không là quá tệ. Thoải mái một cách đáng ngạc nhiên. An toàn hơn là anh mong đợi – Anh bắt mình bám vào cái ý nghĩ đó. Anh đã bao giờ thật sự nghĩ rằng cưỡi ngựa ngồi một bên là bấp bênh, thậm chí là có chút nguy hiểm không?

Anh chưa bao giờ thấy cần thiết cho việc đặt câu hỏi đó, mặc dù mẹ anh và Moly đã cưỡi ngựa một bên – và cả vợ anh. Những người mà lẽ ra anh nên quan tâm đến sự an toàn của họ nhiều nhất.

Tệ nhất là sự khó khăn của việc nhảy lên ngựa. Một khi anh phải dừng lại để đi vệ sinh, thì việc leo lên ngựa trở lại là một việc khó hơn là anh tưởng - anh chắc chắn đã thực hiện một cảnh tượng lố bịch – mà đó là anh không bị vương vীu bởi chiếc váy dài nào khi cưỡi ngựa. Nếu Isabella phải cưỡi ngựa một bên, cô hẳn không biết phải xoay sở ra sao nếu không có ai giúp đẩy cô lên.

Cái ý nghĩ này đã xoa dịu đi sự tức giận của anh với cô. Một chút thôi.

Nếu may mắn anh tìm thấy cô – và xin Trời đất cho điều này sớm thôi, và cô ấy không bị gì – anh sẽ cho cô một bài học không bao giờ quên. Dám chạy trốn khỏi anh á? Lại còn hai phòng ngủ nữa chứ! Sẽ không bao giờ cô lừa anh được nữa. Khi nào anh bắt kịp cô, sẽ là một phòng, và một giường.

Anh sẽ cho cô thấy ai là chồng cô, và vì Chúa, cô sẽ phải học cách vâng lời anh như cô đã thề sẽ làm vậy. Chỉ mới một ngày bắt đầu cuộc hôn nhân của mình, cô đã cho anh chạy khắp Tây Ban Nha – trên một cái yên ngựa một bên! – và trong một cuộc đuổi bắt vĩnh viễn!

Một chú thỏ rừng chạy vọt ra từ bên dưới một bụi cây và nhảy vọt bằng ngang mặt đất phủ đầy đá, làm cho con ngựa của Luke phải né tránh. Việc kiểm soát nó trở lại phức tạp hơn so với thông thường. Bình thường anh chỉ cần anh áp chặt hai đùi mình vào nó, nhưng ngồi trên yên một bên như thế này thì chỉ có thể trông cậy vào dây cương và roi da.

Điều gì xảy ra nếu có một con thỏ làm giật mình ngựa của Isabella và cô ngã xuống? Ở đây trong những ngọn núi hoang vu như thế này, cô chỉ có thể nằm bị thương và bất lực trong mấy ngày mà không có bất kỳ ai có thể giúp đỡ. Và mấy con sói vẫn thường hay đi lang thang ở những ngọn núi thế này.

Anh đẩy cái ý nghĩ ấy ra khỏi đầu mình. Anh đã học được cách đây nhiều năm rằng thật vô ích khi lo lắng về những việc anh không thể kiểm soát.

Cô đang trên đường đi Valle Verde, anh biết, nhưng bằng con đường nào? Anh đã chọn con đường nhanh nhất thông qua các ngọn núi, cắt dọc theo rìa của các vách núi, tuyến đường khó đi và nguy hiểm nhất. Với may mắn, cô sẽ chọn tuyến đường dễ đi, chậm hơn, lâu hơn và ít nguy hiểm hơn. Dù bằng cách nào, thì anh hy vọng mình sẽ bắt kịp cô trước khi đêm xuống.

Anh biết những ngọn núi này, đã từng băng qua băng lại nó trong suốt thời chiến tranh. Với vốn tiếng Tây Ban Nha hoàn hảo và mái tóc cũng như đôi mắt sẫm màu của mình, anh thuận lợi rất nhiều trong việc thu thập tin tức tình báo địa phương, và một phần lớn công việc của anh là liên lạc với các nhóm phiến quân Tây Ban Nha.

Vài trong số đó thì chỉ tốt hơn một chút so với những tên cướp, đã khủng bố người dân địa phương như họ đã khủng bố người Pháp; trộm cắp, giết người, hãm hiếp – tất cả đều trong cái tên gọi của lòng yêu nước. Và theo những thông tin thu thập được vài trong số đó đã chẳng giải tán sau khi chiến tranh kết thúc.

Những ngọn núi này – như luôn luôn thế - cung cấp những cơ hội vô tận cho những tên đàn ông sống ngoài vòng pháp luật.

Cũng như những người đàn bà sống ngoài vòng pháp luật.

Anh thúc con ngựa cái chạy nhanh lên và hy vọng Isabella sẽ chọn tuyến đường an toàn

hơn. Nếu cô ấy không...

Tai nạn, cướp, sói – con số những nguy hiểm cô có khả năng phải đối mặt làm anh sợ chết khiếp. Lần cuối cùng cô đã thấy mình một mình trong những ngọn núi này... Không, anh sẽ không nghĩ về chuyện đó – cái ý nghĩ chết tiệt, cô ấy nên biết! Không có cái gì là lo xa chết tiệt ở đây hết!

Nếu – khi nào – anh tìm thấy cô, anh sẽ cho cô một trận, quỷ tha ma bắt, và sẽ dạy cô những điều mà các nữ tu chết tiệt đã thất bại. Dạy cô phải vâng phục chồng mình.

Một cái bóng trắng bắt vào mắt anh, có cái gì đó mờ mờ đang di chuyển ở chân một vách núi.

Một cú đánh xoáy của sợ hãi vụt qua anh. Isabella?

Anh nhảy xuống ngựa và trườn người tới rìa của cái dốc đứng để nhìn cho rõ hơn, tìm anh đập thành thạch trong lồng ngực. Những lời cầu nguyện không lời đến từ một nơi nào đó mà anh đã không nhận ra vẫn còn trong anh.

Anh treo người trên mép vực, căng mắt ra nhìn. Cái bóng mờ mờ đó di chuyển một lần nữa... và một con dê nhỏ màu nâu và trắng đi ra từ bóng râm, gặm cỏ khi nó đi tới.

Căng thẳng chảy ào ra khỏi anh trong một cơn lốc của sự nhẹ nhõm.

Anh tóm lấy con ngựa và leo lên lại. Khoảnh khắc đó đã làm anh run rẩy nhiều hơn là anh muốn tin. Làm thế nào mà cái mảnh ghép của sự nữ tính, mảnh mai, không vâng lời đó lại có sức mạnh làm anh có cảm xúc như thế này...

Anh cắt đứt cái suy nghĩ đó trước khi anh có thể hoàn thành nó. Cảm xúc ư? Anh hầu như không biết cô.

Phụ nữ chỉ đơn giản là đã không còn sức mạnh gì đối với anh nữa. Anh đã học được bài học cay đắng của mình cách đây bảy năm, và anh sẽ không phạm phải sai lầm tương tự một lần nào nữa. Kể từ sau khi vô số phụ nữ cố tranh thủ cảm tình của anh theo cách của họ, và anh chưa bao giờ có bất kỳ rắc rối nào trong việc cưỡng lại họ.

Anh cũng luôn có một tinh thần trách nhiệm; đó là tất cả. Cô là vợ anh, và đó là bốn phận của anh để bảo vệ cô.

Đó là bốn phận, không ít hơn. Và cũng chẳng nhiều hơn.

Càng đi xa về hướng đông, cảm giác quen thuộc với vùng đất này càng nhiều hơn với Luke, và càng làm có cảm giác kim châm ở sống lưng mình nhiều hơn.

Chiến tranh đã kết thúc, anh tự nhắc mình. Đã hàng năm trôi qua. Mọi thứ đã thay đổi.

Và vì thế anh cũng vậy. Chỉ có trò gian đó là đáng để nhớ.

Khi còn là một cậu bé, anh đã rất yêu thích đất nước này. Ký ức của anh về những mùa hè thời niên thiếu trong vườn nho đơm đầy màu vàng ma thuật. Là rong chơi trên những cánh đồng và các khu rừng, là việc cưỡi những con ngựa tốt của chú anh, là bơi lội trong ánh nắng hè, là học cách săn chim ưng, điều hâu, là sự rụt rè xâm nhập lần đầu vào thế giới tuyệt vời và say sưa của các cô gái.

Những cô gái Tây Ban Nha trong những ngày ấy là hiện thân của tất cả vẻ đẹp nữ tính trong tâm tưởng anh, với những đường cong căng đầy, làn da màu vàng kim, với đôi mắt và mái tóc màu đen, và đôi môi đầy đặn, đỏ mọng. Những cô gái Anh Quốc bằng cách nào đó mà có vẻ như nhợt nhạt và nhàm chán nếu so với họ, và mọi thứ về Anh Quốc – từ vùng đất, thức ăn, cuộc sống – dường như làm anh muốn bệnh sau đó.

Tất nhiên đó chỉ là sự khác biệt trong cuộc đời mà anh đã sống. Nước Anh là trường học và bốn phận và những bầu trời xám xịt, và sự đau buồn khi về nhà, với người mẹ vừa mới thành góa phụ. Tây Ban Nha là tự do và ánh nắng mặt trời và phiêu lưu.

Luke dừng lại, cởi nón ra, và lau trán, quét mắt ra hàng dặm của những ngọn đồi trải dài bên dưới các đường đứt gãy. Chẳng có cái bóng nhỏ nào trên con ngựa màu đen với một bên chân trắng. Chẳng có dấu hiệu của bất kỳ ai.

Cao cao phía trên thung lũng một con điều hâu đang rải cánh lượn vòng, đáp những vòng tròn chậm rãi trên một rừng ô liu. Tự hỏi con chim săn mồi này có ý định gì, Luke nhìn xuống những cây cổ thụ xoắn vòng, và không một cảnh báo, anh nhớ lại cái buổi tối tĩnh mịch thanh bình ở một khu rừng ô liu, bỗng bị phá vỡ khi hai mươi người đàn ông nhô lên từ các chỗ ẩn nấp của mình như những bóng ma trong đêm, tàn sát một nhóm lính Pháp đang cắm trại ở đó, cũng như vài cô gái thôn quê địa phương đã tham gia cùng họ đêm đó. Đồ gái điếm phản bội, mấy kẻ du kích đã gọi họ thế.

Luke đã phản ứng để bảo vệ mấy người phụ nữ đó, nhưng tất cả đã xảy ra quá nhanh, anh chẳng thể làm gì.

Ngày hôm sau, anh đi qua chỗ cắm trại lặng như tờ đó, với ánh nắng mặt trời rọi vào những khuôn mặt bất động, đã chết. Anh đã nghe chuyện Napoleon ra lệnh cho những đứa trẻ mười hai tuổi vào quân đội, và bây giờ anh thấy tin đồn là sự thật. Không một người lính nào trông lớn hơn mười sáu tuổi một ngày; vài đứa chỉ là những cậu bé. Và những cô gái – có lẽ chỉ mười lăm hoặc trẻ hơn.

Quá trẻ để chết như vậy.

Anh nôn thốc ở trong khu rừng ô liu, một chút nước nôn ra chảy trên lớp cỏ phủ sương, khô, lạnh.

Mấy tay du kích cười cợt với cái dạ dày người Anh yếu ớt của anh.

Bây giờ, nhìn xuống khu rừng ô liu như không có tuổi này, Luke nhớ lại cái lạnh và ẩm ướt kinh dị của buổi sáng hôm đó lần nữa.

Anh ngửa ngáy muốn bỏ chạy...

Anh đã từng cảm thấy là một phần của đất nước này, cảm thấy ở đây thân thuộc còn hơn là ở trong chính ngôi nhà của mình.

Còn giờ thì anh không thể chịu đựng ở lại lâu thêm hơn nữa.

Anh không thể chỉ đơn giản là đổ lỗi cho chiến tranh. Anh luôn biết bạo lực, gần như là một sự bạo lực man rợ nằm ẩn bên dưới bề mặt của nó. Đó là một vùng đất dữ dội, hiếu chiến.

Nước Anh mà anh biết hiện đang khoác lên người một cái áo lịch lãm của cách hành xử văn minh, nhưng mặc khác anh chưa bao giờ nhìn thấy nước Anh đi chinh phục, mà người người ở bên dưới gót chân của một kẻ xâm lược tàn nhẫn. Anh cầu nguyện cho anh không bao giờ thấy.

Nhưng các cuộc chiến tranh giữa Anh với Scotland, vào thời của ông nội anh, thì khó có thể gọi là văn minh. Ông nội anh không bao giờ nói về chuyện đó, nhưng từ những gì Luke thu thập được thì đó là một sự tàn bạo lạnh lùng, một hành động hủy diệt nhẫn tâm và khát máu. Với hậu quả... những sự tàn phá...

Chiến tranh đã làm thế đối với mọi người, với mọi đất nước, lột bỏ khỏi họ lớp áo văn minh, lịch sự. Lớp áo bề ngoài... Một cách vô thức Luke xoa vai mình. Phần khó nhất là thay thế lớp áo đó, cố gắng để lấy lại vẻ bề ngoài của sự văn minh khi mà bạn đã nhìn thấy sự đen tối của linh hồn con người... linh hồn của chính bạn.

Cố gắng để quên đi.

Điều đó dễ dàng hơn khi ở London. Những ác mộng đó không đến quá thường xuyên, và khi chúng trở nên quá tệ, anh luôn có thể tìm kiếm sự phân tâm, sự giải trí ở đâu đó, hoặc là một cuộc đua...

Còn ở đây, mọi thứ dường như ào vào nhắc anh nhớ, để khuấy lên những ký ức mà anh đã cố gắng để xóa sạch; những mép núi lởm chởm của những ngọn núi cao xù xì, mùi của húng tây và kinh giới dại, và của những ngọn gió thổi qua những hàng cây thông, cây bách xù, quang cảnh của những ngôi nhà mái đỏ, quét vôi trắng trên các sườn đồi, tiếng leng keng của những chiếc chuông trên mấy con dê và cừu – cả vị vang, ấm áp và rót thẳng vào miệng anh từ một chiếc bình da, và mùi thơm của một món hầm, với hỗn hợp của cà chua, ớt và tỏi.

Mọi thứ đều là những đặc trưng của Tây Ban Nha. Mỗi mùi vị giờ đều như thuốc đắng với anh.

Nhưng nó không phải là chiến tranh, không phải là cuộc tàn sát trong cánh rừng ô liu kia hay bất kỳ những cuộc giết chóc nào mà anh đã chứng kiến trong những năm tham gia chiến tranh.

Luke không bị mắc lừa ảo giác: nó là mối ác cảm hoàn toàn cá nhân, và anh biết chính xác nó có nguồn gốc từ đâu. Và với ai. Anh hy vọng mình đã nhận được sự trừng phạt đã đủ lâu.

Mặt trời đang từ từ chìm xuống trên bầu trời, đang đúc ra những cái bóng dài từ những ngọn núi và những vệt sọc của những đám mây trên cao với màu tím hoa cà, màu hồng và màu vàng đồng. Luke đang thấy tuyệt vọng trong việc tìm kiếm vợ trước khi trời tối, thì một chuyển động trên con đường phía xa bên dưới bắt vào mắt anh: một cái bóng nhỏ đi bộ dắt một con ngựa đen với một bên chân trắng. Tạ ơn trời đất. Tạ ơn trời đất.

Luke phi xuống dưới núi nhanh như anh dám, đâm sầm qua các bụi cây thấp, lờ đi các nhánh cây quét vào mặt và người, đâm chọt và làm trầy xước anh. Anh không quan tâm; anh chỉ muốn tới chỗ Isabella và tận mắt nhìn xem cô không bị làm sao.

Nhưng khi tới được con đường cặp theo bờ sông ở đáy thung lũng, thì không có dấu vết gì của Isabella, không dấu vết của bất kỳ ai.

Anh quét mắt vào con đường ở cả hai hướng, nhưng nó vẫn trống không và im ắng. Không ngay cả bất kỳ hạt bụi nào bay lên nếu có ai đó cưỡi ngựa đi qua. Cô ấy ở cái chỗ chết tiệt nào vậy? Anh chắc chắn cái bóng người nhỏ thó đang dắt ngựa là vợ anh.

Sau đó, “Ồ, thì ra là anh!” một giọng nói quen thuộc thốt lên từ đằng sau một cụm sồi, và

Isabella xuất hiện, dắt con ngựa của anh.

Luke vung chân qua cái phần tròn của yên ngựa nhô lên phía trước, nhảy xuống đất, sải hai bước dài, và nắm lấy hai vai cô.

Cô cứng người, gồng mình cho bất kỳ điều gì sẽ xảy ra.

Luke, đã diễn tập bài Thuyết giảng cho Người Vợ Lang Thang của mình hàng tá lần, mài giũa nó cho hoàn hảo, đã nhận ra không thể nhớ nổi một từ nào. Anh nhìn chăm chăm xuống cô, anh siết chặt lạ bởi sự thiếu quả quyết không thường thấy. Anh không biết là nên ôm cô, lắc cô, hay là siết cổ cô đây nữa.

Hoặc là hôn cô.

Một sự tạm dừng dài.

Cô nghiêng đầu và ngược lên nhìn anh. “Anh nắm vững nghệ thuật cưỡi ngựa một bên rất nhanh. Tốc độ mà anh phi xuống phía bên này của ngọn núi rất ấn tượng. Tôi không cho là anh có ngã lộn nào, phải không? Ý tôi là sáng nay.” Cô gái tinh ranh này giọng nghe có vẻ rất hy vọng.

“Không,” Luke sáng giọng. Không một chút cảm giác hối lỗi hoặc thậm chí là hối tiếc trong giọng hay thái độ của cô.

Đôi mắt cô có màu vàng nâu mật ong và hai rèm mi dày, ngắn, đen. Chúng có vẻ như kéo anh tới gần hơn. Anh cẩn thận nói lỏng cái kẹp tay của mình ra và bước lùi lại. Đó là mệnh lệnh mà anh thiết lập và duy trì sự kiểm soát của tình huống này, và anh không thể suy nghĩ ngay thẳng khi mà cô đang nhìn anh như thế và anh đang chạm vào cô như thế.

Vào lúc anh buông cô ra, cô rùng mình, như một con mèo nhỏ đang bước xuống nước.

Cô cho anh một nụ cười thăm dò. “Lúc đầu tôi đã tưởng anh là một tên cướp.” Anh kéo cái nhìn của mình ra khỏi miệng cô, lùi thêm một bước khác, và nhận thấy mình đang nhìn vào đôi chân dài và các đường cong mảnh mai của nữ giới.

Có lẽ đó là phản ứng hoàn toàn tự nhiên của cô, hoặc cũng có lẽ đó là bởi vì cô ấy an toàn và không có sao khi mà suốt cả ngày hôm nay anh toàn tưởng tượng ra cô phải đối mặt với một số tai họa.

Hoặc cũng có lẽ đó là bởi vì nhìn cô đang đứng giữa một con đường công cộng mà chẳng mặc gì trừ một chiếc quần chèn da hoẵng, đôi ủng, -áo sơ mi cô-tông trắng, và một chiếc áo chèn bằng da. Thoải mái – và quyến rũ! – mời cho bất kỳ kẻ dâm đảng nào đã từng xảy ra với cô.

“Cái váy của cô đâu rồi?” anh cần cẩu.

“Trong túi đồ của tôi. Tôi nghĩ sẽ an toàn và tiện lợi hơn nếu di chuyển như là con trai.”

“Như là con trai á?” Cô không thể ngây thơ như vậy chứ.

“Vâng, con trai đi một mình ít bị chú ý hơn nhiều so với một phụ nữ mà đi một mình.

“Cô trông chẳng giống con trai một chút nào hết.”

Cô mỉm cười. “Không với anh thôi, có lẽ thế, bởi vì anh đã biết trước tôi không phải là đàn ông.”

“Xin Chúa cho con sức mạnh!” anh lẩm bẩm. “Cô trông chẳng con trai một chút nào.”

“Có mà. Tôi đã mặc những bộ đồ này trong nhiều năm, và không ai từng nghi ngờ tôi có phải là con trai hay không.”

“Đi đây đó trong một vương quốc mù à?”

“Tất nhiên là không.”

“Vậy là giả trang trong tu viện? Và các nữ tu bảo với cô là cô trông giống một đứa con trai?”

“Không, không phải là một trò chơi. Có nhiều lần-“ cô dừng lại. “Mẹ Bề Trên thỉnh thoảng cho phép tôi đi ra ngoài tu viện mà ăn bận như thế này, giữa những người bình thường. Tất cả họ đều tin tôi là một cậu bé.”

Anh không tin cô. “Tại sao Mẹ Bề Trên cho phép cô làm một chuyện quá rủi ro đại dột như vậy chứ? Hơn nữa, bà ấy đã rất khó chịu khi thấy cô trong cái quần ống chèn ngày hôm qua.”

“Bởi vì bà ấy nhìn thấy khuôn mặt anh khi anh nhìn thấy cái quần ống chèn đó.”

Luke không nghi ngờ chuyện đó. Có khả năng cô cũng đã nhìn thấy cái ham muốn thô thiển mà anh đã cảm thấy cũng nên. “Cô nói cô đã mặc những chiếc quần ống chèn thế này trong nhiều năm. Vậy lần cuối cùng cô mặc nó là khi nào?”

Cô cau mày. “Cách đây ba hoặc bốn năm gì đó. Nhưng chúng vẫn còn vừa y.”

Anh khịt mũi. “Giờ chật hơn nhiều, tôi đánh cược thế.”

Cô vênh mặt. “Anh đang nói là tôi béo chứ gì?”

Anh trợn mắt. “Tôi đang nói cô nhìn chẳng giống con trai gì hết.”

“Tôi không đồng ý. Các cô gái trong tu viện lúc nào cũng nói tôi nhìn như con trai ấy. Tôi hầu như không có ngực.” Cô ra hiệu, nhưng anh từ chối liếc xuống.

Anh sẽ không để bị lôi vào cuộc tranh luận về ngực cô. Anh biết thực tế là cô có chúng; anh

có thể nhìn thấy những đường cong mềm mại của chúng thậm chí bên dưới lớp chiếc áo chen bằng da. Mấy người bạn học ngốc nghếch của cô bị mù rồi.

Cô tiếp tục, “Sự thật là-“

“Sự thật là, cô đã cố ý không vâng lời tôi, cô nhìn chẳng giống một đứa con trai trong bộ quần áo đó, và tôi có thể dễ dàng là một tên cướp!” Làm cái quái gì mà anh phải giải thích với cô chứ? Anh không bao giờ thấy mình giải thích trong quân ngũ. Anh ra lệnh và mọi người phải tuân theo.

Đàn ông tuân lệnh.

“Nhưng tôi chẳng thấy một linh hồn sống nào cả,” cô quả quyết với anh một cách vô tình. “Và khi tôi tưởng anh là một tên cướp, tôi đã trốn đi – khá thành công, anh phải thừa nhận như vậy. Anh đâu có biết tôi ở đó nếu tôi không gọi ra với anh.”

“Tôi đã nhìn thấy cô từ bên trên,” Luke nghiêng rằng.

“Vâng, và tôi cũng nghe tiếng anh va quẹt với mấy bụi cây từ cách đây hàng dặm. Vì thế-“

“Nếu tôi là một tên cướp, và ngựa của cô khịt mũi hay phát ra âm thanh thì sao? Thì sao, hả?”

“Nếu anh mà hăm dọa tôi, tôi sẽ bắn anh,” cô nói một cách điềm tĩnh.

“Cái gì?”

“Bắn anh. Với cái này.” Cô với ra đằng sau và rút ra một khẩu súng giấu trong thắt lưng của chiếc quần chen. Anh nhận ra nó từ tám năm trước.

“Nó nạp đạn rồi?”

“Tất nhiên! Làm gì với một khẩu súng không có đạn chứ?”

Anh nhìn chăm chăm vào cô, vẫn còn sôi máu, cố gắng không nhìn cô trong chiếc quần ống chen đó, cái cách mà lớp da hoẵng mềm mại bám dính vào thân người cô. “Vậy nếu tôi là hai tên cướp – hoặc hơn nữa thì sao? Mấy tên cướp thường đi thành băng, cô biết mà.” Anh đã thất thế và anh biết điều đó. Người ta không bao giờ nên tranh luận với một phụ nữ. Chỉ đơn giản là ra lệnh. Hoặc yêu cầu. Anh cố gắng lấy lại quyền hành của mình. “Sao cô dám chạy trốn khỏi tôi hả!”

“Tôi không chạy trốn,” cô nói một cách phẫn nộ. “Tôi chỉ đơn thuần là tạm rời khỏi anh. Tôi đã hứa chắc chắn là sẽ gặp lại anh ở Anh Quốc ngay khi tôi tìm thấy em gái tôi rồi mà. Anh không đọc thư tôi à?”

“Vấn đề không phải chỗ đó.”

“Không, vấn đề là em gái tôi đang trong tay một kẻ ghê tởm. Anh có để Molly tùy vào lòng thương xót của một tên đàn ông như anh họ Ramón của tôi không?”

Anh sẽ không, tất nhiên, nhưng anh sẽ không để bị đánh lạc hướng. Anh trở lại trọng tâm câu hỏi. “Cô đã bỏ đi mà không được sự cho phép của tôi.”

“Nhưng khi tôi hỏi, anh từ chối, vậy thì tôi còn có thể làm gì khác chứ?”

“Hãy vâng lời tôi! Như cô đã thề.”

“Tôi thề hồi nào- à, ý anh nói là lời thề hôn nhân. Tôi chỉ là một đứa trẻ khi đó-“

“Nhưng nó vẫn hợp pháp và đã bị ràng buộc.”

“Anh đã sẵn sàng để mà hủy nó đó thôi.”

“Tôi không có.”

“Anh đã đi hủy nó.”

“Vì.Chúng.Ta.Đã.Đồng.Ý.Lúc.Đó.”

Cô nhún vai, rõ ràng là không mấy ấn tượng, rồi bỏ đi.

Luke siết chặt nắm tay, đang chiến đấu với cái ý muốn kinh khủng là lật cô xuống đầu gối anh mà đét vào mông. Vào cái mông trần trụi của cô. Anh bước về phía trước.

“Anh có một con dao không?” cô hỏi.

Luke chớp mắt. “Dao?”

“Một cái đồ cạy móng sẽ thích hợp hơn, nhưng không có nên một con dao nhỏ chắc cũng được. Ngựa của tôi bị găm một viên đá trong móng nó và tôi không thể lấy nó ra.”

“Ngựa của cô á?” anh nói với vẻ mỉa mai.

“Ngựa của chúng ta, nếu anh thích thế.”

Cái giọng đơn giản của cô làm anh tức điên. Cô hoàn toàn không một chút hối hận cho các hành động của mình. Anh đi vợ vẫn về phía cô. Anh sẽ cho cô thấy một lần cho tất cả-

“Đừng quên con dao,” cô nhắc anh và cúi xuống để nâng cái móng con ngựa bị khập khiễng lên. Cái quần da hoẵng mềm căng sát vào mông cô như một lớp da thứ hai.

Luke dừng lại chết sững. Miệng khô ran.

Đây là lý do tại sao phụ nữ không được mặc quần ống chèn, và anh đang nhìn thẳng vào nó. Một người đàn ông sẽ không thể nghĩ gì khác khi anh ta phải đương đầu với...với cái đó. Nó còn tệ hơn là cô không mặc gì.

Gần như. Anh nén lại tiếng rên.

Cố dời mắt khỏi cái cảnh tượng thú vị đến điên tiết đó, anh kéo một con dao nhíp ra khỏi túi áo và khom người làm nhiệm vụ lấy đá ra khỏi móng con ngựa.

Anh làm sạch móng và lấy đá ra, sau đó đổi hai cái yên ngựa. Trời trở lạnh hơn sau đó, vì thế anh rút chiếc áo khoác của anh ra khỏi túi cô và ném nó cho cô, cọc lốc nói, “Mặc vào.”

Một cái nhìn lướt qua khuôn mặt cô như thể cô muốn tranh luận, nhưng sau đó cô đầu hàng và trượt vai mình vào nó.

Nó phủ tới gần mắt cá chân cô, và khi cô gài nút, anh cảm thấy sự căng thẳng của mình đã giảm đi một chút. Anh cột túi anh và túi cô vào con ngựa bị khập khiễng, sau đó leo lên con ngựa cái.

Anh đưa tay ra với Isabella. “Lên phía sau tôi.”

Cô nhìn chăm chăm lên anh, một biểu hiện chống đối trên gương mặt cô. “Tôi sẽ không từ bỏ việc tìm kiếm em gái tôi. Tôi đi với anh bây giờ bởi vì tôi không còn lựa chọn nào khác, nhưng tôi cũng cho anh biết là tôi sẽ chạy trốn lần nữa nếu tôi có thể.”

Anh cho cô một cái nhìn cứng rắn. “Cô được mời để thử.”

Không nói thêm một lời nào, cô nắm lấy cánh tay anh, đặt chân lên bàn đạp, và vung người ra phía sau anh. Anh cảm thấy sự ấm áp của cô ở sau lưng anh, sau đó cô trượt hai cánh tay mình quanh eo anh. Anh cứng người nhưng không nói lời nào.

Anh không muốn lời qua tiếng lại với cô thêm nữa. Tối nay, khi họ đã riêng tư trong phòng ngủ, anh sẽ thực thi bài học đầu tiên cho cô trong việc là một người vợ làm vừa lòng chồng.

Hành động có ý nghĩa hơn là lời nói.

Trời đã gần như tối đen và trăng cũng đang lên, như một lát chanh nhạt. Họ đang đi về hướng đông. Anh có nhận ra không vậy? Bella tự hỏi. Cô cứ ngỡ là anh đã quay lại và đi trở lại theo hướng họ đã tới.

Hướng đông là đường đi đến Valle Verde.

Cô không nói gì. Nếu anh có nhầm hướng, cô cũng không muốn nói cho anh biết.

Anh di chuyển với tốc độ đều đều, con ngựa khập khiễng chậm rãi đi sau họ. Cô với hai

cánh tay choàng quanh eo anh, má cô nghỉ ngơi trên lưng anh. Anh ấm áp và mạnh mẽ, và bất chấp sự tức giận của anh đối với cô, cô cảm thấy rất an toàn.

Anh đã rất tức giận, nhưng anh không đánh cô. Cô công khai không vâng lời anh, bỏ đi, mà anh đã hầu như không chạm vào cô, chỉ nắm chặt vai cô, nhìn chăm chăm vào cô, sau đó thả ra.

Theo giáo lý của Nhà thờ, chồng có quyền đánh những người vợ không vâng lời, và khi anh nắm lấy cô như thế, cô đã chắc chắn là anh sẽ lắc cô cho tới khi rằng cô lung lay. Ít nhất thì là vậy. Nhưng anh đã không.

Một bong bóng nhỏ của hy vọng nở ra bên trong cô. Anh đã không muốn kết hôn với cô; đã cố để hủy hôn. Anh có thể để mặc cô cho số phận của mình, vậy mà anh đã đi gần ấy đường theo sau cô.

Mặc cho ấn tượng cô đã cố nói cho anh, cô cũng không ảo tưởng về những nguy hiểm liên quan đến chuyến trở về Valle Verde của cô. Tốt hơn là anh hãy nghĩ cô trẻ người và non dạ hơn là cô đã đánh giá những rủi ro và nhận thấy chúng có thể chấp nhận được.

Đi lại ở Tây Ban Nha bây giờ cũng nguy hiểm như hồi chiến tranh – có thể còn nhiều hơn, bởi vì không thể nói ai có ý định gì. Cô đã căng mắt ra nhìn con đường phía trước, thường xuyên quay lại phía sau, và kiểm tra các ngọn đồi ở phía trên cô. Cô đi men theo các thị trấn và làng mạc hơn là đi xuyên qua chúng, và tránh xa mỗi một lữ khách trước khi cô có thể bị nhìn thấy, bảo đảm liên tục khẩu súng của cô vẫn ở thắt lưng, kể cả cầu nguyện cô sẽ không phải dùng nó.

Một người chồng thực sự muốn ruồng bỏ một người vợ không mong muốn sẽ phải sạch tay với cô và để mặc cô cho các nguy cơ.

Luke Ripton đã cưỡi ngựa theo sau cô, đã đi một chặng đường dài, ghồ ghề, khó khăn qua những khu vực không biết rõ, với cái yên ngựa một bên, chế nhạo những rủi ro, cũng như nguy hiểm. Chỉ duy nhất ghét sự không vâng lời, nhưng dù vậy, Bella không thể không thấy đó là một dấu hiệu tích cực.

Cô ôm anh chặt hơn, hít vào mùi hương của anh. Cô nhớ nó từ khi cô còn là một cô gái trẻ, khi họ lần đầu tiên gặp nhau. Anh đã cưỡi ngựa đến để cứu cô, và sau này, anh vẫn đang làm việc đó bây giờ.

Trăng đã lên cao hơn. Ánh sáng lạnh của nó mạ bạc trên những mái nhà và tháp pháo của một tòa lâu đài trông quen thuộc. Khi họ tới gần hơn, cô nhận ra nó.

“Ell Castillo de Rasal!” cô kêu lên.

“Hả?”

“Lâu đài đó – nó là Castillo de Rasal, nhà của Marqués de Rasal,” cô hào hứng nói. “Tôi không nhận ra là chúng ta đã đến rất gần. Marques (*) là – đã là một người bạn cũ của cha tôi.

Tôi biết ông ấy kể từ khi tôi còn là một cô bé. Chúng ta có thể ở qua đêm ở đó.” Cô cảm thấy một sự đột biến của niềm vui ở viễn cảnh được nhìn thấy ai đó từ quá khứ sau một thời gian rất dài. Ngài marqués đã luôn rất tử tế với Bella.

(*: hầu tước – ND)

“Ông ấy có thể không còn – không ở nhà.”

Anh định nói là ngài marqués ấy có thể không còn sống, cô nghĩ. “Chuyện đó không quan trọng. Các người hầu của ông ấy sẽ nhớ tôi và sẽ mời chúng ta ở lại, tôi biết.” Dạ dày cô kêu ầm ầm. “Ông ấy có một người đầu bếp nấu ăn rất ngon – castillo (*) nổi tiếng vì điều đó.”

(*: lâu đài – ND)

Anh không trả lời.

Bella lăm bắm trong vui vẻ. “Anh không thể nhìn thấy chúng trong bóng tối, nhưng điền trang này có những vườn nho rất tốt – rượu vang của Castillo de Rasal được uống khắp Tây Ban Nha. Tôi đã đến đây vài lần với cha tôi khi tôi còn nhỏ. Castillo là một lâu đài từ thời trung cổ, anh biết không, rất cổ và thiếu tiện nghi, mặc dù các phần của nó khá đẹp. Anh sẽ thấy thích khi nhìn nó trong ánh sáng ban ngày.” Cô dụi má mình vào áo khoác của anh. “Anh biết không, tôi đã nghĩ là mình sẽ phải ngủ qua đêm ở dưới đất, hoặc là bên dưới một cây cầu, nhưng thay vào đó chúng ta sẽ được ngủ trong một lâu đài.”

Cô cảm thấy anh cứng người. “Bên dưới một cây cầu?”

“Tôi không có tiền cho một nhà trọ.”

Anh khịt mũi nhưng không nói gì thêm. Họ đã đến một cái cổng đá cao.

“Đó là đường xe chạy,” Bella nói. “Rẽ vào đây.”

Anh làm ngơ. Họ đi qua cánh cổng.

Cô ấn nhẹ vào vai anh. “Dừng lại! Anh đã đi qua nó rồi! Lối rẽ vào ở đằng kia kìa.”

“Chúng ta sẽ không ở đó.”

“Nhưng tại sao không chứ? Tôi đã nói anh rồi mà, ngài marqués là một người bạn cũ của gia đình. Ông ấy sẽ rất vui khi gặp lại tôi, tôi biết mà.”

“Không.”

Bella không thể tin vào tai mình. “Nhưng tại sao chứ? Đó là một nơi tuyệt vời để ở lại.”

Không câu trả lời.

“Ngài marqués sẽ rất thất vọng vì không gặp tôi –” cô bắt đầu.

“Vậy cô đã viết thư để ông ấy chờ cô à?”

“Không, nhưng mà-“

“Vậy thì ông ấy không lý do gì để mà thất vọng.”

Thật sự thì không có lý do gì để mà cáu kỉnh như thế. Anh lẽ ra nên biết ơn vì có thể đến thăm một marqués và ở lại trong một castillo cổ. “Tôi sẽ rất thất vọng,” cô nói với anh.

“Cô sẽ quên thôi. Chúng ta sẽ ở trọ tại Ayerbe. Chỉ còn cách vài dặm nữa thôi.”

“Nhưng tại sao phải ở trong một quán trọ làng khi mà chúng ta có thể ở trong một lâu đài chứ?”

Anh làm lơ.

Chẳng ích gì để mà tranh luận. Cái người này cứng đầu như một tảng đá ấy. Thay vào đó Bella đâm thùm vào anh. Anh chẳng có dấu hiệu gì cho thấy anh để ý tới.

Cảm thấy cú đâm giữa hai bả vai mình, Luke tự mỉm cười với mình. Cô sẽ quen với chuyện này.

Anh không nghi ngờ họ sẽ được chào đón với vòng tay rộng mở ở Castillo de Rasal, và sẽ được uống rượu vang và ăn tối xa xỉ như một vị vua, nhưng chết tiệt anh đi nếu anh phải trải qua đêm đầu tiên một mình với vợ trong một ngôi nhà của một ông lão lẩm cẩm nào đó, người sẽ tung hứng cô trên đầu gối ông như một đứa trẻ.

Luke sẽ giải quyết một lần cho tất cả đối với cái người đã mặc quần ống chèn như thế này, và anh không muốn có nhân chứng cho cuộc đối đầu này.

Một chiến binh sẽ chọn lãnh địa của anh ta cho một cuộc đối đầu.

CHƯƠNG 9

“Một phòng ngủ cho tôi và vợ tôi, và một phòng ăn riêng.”

Bella nuốt xuống. Luke đã gần như không nói một lời với cô trong suốt nửa tiếng qua. Anh đã đưa ra những mệnh lệnh cộc lốc cho thằng bé giữ chuồng ngựa của quán trọ chăm sóc cho mấy con ngựa, và bây giờ anh nói với chủ quán, một gã cao to, vạm vỡ với hàng ria mép rất rậm rạp.

“Không có phòng ăn riêng, señor. Ngài có thể ăn ở đây.” Chủ quán ra hiệu tới khu vực ăn uống công cộng. “Hoặc là vợ tôi có thể mang cho ngài bữa ăn tối trên một cái khay.” Lúc ông ta nói, bức màn che khung cửa đằng sau ông kéo ra và một người phụ nữ có khuôn mặt tròn trịa với mái tóc rực rỡ, gần như là đỏ tươi, vắn cao, nhìn ra ngoài và cau có.

“Không, chúng tôi sẽ ăn ở đây,” Luke nói mà không cần tham khảo ý kiến của Bella. Anh nghiêng người về phía trước và thì thầm gì đó với chủ quán, yêu cầu gì đó mà cô không thể nắm bắt. Trong tâm trạng anh hiện giờ, chắc đó sẽ là một yêu cầu không vui vẻ gì, cô chắc chắn.

Người đàn ông cho anh một cái nhìn giật mình, liếc nhìn Bella vẻ tò mò, sau đó gật đầu. “Sí, señor, tôi sẽ sắp xếp.” Giọng ông ta nghe như kinh ngạc. Luke đã yêu cầu ông ta cái gì vậy nhỉ?

“Tốt. Bây giờ, vợ tôi đang chờ bữa tối của cô ấy.”

Ông chủ cúi đầu và bật tách ngón tay, và mấy người hầu vội tới để dọn một cái bàn cho họ - cái bàn tốt nhất gần lò sưởi.

Luke dường như có ảnh hưởng với mọi người, Bella nghĩ. Một sự ra lệnh vô thức, cùng với chiều cao và vẻ ngoài dễ nhìn của mình.

Sự tương phản giữa chỗ trọ này với chỗ trọ tối qua không còn gì rõ ràng hơn. Lúc đó, Luke đã thể hiện sự tôn trọng và quan tâm tới cô sau một chuyến đi dài của họ. Còn bây giờ, ngoài bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt lấy khuỷu tay cô, anh hành động như thể anh không biết tới sự hiện diện của cô.

Là lỗi của mình, cô thừa nhận. Chọc giận chồng cô là một trong những rủi ro cô đã xem xét tới khi cô chọn để thách thức anh. Cho dù có gì xảy ra giữa họ tối nay thì cô cũng sẽ đối mặt với nó với lòng tự trọng. Cô hy vọng thế.

Thấy nhẹ nhõm vì anh đã không đánh cô trên đường nhưng cũng đang cho cô cái ý nghĩ chắc có vài người đàn ông sẽ nghiêng ngả về những sai lầm của họ và sẽ chọn thời cơ cho sự trả thù. Quân tử trả thù mười năm cũng chưa muộn mà...

Cô tự hỏi lần nữa anh đã yêu cầu gì với ông chủ quán.

Anh dẫn cô đến bàn ăn, dường như không nhận thấy một biển những khuôn mặt đang nhìn họ với sự tò mò không che giấu. Cô cởi nón ra, và cái bím tóc xoắn vòng của cô đã làm cho rõ ràng rằng bên dưới chiếc áo bành tô, cô là một phụ nữ. Bella cảm thấy những cái nhìn chòng chọc của đàn ông trượt lên cô, đánh giá sự nữ tính của cô. Cô ngẩng đầu lên và vờ như không để ý.

Luke kéo một chiếc ghế ra và cô ngồi với lưng quay lại căn phòng, sau đó ngồi đối diện với cô. Anh gọi rượu vang và đặt món ăn. Đó là một phòng ăn ấm áp, và Bella bắt đầu cởi nút chiếc áo khoác.

“Để yên nó,” Luke nói với cô.

“Nhưng-“

“Cô không thực sự nghĩ đây là nơi để cô kiểm tra cái lý thuyết rằng cô trông như một cậu bé trong chiếc quần ống chèn đó chứ?”

Cô đỏ mặt và thông người xuống.

Rượu vang tới, và Luke rót cho cô một ly. Cô cầm lấy nó, nhưng trước khi cô có thể uống, anh đã chạm ly của mình với ly của cô và nói, “Cho cuộc hôn nhân của chúng ta.” Anh nhìn về chán nản vào cô.

Vậy là có ý gì? Cô tự hỏi. Cho sự thành công của cuộc hôn nhân của họ? Hay là một sự mỉa mai, kiểu như “cho sự mang gông vào cổ của tôi”?

Khuôn mặt anh biểu cảm như một bức tượng đá. Cô không hiểu anh một chút nào. Anh trông như một người đàn ông đang tiến hành thiết lập vài hành động cứng rắn, và sự căng thẳng trong cơ thể anh làm cô thấy mất bình tĩnh.

Quyết định chấp nhận cái chạm ly của anh với một khuôn mặt hiểu biết, cô nhấm nháp ly vang, sau đó nhìn thấy biểu hiện của anh, cô uống cạn ly và nói, “Tôi muốn một phòng ngủ riêng.”

“Không may rồi.”

“Anh đã hứa sẽ cho tôi thời gian.”

Anh rót thêm rượu vào ly của cô. “Cô đã hứa là sẽ vâng lời, và tôi đã phải trải qua cả ngày hôm nay – trên yên ngựa một bên! – cào xới mấy cái núi để tìm xác cô.”

Cô cắn môi. “Tôi xin lỗi vì đã làm anh lo lắng. Tuy nhiên-“

“Chúng ta đã kết hôn. Từ bây giờ trở đi chỉ có một phòng, một giường.” Giọng anh cho thấy không thể làm cho xiêu lòng.

Món ăn đầu tiên đã đến: những lát mỏng của thịt đùi lợn muối bản địa, những cây xúc xích nhỏ cay vẫn còn nóng trong nước sốt của chính nó, món nấm nướng thơm phức với lá húng tây và các loại gia vị khác, cùng với dầu ô liu đen lấp lánh, và bánh mì tươi, giòn.

Đói bụng cộng với những năm ăn uống khổ hạnh trong tu viện đang làm cô ứa nước miếng. Các món ăn có mùi thật tuyệt vời, và cô chỉ nhớ để thì thầm một lời cầu nguyện nhanh chóng trước khi mái mê vào nó.

“Anh đã yêu cầu chủ quán làm gì vậy?” cô hỏi khi cô gấp cho cả hai người vài miếng nấm.

“Món xúc xích này cô có thích không?” anh hỏi. “Nó hơi cay một chút.”

“Tôi thích thức ăn cay,” cô nói với anh. “Trong tu viện thức ăn của chúng tôi hầu như rất đơn giản và nhạt nhẽo. Chủ quán ấy?”

Anh xỉa vào một cây xúc xích. “Cô sẽ thấy.”

Anh là một người đàn ông bướng bỉnh, nhưng trước sự ngạc nhiên của cô, cái viễn cảnh chia sẻ giường với anh dù sao cũng không... khó chịu lắm. Trái lại.

Đôi lúc trong suốt chuyến hành trình vừa rồi, bên dưới ánh trăng, với việc cưỡi ngựa áp sát vào cơ thể mạnh mẽ, to rộng của anh, với hai cánh tay quấn quanh eo anh, hít vào mùi hương của anh và được sưởi ấm bởi nhiệt độ và sức mạnh của anh, cơ thể cô đã quyết định: đây là chồng cô.

Hôn nhân của họ có thể là một sai lầm, nhưng đó là một sai lầm mà cô, ít nhất, cũng có thể sống chung với nó. Nếu anh không yêu cô, vậy thì cứ như vậy. Mama đã tự làm mình đau khổ bằng cách mơn mõi mong chờ Papa, ao ước ông ấy yêu bà; và ông ấy đã không bao giờ yêu bà.

Đó là một sự lãng phí, Bella quyết định; một sự lãng phí cuộc đời. Cô sẽ không phạm phải sai lầm tương tự.

Cô nhìn Luke xé một mẩu bánh mì với những ngón tay dài, thanh lịch, sau đó ăn nó, khuôn mặt anh một phần bị khuất trong ánh sáng mờ, đôi mắt đen bí ẩn của anh, chóp xương gò má của anh được mạ vàng bởi ánh sáng đèn... Một khuôn hàm mạnh mẽ, tối tăm chồm râu.

Anh là một người đàn ông đẹp trai. Và anh là của cô.

Hoặc anh sẽ là như vậy, tối nay. Cơ kích động đang nện trống.

Phần còn lại của bữa ăn cũng đã được dọn ra: thịt cừu nướng với khoai tây, thịt gà hầm với nước sốt đỏ của ớt và cà chua, và salad đậu xanh trần luộc với nước sốt chanh. Đó là một bữa tiệc thịnh soạn cho một vị vua. Hoặc là một nữ hoàng

Họ ăn mà không nói lời nào, nhưng nó không phải là một sự im lặng khó chịu; ai cũng đều thoải mái ăn. Thỉnh thoảng Luke lại rót thêm vào ly cho cô hoặc đưa cho cô một ít bánh mì.

Đôi khi, trong việc đưa hoặc rót, tay họ chạm vào nhau, và mỗi lần như vậy, tim của Bella lại nhảy thót lên.

Cô không chắc tối nay sẽ đem lại điều gì, nhưng cô cũng mong muốn trở thành một người vợ, thay vì chỉ là một người vợ nửa vời. Và cuối cùng thì cũng biết là thế nào. Cô đã không biết gì về mối quan hệ giữa một người đàn ông và vợ anh ta. Điều đó là vô lý.

Luke uống ly vang cuối cùng, và cô nhìn cái cuống họng mạnh mẽ, rám nắng của anh lên xuống khi anh nuốt nó. Cô biết ngựa, chó, gà sinh sản như thế nào, nhưng còn về cái điều cô đã dự kiến sẽ làm trong đêm tân hôn của mình thì...

Nó được cho là sẽ đau, nhưng chỉ như thế nếu bạn còn là một trinh nữ, và vì cô đã không còn...

Vì cô không còn là một trinh nữ nữa nên cô hy vọng cô sẽ thích nó. Một số phụ nữ đã vậy, cô có nghe mấy cô gái thì thầm điều đó. Nhưng đa phần thì không. Chỉ có mấy cô gái hư mới thích

làm việc đó.

Bella nghĩ về những lúc cô gặp rắc rối. Liệu cô cũng sẽ là một cô gái hư trong chuyện này không nhỉ? Cô dứt khoát hy vọng như thế.

Cô nhặt nhanh miếng gà cuối cùng và nước sốt tiêu với một mẩu bánh mì, lau miệng, và ngồi tựa lưng vào chiếc ghế của mình với một tiếng thở dài hài lòng. “Thật tuyệt vời. Tôi không nghĩ là mình đã từng có một bữa ăn ngon như vậy, ồ... tôi không thể nhớ ra.”

“Đúng vậy, thức ăn ở đây luôn rất ngon.”

Luôn? “Anh đã từng ở đây trước đây à?”

“Một hai lần gì đó,” anh nói hững hờ. “Cách đây cũng hàng năm rồi, vào lúc chiến tranh.”

“Vậy là anh biết chúng ta đang đi về hướng đông.”

Anh cho cô một cái nhìn lạnh lùng. “Mặt trăng đã làm cho điều đó khá rõ ràng rồi còn gì.”

Vậy là anh có nhận ra họ đang đi về hướng Valle Verde, không phải là đi khỏi nó. Điều gì làm anh quyết định để cô đi Valle Verde sau tất cả?

“Vì vậy ngày mai chúng ta sẽ-“

“Señorita?” Một cái chạm lên vai cô.

Bella ngược lên. Một quý ông ăn bận khá bảnh bao khoảng ba mươi tuổi đứng bên cạnh ghế cô.

“Sì?”

Anh ta cúi chào. “Cô là con gái của Conde de Castillejo, phải không ạ?”

“Phải,” Bella thở. Không suy nghĩ, cô đưa tay cô ra.

“Don Francisco Espinoza de Cadaval hân hạnh được phục vụ cô. Tôi từng vinh dự được chiến đấu dưới sự chỉ huy của cha cô. Tôi đã ở đó khi ông ấy qua đời. Thật là một niềm vui tuyệt vời khi được gặp cô, señorita.” Anh ta nâng tay cô lên và hôn nhiệt tình lên nó, cô có thể cảm thấy hàm ria mép mỏng, thanh lịch cù nhẹ lên cô.

Mấy chân ghế sọt sạt đột ngột trên sàn nhà khi Luke đứng dậy. “Anh nhầm rồi,” Luke nói trong một giọng khàn khàn.

Bella và Don Francisco ngạc nhiên nhìn anh.

“Cô ấy không còn là señorita nữa. Cô ấy là vợ tôi, Lady Ritpton, và chúng tôi tính nghỉ qua đêm ở đây. Đến đây, em yêu.” Anh đưa một bàn tay có vẻ hồng hách ra cho Isabella.

“Ồ, nhưng mà tôi muốn-“

“Nào, Isabella.” Cái nhìn đen tối chán nản của anh chiếu vào cô, và cô chợt nghĩ mình có lẽ đã không tuân lời anh đã đủ cho một ngày rồi. Và ở một phòng ăn công cộng như thế này không phải là nơi tranh luận với chồng.

Don Francisco nhìn nhanh vào khuôn mặt Luke, lùi lại một bước và cúi đầu chào một cách duyên dáng với cả hai người họ. “Vậy thì chào buổi tối, Lady Ripton. Có lẽ sáng mai...”

Bella cho anh ta một nụ cười ấm áp để bù đắp cho sự thô lỗ của chồng cô. “Vâng, có thể-“

“Tôi nghi ngờ chúng tôi có thời gian. Chúng tôi sẽ khởi hành rất sớm.” Luke nắm lấy tay Bella, đẩy Don Francisco qua một bên, và đưa cô về phòng.

“Thật sự thì không cần phải quá thô lỗ như vậy.”

“Cần đến mỗi từ. Cô không có ý tưởng gì về người đàn ông đó là ai.”

“Có, tôi có. Anh ấy là một trong số những người của cha tôi.”

“Tôi có nghe anh ta nói anh ta là ai. Anh ta có thể nói bất cứ gì và cô tin anh ta.”

“Anh ấy đã có mặt lúc Papa chết,” cô nói. “Tôi muốn nói chuyện với anh ấy, để nghe thêm-“

Anh dừng lại đột ngột và quay người cô đối mặt với anh. “Có hai người đàn ông đã tấn công cô khi cô còn là một đứa trẻ và đó là người của cha cô, và cũng là người ở bên ông ấy khi ông ấy chết, và nhìn xem tốt thế nào khi chuyện đó lại hóa ra thế này.”

Cô cắn môi và nhìn đi chỗ khác.

Giọng anh mềm lại. “Tôi xin lỗi, tôi không muốn nhắc cô nhớ chuyện đó, nhưng... cô quá tin người vì bản chất tốt đẹp của mình. Có những điều khủng khiếp đã xảy ra trong đất nước này trong khi cô còn ở trong tu viện.”

“Trước đó cũng thế,” cô nói trong một giọng thấp, nghĩ về Mama.

“Tôi biết.” Tay anh trên tay cô, ấm áp và an ủi. “Nhưng mặc dù Napoleon đã bị đánh bại và đã có một vị vua Tây Ban Nha trên ngai vàng lần nữa, nhưng mọi thứ vẫn còn chưa ổn định, và đó là những gì cô không hiểu. Tây Ban Nha đã bị chia cắt thành hàng ngàn các phe phái, và nếu không hiểu rõ, cô không thể biết gã đó là ai và anh ta có thể muốn gì ở cô.”

Điều anh nói cũng có lý, nhưng Bella không thích cái ý tưởng phải đối xử với mọi người như kẻ thù cho đến khi chứng minh khác đi. “Làm sao anh biết Tây Ban Nha hiện giờ là như thế nào? Anh đã ở Anh Quốc hàng năm nay.”

“Tin tôi đi, tôi biết. Đó là công việc của tôi để biết,” anh nói với cô. “Và khi hoàn cảnh thay

đổi, thì có những phe cánh liên minh. Cho dù gã đó có từng là cánh tay phải của cha cô đi nữa, thì không gì bảo đảm lòng trung thành của anh ta hiện đang nằm chỗ nào. Đàn ông làm những gì họ có thể để tồn tại.”

“Phụ nữ cũng vậy,” cô nhắc nhở anh.

Một sự im lặng trong chốc lát, sau đó anh nói, “Tôi không muốn nói về chuyện này thêm nữa. Tôi biết nhiều hơn cô về tình hình trong đất nước này, và những nguy hiểm của việc tin cậy người khác mà cô không biết, vì vậy trong khi chúng ta còn ở đây, cô sẽ làm những gì tôi nói với cô.”

“Tôi không phải là một đứa bé.”

Một sự im lặng đột ngột. Cái nhìn của anh càng dữ dội hơn. Bella liếc chỗ khác, bất ngờ cảm thấy quá ảm áp.

Tiếng loảng xoảng của nồi chảo từ nhà bếp, tiếng leng keng của ly chạm nhau và âm thanh của một người phụ nữ trách móc ai đó. Từ khu vực công cộng, âm trầm thì thầm của những giọng nam trôi dạt. Cái nhìn của Luke trượt qua cô, và trong một khoảnh khắc, cô tưởng như mình có thể nghe thấy tiếng tim cô đang đập.

“Không phải, cô không phải,” chồng cô nói, giọng anh trầm và thấp. “Và lúc này cả hai chúng ta đều biết điều đó. Giờ thì, muộn rồi. Đã đến giờ chúng ta đi ngủ rồi.”

Đã đến giờ chúng ta đi ngủ rồi. Cái cụm từ này xóa hết mọi ý nghĩ khác trong đầu cô.

Họ chậm rãi đi lên cầu thang. Tay cô lạnh; tay anh ấm. Rượu vang đã không làm cô thư giãn sau tất cả. Thực tế là, cô đang thấy căng thẳng hơn bao giờ hết.

Căn phòng ngủ nhỏ và chỉ có một cái giường ngủ lớn, một cái ghế, một tấm gương lớn trên một giá đỡ xoay được, và một cái bàn nước kê ô có một cái bình nước lớn, sơn màu sáng và một cái bát không đồng bộ. Không tủ quần áo, chỉ có một hàng móc để treo quần áo. Vật dụng duy nhất khác trong phòng này một cái lò men nhỏ. Ngoài một tấm thảm được bọc, cuộn từ giẻ vụn phía trước lò sưởi, sàn nhà trống trơn, dù sạch và được đánh sáp kỹ.

Bella liếc nhìn xung quanh, tự hỏi những sắp xếp mà người chủ quán đã làm theo chỉ thị của Luke là gì. Là đốt lò sưởi? Hay nước nóng trong chiếc bình nước kia? Chẳng có gì xấu xa như cô lúc đầu đã tưởng tượng.

Người ta hay tưởng tượng những điều thật lố bịch trong lúc đang mệt, đói và bức mình.

Luke mở cái lò sưởi ra và cho thêm các khúc củi từ cái thùng bên cạnh đó. Anh thấp thêm khoảng nửa tá nến nữa và bóng tối rút đi.

Một tiếng gõ cửa vang lên, và viên chủ quán bước vào với một cái chai và hai cái ly trên một cái khay. “Vợ tôi nghĩ quý cô đây có thể thích những thứ này,” ông ta nói, chỉ vào một cái đĩa kẹo hạnh nhân, và dù Bella đã no từ bữa ăn tối, cô không thể cưỡng lại mà nhón lấy một miếng

trước khi người đàn ông đặt cái khay xuống.

Vậy ra đó chỉ là brandy Luke yêu cầu khi họ đến. Lẽ ra cô phải biết vậy.

“Vui lòng cảm ơn vợ ông dùm tôi nhé,” cô nói với người đàn ông. “Tôi rất thích kẹo hạnh nhân.” Cô lấy thêm miếng khác.

Luke thả cho người đàn ông một đồng xu và theo ông ta ra cửa, khóa nó lại sau anh. Anh quay lại, và cái nhìn trong đôi mắt anh gửi một cơn rùng mình vào thẳng trong mấy lỗ dạ dày của Bella.

“Đến đây.”

Cô nuốt xuống quả hạnh cuối, chẳng thấy vị gì, và tiến lại gần anh.

“Cô ảm chứ?”

Cô gạt đầu, đột nhiên thấy khó thở. Tối nay cô sẽ đi từ việc là một cô dâu đến một người vợ.

Anh bắt đầu cởi nút chiếc áo khoác cô vẫn đang mặc. Một nút... hai nút... ba nút... Đôi mắt anh đang đốt cháy cô. Anh tuột chiếc áo ra khỏi vai cô và ném nó lên ghế.

Anh đặt hai tay mình lên vai cô, và cô vờ người về phía trước, nghĩ anh sẽ hôn cô, nhưng thay vào đó anh xoay cô lại. Cô thấy mình nhìn vào cái gương dài.

“Cái gì-?”

“Tôi có một cái gương đặc biệt được đem vào đây để dùng cho việc này. Nhìn đi.”

Bối rồi, cô nhìn vào. Tất cả những gì cô thấy là hình ảnh phản chiếu của cô và Luke đang đứng sau cô. Anh nhìn chăm chăm vào tấm gương qua vai cô. Cô phải chú ý gì đây?

Đã tám năm kể từ khi cô nhìn thấy mình trong một tấm gương to như thế này, và cô đã thay đổi phần nào. Da cô đã được cải thiện, và tóc cô đen hơn và khá mượt dưới ánh nến, nhưng cô vẫn không bao giờ là một người đẹp. Hoặc thậm chí là xinh. Cô nhìn khá giống Mama, thật sự. Vậy thôi. Chẳng có gì mới.

Cô nhìn vào hình ảnh phản chiếu của anh, tất cả các góc cạnh và dấu vết trong ánh nến. Anh không nhìn vào gương mặt cô hay anh, nhưng nhìn chăm chăm vào tấm gương với một biểu hiện kỳ lạ, ử ê. Như một người đang đói nhìn vào cửa sổ một gia đình giàu có. Nhìn vào bữa cơm mà anh ta không thể có.

Những suy nghĩ xa xôi, cô nghĩ. Về thời gian khác, về nơi khác. Về người phụ nữ khác.

Cái nhìn của anh va vào cái nhìn của cô trong tấm gương và cô đột ngột cảm thấy như bị cháy sém.

“Sao?” anh hỏi cộc lốc.

“Sao, cái gì?” Cô cố để quay lại, nhưng đôi tay anh buộc cô tiếp tục nhìn vào tấm gương.

“Đó có phải là những gì cô cho là mình giống một cậu bé?”

“Ồ.” Trong gương hai má cô hồng lên trong ánh nến. Cô cho cái bóng của mình trong gương một cái nhìn bình phẩm. Cô đã phát triển trong những năm qua, cô phải thừa nhận như thế. Bộ đồ không còn rộng như trước đây nữa, nhưng so với các bạn mình trong tu viện, thì cô vẫn khá gầy và ngực vẫn phẳng. Cô không chính xác trông như một cậu bé, nhưng cũng không giống như một phụ nữ. “Hầu hết mọi người không nhìn gần như anh thế này,” cô bắt đầu.

Anh làm một âm thanh nhỏ bực tức.

“Và khi nón tôi trùm hết tóc tôi lại-“

Anh cho cô một cái lắc nhỏ. “Cô vẫn không trông giống như một thằng con trai!” Hai tay anh thả xuống đến đến eo cô. “Con trai có cái eo như thế này không?”

Cô nuốt xuống và nhìn vào tấm gương ở chỗ đôi tay to lớn đang bao quanh eo cô.

“Và ở đây thì sao?” Đôi tay anh buông xuống đường cong mảnh mai của hai bên hông cô. “Cô có bao giờ nhìn thấy một tên con trai với cái hông như thế này không?”

Bella không thể trả lời. Cô chỉ có thể nhìn chăm chăm, như bị thôi miên với hai bàn tay đang di chuyển chậm chậm trong ánh nến, cảm thấy nhiệt của hai lòng bàn tay anh khi chúng trượt xuống hông cô, nhiệt của cơ thể anh đằng sau lưng cô.

Đôi tay anh vuốt ve nhẹ nhàng từ chỗ nhô lên của hông cô đến thắt lưng và trở lại. “Con trai không có eo, không có hông; tất cả đều suôn mượt từ trên xuống dưới, chứ không...cong,” anh thì thầm. “Con trai chỉ có da với xương, chứ không... nảy nở.”

Hơi thở cô đã bị tắt nghẹn trong cổ họng khi đôi tay anh chu du chậm chậm lên phía trên cơ thể cô, nhẹ nhàng định hình đường cong của hông cô, chỗ lõm vào của eo cô, và lên cao hơn. Cái chạm vào của anh rất nhẹ, và người cô tuy bao phủ với những lớp quần áo, nhưng đau đớn nhận thức với mỗi cái chuyển động dù vô cùng nhỏ.

Anh vuốt hai lòng bàn tay mình lên chiếc áo chèn da cô mặc. “Ngực của con trai thì phẳng...cứng...với xương.” Hơi thở anh ấm áp trên tai cô. “Ngay cả trong chiếc áo da xấu xí này, cô cũng không giống chút nào một thằng con trai trơn nhẵn và xương xẩu.” Đôi tay anh chạm nhẹ lên lớp vải, gần như là không chạm vào cô, nhưng đỉnh ngực cô ngứa ran như thể cô trần truồng.

Cô thăm môi mình. “Nhưng các cô gái trong tu viện-“

“Là mấy cô nhỏ không biết gì. Và họ không nhìn cô với đôi mắt của một người đàn ông. Một người đàn ông rất nhạy cảm với hình dáng của một người đàn bà, thậm chí khi nó chỉ là phẳng

phất và ẩn dưới hàng lớp lớp vải. Một người đàn ông sẽ nhìn vào cô và biết bên dưới cái này...” Anh mở nhanh mấy chiếc nút phía trước chiếc áo chần da. “Anh ta sẽ tìm thấy điều này.”

Anh kéo ra hai nửa vạt của chiếc áo chần để lộ chiếc áo sơ mi trắng cô mặc bên dưới. Hơi thở cô thoát ra trong những tiếng hỗn hển khô khốc. Cô có mặc một chiếc áo lót bên dưới áo sơ mi, nhưng ngay cả vậy, cũng có thể thấy hai đỉnh cứng của hai bầu ngực cô và quần thâm mờ bao quanh nó.

Anh khum ngực cô trong cả hai tay, và cô thở hỗn hển khi anh lướt ngón cái nhẹ nhàng qua hai cái đỉnh đang đau lên của cô, chỉ một lần, nhưng cảm giác như thể anh đã chạm một con dao nóng vào cô. Cô giật người dưới tác động đó và lảo đảo tựa vào cơ thể anh.

Anh thả hai tay ra để giữ cô đứng vững. Cô cố để xoay người vào trong cánh tay anh, để hôn anh, để... cô không chắc đó là gì.

“Tôi chưa xong.” Anh cũng đang thở khó khăn, quai hàm nghiến chặt. “Tôi muốn chắc chắn rằng cô hoàn toàn hiểu.” Anh quay cô sang một bên và chạy một tay qua hông cô. “Thấy không? Không một người đàn ông còn sống nào mà đầy đặn như thế này, một cái hông nữ tính.” Anh khum một bên hông của cô, và hai đầu gối Bella gần như oằn xuống. “Khiến muốn ăn,” anh thì thầm, như thể cho chính mình.

Anh xoay người cô lần nữa để nhìn vào tấm gương. Hai tay anh nắm chặt hông cô; những ngón tay chỉ về phía trung tâm của cô. Cô giờ như một con búp bê, tâm trí và cơ thể cô đang run rẩy từ hiệu ứng của những lời anh nói, của những cái chạm vào của anh.

Cô cảm thấy như muốn bốc lửa, sẵn sàng để bùng cháy như giấy để quá gần ngọn lửa, không chạm vào, nhưng sức nóng vượt ra ngoài giới hạn chịu đựng.

“Như ở đây...” anh đặt lòng bàn tay lên bụng cô và trượt chậm chậm xuống. “Ở đây cô hoàn toàn và hoàn toàn là phụ nữ.” Lòng bàn tay to lớn, ấm áp của anh bao phủ đũng quần cô và khum chặt nó.

Bella vô thức cong người lại, tựa vào anh. Hai chân cô run lên, gần như là quá yếu để mà đứng, nhưng anh không thả ra và cũng không di chuyển.

Một cánh tay mạnh mẽ đang choàng quanh người cô, giữ cô đứng thẳng nhìn vào tấm gương soi. Tay khác thì siết chặt và thô bạo giữa hai chân cô.

“Quần ống chần thì không làm một chàng trai như thế này.” Miệng anh quá gần tai cô đến nỗi cô có thể cảm thấy mỗi hơi thở. Giọng anh sâu và run rẩy xuyên qua người cô, vào tận trong mỗi cái xương của cô. “Thực tế, mấy cái quần ống chần sẽ phát họa cái sự nữ tính của cô với những nét trung thực đáng yêu như thế này.” Anh thả đũng quần của cô ra, và cô đột nhiên cảm thấy lạnh, nhưng sau đó một ngón tay dài, nam tính di chuyển, chậm chậm lần theo hình chữ V ở đỉnh của hai đùi cô, xuống hết bên này rồi lại lên tới bên kia. Và sau đó từ từ dọc theo đường chia đôi nó.

Cô run rẩy bất lực trong sự đánh thức của nó.

Anh đứng gần như sát sạt bên cô bây giờ, cánh tay trái anh giữ cô, khi anh chậm chậm vuốt ngón cái lên xuống giữa hai chân giờ gần như đã vô dụng. Anh hầu như không chạm vào cô, nhưng cảm thấy như thể những ngón tay đang để lại một lần lửa.

Cái nhìn của cô trôi dạt đến đôi tay và các ngón tay của anh đang chậm chậm... đầy ma thuật... trộm mất tất cả kiểm soát của cô... trêu chọc cô ở bên ngoài lớp vải.

Cô đã có thể nhìn thấy sự khác nhau quá rõ bây giờ; hình dạng chữ V ở cái quần ống chèn của cô, và chỗ phình cứng của anh. Cô nhìn chậm chậm vào đó, cố tưởng tượng ra hình dạng chính xác bên dưới lớp vải.

Với một nỗ lực cô kéo cái nhìn ra chỗ khác và nhìn vào anh, muốn cầu xin cho điều gì đó... bất cứ điều gì... cô không biết là gì.

Và nhìn vào cái biểu hiện trong đôi mắt anh.

Cô không phải là người duy nhất bị thôi miên... bị đốt cháy.

Anh đã hoàn toàn không biết gì về cái nhìn chăm chú của cô; sự chú ý của anh đang hoàn toàn vào cơ thể cô. Đôi mắt anh như muốn nuốt sống cô cho dù đôi tay đang lang thang trên người cô, đang bóc cô ra thành từng mảnh...

Đang bóc anh ra thành từng mảnh...

Và sau đó đôi tay anh sững lại, và cái nhìn của anh vụt ngược lên, gặp cái nhìn của cô. Đó là một cái nhìn ngắn, một sự tạm dừng đông cứng, sau đó một màn trập mờ rớt xuống đằng sau đôi mắt anh và anh đột nhiên khó chịu và xa cách và... lạnh lùng.

Anh đặt hai bàn tay lên vai cô và đẩy cô ra một chút. “Và đó là-” giọng anh nghe cay nghiệt, và anh bước lùi lại rồi hắng giọng. “Đó là một bài học. Dù là quần ống chèn hay không, thì cô cũng không giống một cậu bé.”

Cô chớp mắt với sự lạnh lùng đột ngột của anh. Đôi mắt cô rớt xuống cái quần ống chèn của anh, tới chỗ phình nam tính của anh.

Anh nhìn thấy cái nhìn của cô. Anh nghiêng hàm và quay nhanh người khỏi cô. “Hãy thay đồ đi ngủ,” anh nói khi tiến ra cửa. “Tôi sẽ trở lại trong mười phút nữa.” Sau đó rời đi và cô nghe thấy tiếng chìa khóa xoay vào ổ khóa.

Không lối thoát nào khả dĩ.

Cô phát ra một tiếng cười miễn cưỡng, run rẩy. Bỏ trốn là điều cuối cùng trong tâm trí cô.

Bella không chắc thời gian đã trôi qua bao lâu khi cô đột nhiên nhận ra mình vẫn đang đứng trước gương, đang nhìn vào nó với hai cánh tay cô đang ôm người và một nụ cười ngốc nghếch trên gương mặt cô.

Anh nói sẽ trở lại trong mười phút nữa.

Cô nhanh chóng động đậy tay chân, cởi đôi ủng, tắt chân, và quần ống chèn ra. Cô mở túi xách của mình và lôi ra chiếc áo ngủ. Sàn gỗ bóng láng đang lạnh lên và làm cho mấy ngón chân trần của cô cóng lại, vì thế cô đứng trên tấm thảm nhỏ trước lò sưởi mà thay quần áo. Trong vài giây cô đã lột hết phần còn lại của quần áo và kéo chiếc áo ngủ qua đầu.

Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, cô ước gì cô mình là một người thêu giỏi. Tất cả các cô gái khác đã làm những bộ đồ ngủ thêu rất đẹp. Còn của cô chỉ là vải bông trơn.

Tuy nhiên, nếu anh đã thấy thêm muốn cô trong một cái quần chèn và một chiếc áo chèn, thì chắc anh sẽ không quan tâm tới một chiếc áo ngủ vải trơn. Cô đột nhiên cảm thấy lạnh và muốn nhảy vào giường, nhưng cô không thể cưỡng lại một cái liếc nhanh vào tấm gương.

Tóc cô! Cô rút nhanh các cây kim cài giữ các bím tóc cô ra, và gỡ các bím tóc bằng các ngón tay làm lược. Cô nên chải nó, nhưng cô chắc mười phút đã trôi qua, và cô không muốn bị bắt đang chưa sẵn sàng cho anh.

Một cái liếc khác vào trong chiếc gương và cô ước gì cô đã không nhìn. Trước đó, anh đã cho cô thấy ai đó là một người bí ẩn hấp dẫn. Còn bây giờ thì đó là một Bella Ripton xấu xí trở lại, trong chiếc áo ngủ vải bông trắng làm cô trông tái nhợt và che mất bất kỳ đường cong nữ tính nào mà cô có thể đã có. Và tóc cô giờ như là của một nữ thần rắn thay vì là vẻ rực rỡ của một phụ nữ.

“Ôi, Mama,” cô thở dài. “Tại sao chúng ta không thể sinh ra đã là người xinh đẹp?” Chân cô đang lạnh cóng, vì thế cô đã liêu thêm một vài phút nữa trên tấm thảm kế lò sưởi.

Cô đứng để sưởi ấm mình, kéo chiếc áo ngủ lên để làm ấm phần trống bên dưới. Khi nghe tiếng bước chân ngoài hành lang, cô đã với tới được chiếc giường chỉ bằng một cú nhảy xa.

Cô chui vào bên dưới tấm chăn và chờ.

Tiếng các bước chân xa dần. Không phải Luke. Nhưng anh sẽ không lâu nữa.

Bella nằm giữa các tấm chăn lạnh lẽo, run rẩy một chút và tự ôm mình để làm ấm, dù vậy cái lạnh chỉ là ở bên ngoài. Bên trong cô vẫn đang còn nóng hổi và phấn khích và... tan chảy.

Bấy lâu nay, mọi người – thậm chí chồng cô – đã đối xử với cô như là trẻ con. Cuối cùng thì cô cũng sắp trở thành một người phụ nữ.

Ai biết được anh có thể làm cô cảm thấy như thế này, chỉ bằng cách nói... và chạm vào... và nhìn cô?

Cô chờ. Bên trong cô là một mớ hỗn độn.

Luke để mình bước ra ngoài cửa sau của nhà trọ và đi bộ trong một lúc để hạ nhiệt. Quá nhiều cho ý định làm một bài học của anh.

Làm thế nào mà nó lại quay ra mất kiểm soát nhanh chóng như thế nhỉ?

Khi anh yêu cầu ông chủ nhà trọ cung cấp một tấm gương lớn, Luke có kế hoạch cho cô vợ của mình một bài học ngắn gọn, súc tích; rằng bất kể trong quá khứ cô đã trông như thế nào trong những chiếc quần ống chèn, thì cô cũng đã không còn giống như là một cậu bé khi mặc nó thêm nữa. Anh đã tính nó sẽ chỉ diễn ra trong một lúc. Anh sẽ chỉ ra rõ ràng, và cô sẽ hiểu.

Nhưng cô lại có chiều hướng cãi về quan điểm đó, và Luke cảm thấy bắt buộc phải chỉ cho cô biết cô đã đánh giá mình sai như thế nào.

Và sau đó...

Anh lắc đầu. Làm thế nào mà anh lại để những điều đó xoắn ra khỏi anh như thế?

Chúa biết – ừm, chuyện này không cần phải làm phiền đến Chúa – bất kỳ tên ngốc nào cũng biết chuyện sẽ đến đâu nếu Luke không tình cờ nhìn vào khuôn mặt cô và bắt gặp tia nhìn chiến thắng, về quyền lực của phụ nữ, trong đôi mắt cô khi cô nhìn thấy anh đã bị áp chế như thế nào với cô. Cái cơ thể của anh ấy.

Luke sẽ không bị áp chế với bất kỳ phụ nữ nào, không với ngay cả vợ anh.

Con đường làng mất dần vào một lối mòn nhỏ bẩn thỉu dẫn vào bãi đất hoang. Anh dừng lại, nhìn vào bóng tối mờ mờ của những ngọn đồi, vào những ngôi sao như rắc vào bức màn nhung của bóng đêm, và thở mạnh, không khí lạnh tràn sâu vào phổi anh.

Tiếng đàn ghita đâu đó rất gần. Hương vị của ớt và thịt nướng bay trong gió.

Đó là nơi này, nơi đất nước chết tiệt này; đó là tất cả. Những điều anh đã cất giữ cẩn thận, dưới sự kiểm soát, đang bị khuấy lên. Sự khuấy đảo trạng thái cân bằng của anh – phải, là nó.

Trong vài ngày qua, những ký ức và cảm giác đã trỗi dậy để tấn công anh ở khắp mọi nơi.

Isabella vô tình đã bắt đầu quá trình này. Hoàn cảnh cuộc gặp gỡ của họ, điểm yếu của anh đối với một phụ nữ bị gặp nạn, đã làm anh chơi trò anh hùng.

Nhưng đó không phải là lỗi của cô trong việc đã tháo xích cho những con quỷ của anh.

Cô không phải là con quỷ đã ám ảnh anh.

Cô chỉ là cô dâu ngây thơ của anh đã bị tấn công khi còn là một đứa trẻ và đã trải qua tám năm tiếp theo trong một tu viện. Anh đã đối xử với cô như một...

Anh quay gót giày và đi trở lại con đường anh đã đến. Chẳng có thiệt hại nào đã xảy ra cả. Anh đã không để trần một inch nào làn da của cô, và điều đó làm cô không bị gây hại – mà thực tế là nó còn làm cho cô cảm thấy niềm vui của sự kích thích.

Không phải là thứ niềm vui của sự thích thú tốt cho anh. Anh nhăn nhó và điều chỉnh lại cái quần của mình. Không phải là dễ chịu tất cả. Nhưng điều đó khác với một phụ nữ.

Miễn là anh không vồ vào cô – và anh sẽ không – tự trọng của anh vẫn còn nguyên vẹn.

Anh sẽ không chạm vào cô lần nữa như thế cho đến khi họ về đến Anh. Anh đã hứa cho cô thời gian để làm quen với anh, và cô sẽ nhìn thấy cô đã kết hôn với một người quân tử. Cô có thể đã không còn là một trinh nữ nhưng cô có thời gian để quen với anh, để quen với ý tưởng có một người đàn ông trên giường cô, trong cơ thể cô.

Anh Quốc, một vùng đất xanh tươi và dễ chịu (*), những cảm xúc của anh sẽ không sống sượng, lờ mờ và mấp mé ngoài tầm kiểm soát, mà sẽ an toàn nằm trong bóng tối. Phải, anh sẽ quyến rũ cô ở Anh, nhẹ nhàng, cẩn thận, như là điều một quý ông nên làm.

(*: nguyên văn 'In England, that green and pleasant land' – là một câu trong bài thơ 'Jerusalem' của William Blake – ND)

Luke sẽ không cho phép những con quỷ trong quá khứ của anh làm ô uế cuộc hôn nhân của anh. Hoặc là cô dâu của anh.

Anh trở lại nhà trọ, đã bình tĩnh, đã nguội, và chắc chắn là đã kiểm soát được cơ thể và cuộc hôn nhân của mình.

Anh đã đi lâu hơn mười phút. Anh lặng lẽ gõ cửa trước khi mở khóa, vì không muốn đánh thức cô. Khi anh bước vào, cô ngồi dậy, mái tóc đen tràn qua đôi vai nhạt màu, một nữ thần quyến rũ nguy hiểm dưới ánh nến. Chết tiệt.

“Tôi tưởng cô đã ngủ rồi chứ,” anh nói.

“Chưa.” Đôi mắt cô rất to.

“Tôi sẽ không lâu đâu.” Anh quay lại với cô và nhanh chóng cởi chiếc áo mặc trong và chiếc quần ngắn ra. Anh thường ngủ khỏa thân. Không có cơ hội ở tối nay. Hoặc bất kỳ tối nào khác cho đến khi họ về tới Anh, anh nhắc nhở mình.

Anh thối nển và leo lên giường, cẩn thận để không chạm vào cô trong bất kỳ cách nào.

“Ngủ ngon, Isabella.”

“Anh sẽ đi ngủ à?”

“Tất nhiên.” Cơ thể anh đau nhức đòi giải thoát.

“Nhưng tôi tưởng...”

Anh siết chặt quai hàm. Anh biết cô nghĩ gì. Chết tiệt anh như một thằng ngốc. “Tôi đã hứa cho cô thời gian,” anh nhắc cô. “Tôi giữ lời hứa của mình.”

Im lặng theo sau, và chỉ khi anh đang bắt đầu hy vọng cô đã ngủ, thì cô nói, “Tôi vui vì anh đã đi với tôi, hôm nay.”

Người ta sẽ nói gì với chuyện này đây? “Tốt,” anh nói cộc lốc. Và sau đó, trước khi cô có thể biến nó thành một cuộc trò chuyện, anh nói tiếp, “Ngủ ngon.”

Sự thật là, sự thân mật này quá chết tiệt, nằm kề nhau trong bóng đêm, nói chuyện. Anh chưa bao giờ chia sẻ giường ngủ với phụ nữ. Không phải để ngủ. Và chắc chắn không phải để nói chuyện. Một sự...thân mật không mong đợi.

“Thế mai chúng ta sẽ đi hướng nào?”

Anh tính không trả lời, vờ như đã ngủ, nhưng cuối cùng cũng nói, “Chúng ta chỉ còn một ngày rưỡi nữa là đến Valle Verde, vì thế chúng ta cứ tiếp tục hướng đó.”

Cô thở gấp. “Nhưng tôi cứ nghĩ-“

“Cô nói đúng,” anh thừa nhận. “Nếu Molly bị rơi vào tay mấy kẻ ác độc nào đó, không gì ngăn được tôi đi cứu nó. Nhưng nếu em gái cô không có ở Valle Verde, tôi cảnh báo cô ngay từ bây giờ là chúng ta sẽ quay lại và đi thẳng về Anh. Chúng ta sẽ không tiếp tục đi săn ngỗng trời-“

“Ôi, cảm ơn anh, cảm ơn anh!” Cô ôm lưng anh.

Anh cứng người lại. “Đừng làm vậy!”

“Nhưng tôi chỉ cảm ơn-“

“Trừ khi cô muốn đây là đêm tân hôn của mình-“ Anh đánh rơi các từ. “Hãy ở yên trên phần giường của cô đi.”

Một sự im lặng dài. Cuối cùng, Luke nghĩ cô chắc là đã nói xong cho đêm nay.

Và sau đó giọng cô thoát ra khỏi bóng tối, mềm mại và thấp, nhưng rất, rất rõ ràng. “Tôi sẽ không phiền.”

CHƯƠNG 10

Những từ đó treo lơ lửng trong bóng đêm tĩnh lặng. Cô ấy không phiền?

Cơ thể của Luke phản ứng trước khi anh có thể nghĩ ra điều gì để nói. Chắc, tất nhiên rồi; cả buổi tối nay nó đã không ngừng đòi hỏi.

Anh đấu tranh tư tưởng với chính mình. Tại sao không? Họ đã cưới nhau rồi mà, sau tất cả. Tại sao phải kiềm chế trong khi cô ấy thấy không phiền? Cơ thể anh đã nóng như lửa lên vì cô. Tất cả những gì anh phải làm là xoay người qua. Cô ấy ở đó, ấm áp, xinh đẹp và sẵn sàng, sẵn sàng để nhận.

Anh nén một tiếng rên. Liệu anh còn có thể chịu đựng thêm?

Hãy làm những điều mình đã định. Tâm trí anh phủ quyết.

Nhưng cô nằm đó với cơ thể ấm áp, mềm mại và mùi hương thoang thoảng. Anh có thể cảm nhận được hương vị lôi cuốn, cám dỗ của cô, trong căn phòng này, trên giường này.

Cô ấy không phiền.

Anh nhắm mắt lại, cố gắng chống lại sự kêu gọi ngọt ngào của cô.

Anh sẽ không bị cám dỗ vì một phụ nữ nào nữa.

“Không.” Anh nghiêng răng thốt ra. “Ngủ tiếp đi.”

“Ồ,” cô nói trong một giọng nhỏ. Và sau đó, sau một lúc, “Vậy thì ngủ ngon.” Nghe như... thất vọng? Chăn giường bị kéo đi khi cô xoay người, cách xa anh.

Anh không nhúc nhích. Anh không thể nhúc nhích. “Ngủ ngon.” Nhận ra mình đáp trả cộc lốc, cảm giác hối hận đâm chọt vào anh, dù vậy một phần của trí não đang vỗ tay khen ngợi anh đã kiểm soát tốt.

Nhìn từ bề ngoài, hôn nhân có vẻ đơn giản vậy đấy.

Anh nhắm mắt lại lần nữa và cố để ngủ. Bên cạnh anh Isabella cứ ngo nguậy và vặn vẹo.

Và lại ngo nguậy.

Họ nằm cách xa nhau trên giường, dù không chạm vào nhau nhưng Luke đang đau lên với mỗi chuyển động đó.

Cô phát ra những tiếng ồn nho nhỏ trong cổ họng và hai chân cứ đập lung tung. Cái quái gì...?

Anh hết chịu nổi. “Ngủ đi,” anh ra lệnh.

“Tôi đang cố đây.”

“Tốt hơn hết là cô thôi vịn vẹo người đi.”

“Tôi không thể,” cô nói. “Tôi nghĩ... Ồi! Có gì đó đang cắn tôi. Cắn hai chân tôi.”

Là rệp? Nhưng chẳng có gì cắn anh cả. Hẳn là mưu chước gì đây, anh nghĩ. Chắc là cái có để thu hút sự chú ý của anh thôi, để hành hạ anh, để tra tấn anh. Mặc dù anh phải thừa nhận là bị thể này cũng là lỗi của mình.

Anh ra khỏi giường và kéo chiếc đèn lồng lên. “Để tôi xem.” Anh lật tấm trải lên và khom người xuống chân cô. Không còn nghi ngờ gì, anh có thể thấy nửa tá nốt mẩn đỏ. Và một đốm đen nhảy lên.

“Bọ chét!” anh kêu lên. “Chết tiệt, có bọ chét trong giường này!”

“Thì tôi đã nói với anh là có gì đó cắn tôi mà.” Isabella nhảy ra khỏi giường và nhìn qua vai Luke vào tấm trải giường. “Chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Bắt lão khốn chủ nhà đổi cái giường chết tiệt này!” Luke sải bước ra cửa, mở tung nó ra, và hét gọi ông chủ nhà. Isabella tóm lấy cái áo khoác của anh, choàng nó vào, và đứng chờ trên tấm thảm bên cạnh lò sưởi.

Một lúc sau, lão chủ nhà vừa hấp tấp đi lên vừa kéo chiếc quần dài qua một chiếc áo ngủ sọc. Theo sau ông là một cái đầu tóc đỏ đến khó tin, đang mặc một chiếc áo ngủ màu hồng sáng và choàng khăn. Người phụ nữ thấp người, tròn trĩnh, và mái tóc đỏ thẫm vấn lên cầu thả, bà khoanh tay và nhìn Luke với vẻ không hài lòng. “Señor?”

Anh trừng mắt vào chồng bà ta. “Có bọ chét trên chiếc giường này, chết tiệt!”

Người đàn bà khịt mũi. “Không hề! Làm gì có trong nhà trọ của tôi!”

“Sí, Señor, đây là một nhà trọ rất sạch sẽ-” lão chủ đảm bảo với anh.

“Sạch nhất Aragon này!” vợ lão nói, đôi mắt đen như muốn nổ ra với tức tối.

“Và không bọ chét, cũng không có rệp,” lão kết thúc.

“Vớ vẩn!” Luke bất bình. “Nó đã cắn vợ tôi và chính mắt tôi thấy một con. Nhìn xem!” Anh tóm lấy cánh tay lão chủ nhà, kéo ông ta đi băng qua căn phòng đến chỗ chiếc giường, và chỉ. “Bọ chét!” Sau đó quay sang bà vợ. “Và bà, nhìn vào chân vợ tôi xem!” Người đàn bà khịt mũi lần nữa và cúi gập người đi tới chỗ Isabella đứng, mỗi inch trên vóc người nhỏ thó của bà đều phát ra vẻ hoài nghi. Bà cúi xuống, phát ra một từ cảm thán, rồi cúi xuống thấp hơn.

“Bọ chét, Carlos!” bà giận dữ. “Bọ chét, trong quán trọ của tôi!” Bà nhảy lên, ấn một ngón tay vào mắt cá chân, sau đó là tiếng bóc của một con bọ chét ở giữa các móng tay cái của bà. Bà chăm chú nhìn vào đôi chân trần của Isabella, và sau đó vào đôi chân đi dép lê của mình, và rồi tới tấm thảm làm từ giẻ vụn.

“Nó trong tấm thảm này!” bà bất ngờ kêu lên. “Carlos, đến đây nhìn đi.”

“Carlos, mở cửa sổ,” Luke ngắt ngang.

Ông chủ nhà, bị kẹt giữa bà vợ và Luke, đã chọn tuân lệnh Luke.

Ngay tức khắc Luke cuộn tấm thảm đầy rệp lên và ném nó ra ngoài cửa sổ vào con đường bên dưới.

Isabella giậm và nhấc mấy ngón chân cô liên tục, chuyển từ chân này đến chân kia.

Quý bà bé nhỏ hung tợn đang cắn nhả đức ông chồng của mình. “Hôm nọ tôi đã nói với ông là không được để người đàn ông đó đem mấy con chó của ông ta vào trong nhà, nhưng rồi thì sao, ông đã bị lóa mắt bởi tước hiệu, bởi vẻ hạ mình của ông ta mà nhận đút lót cho qua – giờ thì nhìn xem xem! Bọ chét trong quán trọ của tôi! Hãy nhìn vào đôi chân của quý cô tội nghiệp này xem!”

Lão khom người để nhìn và bà liền ký vào đầu lão. “Trời ạ!” bà rít lên. “Không được nhìn chằm chằm vào chân trần của một quý cô! Ông không hiểu à? Nó đã cắn vào cô ấy, cô gái tội nghiệp, và cô ấy sẽ nghĩ gì về chỗ này đây hả?”

Luke chợt nhận ra tại sao vợ anh cử động kỳ lạ như vậy. Cô ấy vẫn còn đang bị cắn, chết tiệt. Luke nhấc cô lên và ôm cô tựa vào ngực mình.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Cô vẫn đang nhảy cà tung lên kia. Tôi cho là cô vẫn còn đang bị cắn.”

Cô mỉm cười. “Chân tôi lạnh, không có gì đâu.”

“Ồ.” Anh vẫn không làm động tác để thả cô xuống. Sàn nhà vẫn lạnh, sau tất cả. Và cô không thể chờ trong một chiếc giường đầy bọ chét được.

“Tôi không nặng sao?”

Anh khịt mũi. Cô nhẹ như một lông hồng.

“Tôi muốn một phòng khác,” anh thông báo với chủ nhà. “Các tấm trải sạch và mới. Và không có tấm thảm nào hết. Ngay!”

Bà vợ nói với anh. “Ngàn lời xin lỗi, señor, nhưng đây là một nhà trọ nhỏ và không còn phòng ngủ riêng tư nào khác, chỉ còn phòng công cộng, không phù hợp cho một quý ông và quý cô như hai vị đây. Nhưng tôi sẽ sắp đặt lại ổn thỏa, bảo đảm.” Bà đi ra cửa, đặt hai ngón tay vào miệng, và phát ra một tiếng huýt chói tai. Trong vài giây những người giúp việc chạy đến.

“Tổng khứ tấm nệm và bộ đồ giường này,” bà ra lệnh. “Vào chuồng ngựa. Cô, hãy làm hài

lòng quý ông đây bằng một tấm nệm mới. Cô, đi lấy mấy tấm trải sạch, mấy tấm mới được đem phơi hồi sáng đấy, và bộ đồ giường mới. Còn cô-“ bà chọt một ngón tay vào một người giúp việc vẫn còn ngái ngủ. “Lau sàn nhà. Lấy nước sôi, cho vào một ít cây ngải đắng, hai hoa oải hương, và một cây bạc hà, ngâm trong năm phút, sau đó lọc lấy nước để lau cái sàn này.”

Trong khi những người kia vất chân lên thi hành nhiệm vụ bà ta giao, bà ta quay sang Luke và Isabella. “Cho tôi gửi lời xin lỗi sâu sắc nhất, señor , señora, nhưng tuần vừa rồi lão chồng ngu ngốc của tôi đã cho phép một quý ngài mang mấy con chó săn của ông ta vào trong.” Bà phóng một cái nhìn khó chịu vào ông chồng.

“Làm lơ các quy tắc của tôi. Hôm đấy tôi đi thăm chị tôi!”

“Ông ấy đảm bảo với tôi là chúng không có bọ chét-“ người đàn ông to lớn giọng muốn khóc biền họ.

“Hừ! Ông có nhìn thấy con chó nào mà không có bọ chét chưa?” Bà khinh bỉ nói và quay lại Luke. “Mấy con chó hần đã ngủ trên tấm thảm, và bọ chét đã sinh sôi nảy nở trong chỗ ấm áp đó. Đừng bận tâm, tất cả sẽ sạch sẽ và tươi mới lại trong vài phút nữa thôi, Carlos sẽ đem cho ngài một ít brandy ngon nhất, señor, và có thể một ít sô cô la nóng cho quý cô của ngài.”

Carlos lĩnh đi, và mấy người hầu lấy tấm nệm và bộ đồ giường cũ đi rồi mang vào một cái mới.

“Len nhồi,” Bà chủ nhà nói với Luke và Isabella. “Mới giặt và phơi nắng cho khô. Tương tự với mấy tấm trải và chăn.” Bà nhìn Isabella cười. “Giờ thì, quý cô của tôi, hãy để người đàn ông tuyệt vời của cô chăm sóc cho cô trong khi tôi đi lấy thuốc mỡ để làm cho cô bớt ngứa ngứa nhé.”

“Có lẽ tôi sẽ chờ trên ghế,” Isabella đề nghị.

Luke đặt cô lên ghế. Bọ chét có thể vẫn còn trên sàn nhà.

Cô ngồi, kéo hai đầu gối lên đến cằm, và chờ, quần mình trong chiếc áo khoác của anh. Cô nhìn như một đứa trẻ bụi đời trong chiếc áo khoác quá rộng của anh, với những ngón chân trần bị cắn thò ra ngoài.

Người giúp việc đến với một giẻ lau và một xô nước còn phả khói. Dưới sự giám sát của bà chủ nhà, cô ta lau rất kỹ cái sàn trong khi những người giúp việc khác trải ga giường và mền gối mới sạch vào.

Trong vài phút, chiếc giường đã được dọn xong, sàn nhà cũng đã sáng bóng, và căn phòng thoảng mùi hoa oải hương và bạc hà. Bà chủ nhà đưa cho Isabella một lọ nhỏ thuốc mỡ, nói, “Cái này sẽ giúp ích với các vết ngứa. Ngủ ngon, tiểu thư của tôi. Một lần nữa, tôi rất xin lỗi, señor . Còn giờ thì, ra ngoài, ra ngoài hết đi, quý ông và quý cô đây muốn ngủ.” Bà ta lừa mọi người ra khỏi phòng. Khi cánh cửa đóng lại đằng sau lưng bà, họ nghe, “Còn ông, Carlos, có lý

do nào để tôi không cho ông ngủ trên tấm nệm giường đầy bọt chết trong chuồng ngựa không?”

Isabella cười khúc khích. “Carlos tội nghiệp, anh có nghĩ bà ấy sẽ làm thế không?”

“Thật đáng đời lão,” Luke gầm gừ.

Isabella mở nút chiếc lọ và thận trọng ngửi mùi chất bên trong. “Không tệ.” Cô bắt đầu thoa thuốc mỡ lên các vết cắn.

Cô lúng túng xoay trở người để với tới mặt sau đùi.

“Cô có muốn giúp không?” Luke hỏi.

“Vâng, làm ơn.”

Cô đưa cho anh cái lọ, quay lưng lại, và kéo vạt chiếc áo ngủ lên, để lộ hai chân mảnh mai, mịn màng làm miệng anh khô lại.

“Đằng sau đầu gối tôi,” cô nói, và anh lấy một ngón tay nhúng vào hỗn hợp và chấm nhẹ lên nốt đỏ ở mặt sau đầu gối. Da cô rất mịn và mềm ở đó, và anh vuốt ve nó dưới vỏ bọc của việc thoa thuốc mỡ.

“Anh có thể thấy không?” cô hỏi và nâng chiếc áo ngủ lên cao hơn, gần chạm đến hông.

Anh muốn chạy hai bàn tay mình lên đôi chân cô, vuốt ve sự mềm mại của cô, nhưng anh đã quyết tâm và sẽ bám dính vào nó.

“Xong rồi,” anh nói. Giọng khàn đi. Anh đẩy lại nắp lọ lại và đặt nó xuống chỗ giá rửa mặt. “Giờ thì, có lẽ chúng ta cuối cùng cũng chợp mắt được rồi.” Nhưng anh biết trước khi cô quay người lại trên chiếc ghế để đối mặt với anh, trước khi cô có thể nói, “Cám ơn anh,” trong một giọng dịu dàng, thì anh thấy mình đã thua trong cuộc chiến này.

Cô xoay người và quay về phía anh. Hay anh quay về phía cô? Anh cũng không biết nữa. Tất cả những gì anh biết là hai cánh tay anh đã ôm lấy cô gần như theo cách riêng của chúng, như tách biệt ra với ý muốn của anh.

Anh ôm cô một lúc lâu, áp mặt anh vào bụng cô, hít vào mùi hương của cô qua lớp vải chiếc áo ngủ. Anh cảm thấy các ngón tay cô trong tóc anh, vuốt ve anh, và anh mang cô đến giường, đặt cô xuống tấm trải có mùi thơm ngọt ngào. Tóc cô trải ra trên gối, với những lọn xoắn đen lỏa xỏa, như những cảm xúc đang sôi sục bên trong anh.

Anh hôn cô, cái chạm vào nhẹ như tơ nhện, gần như một sự nếm thử - cô là một cô gái ngây thơ, anh phải nhớ để mà chậm rãi - nhưng cô phát ra một âm trầm sâu trong cổ họng, ôm chặt lấy cổ anh, và kéo anh lại gần hơn.

Nhiệt tăng nhanh qua người anh. Anh trượt những ngón tay mình qua khối tóc mượt mà

của cô và chiếm đoạt miệng cô với những nụ hôn chậm rãi, nhẹ nhàng, trong khi cô đáp trả lại từng nụ hôn của anh với những cái hôn vội đầy nhiệt tình của một chú chim nhỏ.

Sự vụng về ngọt ngào của những nụ hôn này buộc anh phải kiềm chế những ham muốn đang bùng lên trong anh. Tuy cô dâu của anh không còn là trinh nữ, nhưng dù sao cũng là một cô gái ngây thơ. Cô không biết gì về chuyện ái ân.

Anh trêu chọc cho đôi môi cô mở ra, và khi lưỡi họ quấn vào nhau, cô nắm lấy vai anh và rùng mình áp vào anh. Anh hôn sâu hơn. Hương vị của cô lung linh như ngọn lửa chạy dọc theo các tĩnh mạch anh.

Cô trở lại việc vuốt ve mơn trớn anh, một sự háo hức, cho đi của một học trò mới nhập môn.

Anh mút vào môi dưới đầy đặn của cô, và cô oằn người và bám chặt vào hai cánh tay anh với những ngón tay bấu chặt. Hai đầu vú cô, dưới lớp vải chiếc áo ngủ, đã nhon cứng lên. Anh chải nhẹ qua chúng, và khi cô cong người và làm một âm trầm sâu trong cổ họng. Anh chải qua lần nữa, và lần nữa, cọ các khớp đốt ngón tay mình qua chúng, và cô rùng mình và thở hổn hển.

Anh hôn và gặm nhấm theo cách của mình qua chỗ hõm thơm tho ở dưới cổ họng cô, đến bóng râm thung lũng giữa hai ngực cô. Cuộc chu du đi xa hơn bị cản lại bởi các dây ruy-băng buộc trong những nút thắt cầu kỳ. Tay anh vụng về. Cô giúp anh tháo chúng ra.

Anh với tới vạt chiếc áo ngủ của cô, và với sự thiếu vắng hoàn toàn của sự rụt rè e lệ, cô giúp anh kéo nó qua đầu mình, và cô hoàn toàn trần trụi dưới cái nhìn của anh.

Hình ảnh cô mảnh mai, với màu ngà mềm mại bên tấm trải giường trắng nhàu nhĩ, đã lấy đi hơi thở của anh. Đôi mắt cô mở to, đen, và bị khuấy động, sáng lên ánh vàng trong ánh nến, đang nhìn anh như anh đang nhìn cô. Anh hẳn đã nhìn chăm chăm quá lâu, quá thô thiển, bởi vì cô có vẻ bối rối và da cô từ từ ửng đỏ lên. Hai tay cô đưa lên che chắn cho sự trần trụi của mình.

“Không, đừng,” anh thì thầm, ngăn cô. “Em đẹp quá.” Trong một khoảnh khắc trông cô như thể sắp khóc, sau đó cô quay đầu đi và đôi mắt cô ru rẩy nhắm lại. Trông cô đẹp đến nỗi khiến anh phải hôn cô lần nữa. Và lần nữa.

Phút bối rối kia cuối cùng đã cũng biến đi khi cô tan chảy trong vòng tay anh lần nữa, đáp trả lại anh với một sự chân tình và toàn tâm toàn ý khiến anh nhói tim. Cô chẳng có vẻ gì là mưu mẹo ở đây cả – à không, nhiều là khác; cô đầy các mảnh lới như mấy con khỉ làm trò, nhưng không phải trong lúc này, không phải ở đây, không phải bây giờ. Cô cảm nhận thế nào, cô đều đã cho thấy thế ấy.

Anh chạy lòng bàn tay mình lên làn da lụa là ấm áp của cô, lướt nhẹ qua chỗ tam giác tối tối bên dưới bụng cô, lướt lên bụng cô, dọc theo những đường cong của xương sườn – cô rất gầy, gầy đến độ làm anh đau nhức cho sự thiếu thốn khiến cô trở nên như thế. Cô run lên bên dưới

những cái chạm vào của anh. Quá ấm áp, quá nhiệt tình.

Anh khum tay bộ ngực nhỏ, ngọt ngào và trêu chọc hai đỉnh hồng của cô với ngón tay cái của mình. Cô thở hổn hển, và sau đó anh hạ miệng mình xuống một bên ngực, vuốt ve nó với môi và lưỡi, và mút, cắn nhẹ nhàng. Cô nẩy người và bật ra một tiếng thét lên nho nhỏ và sau đó rơi xuống trở lại, thở hổn hển, đôi mắt cô tối lại và trông như buồn ngủ với ham muốn.

Anh cởi chiếc quần ngắn và đá nó ra. Cô với tiếc chiếc áo lót của anh. “Không,” anh nói và dừng lại hai bàn tay đang đòi hỏi của cô bằng cách bắt lấy nó và ép để nó phía trên chiếc gối, giữ chúng lại bằng một tay. Trước khi cô có thể thắc mắc, anh đã phủ lên miệng cô bằng miệng anh, cướp bóc cô, ngẫu nhiên cô.

Anh huých nhẹ hai chân cô tách ra với bàn tay còn rảnh rang của mình và vuốt ve làn da như sa tanh ở phía bên trong đùi cô, rồi tay lên trung tâm ấp áp của cô, hầu như không chạm vào và sau đó rời đi... như trêu chọc, cảm dỗ.

Anh vuốt ve giữa hai chân cô và nhận thấy cô đã nóng, ẩm và sẵn sàng. Anh cho vào một ngón tay. Với mỗi cái đẩy vào của miệng mình trên ngực cô, anh cảm thấy sự co thắt phản hồi sâu bên trong cô. Anh tìm thấy cái nút nhỏ thú vị bên trong các nếp gấp nữ tính của cô và vuốt ve nó. Cô thoát ra một tiếng thở hổn hển thô ráp và đôi mắt cô bùng lên vì sốc. Hai chân cô run rẩy mở ra trong nhu cầu không thốt nên lời.

Mùi hương của sự khuấy động của cô đang đốt cháy các giác quan của anh. Anh lẽ ra nên dành thời gian để làm cho cô đạt cực khoái trước, như anh vẫn hay làm thế, nhưng anh đang bị điều khiển bởi sự cấp thiết, bởi cơn nóng rùng rục và nhu cầu đòi giải thoát. Anh không thể chờ thêm một khắc nào nữa. Anh định vị mình giữa hai chân cô. Cô quấn chân quanh anh và bám chặt anh, hôn lên quai hàm anh, cổ anh, trượt lòng bàn tay bên dưới lớp áo lót dọc theo lưng anh, qua hai bên mông anh, háo hức, khuấy động. Cô dâu của anh. Vợ anh.

Anh đang đau lên, và sự căng thẳng bắt đầu lên tiếng.

Cám ơn Chúa cô không phải là một trinh nữ, anh nghĩ khi anh định vị mình ở lối vào của cô và đẩy sâu.

Cô cứng người lại và hét lên. Và không phải trong một cách mãn nguyện.

Anh đã đi quá xa để mà dừng lại. Cơ thể anh tự đi vào theo cách riêng của nó, một lần, hai lần, vào cơ thể bé nhỏ đang cứng đờ ra của cô, và sau đó thế giới bùng nổ.

Khi anh đã giải thoát chính mình, anh kéo người ra khỏi cô, nhận thấy cô nhăn mặt với mỗi chuyển động của anh. Anh liếc nhìn xuống và, với một cảm xúc thần thờ, nhìn thấy một vết máu.

Khuôn mặt cô nhợt nhạt, đôi mắt tối lại và đau đớn. Cửa màu vàng bị hoen rỉ. “Cô là một trinh nữ!” giọng anh cáo buộc.

“Tôi... tôi không thể nào.” Bella rùng mình. Làm thế nào mà cuối cùng tất cả lại hóa ra thế này? Mới khắc trước, cô đã có thời khắc hạnh phúc nhất cuộc đời mình, còn bây giờ cô đang nằm trên giường với một người xa lạ với đôi mắt giận dữ.

Cảm giác trần trụi. Cô tóm lấy tấm chăn, phủ lên sự trần trụi của mình, muốn đào lỗ để trốn khỏi cái nhìn buộc tội của anh.

“Tất nhiên cô không phải là một trinh nữ bây giờ nữa. Nhưng cô đã là thế.” Giọng anh như có axit. Đôi mắt đen, khắc nghiệt của anh như đâm vào cô.

Không lẽ nào. Cô chưa bao giờ đặt câu hỏi rằng cô có phải... Nhưng bằng chứng đang nằm ở đó, cái vệt máu đỏ trên tấm trải giường. Cô sẽ phải tẩy nó trước khi bà chủ nhà trọ nhìn thấy. Thật xấu hổ sau khi đã nặng trĩu cả lên để yêu cầu có được những tấm trải sạch sẽ.

“Sao?” Giọng nói khó chịu xâm nhập vào suy nghĩ của cô.

“Sao, cái gì?”

“Cô có giải thích gì không?”

“Giải thích điều gì?”

“Tôi đã được cho biết cô không còn là một trinh nữ. Tuy nhiên...” Anh ra hiệu vào tấm trải.

“Tôi không biết! Đó không phải lỗi của tôi.” Cô ném cho anh một cái nhìn giận dữ, bị tổn thương. “Loại chú rể nào mà lại đi than phiền về sự trong trắng của cô dâu vậy?”

Anh nghiêng hàm và quay mặt đi.

Cô trả lời dùm anh. “Là loại đã nghĩ anh ta bị bẫy vào một cuộc hôn nhân.”

“Nghĩ?” miệng anh cong lên.

Cô đâm vào vai anh. “Tôi cũng là người đã bị mắc kẹt vào nó mà!”

“Cô?” anh khịt mũi.

“Phải, tôi. Và tôi cũng là người bị mắc kẹt vào một người Anh tính khí xấu xa, sẽ đưa tôi tới một đất nước xa lạ mưa suốt cả ngày và tôi chẳng biết đến một ai.”

Hàm anh rớt xuống.

“Anh cũng không phải là một phần thưởng to tát gì,” cô nổi giận, rơi nước mắt – những giọt nước mắt tức giận – làm mờ đi tầm nhìn của mình. “Tôi là một người thừa kế trước khi tôi kết hôn với anh! Tôi có thể có bất kỳ người đàn ông nào ở Tây Ban Nha, gần như là thế.”

Anh cau mày, vẻ chú ý.

“Đừng có nhìn tôi như thế. Sao anh dám nhìn tôi như thế! Tôi biết tôi không xinh đẹp, nhưng với tài sản của mẹ tôi, tôi có thể có một cuộc hôn nhân tốt. Rất tốt!” Tài sản của mẹ cô khá nhiều. Gồm các trái phiếu, đất đai một số đầu tư khác – một nhà máy gió đó và một xưởng len. Bella nghĩ thậm chí còn có thể có một hoặc hai con tàu, vì ông của mẹ cô đã từng là thuyền trưởng, và là người Anh, vì thế hầu hết các khoản đầu tư đều ở Anh.

Papa đã từng nguyên rủa nó. Nó làm ông tức giận vì có khối tài sản quá lớn mà ông không thể đụng tay vào. Sau khi Mama qua đời, nó đã được ủy quyền cho Bella, cho đến khi cô được hai mươi một tuổi, hoặc đã kết hôn.

Đó là lý do Papa đã tranh cãi rất dữ dội với ông bà cô và đã cấm họ đến Valle Verde. Ông bà của cô cũng đã qua đời ngay sau đó. Cô đã rất buồn khi Papa bảo cô, bởi vì họ muốn chết cô độc, không gia đình. Như cô bây giờ.

Cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông là chồng cô. “Tôi không cần phải bày ai vào hôn nhân, nói chi đến một người Anh kinh khủng, đáng ngờ. Hơn nữa, đó là ý tưởng của anh để kết hôn với tôi! Tôi chỉ mười ba tuổi. Tôi đã biết gì đâu chứ?”

Miệng anh thít chặt lại.

“Phải, đúng, tôi biết tôi đã đồng ý. Tôi thậm chí còn thấy hạnh phúc về điều đó, Chúa giúp tôi vì đã là một đứa ngây thơ ngốc nghếch như vậy. Vì muốn cứu tài sản của tôi khỏi Ramón – vì sự rộng lượng của anh! Hơn nữa, tôi không phải là người đã từ chối việc hủy hôn. Tôi thậm chí còn không biết về chuyện đó.”

Anh phát ra một âm thanh bực tức, và cô muốn đánh anh thêm cái nữa.

“Tôi biết anh không tin tôi, nhưng tôi quả thực đã không biết gì hết.”

“Nhưng cô hẳn phải nói với ai đó-“

“Rằng tôi không còn là một trinh nữ? Không đúng! Mà là Mẹ Bề Trên đã bảo tôi như thế.”

“Bà ấy bảo cô?”

“Phải.” Cô dụi mắt với nắm tay giận dữ. “Khi tôi mới tới tu viện, tôi đã có những giấc mơ tệ hại, những ác mộng về... anh cũng biết rồi đó, về cái ngày đó. Tôi thức dậy la hét, và đã làm phiền các cô gái, vì thế họ đã chuyển tôi vào một căn phòng chỉ có mình tôi.”

“Tiếp đi.”

“Mẹ Bề Trên – à bà ấy không phải là Mẹ Bề Trên khi đó, chỉ là Dì Serafina của tôi – bà ấy hỏi tôi về những giấc mơ của tôi và chuyện đã xảy ra ngày hôm đó, và tôi đã kể cho bà ấy nghe.” Môi cô run run, và trong một khoảng khắc khủng khiếp Bella nghĩ mình chắc sẽ khóc òa mất

thôi, và chết tiệt cô đi nếu cô muốn làm cho anh toại nguyện. “Và sau đó bà ấy nói đó là điều tốt vì tôi đã kết hôn bởi vì tôi không còn trong trắng nữa. Rằng cái người đàn ông đã tấn công tôi đã ăn nằm với tôi – theo nghĩa của Kinh Thánh, anh cũng hiểu đó – và do đó...”

Anh nhìn cô trong một lúc lâu, không rõ nghĩa, những cái nhìn mà cô bắt đầu thấy ghét.

Cô làm một cử chỉ thất vọng. “Làm sao tôi biết có gì khác nhau chứ? Họ không bao giờ nói cho chúng tôi biết thứ gì! Tôi biết ngựa chó và gà làm chuyện đó, nhưng khi tôi hỏi Mama về nó, bà đã thất kinh và bảo tôi rằng chúng ta không phải là những con vật và chuyện đó không giống chút nào giữa một người đàn ông và một người đàn bà.” Cô ngừng lại, cau mày. “Nhưng nó giống như thế, không phải vậy sao? Chỉ mặt đối mặt và nằm xuống.”

Anh không nói gì.

“Nhưng tôi không biết là một trinh nữ thì có nghĩa gì cho đến khi anh làm đau tôi như mới này. Ý tôi là, tôi biết nó sẽ đau, nhưng người đàn ông trong rừng cũng đã làm đau tôi. Họ không bao giờ nói cái sự đau nó sẽ như thế.”

Anh vẫn không nói gì; chỉ nhìn cô với ánh nhìn chăm chăm, đáng sợ.

“Vì thế tôi đã không nói dối. Hoặc là cố gắng để lừa anh.”

Một sự im lặng dài, và cô chờ anh nói thôi được rồi, anh hiểu rồi, anh không đổ lỗi cho sự hiểu lầm đó. Nhưng tất cả những gì anh nói là, “Muộn rồi và chúng ta còn có một chuyến hành trình dài phía trước. Chúng ta tốt hơn là đi ngủ.” Và sau đó, như thể không có chuyện gì xảy ra, như thể thế giới của cô không phải vừa mới bị sụp đổ, anh kéo chiếc quần ngắn lên, đưa cho cô cái áo ngủ, thổi tắt nến, đi vòng qua phía bên kia giường, và leo lên.

Và sau đó là sự im lặng.

Bella ngờ vực. “Đó là tất cả những gì anh phải nói sao?” cô nói sau vài phút nằm căng thẳng và chờ đợi trong bóng tối.

“Ngủ ngon,” anh nói một cách lịch sự, như thể cô là bất cứ ai, không phải là người vợ mà anh vừa mới cáo buộc đã bẫy anh.

Trong cơn tức giận, cô đâm vào lưng anh. Nhưng dù vậy anh cũng không nói một từ.

Bella quay người khỏi anh. Cô cuộn người bên mép chiếc giường, không muốn chạm vào anh. Và rồi nước mắt rơi ra, âm thầm và lặng lẽ, thấm vào gối.

Cô cố nén tiếng nấc, từ chối tạo ra âm thanh. Cô sẽ không cho anh vừa ý.

Luke nằm trong bóng tối, cơ thể anh đã thỏa mãn, nhưng cảm xúc thì đang bị khuấy tung lên.

Anh không quan tâm liệu cô có phải là một trinh nữ hay không. Cái anh quan tâm là những điều dối trá. Anh không thể chịu đựng được những lời nói dối, đặc biệt là từ một phụ nữ. Và đặc biệt là từ vợ anh.

Và anh cũng không kết hôn với cô vì cái tài sản chết tiệt của cô!

Vậy cô có nói dối hay không? Một điều anh không thể tha thứ cho phụ nữ, đó là dối trá. Một số phụ nữ đã làm thế, đã quán bản thân và cơ thể mình quanh trái tim một người đàn ông, và trong khi anh ta đã phơi trần mình ra, đã tin tưởng và dễ bị tổn thương nhất thì họ dối trá, quyến rũ, lừa dối anh ta, đùa bỡn anh ta như một thằng ngốc...

Nếu Isabella làm điều đó...

Anh lật lại trong tâm trí mình tất cả những điều cô đã nói với anh.

Anh đã nghĩ nếu có ai đó không biết gì về mối quan hệ giữa đàn ông và đàn bà, thì đó sẽ là một nữ tu và một cô gái trẻ. Nhưng tại sao phụ nữ cứ phải là không biết gì? Anh không hiểu. Còn con trai thì nói về chuyện đó tất cả thời gian. Anh cứ tưởng con gái cũng thế. Nhưng có lẽ giữ cho các cô gái không biết là để họ khỏi lo lắng về những nguy hiểm của việc sinh nở. Dù

điều đó là vô nghĩa. Ai cũng biết phụ nữ có thể chết trong lúc sinh con. Phụ nữ phải gánh chịu tất cả các hậu quả nghiêm trọng...

Isabella có thể đã thụ thai con anh vào đêm nay.

Bất luận cho những rối ren đã đưa lối dẫn đường anh đến với cuộc hôn nhân này, thì hiện tại nó cũng thật sự rất tuyệt. Anh không thể bỏ đi – và bỏ cô – lúc này. Thậm chí nếu anh có thể, anh cũng sẽ không làm thế, anh nhận ra trong ngạc nhiên. Bất kể cô có phần gì trong việc này – nhưng anh đã nghiêng về cái ý nghĩ cô vô tội như cô đã nói – thì cô cũng đã là của anh.

Quyết định xong, anh nhắm mắt lại và chuẩn bị ngủ.

Anh cảm nhận rất rõ cô đang nằm trên giường, cảm nhận được âm thanh hơi thở của cô, mùi hương của cô bao phủ quanh các giác quan của anh. Anh cau mày. Có phải đó là tiếng khịt khịt? Anh chăm chú lắng nghe.

Hơi thở của cô không đều, khò khè, run rẩy.

Cô ấy đang khóc; cô dâu của anh đang khóc âm thầm trong bóng tối.

Anh muốn quay qua, với tới cô, kéo cô lại gần anh, thì thầm rằng ổn rồi, cô đã được tha thứ. Nhưng anh không nhúc nhích. “Cô đang khóc?”

“Không.”

Anh xoay qua nhìn cô. “Cô đang buồn, tôi biết, nhưng-“

“Buồn?” Cô ngồi dậy và đối mặt với anh. “Chú rể nào cũng đều vui mừng vì cô dâu của họ còn trong trắng. Tôi không biết ở Anh thế nào, nhưng ở Tây Ban Nha, một cô dâu mang trinh tiết của mình vào hôn nhân thì cũng có nghĩa là đã đem lại sự đảm bảo về thanh danh, là dấu hiệu của sự-sự thuần khiết.” Trong ánh sáng mờ mờ từ lò sưởi anh nhìn thấy hai hàng lệ chảy xuống má cô. Cô lao chúng đi với một cử chỉ giận dữ và tiếp tục, “Họ sẽ không bị các ông chồng kinh khủng, ngu ngốc, nghi ngờ, cáo buộc họ là một t-trình nữ như thế đó là điều đáng phải xấu hổ!”

“Tôi không có cáo buộc.” Nhưng mà anh có, anh biết.

Cô đẩy anh ra. “Ồ, đi ngủ đi. Chỉ cần đi ngủ đi! Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa.”

Anh đã tính làm thế, nhưng bây giờ, nhìn thấy cô khóc, thấy cô chiến đấu với những giọt nước mắt thay vì dùng nó như là một vũ khí chống lại anh... Anh thấy mình không chỉ làm cô thất vọng; mà anh còn làm tổn thương cô. Và xúc phạm nghiêm trọng tới cái ý thức danh dự của cô.

Anh chưa bao giờ xem xét tới việc phụ nữ cũng có ý thức danh dự. Anh đã không nghĩ nhiều về chuyện đó. Nhưng mặc dù hoàn cảnh dẫn đến cuộc hôn nhân của anh không được như ý,

nhưng anh cũng không thể giữ sự tức giận của mình với cô, không muốn nhìn cô như thế này.

“Tôi xin lỗi,” anh nói một cách cứng nhắc. Anh không quen nói lời xin lỗi. Nhưng anh phải thừa nhận cô đã đến với cuộc hôn nhân này khi còn trong trắng, và anh đã không đánh giá cao điều đó như lẽ ra anh phải nên thế.

Không phải lẽ ra, anh bất ngờ nhận ra. Anh thấy vui vì mình là người đầu tiên của cô. Anh chỉ ước gì anh đã biết điều đó.

“Tôi xin lỗi. Tôi không có ý công kích danh dự của cô. Tất nhiên tôi hài lòng vì thấy rằng cô vẫn còn nguyên vẹn. Ở Anh thì cũng tương tự như ở đây, và tôi thấy rất vui, và tự hào-“

Cô thực hiện một âm thanh thất vọng. “Ồ, đừng nói dối tôi! Anh chẳng tự hào một chút nào hết. Anh vẫn bực mình và nghĩ anh đã bị lừa. Nhưng Lord Ripton, tôi không nói dối, và không những thế anh còn có một cô dâu không có vết nhơ nào cho thanh danh của cô ta mà còn được hời vì có thêm tài sản, vì thế anh có thể cứ giữ lấy cái sự kiêu ngạo, lời xin lỗi không thật lòng của anh và... và... bóp nghẹt nó đi!” Cô nằm xuống, sống lưng cứng nhắc và không muốn tha thứ cho anh.

Buổi sáng cuối cùng cũng đã đến, và nếu anh không ngủ ngon thì chắc cô dâu của anh cũng vậy, Luke nghĩ. Khoảng gần sáng hơi thở cô đã đều trở lại và anh biết cuối cùng cô cũng đã ngủ. Chỉ khi đó anh mới có thể thấy nhẹ người trở lại.

Nhưng ngay lúc này thì anh không thấy thư giãn; anh đã bị đánh thức hoàn toàn. Trong trường hợp bình thường anh đã chậm chậm đánh thức cô dậy và trêu chọc cô và họ sẽ lại làm tình.

Còn giờ thì... Anh lắc đầu và cố làm nó nguội đi. Hôn nhân của anh... Chỉ mới vài ngày và vẫn chưa có gì có thể gọi là sai lầm. Chúa biết cô sẽ còn làm anh thấy bất ngờ thế nào cho những ngày tiếp theo.

Anh trượt ra khỏi giường và xỏ vào quần ống chèn, áo sơ mi và đôi ủng. Nếu may mắn anh sẽ ra được khỏi phòng trước khi cô thức dậy.

“Anh đi đâu đó?”

Anh quay lại. Cô đang ngồi dậy, ngái ngủ và rất hấp dẫn, với mái tóc xõa quanh vai và chiếc áo ngủ bị kéo lên hết một nửa. Dưới cái nhìn chăm chăm của anh – hoặc cũng có thể chỉ vì buổi sáng trời lạnh – mà hai đỉnh hồng của cô chọc lên, và anh cảm thấy mình lại phản ứng.

Cô nhìn thấy nơi anh đang nhìn và kéo chăn lên đến cằm. “Anh bỏ tôi lại sao?”

“Không, chỉ là đi yêu cầu nước nóng và đặt bữa điểm tâm. Tôi muốn một bữa sáng thích hợp, không phải chỉ là một chút bánh mì hoặc bánh ngọt.”

“Thế còn chúng ta?”

“Tôi thừa nhận mình đã hiểu lầm do thiếu suy xét,” anh nói với cô.

Cô nhìn anh như thể đánh giá trong một lúc, sau đó khẽ gật đầu. “Tốt lắm, tôi tha thứ cho anh.” Cô trèo ra khỏi giường và đi về phía giá rửa mặt, hai cái đỉnh hồng dung đưa bên dưới lớp vải.

“Cô tha thứ cho tôi?” Thái độ kiêu hãnh của cô làm anh thấy thích thú. Lẽ ra anh mới nên là người tha thứ cho cô mới đúng. Anh nhìn hai bầu ngực cô lắc lư theo cách của nó khi băng qua căn phòng và chắc là cô cũng đã nhận ra thế.

“Được rồi. Vậy thì đi đặt bữa điểm tâm béo ngậy kiểu Anh của anh đi. Tôi muốn có bánh churros* và sô cô la nóng.”

(*: giống món bánh giò chéo quẩy của Việt Nam – ND)

Một lát sau, Isabella đi xuống cầu thang với chiếc váy dài của bộ đồ đi ngựa vắt gọn gàng qua cánh tay cô. Cô trông tươi trẻ và trang nhã, và bước đi có chút nhún nhảy tạo cảm giác những chuyến đi dài ngày đã qua. Cũng như cái đêm dài hôm trước.

Bà chủ nhà trọ vội vàng bước ra để hỏi thăm cô, và Luke nghe Isabella trấn an người phụ nữ rằng những vết cắn của cô đã không còn ngứa nữa và rằng lọ thuốc mỡ đó rất hiệu nghiệm, và vàng, tất nhiên tất cả đều đã được thứ tha.

Câu hỏi là, ý cô là gì ở tất cả? Thời gian sẽ trả lời.

Cô ngồi vào bàn với một nụ cười thăm dò. “Anh có đặt bánh churros cho tôi không?”

“Có, và sô cô la, như cô muốn.” Anh quyết định kiểm tra thử. “Bà chủ nhà của chúng ta có vẻ quá xấu hổ bởi sự việc tối qua nên bà ấy sẽ đáp ứng bất cứ gì em yêu cầu, bao gồm cả đầu của lão chồng trên một cái đĩa.”

Isabella bật cười, một tiếng khúc khích vui vẻ. “Vậy tôi sẽ yêu cầu, đặc biệt là đầu của chồng bà trên một cái đĩa đó nhé. Carlos tội nghiệp. Nhưng bà ấy sẽ tha thứ cho ông ấy thôi.” Cô sắp đặt khăn ăn và nói thêm, “Ông ấy rất sủng mộ bà ấy, chắc chắn.”

“Ông ấy?”

Cô gật đầu. “Đúng vậy, có thể thấy rõ mà.”

Ông chủ nhà – với cái đầu vẫn còn nguyên vẹn – đem đến bữa ăn sáng cho Luke gồm giảm bông, trứng, xúc xích và cà phê. Vợ ông theo sau với một rổ lót khăn ăn của bánh churros, rất nóng và vàng ươm, cùng với sô cô la nóng, đen, đậm và thơm phức.

Ông chủ nhà trọ vẫn còn lảng vảng, có vẻ như muốn nán lại và nói chuyện, nhưng bà vợ đẩy

ông đi, nhẹ nhàng nói, “Họ muốn ăn bữa sáng của mình, Carlos, không phải là một cuộc chuyện trò.”

Isabella chỉ để mắt tới bữa ăn sáng của mình. Cô nhìn mấy cái bánh churros với đôi mắt thèm thuồng, Luke không thể nén một nụ cười.

Cô nhận thấy. “Sao?”

“Chắc là hàng năm trời rồi cháo không được ăn ở trong tu viện?”

Cô cười. “Chỉ có bánh mì, thường đã cũ. Và không bao giờ có sô cô la nóng.” Cô chấm miếng churros cuối cùng trong sô cô la và mút nó với một khuôn mặt hạnh phúc, anh gần như bật lên tiếng rên.

Tối nay anh sẽ chỉ cho cô thấy tất cả những thú vui của chiếc giường hôn nhân. Và lần này nó sẽ kết thúc rất khác.

Luke chú tâm vào bữa ăn sáng của mình. Isabella đã không giận anh; anh phải cho cô điều đó. Cô là một chiến binh – anh cũng thích điều đó. Anh thích rằng cô cứ xé toạc anh ra nếu cô nghĩ anh đã không công bằng với cô. Cô giận và cô nói cho anh biết tại sao. Không cần phải đoán. Không nóng nảy phật ý rồi im lặng, không hờn dỗi vu vơ. Cô đã làm cho anh một trận và vài cú đấm giận dữ. Thẳng thắn và cởi mở.

Và bây giờ chuyện đó cũng đã qua. Cảm ơn Chúa.

Anh nhìn Isabella liếm đường từ mấy ngón tay. Cô không phải là cô dâu trầm lặng và dễ bảo ở tất cả. Anh rất vui vì cô không như thế. Bởi có một điều chắc chắn: anh sẽ không thấy chán. Cô sẽ còn quay anh – một tiếng cười rầu rĩ bật ra khỏi anh - dài dài.

Cô nghiêng đầu với một cái nhìn chế nhạo. “Có gì buồn cười à?”

“Chỉ đang tự hỏi cô có biết khiêu vũ không.”

Cô lắc đầu. “Chỉ những điệu nhảy đồng quê tôi học khi còn nhỏ. Khiêu vũ không được dạy trong tu viện. Có gì quan trọng không?”

“Không, tôi sẽ dạy cô.”

“Tôi rất vui chờ tới lúc đó,” cô nói nhẹ nhàng, và cái nhìn trong đôi mắt cô nói cho Luke biết cô đã thật sự tha thứ cho anh vì đã buộc tội cô bẫy anh. Như được nhắc thứ gì đó ra khỏi lồng ngực.

Anh đặt khăn ăn xuống và đẩy ghế ra sau. “Nếu cô cũng đã xong rồi, chúng ta tốt hơn là đi thôi.”

Cô dâu của anh là một bạn đồng hành tốt trên đường, Luke phát hiện ra. Cô nói lời nhận xét chỗ này chỗ nọ, nhưng chúng là những điều thú vị. Cô không giống một số phụ nữ mà anh biết,

họ nghĩ vai trò của mình là lấp đầy sự im lặng – bất kỳ sự im lặng nào – bằng những câu chuyện vô bổ. Cô cũng không phải là loại người mong đợi một bạn đường để giải trí cùng cô.

Với Isabella, đôi khi họ đi trong im lặng, đôi lúc thì họ trò chuyện với nhau. Một sự tự nhiên, không chút nỗ lực. Có chút gì đó giống như là đi du lịch với những người bạn của mình, chỉ thấy càng lúc càng thú vị, bởi vì anh không bao giờ biết cô sẽ nói những gì.

Cô hỏi anh về gia đình, và anh đã nói cho cô biết về Mẹ và Molly và cuộc ra mắt của Molly, vốn đã bị hoãn nhiều lần. “Cô sẽ thích Molly,” anh hoàn thành. “Con bé vui vẻ và rất ngọt ngào. Ai cũng thích nó, và nó cũng sẽ thích cô, tôi biết vậy.”

Isabella dài mặt về chàm biếm. “Có thể.”

“Cô nghi ngờ sao?”

“Có khả năng những người bạn của cô ấy đã xếp hàng để được kết hôn với anh cũng nên. Cô ấy chắc sẽ không vui vẻ gì khi anh đem về nhà một cô vợ người nước ngoài đến xinh cũng còn chưa được.”

Anh lắc đầu. “Molly không phải người như vậy. Miễn là tôi thấy hạnh phúc với cô, nó cũng sẽ thấy hạnh phúc.”

“Vậy thì đó còn là câu hỏi rồi, phải vậy không?”

Trước khi anh có thể trả lời, cô bắt đầu phi nước kiệu và vượt lên trước anh. Anh đuổi theo, bắt kịp và cùng chạy nước kiệu song song với cô cho đến khi ngựa của họ bắt đầu thấm mệt. Khi họ chậm lại, anh nghiêng người qua và nắm lấy cương ngựa của cô, bắt họ dừng lại.

“Molly sẽ thích cô.”

Cô cho anh một cái nhìn hài hước. “Mặc dù tôi khó chịu, không vâng lời và hay gây gổ?” Cô không đang nói về quan điểm của em gái anh.

Anh cười. “Tôi không có ý điều gì cả.”

“Anh đã khá vui vẻ khi tôi lần đầu gặp anh,” cô nói nhẹ nhàng. “Không phải lúc đánh nhau, tất nhiên, cũng như lúc sau đó, khi chúng ta cưới ngựa đi.”

Anh nhún vai và quay mặt đi. “Ai cũng sẽ thay đổi.” Anh thúc ngựa tiến lên.

Họ đi trong im lặng trong vài phút, sau đó cô nói, “Vậy sao anh không nghĩ Molly sẽ thấy rất khó chịu với tôi?”

Anh không trả lời. Có phải cô nghĩ anh ngu ngốc đủ để cho phép cô toàn quyền hành động đó chứ?

“Mẹ Bề Trên đã từng nói là tôi gây rắc rối cho bà ấy nhiều hơn tất cả các cô gái khác trong

tu viện.”

“Bà ấy nói với tôi cô là một báu vật cần được yêu thương.”

Isabell quay khuôn mặt ngạc nhiên nhìn anh. “Thật sao? Mẹ Bề Trên nói thế à?” Cô suy nghĩ. “Dì Serafina, Mẹ Bề Trên? Về tôi ư? Một báu vật? Anh chắc chứ?”

Anh thấy mình lại đang mỉm cười. “Đúng vậy. Bà ấy nói với tôi hãy chăm sóc cho cô.”

“Ồ!” Cô rõ ràng là kinh ngạc. Một nụ cười khẽ hiện ra trên khuôn mặt cô. Sau đó cô lắc đầu. “Tại sao người ta chỉ nói những điều tệ hại trước mặt người khác, mà không phải là điều tốt lành nhỉ? Bà ấy chưa bao giờ gọi tôi là một báu vật cả. Mà là một bệnh dịch hạch, phải, một loài sâu hại, một tiểu quỷ-” Cô ngừng lại, rõ ràng đang cảm thấy mình nói quá nhiều.

Anh bật cười. “Có lẽ bà ấy nghĩ khen ngợi sẽ làm hư cô.”

Cô lắc đầu. “Không phải, tôi nhận rất ít lời khen trong suốt cả cuộc đời mình. Tôi cứ vướng vào các rắc rối suốt.”

Anh lại cười lần nữa. “Sao tôi không thấy ngạc nhiên nhỉ?”

Cô nhìn anh cười nhanh. “Theo như tôi thấy và nhìn lại thời gian đã qua, tôi chẳng bao giờ làm hài lòng Papa.” Một biểu hiện tiếc nuối thoáng qua trên gương mặt cô. “Không quan trọng tôi làm gì, tôi cũng chẳng bao giờ làm đủ để hài lòng ông ấy.”

“Tại sao?”

Cô nhăn nhó. “Tôi lẽ ra phải được sinh ra là con trai.”

Anh nhớ lại trông cô thế nào trong những chiếc quần ống chèn, vẻ vẻ đẹp khỏa thân của cô trên giường, về sự háo hức khi làm tình với anh, liền nói với vẻ chắc chắn, “Giờ thì tôi phải nói là không đồng ý với ý kiến đó.”

Cô cho anh nụ cười nửa miệng. “Rất hào hiệp, thưa ngài. Nhưng Papa thích Perlita hơn. Nó rất đẹp, rất nữ tính.” Cô nói với vẻ nhẹ nhàng, nhưng ẩn bên dưới nó là một nỗi đau thật sự.

Luke cau mày. Một lần nữa, cô lại nói rằng cô không đẹp. Một phần nào đúng là sự thật – cô không phải là người mà thế giới này gọi là đẹp – mà có vẻ như vẻ đẹp đó thuộc tiêu chuẩn riêng. Các đường nét trên người cô rất đậm đà, không chỉ đơn thuần gọi là đẹp, nhưng khiến người đàn ông nào cũng phải ngoái nhìn. Luke khó có thể kéo mắt mình ra khỏi cô.

“Về chuyện đẹp xấu,” anh bắt đầu.

Cô cắt lời anh. “Làm ơn đừng cho tôi những lời khen ngợi trống rỗng,” cô nói nhanh. “Tôi biết tôi trông như thế nào, và tôi không thể thay đổi điều đó.”

“Nhưng-“

“Không.” Cô dữ dội nhìn anh.

Một cái nhìn phòng thủ, anh thấy. Đó là một chủ đề nhạy cảm. Tại sao chứ, anh không hiểu, nhưng anh có thể hiểu giá trị của những chủ đề nhạy cảm. Anh cũng có một chủ đề nhạy cảm của riêng mình. Nhưng có nhiều hơn một cách để xông qua một thành lũy. Dù bây giờ không phải là thời điểm đó.

“Vậy còn chuyện em khi còn là một đứa trẻ đã rất nghịch ngợm thì sao?”

Cô bật ra tiếng cười khúc khích. “Ồ, tôi thích cụm từ ‘khi còn là một đứa trẻ’. Vì điều đó, tôi xin cảm ơn anh, cho dù có khả năng anh đã bội phản chính linh hồn của mình. Nhưng sự thật là, khi còn là một đứa trẻ tôi cũng đã khổ sở rất nhiều. Tôi rất khao khát nhận được sự tán thành của Papa. Nhưng điều đó cũng đã chưa bao giờ làm tôi thấy tốt lên. Ông không thể nhìn tôi, tôi cho là thế. Vì ông chỉ thấy Mama trong tôi, mà ông lại không yêu Mama.” Lại một biểu hiện buồn bã, sau đó cô lắc đầu, như thể xóa đi những ký ức không vui, và tiếp tục, “Còn ở trong tu viện, mọi người đều cố làm vui lòng Chúa trong mọi cách, nhưng Ngài cũng không bao giờ cho thấy bất kỳ sự phê duyệt nào. Vì thế cuối cùng tôi quyết định sẽ không làm hài lòng bất cứ ai nữa, mà sẽ làm điều tôi cho là đúng.” Cô thêm vào với một cái nhìn tinh nghịch, “Đó là điều anh có vì đã bỏ lại tôi trong tám năm qua.”

Luke cười. “Cô gái tinh ranh. Vậy nếu cô làm tôi mệt lử thì đó cũng là lỗi của tôi?”

“Chính xác.” Cô mỉm cười. “Thật thú vị khi nghe anh cười, Luke. Có lúc tôi cứ tưởng anh đã quên mất cách cười rồi đấy.”

CHƯƠNG 11

Họ đi im lặng trong vài dặm, sau đó dừng lại bên cạnh một bờ suối để ăn trưa. Bà chủ quán trọ đã chuẩn bị cho họ đầy ắp thức ăn cho suốt chuyến hành trình: rượu nho, bánh mì, thịt nguội, một góc dày món trứng chiên ớt và khoai tây, nửa con gà, và vài trái cam. Họ tấn công bữa tiệc một cách nhiệt tình, và sau đó, nằm dưới ánh mặt trời, sưởi nắng.

Luke đã ra chỉ thị họ sẽ đi tiếp trong nửa giờ nữa. Và bây giờ anh đang hối hận vì đã nói thế.

Isabella đang nằm ngửa lưng trên cỏ, một đầu gối cong lên, chân bên kia vắt qua trong một tư thế rất trẻ con. Cái quần ống chèn và đôi ủng có thể nhìn thấy rõ, nhưng vì không ai khác có thể thấy, nên Luke không quan tâm.

Thực tế, anh cũng sẽ không quan tâm nếu cô có trần trụi thêm một chút nữa. Anh đứng lên, đuổi người và ngồi xuống bên cạnh cô.

“Người đã được khai hóa thì nên lịch sự ngủ trưa,” Isabella thì thầm về ngái ngủ.

“Kẻ đen tối thì có ngủ cũng không yên,” anh thì thầm, nhìn chân cô dùng đưa qua lại chầm

chạm. Anh nhớ lại cách cô đã run rẩy thế nào với những cái chạm vào của mình.

Anh lặn người, kết thúc với việc nằm dài chân kề chân với cô. “Tôi biết có những chuyện vui hơn là nghỉ trưa,” anh thì thầm và duỗi một bàn tay lười biếng về phía mấy cái nút áo chèn của cô.

Cô đẩy tay anh và nhích ra một chút.

Vẫn còn thẹn thùng, Luke nghĩ. Vợ chồng họ có lẽ còn quá sớm để nghĩ đến chuyện âu yếm nhau ở ngoài trời. “Kể cho tôi chuyện về mấy cái quần ống chèn đi.”

“Có gì mà kể?”

“Em đã nói Mẹ Bề Trên đã cho em ra ngoài tu viện mà ăn bận như con trai. Tại sao?”

Cô có chút thích thú. “Chính xác thì bà ấy không có cho phép, ít nhất là ở lần đầu tiên.” Cô hơi xoay người vì thế họ có thể đối mặt với nhau và nhìn anh vẻ tinh nghịch. “Mà là tôi đã trốn ra.”

Môi anh xoắn lại. “Sao tôi thấy mình không có chút ngạc nhiên vậy ta?”

Cô nhăn mũi. “Tôi ghét cái cảm giác ngọt nhạt vì bị nhốt. Mà tu viện đó thì được xây kiểu nội bất xuất ngoại bất nhập – các nữ tu muốn vậy. Để đảm bảo giá trị cho các cô gái được dạy dỗ ở đó. Vì thế nó không phải là một nhà tù. Nhưng với tôi thì chẳng khác gì một nhà tù.”

Trong tám năm, anh nghĩ.

“Lúc đầu tôi chỉ đi ra ngoài trong khoảng một tiếng -“

“Để làm gì?”

“Ồ, chỉ là ngồi đó và hít thở khí trời buổi đêm, rồi ngắm sao, hoặc là ngắm trăng, rồi tản bộ và chạy nhảy. Không được phép chạy nhảy trong tu viện – ‘Thong thả, thong thả thôi, các quý cô!’ “ cô giả giọng. “Cũng không khó khăn gì, vì tôi không ngủ trong ký túc xá với các cô gái khác, vì thế không ai nhận ra nếu tôi không có trên giường của mình.”

“Vậy làm thế nào mà Mẹ Bề Trên phát hiện ra?”

“Cũng không lâu sau đó, và hoàn toàn là do lỗi của tôi. Thức ăn rất khan hiếm trong thời kỳ chiến tranh. Tu viện cũng đã cạn kiệt thức ăn, và tôi đang chết đói, muốn đến phát bệnh được ăn thứ gì đó không phải là súp loãng như nước chỉ có vài ba hạt đậu lăng và một cây cỏ dại trong đó. Vì thế tôi đã bắt đầu đặt bẫy.”

“Bẫy?”

“Bẫy thú. Papa đã dạy tôi cách tự sinh tồn.” Cô dừng lại. “Anh không tin, đúng không?”

Anh lẩm bẩm đáp trả điều gì đó, nhưng cô không bị lừa. Cô bật dậy. “Tôi sẽ cho anh thấy.” Từ túi xách của mình, cô lôi ra một ống chỉ. “Đây là tơ được se lại, nó rất chắc. Cho mượn dao nhé?”

Như bị thôi miên, anh chuyển nó cho cô.

“Làm như thế này này, tất nhiên trừ khi anh muốn chọn một vị trí tốt hơn thế này. Và cắt những cái này.” Cô cắt hai cái chạc cây. “Khô, hay tươi đều được miễn là có thể làm chúng dính vào.” Cô chọn một nhánh cây dễ uốn từ một bụi cây gần đó. “Và sau đó anh uốn cong nó xuống và buộc chặt nó như thế này.” Cô gắn nó qua chỗ chạc cây chia ra. “Và bây giờ anh đặt cái này ở đây...”

Anh nhìn đôi bàn tay nhỏ nhắn, thành thạo đang tạo ra một cái thòng lọng và thiết lập một cái bẫy thú.

Không có người phụ nữ nào mà anh từng quen làm – hay biết làm – một việc thế này. Anh đã sai lầm khi nói to điều này ra.

Ngay lập tức cô quay mặt đi và nói trong một giọng không cảm xúc, “Tôi đã cảnh báo anh là tôi thường làm những điều sai trái rồi mà.”

“Ý tôi nó như là một lời khen.”

Cô nhìn anh hồ nghi. “Thật?”

“Thật. Tôi nghĩ cô là một cô gái đặc biệt.”

Cô đỏ mặt và cúi đầu, như thể không quen với những lời khen dù là nhỏ nhất. Tuy nhiên miệng cô thì cong lại đủ để anh biết cô rất hài lòng.

Anh nhìn cô tháo cái bẫy của mình ra và khi cô hoàn thành, anh vỗ vỗ vào mặt đất bên cạnh anh. Cô cau mày một chút nhưng cũng ngồi xuống, ôm hai đầu gối vào ngực. Cô có vẻ hơi lo lắng với anh. Có lẽ cô đọc được suy nghĩ của anh.

Suốt từ đầu đến cuối cuộc thuyết trình và biểu diễn của cô, anh đã tưởng tượng ra cảnh mình lột hết quần áo ra khỏi người cô. Một cô gái đi săn mỗi một mình trong đêm khuya chắc chắn có thể thuyết phục được để yêu nhau ngoài bãi cỏ.

“Cô vẫn chưa kể xong. Mẹ Bề Trên?” anh nhắc và hài lòng khi nhìn thấy vẻ thư giãn của cô.

“Vào lần đầu tiên thử nghiệm, tôi đã bắt được hai con thỏ rừng béo ú,” cô nói, không thể che giấu niềm tự hào trong giọng nói của mình. “Tôi đã để lại chúng trong nhà bếp cùng với một túi đầy hạt thông. Không ai biết chúng đến từ đâu.” Cô mỉm cười tinh nghịch. “Đầu bếp nghĩ đó hẳn là một phép lạ, rằng thiên thần đã gửi chúng xuống để cứu chúng tôi – vị thiên thần ở ngoài cổng ấy, anh cũng biết đó. Vị thiên thần đó trông rất giống anh.”

“Giống tôi?” Anh thấy buồn cười. “Tôi không giống một thiên thần.”

Cô bật cười. “Có; ai cũng nói vậy.” Trước khi anh có thể tranh luận, cô nói tiếp, “Vì vậy tôi đã đi ra ngoài săn bắn và tìm kiếm thức ăn mỗi đêm. Nhưng mấy cái váy của tôi có vấn đề - chúng sẽ vướng vào những thứ gì đó và bị rách hoặc bị vấy bẩn. Vì thế tôi đã kiếm mấy cái quần ống chèn và đôi ủng từ một ngôi nhà trong làng. Đừng nhìn tôi như thế - tôi không có ăn trộm chúng.”

Anh xòe hai tay trong một sự giả vờ vô tội, tỉnh bơ nói, “Tôi đâu có nói như vậy.”

“Chúng là của con trai bà ấy – cậu ấy đã bị giết trong chiến tranh, và tôi đã đổi chúng cho-” cô dừng lại.

“Cho cái gì?”

Cô cho anh một cái nhìn có tội. “Cho một khắc sợi dây chuyền vàng anh đã trao cho tôi vào ngày cưới của chúng ta. Cuối cùng tôi cũng đã đổi hết nó, cho những thứ khác mà chúng tôi cần. Nhưng tôi vẫn giữ chiếc nhẫn; anh cũng biết rồi đó.” Cô kéo nó ra từ cổ chiếc áo khoác. Nó treo lơ lửng trong một sợi chỉ se lại, lấp lánh trong ánh mặt trời.

Anh gật đầu, nhớ lại anh đã cảm thấy sốc thế nào khi biết cô vẫn đeo chiếc nhẫn khắc dấu riêng của anh trong tám năm. Còn giờ thì anh chỉ cảm thấy một cảm giác của sự sở hữu.

Cô nhét chiếc nhẫn trở vào và tiếp tục câu chuyện. “Nhưng sau vài ngày của sự xuất hiện kỳ diệu của mấy con thỏ rừng, trứng chim và sóc-”

“Sóc?”

“Chúng tôi đang sắp chết đói,” cô nhắc anh nhớ. “Sóc tuy nhỏ nhưng ngon. Tất nhiên, đầu bếp không bao giờ thừa nhận đó là thịt sóc, nhưng một khi nó đã ở trong một món hầm, thì không thể nói được đó là thịt gì. Rồi một đêm Mẹ Bè Trên bắt gặp tôi đang lén ra ngoài lần nữa. Bà đã chờ trong phòng tôi. Ồ, tôi đã phải thực hiện những hành động để sám hối tội lỗi...” Cô nhăn mặt. “Nhưng rồi bà ấy cuối cùng cũng đã để tôi ra ngoài lần nữa.”

“Vì tình trạng đói khát?”

Cô gật đầu. “Mặc dù tôi đóng góp cũng không nhiều nhận gì, nhưng dù sao cũng đã tạo sự khác biệt giữa việc bị đói hay là không.”

“Không ngạc nhiên khi bà ấy gọi cô là một kho báu.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Thực phẩm rất quan trọng.”

“Ý tôi là hành động dũng cảm,” anh nói nhẹ nhàng.

“Dũng cảm ư? Chẳng có gì gọi là dũng cảm về việc lấp đặt một vài cái bẫy cả.”

Đúng vậy, Luke nghĩ, nhưng một cô gái trẻ lang thang một mình ở vùng núi trong thời chiến tranh, để tìm và săn bắt thức ăn cho các bạn của mình thì quả thực đó là một hành động dũng cảm.

Cô gây hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cô vợ của anh.

Cô nằm lại lên cỏ, nheo mắt nhìn mặt trời, và thở dài. “Tôi nghĩ đã đến lúc đi rồi.”

Cám dỗ đang khuấy động trở lại. Chẳng có ai quanh đây trong hàng dặm, vì thế sự riêng tư không phải là một vấn đề. Và cô ấy thích ở ngoài trời. Vậy còn nơi nào tốt hơn nữa? “Thật dễ chịu khi ở dưới mặt trời thế này; từ từ hẩn đi. Tôi sẽ chỉ cho em thấy các cặp vợ chồng làm gì trong khi nghỉ trưa,” anh thì thầm và vờ tới cô.

Cô giật mình như thể anh sắp cắn cô, và nhích ra, ngồi thẳng dậy. “Chuyện đó... tôi nghĩ chúng ta không nên tiếp tục... cho tới khi chúng ta trở lại Anh Quốc.”

“Cái gì?” Anh ngồi lên.

“Thêm hai tuần nữa thì cũng đâu có gì khác biệt.”

Hai tuần? Quỷ tha ma bắt. Anh tưởng có lẽ đã đến kỳ hàng tháng của cô, nhưng tới hai tuần?

“Sau tất cả thì anh cũng đã bỏ tôi lại trong tu viện trong suốt tám năm qua-“

“Chuyện đó thì có liên quan gì tới chuyện này? Trả đũa cho những năm đó sao?”

“Trả đũa? Không, tất nhiên là không. Tôi chỉ có ý nói anh rõ ràng là chẳng vội vàng gì đối với việc có một người thừa kế, vì thế vài tuần cũng chẳng có gì quan trọng.”

“Có một người thừa kế?”

“Vâng, là mục đích chính của việc này, không phải chuyện đó – cũng giống như phối giống ngựa thôi sao?” Đôi mắt cô sụp xuống và thêm vào, “Tôi không muốn làm chuyện này trong ít lâu nữa, nếu anh không phiền.” Đôi tay cô đặt trong lòng cô, nhưng chúng xoắn chặt lại với nhau.

Luke nhìn chăm chăm vào cô, bối rối. Anh chẳng có ý tưởng chết tiệt nào về người thừa kế cả. Khi anh đưa cô vào giường, một người thừa kế là ý tưởng cuối cùng xuất hiện trong tâm trí anh. Tất cả chỉ về cô, và cần chiếm hữu cô, cần nếm cô, cần đi vào-Ồ, tất nhiên! Chỉ vậy. Anh là tên chết tiệt, anh đã quá vội vàng, anh đã làm cô sợ hãi, nếu không phải suốt đời, thì chí ít cũng là vài tuần.

Anh hẩn đã làm cô tổn thương, anh là cái đồ chết tiệt vụng về.

“Được rồi,” anh nói. “Chúng ta sẽ chờ cho đến khi về đến Anh.” Càng hoãn lại chừng nào thì cô sẽ càng lo lắng hơn thêm chừng ấy thôi.

“Nhưng mà-“

Anh nói bằng một giọng nhẹ nhàng, “Tôi đã vụng về tối qua. Nếu tôi biết cô còn trong trắng, tôi sẽ cẩn thận hơn, chậm hơn, nhẹ nhàng hơn. Sẽ không đau vào lần tới đâu.”

Cô cau mày, cân nhắc lời nói của anh, sau đó cầm cô vênh lên và những ngón tay cô cuộn lại thành những nắm đấm. “Anh có ý định ép buộc tôi?”

“Không, tất nhiên là không.” Anh chưa bao giờ ép buộc một phụ nữ nào trong đời mình.

“Tốt, bởi vì nếu anh làm thế, tôi sẽ chiến đấu với anh.”

Mày anh nhướng lên với tông giọng của cô, nhưng tất cả những gì anh nói là, “Tôi đã nói tôi sẽ không ép buộc cô.”

“Tốt, vậy thì chúng ta nên chờ cho đến khi-“

“Tôi không có ý định chờ.”

“Cái gì? Nhưng anh vừa mới nói-“

“Tôi sẽ không ép.” Anh nhìn cô cười chậm rãi. “Tôi không cần phải làm vậy.”

Cô cau mày, suy nghĩ lời nói của anh, sau đó đột ngột nổi giận. “Anh sẽ đánh thuốc tôi? Tôi đã nghe nói về những chuyện khủng khiếp như thế.”

“Đừng có lỗ bịch. Tất nhiên tôi sẽ không thuốc cô! Chúa tôi! Không, tôi hứa với cô, cô sẽ hoàn toàn tỉnh táo và hoàn toàn đồng ý.”

Cô nhìn anh với con mắt nghi ngờ. “Tại sao tôi phải làm điều đó?”

“Tôi sẽ quyến rũ em.” Anh không nghi ngờ chuyện đó. Phải, cô chống đối bây giờ, nhưng tối qua cô đã đáp trả với sự hài lòng một cách tự nhiên – cho đến khi anh đã vội vàng, hậu đậu. Anh đã chẳng phải là anh lúc đó. Anh vốn tự hào mình là người rất có kỹ năng trong yêu đương. Anh đã không đối xử với một phụ nữ quá vụng về như vậy kể từ khi anh còn là một thanh niên mới lớn và bộp chộp. Anh không biết tại sao mình lại mất kiểm soát như tối qua, nhưng chắc chắn điều đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra lần nữa.

Cô nheo mắt nhìn anh, sau đó nhún vai như thể không tin và mát mẻ nói, “Anh được chào đón để thử.” Cô bắt đầu thu dọn những phần còn lại của bữa ăn ngoài trời.

Môi anh xoắn lại. Cô nàng lém lỉnh, dám quăng trả lại lời nói của anh.

Họ hướng về thị trấn Huesca ngay khi ngủ trưa xong. Đường phố nườm nượp người đi cùng

hướng với họ, và khi đến trung tâm thị trấn thì họ đã biết tại sao.

“Chợ kìa.” Bella háo hức quay người nói với Luke. “Chúng ta có thể dừng lại và xem một chút được không? Anh biết không lâu lắm rồi tôi mới được đi đến chợ đấy.”

Luke có thể thấy cô đang rất háo hức để nhảy vào trong đám đông đó. “Ừ, thì đi,” anh nói. “Cùng mua sắm nào.” Anh đã dự tính mua cho cô một cái áo choàng, và đây có thể là một cơ hội.

“Mua sắm?” Đôi mắt cô lấp lánh. “Chúng ta cần mua gì sao?”

“Thì cũng phải nhìn xem có gì đáng mua không đã chứ? Nhưng trước hết hãy kiểm chỗ gửi mấy con ngựa và tìm một căn phòng cho buổi tối.”

Rốt cuộc họ cũng tìm thấy một chỗ, một phòng riêng trong một quán trọ phía bên ngoài quảng trường trung tâm, có lẽ đây là nơi tiện nghi nhất, ở trong thị trấn đầy người vì có khu chợ, vả lại cũng chẳng chỗ nào còn phòng. Sau khi rửa mặt, thay đồ và uống nước, họ bước vào khu quảng trường và hòa vào đám đông.

Isabella quét mắt nhìn khắp nơi; thậm chí cả gian hàng xoàng xĩnh nhất cũng làm cô thích thú, và Luke cũng được nhắc lại lần nữa là cô đã bị tách biệt khỏi thế giới này trong tám năm qua. Cô hít ngửi trái cây, nếm thử mọi thứ được chào mời, và nghiên cứu các con vật từ ngỗng, lợn, đến các lồng vẹt sặc sỡ và một thùng các con mèo con. Cô thích thú thì thầm thủ thỉ với mấy con mèo, đến nỗi anh phải nói với cô là họ không thể đi du lịch với một con mèo con.

“Tôi biết. Chỉ là bọn chúng dễ thương quá.”

Isabella đi hết gian hàng này đến gian hàng khác. Cô vui vẻ nhận xét, quan sát hàng hóa và đáp trả những lời chào mời và nói đùa với những người chủ gian hàng. Và cô sờ vào các loại vải và đưa mắt nhìn những bộ đồ may sẵn với sự thèm thuồng không che giấu.

“Có vừa với cô không?” Luke hỏi khi cô cứ nấn ná trước một cái váy đơn giản có màu đỏ sậm sặc sỡ.

“Sao cơ?” Cô quay lại nhìn anh trong ngạc nhiên, và nhìn thấy ý anh hỏi gì, cô kiểm tra chiếc váy cẩn thận hơn, sau đó áp nó vào người. “Tôi nghĩ chắc là vừa,” cô nói mà không thở.

“Señorita có muốn thử không?” Vợ người chủ gian hàng tiến đến. “Chúng tôi có một chỗ thử đồ ở đây, rất an toàn.” Cô ta chỉ vào một góc rèm nhỏ được quây lại bởi một tấm vải sát vào một chiếc xe bò ở sau lưng gian hàng.

“Señora,” Luke sửa lại cô ta. Anh kiểm tra cái góc đó, gạt đầu, sau đó đứng bảo vệ phía bên ngoài khi Isabella và người phụ nữ bước vào bên trong.

“Anh thấy sao?” Isabella bước ra từ bức rèm.

Chiếc váy này rẻ tiền, cắt may đơn giản, và đã lỗi thời với giới thời trang London, nhưng

anh có thể thấy cô thích nó, và cũng thấy nó thật sự hợp với cô. Màu đỏ sẫm rất hoàn hảo với làn da ngăm của cô, và đường viền trang trí đơn giản màu vàng nhạt tạo một sự thanh nhã, tươi tắn rất hợp với tính cách của Isabella.

“Rất dễ thương,” anh nói.

“Nó có hơi rộng ở đây một chút.” Isabella kéo kéo ở vạt trên của chiếc áo.

“Señora chỉ cần một chiếc coocxê,” người phụ nữ thì thầm.

“Một chiếc coocxê? Cô ấy đâu có béo!” Luke kêu lên về phần nộ.

Người phụ nữ nói với vẻ hòa hoãn. “Señora gầy như một cây sậy ấy, chắc chắn, nhưng một chiếc coocxê sẽ giúp ích chỗ này.” Cô ta khum khum tay vào bộ ngực đáng kể của mình.

“Cô ấy không cần-“

“Tôi muốn thử một cái,” Isabella nói cùng một lúc với anh. Và không chờ đợi, cô cùng vợ người bán hàng biến mất lần nữa vào sau bức rèm. Người phụ nữ hét lên gì đó với cô con gái, và cô ta ném một gói màu trắng qua bức rèm.

Luke chờ. Những âm thanh sột soạt và thì thầm phát ra từ chỗ quây màn.

“Giờ thì trông tôi thế nào?” Isabella kéo màn ra.

Luke nhìn chăm chăm. Và nuốt xuống. Thay vì là một đường cổ áo rộng thì nó lại thấp thoáng những đường cong mềm mại bên dưới, hai cánh ngực phập phồng nhô lên phía trên đường viền cổ. Nó đã là một chiếc váy hoàn toàn chấp nhận được trước đó, còn giờ thì nhìn nó... mà không khỏi nuốt xuống.

Anh đang há hốc miệng, anh đột ngột nhận ra. Anh đóng nó lại cái cộp với tiếng răng va vào nhau.

“Sao?” Isabella nhìn anh dò hỏi.

Anh rà lưỡi lên đôi môi đang khô ran. “Đừng mua,” anh bảo cô. “Nó trông... lố bịch.”

“Lố bịch?”

Đôi mắt cô nheo lại chỉ còn hai vạch màu vàng. Cô nhìn xuống cổ áo của mình sau đó để cái nhìn của cô trôi chậm chậm qua anh, từ đầu tới chân, nấn ná ở khúc giữa. Luke cảm thấy cái nhìn của cô như một cái vuốt ve chậm rãi, nóng bỏng.

Anh nhướn một bên mày. “Đùa với lửa hả vợ?”

Cô bắt gặp cái nhìn của anh, đỏ mặt, hất đầu, và rút nhanh lại sau tấm rèm. “Tôi lấy hai cái,” cô nói. “Chồng tôi sẽ trả.”

Luke cười. Anh không phải là người duy nhất bị khuấy động ở đây, nhưng anh là người duy nhất nhận ra. Anh được chào đón để thử, à ha. Đến đêm, cô sẽ khám phá ra hậu quả của lời chào mời táo bạo của mình.

Luke chưa bao giờ thất bại với một lời thách thức.

Người chủ gian hàng xuất hiện trở lại từ bức rèm với một nụ cười hiểu biết và, trong khi Luke đang chờ Isabella trở ra, đã chỉ cho anh một cái váy khác, cùng kích cỡ và kiểu với cái kia nhưng trong một loại vải có hoa văn màu xanh da trời, trắng, và cà phê sữa. “Cái này sẽ hợp với señora một cách hoàn hảo,” cô ta nói với anh.

“Gói nó lại.”

Họ đi thơ thẩn xuyên qua khu chợ, nghiên cứu tỉ mỉ mỗi gian hàng. Họ mua bánh trứng sữa nhỏ được làm bởi các nữ tu. Họ cũng mua quả hạch ngào đường, mơ khô, và chà là tươi. Isabella tìm thấy một xô phòng thơm mà cô nói không nghĩ thấy mùi giống như mùi xô phòng ở tu viện, và Luke cũng mua cho cô một đôi bông tai bằng đá ngọc mắt mèo rất giống với màu mắt của cô.

“Tôi biết anh đang làm gì,” cô nói khi cô vui vẻ đeo vào đôi bông tai. “Nhưng không ích gì đâu.”

“Làm gì là làm gì?” Anh gỡ một lọn tóc vương vào một bên tai.

“Hah! Ngay thơ chưa! Anh chắc nghĩ là sẽ quyến rũ được tôi với những món quà thế này.”

Anh lắc đầu. “Tôi không cần những món quà mới dụ dỗ được em.”

Cô cho anh một cái nhìn suy đoán, đi kèm với lời thách thức. “Vậy anh sẽ dùng gì?”

Anh cho cô một nụ cười chậm rãi. “Tôi.”

Vẻ tự tin tuyệt đối của anh làm Bella thoáng rung mình, ngay cả khi cô đã cố gắng cứng rắn chống lại nó.

Tuy nhiên mặc kệ những gì anh đã làm với cô, mặc kệ anh dùng những từ ngữ gì để cố gắng quyến rũ cô, cô vẫn sẽ không ngủ với anh. Không phải tối nay.

Cô cần thêm thời gian. Để chuẩn bị, để sẵn sàng, trước khi cô nằm trong vòng tay anh lần nữa. Tối qua anh đã làm cô tổn thương, thật sự.

Không phải nỗi đau thể xác. Cô không quan tâm tới cái đau thoáng qua ấy. Mỗi cô gái, mỗi phụ nữ đều phải trải qua lần đầu tiên như thế. Chỉ là bước chuyển giao. Nếu có bất kỳ điều gì cô thấy hài lòng về việc đó, thì đó là, sau tất cả, cô đã đi đến chiếc giường hôn nhân của mình khi vẫn còn là một trinh nữ.

Và những giây phút đầu tiên... những nụ hôn, những cái đụng chạm...

Trong tất cả những tưởng tượng thời con gái của mình, cô chưa bao giờ mơ thấy điều gì ngọt ngào đến vậy. Xúc động đến vậy.

Bên trong cô run rẩy, khi mới chỉ nghĩ đến. Những ham muốn mãnh liệt anh dành cho cô. Những đòi hỏi dịu dàng, chậm rãi, thận trọng, nâng niu của anh... Với cơ thể của mình, em tôn thờ anh.(*). Nó đã làm cô sáng tỏ, xóa tan mọi nghi ngờ, làm sống lại mỗi giấc mơ cô đã từng có với người đàn ông này, với cuộc hôn nhân này. Cô bị lấp đầy... sự phấn khích... tràn ngập với tình yêu.

(*: một câu trong lời thề ngày cưới – ND)

Nhưng rồi sau đó...

Một cảm giác lạnh lùng, đau đớn khi nhớ lại.

Những lời anh nói, những phản ứng của anh như vết cứa sâu. Sự giận dữ của anh khi nhận ra cô còn trinh trắng, cay đắng nhận ra anh đã bị bẫy vào một cuộc hôn nhân không mong muốn. Bị lừa dối.

Anh đã cố gắng thu hồi lại những lời lẽ đó, nhưng với sự nhạy cảm của mình, cô vẫn cảm thấy cơn giận ở anh. Nó tỏa ra từ anh, một loại nhiệt hữu hình nhưng lạnh như băng.

Cô đã mở bản thân mình cho anh, cả trái tim, cơ thể, và linh hồn, để rồi, khi cô ở trạng thái phơi bày nhiều nhất và dễ tổn thương nhất thì-

“Cô có muốn một chiếc bánh?” Luke hỏi, chỉ vào một người bán bánh đang đi ngang qua với một chiếc khay.

Bella lắc đầu. “Không, cảm ơn.”

Họ tiếp tục đi qua khu chợ.

Không có dấu hiệu của cơn thịnh nộ đó bây giờ. Anh đã kiềm chế nó, đã chôn vùi nó, đã ẩn nó đi đằng sau lớp lịch sự lịch lãm. Đã khoác lên nó một bộ mặt mới tốt nhất. Ngay cả lời tuyên bố quyến rũ cô cũng là một cách để đền bù cho đêm trước. Tử tế và chu đáo, mặc cho mọi thứ - và điều đó có nguy cơ cũng sẽ bóc trần cô ra.

Cô lẽ ra nên biết ơn vì điều đó. Cô có biết ơn. Chỉ là...

Bella Ripton đang xây dựng những tòa lâu đài trong không khí lần nữa. Và nếu anh có vô tình đánh sập nó xuống – tất nhiên là rất có khả năng – cô có lẽ cũng ngốc nghếch mà bắt đầu xây dựng lại cái khác.

Nhưng đã đến lúc để khôn lên, đã đến lúc thôi mơ mộng những điều không thể.

Một thùng những con cún con đập vào mắt cô. Ba con kia có lông mịn, mềm màu nâu nhạt, con còn lại có khuôn mặt vằn vện nhàu nhĩ, tai lệch và một cái bớt ở một bên mắt. “Xin chào, cướp biển bé nhỏ,” cô nói và cúi xuống vỗ vỗ vào chú.

“Đừng có nghĩ đến chuyện đó nhé,” Luke nói với cô. “Cô không thể đưa một con cún về Anh Quốc. Lại còn là một con chó lai xấu xí.”

“Tôi biết, nhưng nó dễ thương quá đi.” Chú cún sung sướng ngoáy tít cơ thể mềm mại bé nhỏ của mình, ve vẩy đuôi và liếm các ngón tay của cô với một sự phấn khích điên cuồng. Rất đáng yêu; rất háo hức để được yêu. Cô cho nó một cái vỗ cuối cùng. “Chúc may mắn, anh bạn nhỏ. Ta hy vọng mi sẽ tìm được ai đó yêu mi.” Rồi họ tiếp tục đi qua khu chợ.

Hầu hết các cuộc hôn nhân đều là hôn nhân không tình yêu. Chúng được sắp xếp, liên minh, để củng cố sự giàu có của các gia đình với nhau. Và vì trẻ con.

Bella cần làm những gì mà chồng cô đã làm; chấp nhận một hoàn cảnh không mong muốn và làm những gì tốt nhất cho nó. Và cô sẽ làm vậy. Cô có mỗi ý định làm cho cuộc hôn nhân này thành một cuộc hôn nhân tốt, làm cho anh – và cả cô – được hạnh phúc.

Cô bước lùi lại để một cặp vợ chồng và ba đứa con bước qua, hai bé gái và một bé trai. Bọn trẻ được mặc những bộ đồ ngày Chủ nhật đẹp nhất, tóc chúng đều mới được gội sạch và sáng bóng. Người cha công kênh bé gái nhỏ nhất trên vai, dường như không thấy phiền hà với với những ngón tay nhỏ xíu nắm chặt mái tóc mỏng của mình.

Đúng vậy, cô sẽ xây dựng một gia đình với Luke Ripton, và họ sẽ hạnh phúc, như gia đình đó, và sẽ yêu thương con cái mình. Và như vậy là đủ. Cô sẽ làm cho nó được đủ.

Nhưng trước tiên, cô cần phải tìm cách để tiếp tục, để trao bản thân cô cho anh hết đêm này qua đêm khác, và bằng cách nào đó bảo vệ con tim yếu đuối, thiếu thận trọng của mình trước sự thờ ơ của anh. Cô sẽ là một đứa ngốc nếu cứ để mở bản thân mình để rồi bị tổn thương, cũng như không phủ nhận người đàn ông này có sức mạnh để làm tổn thương cô.

Đó không phải là lỗi của Luke, cô thừa nhận. Anh chưa bao giờ vờ yêu cô, thậm chí chỉ một dấu hiệu cho khả năng đó cũng không. Tất cả đều là lỗi của cô. Đã dệt những giấc mơ của mình bằng những sợi rơm.

Cô cúi xuống nhìn một lồng các chú gà con có màu nâu vàng, đang kêu chirp chirp rân rên.

Cô biết anh đang ở sau cô, đang lo lắng cho sự an toàn của cô. Rồi tưởng tượng anh quan tâm tới mình. Nhưng anh chỉ quan tâm tới sự vâng lời. Anh là một sĩ quan. Một người vợ không được phép không vâng lời.

Và cái bài học phía trước tấm gương đó... Đó cũng là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy mình đặc biệt, mình nữ tính, và gần như là xinh đẹp. Nhưng cô cũng đã sai. Cô đã có sự vâng lời. Cô đã không mặc quần ống chèn nữa.

Và cuộc ái ân đó... Người đàn ông này đã hôn cô như trong mơ... đã khiến cô cảm nhận được những điều mà cô chưa bao giờ có thể tưởng tượng ra. Nhưng đó cũng chỉ là những thứ cô phải quen dần. Cô phải học cách để cho đi bản thân mình mà không khao khát gì hơn, để

thường thức những gì được trao tặng – là cơ thể anh, chứ không phải trái tim anh. Và không cảm thấy sự vỡ nát và trống rỗng sau đó.

Cô có thể làm điều đó, cô chắc chắn. Đó chỉ đơn giản là trở nên quen thuộc với anh, quen với vẻ đẹp trai từ đầu đến chân, đến nụ cười từ tốn, sáng rõ làm cho tim cô xao xuyến. Vào mỗi phút giây thấy anh.

“Cẩn thận,” anh thì thầm và ôm cô lùi ra khi một con lừa chất đầy các tấm thảm cuộn được dẫn qua đám đông.

Cô rồi sẽ quen với âm trầm sâu của giọng anh, cô nói với mình. Rốt cuộc thì cuối cùng nó cũng sẽ không gợi những cái rung mình ấm áp, thích thú qua xương của cô nữa. Và những hành động che chở của anh thì chỉ là những bốn phận của một người chồng. Chỉ bởi vì nó làm cô cảm thấy ấm áp, an toàn và... được yêu thương thì không có nghĩa là anh yêu cô. Chỉ là cô thấy mới lạ về nó, đó là tất cả, cô kiên quyết tự nhủ.

Cô nhìn anh rẽ đám đông, cao lớn, toát ra một sự ngạo mạn vô thức, không để ý gì tới tất cả những cái nhìn và thở dài từ những phụ nữ và các cô gái mà anh đi qua. Bella như vô hình. Đó sẽ là cô trong suốt cuộc đời này, để nhìn những người phụ nữ khác khao khát chồng mình. Và anh thậm chí còn không hề cố gắng.

Anh thậm chí còn như mê hoặc luôn cả những bé gái. Phía trước họ là một phụ nữ đang bế một bé gái tóc xoăn đen và đôi mắt nâu to tròn. Đứa bé nhìn Luke chăm chăm qua vai mẹ.

Bella liếc nhìn anh xem thử anh có để ý không.

Trông anh nghiêm khắc và giống tượng thiên thần hơn bao giờ hết, và trong một lúc cô nghĩ anh không chú ý tới đứa trẻ đó, nhưng sau đó cô nhìn thấy một bên mắt xanh đen nheo lại, trong một cái nháy mắt chậm rãi, cố ý. Cô bé nhìn chăm chăm. Và sau đó cố gắng để nháy mắt trả lại. Cô nhỏ chớp cả hai mắt. Luke nháy với con mắt khác. Khuôn mặt đứa bé dუმ lại với nỗ lực bắt chước anh. Nó nhúu cả hai mắt sau đó đẩy một bên mắt mở ra với những ngón tay của mình.

Luke khẽ cười. Cô bé đá bật giày của mình ra, và trước khi Bella có thể di chuyển, Luke đã nhặt nó lên và rất tự nhiên mang lại vào chân cho đứa bé. Mẹ nó rồi rít cảm ơn anh, như bị mê hoặc bởi anh như cô con gái mình.

Bella nhìn, tim cô ngập đầy yêu thương. Đó là vấn đề. Không thể cưỡng lại người đàn ông này.

Tim cô như bị siết lại. Làm thế nào cô có thể chịu đựng được, khi cô yêu anh rất nhiều mà chỉ nhận được sự tử tế đáp trả lại?

Cũng giống như Mama, chỉ có điều Papa còn không có cả tử tế.

“Đây là cái tôi đang tìm,” Giọng Luke cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Anh hướng cô đến

một đồng áo choàng không tay đang chắt trên một chiếc bàn. Anh cầm lên một cái. Nó được làm từ len merino rất ấm và được nhuộm màu đỏ sáng, bên trong được lót thêm một lớp cho ấm và có một mũ trùm bằng lông màu đen mềm mại. Bella trượt những ngón tay qua lớp lông mềm mịn.

“Lông chồn vizon,” người chủ gian hàng nói với cô.

“Lông thỏ,” Luke và Bella cùng hợp xướng. Họ trao đổi những cái nhìn và bật cười.

“Mặc thử xem,” Luke nói với cô và choàng chiếc áo quanh người cô.

Nó rất mềm và ấm áp với hàng nút chạy dọc xuống thân áo phía trước ẩn trong các nếp gấp tinh tế và kết thúc ở mắt cá chân cô. Anh lùi lại và ngắm kỹ nó, sau đó chỉnh lại cái mũ. Các ngón tay anh mát lạnh lướt qua da cô. Một sự ấm áp chảy tràn vào dạ dày cô.

Luke gật đầu nhanh, rồi không chờ cô phản hồi, mà bắt đầu trả giá với người chủ.

Cơn gió lạnh của buổi chiều tối đang lướt xuống những rặng núi, vì thế Bella tiếp tục mặc cái áo choàng đó. Cô yêu nó, yêu tất cả những món quà mà cô nhận được. Yêu cả người đàn ông đã trao tặng chúng.

Tôi không cần những món quà mới dụ dỗ được em. Anh đã nói đúng.

Cô thích rất thích chuyển đi mua sắm này, nhưng không phải số lượng quà tặng có thể gây nguy hiểm cho trái tim cô. Mà chính là bản thân người đàn ông này.

Nhưng cái hạnh phúc đó cũng đang nổi bong bóng bên trong cô, vang lên một lời cảnh báo, và khi anh quay lại cho cô một nụ cười nghiêng nghiêng rạng rỡ, tim cô nhói lên, thật khó với cái quyết tâm của mình.

Tuy nhiên cô sẽ không ngủ với anh. Không phải tối nay. Không cho đến khi các cảm xúc của cô đã được kiểm soát hơn. Hoặc cho đến khi họ về tới Anh quốc.

Màn đêm buông xuống, và trong khi vài khu vực của chợ đóng cửa, thì những chỗ khác lại mở cửa. Đèn lồng và các ngọn đuốc hòa thành một hồ ánh sáng vàng xuyên qua những lối đi trải sỏi, biến khu chợ thành một nơi ấm áp và có nhiều bóng người. Mùi thức ăn cay phảng phất trong khí trời đêm se lạnh.

Luke và Bella ăn gà nướng từ một gian hàng, gần như cần phải tay trên những miếng gà da giòn rụm. Họ gặm các quả hạch nướng muối, bánh ngọt nướng và uống loại rượu vang ngọt đậm đà được làm từ nho trồng ở các thung lũng bên dưới.

Có một trận đánh nhau xảy ra gần một quán rượu.

Mấy ngọn đuốc đang lụi dần. Từng cái một bắt đầu chỉ còn khói phả ra. Bella cố giấu mấy cái ngáp của mình.

“Tôi nghĩ đó là tín hiệu để chúng ta đi về nghỉ ngơi,” Luke thì thầm vào tai cô.

Bella gật đầu. Cô đã rất mệt. Cô đã cố kéo dài buổi tối này lâu tới chừng cô có thể, cố trì hoãn thời điểm cô phải đối mặt với anh trên giường và nói không với anh. Và sau đó cố gắng để cưỡng lại anh.

Họ rời khu chợ và tản bộ xuống các con phố tối mờ, yên tĩnh. Đi ngang qua một con hẻm tối, Bella nghe tiếng nhạc và tiếng dặm của những gót giày. Ở cuối con hẻm là ánh lửa bập bùng, như đang vẫy tay mời gọi.

“Chắc ai đó đang nhảy. Vào xem đi,” cô nói và kéo Luke tiến về phía có tiếng nhạc.

“Em chỉ cố trì hoãn lại điều không thể tránh được.” Giọng anh như một thói sô cô la đắng. Nó như đang quấn dây vào hàng rào ý chí của cô. “Chẳng có lý do gì để căng thẳng, Isabella.”

Anh không biết ư. “Tôi muốn xem,” cô nói, bướng bỉnh.

Anh nhún vai một cách lười biếng và để cô dẫn anh xuống con hẻm, con hẻm cho phép con dê buộc dây dẫn đi.

Trong một khoảnh khắc sâu thẳm hoang, một ban nhạc của những người gypsy đang tụ tập quanh một đống lửa. Ánh sáng của ngọn lửa đang nhảy múa hắt vào những bộ quần áo sặc sỡ, lờ lờ của người gypsy. Một sự im lặng đột ngột. Một, hai người gypsy nhìn vào họ, nhưng không ai cử động.

“Chắc là hết rồi -” Luke bắt đầu. Rồi gần như cùng một lúc, tiếng đàn guitar rung lên một âm đơn nức nở, khấn bách và sự im lặng kia có một màu âm mới. Một phụ nữ bắt đầu hát, giọng khàn khàn, một bài hát thể lương trong một thứ tiếng mà Bella không biết. Cô ấy hát một mình, không nhạc đệm trừ tiếng đàn guitar thỉnh thoảng đệm theo, hướng khuôn mặt đầy biểu cảm một cách vô thức vào bầu trời đêm, hát về tình yêu và nỗi đau và cái chết.

Những sợi tóc sau cổ Bella dựng lên khi cô nghe cô ấy hát. Cô có thể không hiểu lời, nhưng cô có thể cảm nhận được cảm xúc đó. Giọng người phụ nữ bay bổng với những nốt cao và rớt xuống trong nhịp điệu than vãn như thôi miên, như trút ra câu chuyện tình đam mê và bội phản của mình.

Cô ấy kết thúc bài hát với một nốt dài, nức nở như cạo vào các dây thần kinh của Bella, một nỗi đau thô ráp.

Và sau đó là sự im lặng. Ánh lửa nhảy nhót cùng với màn đêm. Không khí lạnh áp vào người cô. Cô có thể cảm thấy Luke đang đứng đằng sau cô, cảm nhận được cơ thể nam tính, rắn chắc ấm áp dọc theo chiều dài cơ thể mình.

Trong một lúc lâu dường như không ai cử động. Sau đó một tiếng vỗ vang lên. Rồi một tiếng khác. Từ một đôi tay. Của một người đàn ông. Chậm nhưng dứt khoát. Clap! Clap!

Bella tính tham gia vào tràng pháo tay đó thì đôi tay Luke phủ lên tay của cô. “Chờ đã,” anh thì thầm. Anh kéo cô lùi sát vào anh.

Tiếng guitar bập bùng lên một hợp âm. Clap! Clap!

Người đàn ông vỗ tay chậm rãi oai vệ đứng lên, một cách ấn tượng, bước vào vòng sáng. Mái tóc anh ta dài, rối, và có ánh bạc. Nó xoa xuống lưng anh ta như một cái bờm sư tử.

Clap! Clap! Quần áo anh ta xơ xác, nhưng phong thái như một vị vua đầy kiêu hãnh. Clap! Clap!

Nhạc lại bắt đầu. Người đàn ông vung cánh tay mình lên trong một cử chỉ khẩn thiết - Clap! Clap! – rồi chậm rãi dậm gót giày của mình trong một nhịp điệu căng thẳng, có chủ ý. Một nhịp điệu như thôi miên. Bella thấy mình như ngưng thở.

Anh ta nhảy như cho chính mình, người đàn ông đó, ném đầu mình, cong nghiêng cơ thể như một cánh cung, căng ra, duyên dáng và có kiểm soát. Đôi giày nhịp xuống trong một nhịp điệu đam mê.

Một sự bùng nổ. Mạnh mẽ đầy nam tính. Nó làm tim Bella như đập theo điệu nhạc đó.

Điệu nhạc càng lúc càng nhanh. Người vũ công xoay và xoay, như những tia lửa bùng lên và xoay trong một vòng xoắn ốc về phía bóng tối khi điệu nhạc dần dần tiến đến cao trào. Anh ta cong người, hướng khuôn mặt lên trời, hai cánh tay giơ lên, thẳng đứng. Cái bờm tóc ánh bạc của anh ta nẩy trên lưng khi những gót giày nện xuống, hai bắp đùi anh ta căng cứng và đầy sức mạnh cũng rung lên như một cái máy. Máu Bella cũng đang rung lên.

Sau đó một người phụ nữ gypsy bước vào vòng tròn. Mặc một chiếc váy đỏ cổ trễ, chiếc váy lót ren đen ôm sát theo đường khuôn ngực đầy đặn, cô ta cột một chiếc khăn choàng thêu tua rua màu đen quanh hông.

Cô ta giơ hai tay lên đầu và dậm chân, hai lần. Một cách khẩn thiết.

Người vũ công nam xoay đầu mình ra sau và nhìn chằm chằm qua cái mũi dài, kiêu hãnh của mình xuống cô ta.

Người phụ nữ nhấc váy một cách điệu hạnh, dậm chân theo một điệu vũ dồn dập khiêu khích với những gót giày của mình, và ném cho người vũ công nam một cái nhìn đầy thách thức. Sau đó, cô ta cũng bắt đầu nhảy.

Người đàn ông cho cô ta một cái nhìn dài, gợi cảm, sau đó hiên ngang đi quanh cô khi cô vẫn tiếp tục nhảy. Gót giày cô dậm xuống trong một nhịp điệu dồn dập. Lấn lướt. Sở hữu. Tôi là chủ nhân của anh.

Cô gợi tới anh ta một cái nhìn khiêu khích qua vai nhưng vẫn tiếp tục điệu nhảy thách thức

của mình. Đột nhiên, anh ta vươn ra một cánh tay kiêu ngạo và nắm lấy cô, kéo mạnh cô vào ngực mình. Ngay tức khắc, cô ta nhìn chằm chằm lên anh ta từ bên dưới những rèm mi của mình, sau đó hất cánh tay anh ta ra và xoay người, hai gót chân của cô ta vẫn đang dậm đối trọng với anh. Anh ta theo sau, xoay quanh cô.

Bella xem quên cả thở.

Anh nắm lấy thắt lưng người phụ nữ và kéo mạnh cô vào người mình. Cô ta cong người duyên dáng ra sau, đầu gần như chạm vào mặt đất, những ngón tay kéo lê trên lớp sỏi. Tiếng guitar rên rỉ và rộn ràng.

Người phụ nữ bấu môi với người đàn ông, âm thầm thách anh ta dám làm nhiều hơn nữa. Anh ta cúi người và hạ đôi môi mình xuống dưới cổ họng cô, nhưng cô kéo mình ra khỏi cái kìm kẹp của anh ta trong cái xoay người làm chiếc váy xòe ra. Nhưng cô không rời xa ra, Bella nhìn thấy. Mà cô vẫn nhảy quanh anh, một cách kiêu hãnh, trêu chọc, thách thức anh ta bắt lấy cô nếu có thể. Cô ta đã sẵn sàng để được chinh phục. Nhưng không muốn điều đó một cách dễ dàng.

Anh ta nhìn như thôi miên cô ta trong mỗi chuyển động, gót chân khua lên trong một cường độ không thể chịu đựng nổi. Ai có thể kháng cự lại anh ta đây?

Trong một chuyển động bất ngờ, anh ta bắt lấy cô ta lần nữa và ném mạnh cô xuống đất. Bella thở hổn hển, nhưng anh ta vẫn giữ cô gái an toàn trong cái nắm chặt của mình. Đó là một bài học.

Người phụ nữ gypsy nằm dài trong bể ánh sáng, đôi mắt đầy nhục cảm và kiêu hãnh, nhưng cô ta là của anh ta; bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy. Một cách chậm rãi, đầy cuốn hút, anh ta kéo cô vào người mình, cho cô ta thấy ai mới là chủ, hứa hẹn cho cô ta một cảm xúc mê mẩn. Cô ta đứng dậy như một con rắn lượn lờ, xoắn xít quanh anh ta, đầy chiếm hữu, tự hào. Một cách khẳng định, nhưng không phải là sự chinh phục.

Tiếng guitar gảy lên một điệu dài, ngân vang, và kết thúc. Các vũ công đứng như những bức tượng, mồ hôi túa ra bất chấp cái lạnh của đêm. Đám đông bắt đầu vỗ tay.

Nhưng nó vẫn chưa kết thúc, Bella thấy hai vũ công đó vẫn đứng bất động, cái nhìn của họ khóa chặt vào nhau, ngực phập phồng. Rồi người đàn ông ném người đàn bà qua vai và họ biến mất vào màn đêm.

Ai đó khác bắt đầu cất tiếng hát. Bella gần như không nhận ra; cô vẫn còn bị mê hoặc bởi điều cô đã nhìn thấy. Cô có nghe nói tới những vũ công gypsy này, nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấy một ai, chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ điều gì như thế này. Cô cảm thấy nóng bức, khó thở, muốn đứng không vững, và trống rỗng bên trong.

Luke kéo cô về phía anh, xoay cô về phía lối ra. “Tới giờ đi ngủ rồi.” Giọng anh khàn khàn. Anh cũng đang thở khó khăn, như thể anh vừa mới nhảy xong.

“Thật là kỳ diệu phải không?” cô thở. Một cái rùng mình ấm áp, tuyệt vời gợn sóng qua cô. “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ điều gì như vậy.”

Trong một lúc lâu, anh đã không trả lời. Anh bắt đầu nhìn xuống cô, cái nhìn chăm chăm của anh khóa vào cái nhìn của cô trong tiếng vọng của cuộc trình diễn của những vũ công kia. Sau đó với một tiếng rên rỉ, anh hạ thấp miệng mình xuống miệng cô.

Nụ hôn quá bất ngờ khiến Bella không có thời gian để củng cố hàng phòng thủ của mình. Đó không phải là một nụ hôn dịu dàng cũng không nhẹ nhàng, mà đầy sự tự tin chiếm hữu và táo bạo. Môi anh nóng hổi, đòi hỏi, máu của anh như bị đun lên bởi điệu nhảy đó. Cũng như cô. Nó chiếm đoạt các giác quan của cô và phá hủy sức đề kháng của cô.

Đôi bàn tay to lớn của anh trượt lên cơ thể cô, dọc theo sóng lưng cô, ép cô vào cơ thể đang căng lên của anh, tạo ra một sự nhức nhối nóng bỏng, trống rỗng sâu bên trong cô.

Những cảnh báo chỉ còn là một đốm lửa lập lòe trong tâm trí cô. Như những con đom đóm trước một cơn bão, chúng nhạt dần dưới sự tấn công dữ dội đến cháy da của môi anh. Say sưa, mạnh mẽ, nóng hổi như bơ tan chảy của anh, của khuôn hàm lỏm chồm râu chưa cạo cạo vào da cô. Cô không thể suy nghĩ, chỉ cảm nhận và thưởng thức hương vị. Và cho đi toàn bộ bản thân mình cho khoảnh khắc này... và cho người đàn ông này.

Cô nắm lấy ve áo khoác của anh, kéo anh lại gần hơn, nâng mình lên một cách tham lam để cho đôi môi đói khát, tìm kiếm của anh dễ dàng tiếp cận hơn. Cô muốn bám lên cơ thể anh như một cô gái gypsy, để ôm ghì quanh cơ thể nam tính rắn chắc của anh, để được bao bọc trong đôi tay mạnh mẽ của anh và cuốn vào bóng đêm...

Một tiếng lạo xạo của đá trong con hẻm, tiếng những bước chân, và mùi hăng của thuốc lá đã làm Luke thấy sốc khi đột ngột nhận ra mình đang làm gì. Trong một chuyển động nhanh chóng, anh dừng hôn và đẩy Isabella ra đằng sau anh, dựa vào bức tường, đặt anh vào giữa cô và phần còn lại của thế giới này.

Anh đang nghĩ cái chết tiệt gì vậy, nghĩ gì mà hôn vợ anh ở một nơi công cộng trong một thị trấn xa lạ ở Tây Ban Nha thế này?

Anh đã không còn nhớ tới gì trừ hương vị ngọt ngào của cô. Không nhớ rằng trời đã tối và họ đang đứng trong bóng tối. Đó là một sự cầu thả không chấp nhận được. Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Các giác quan đều đang trong tình trạng báo động, Luke quét mắt xung quanh tìm kiếm dấu hiệu nguy hiểm. Đằng sau anh, Isabella thở hổn hển.

Ha người đàn ông đang lảng vảng ở lối vào khoảng sân, đang hút thuốc, nói chuyện rì rầm. Anh nhìn họ, chuẩn bị tinh thần cho sự rắc rối, con dao trong tay, nhưng họ không di chuyển. Họ tiếp tục nói chuyện và hút thuốc, sau đó một trong hai người bật cười gay gắt và căng thẳng

bốc hơi ra khỏi anh. Họ không quan tâm đến anh và vợ anh.

Anh quét mắt quanh họ một lần nữa. Một con chuột chạy vụt qua rãnh nước và biến mất vào một cái cống. Không gì khác nữa.

“Đi thôi.” Nắm lấy cánh tay Isabella, anh dắt cô đi ra. Không có gì xảy ra, nhưng sự việc vừa rồi cũng đã làm anh mất bình tĩnh. Chưa bao anh để mình hoàn toàn quên mất môi trường xung quanh như thế này. Và lại là ở Tây Ban Nha, nguồn gốc của quá nhiều cơn ác mộng của anh...

“Chậm lại,” cô nói, giật mạnh cánh tay anh.

Anh liếc nhìn xuống cô.

“Chân anh dài hơn chân tôi.” Cô gần như phải chạy mới theo kịp anh.

Anh điều chỉnh lại tốc độ của mình.

“Cám ơn.”

Họ đi ngoằn ngoèo qua những con đường hẹp, tối lò mờ. Luke quét mắt qua các chỗ tối và cố nghĩ ra gì đó để nói. Cần nói gì đó. Nhưng không thể nghĩ ra một chuyện gì.

Isabella cũng im lặng. Cô ấm áp bên cánh tay anh, thỉnh thoảng hông họ va vào nhau trong lúc bước đi. Hương vị của cô vẫn còn trong miệng anh, như một chất cháy trong máu anh. Phản ứng của cô rất rõ ràng... Háo hức tìm kiếm, cơ thể mảnh mai, uyển chuyển đó như đúc vào cơ thể anh.

Anh cảm nhận được sự run rẩy của cô với mỗi cái đẩy vào của lưng anh.

Cơ thể anh vẫn còn rùng rục vì cô.

Họ đi qua những cánh cổng chặn cao và tiếng một con chó đang sủa. Trong ánh sáng của một chiếc đèn lồng treo ngoài một ô cửa, anh bắt được một cái nhìn thoáng qua khuôn mặt cô. Cô dường như đang chìm sâu trong một suy nghĩ, một cái khẽ cau mày làm nhúu trán cô.

Có phải cô đang nghĩ lại?

Anh bước nhanh hơn. Cô đã không phản đối, nhưng mày cô cau sâu hơn. Anh không quan tâm cô có nghĩ lại hay không. Quyết rũ cô là một quyết định có thể thấy trước.

“Tôi muốn tắm,” cô nói khi họ về tới nhà trọ. Khuôn mặt cô, khuất sau chiếc nón lông đen mịn, đỏ lên. Môi cô, căng đầy, ẩm ướt, nhìn muốn ăn, trông nó còn đỏ hơn cả chiếc áo mà cô đang mặc.

Họ lên cầu thang vào phòng ngủ của mình. “Em không cần phải tắm.” Luke cố dẫn xuống sự

sốt ruột của mình. Cô đang trì hoãn điều không thể tránh khỏi. Sẽ chẳng ích gì cho cô. Cô càng tránh né việc lên giường bao nhiêu, thì càng làm anh quyết tâm lên giường với cô bấy nhiêu. Anh đâu có ý định để cho sự vụng về của mình đuổi cô ra khỏi giường.

Bên cạnh đó, cô cũng đã bị khuấy động như anh bởi những người vũ công đó. Anh có thể nghĩ thấy nó ở cô, có thể nếm thấy nó trong nụ hôn của cô. Cơ thể anh đang gõ nhịp với nhận thức, với sự mong đợi đó.

“Tôi phải tắm. Tôi đã cưới ngựa suốt cả ngày rồi. Và tôi sẽ gặp em gái mình vào ngày mai.”

“Nếu cô ta có ở đó.”

“Con bé sẽ ở đó. Tôi chắc chắn. Và tôi muốn trông mình tươi tắn nhất có thể.” Cô đang đeo vào cái nét mặt buồn bã bình đó; là cái người mà anh đã nhanh chóng thấy quen thuộc.

Đột nhiên Luke nhận ra anh có thể sử dụng sự tắm táp này như là một lợi thế cho mình. “Được thôi, nếu em muốn,” anh nói và nhấn chuông gọi đem lên một bồn tắm. Anh nằm dài trên giường, nhắm nháp brandy trong khi những người hầu đem lên một chiếc bồn tắm bằng thiếc, khăn tắm, và những thùng nước ấm bốc hơi đến phòng ngủ của họ. Anh bắt đầu nghĩ tới việc cọ lưng cô, và sau đó...

“Nếu anh không phiền,” Isabella nói khi những người hầu rút lui. Cô giữ cửa mở một nửa.

“Tôi sẽ không đi đâu,” anh nói với cô, lắc lắc ly brandy.

Cô khoanh tay. “Tôi sẽ không tắm nếu anh ở trong này.”

Luke thở dài. Kết quả của việc được nuôi dạy trong tu viện. Sẽ còn mất nhiều thời gian để cô ấy quên nó đi, anh nghĩ. Anh nốc cạn ly rượu và nhìn đồng hồ bỏ túi của mình. “Tôi cho em 15 phút.”

Để giết thời gian, Luke tản bộ trở lại khu chợ và đi vợ vẫn một cách sốt ruột.

Hầu hết các gian hàng đều đã dọn dẹp và đi về. Tất cả những gì còn lại là một vài chiếc xe đẩy và những người cắm trại qua đêm với những con thú của mình.

“Một món quà cho người yêu của ngài nhé?” một giọng ồ ồ phát ra bóng tối.

Luke lờ đi. Một món quà không phải là những gì anh muốn cho Isabella. Hơn nữa, cô ấy là vợ anh, chứ không phải người yêu của anh.

“Một chiếc khăn choàng đẹp cho một quý cô xinh đẹp,” người phụ nữ lớn tuổi tiếp tục, rung rung chìa ra một chiếc khăn choàng Tây Ban Nha đã được gấp lại. Nó rất đẹp: bằng lụa màu kem đậm, đính nhiều tua rua, thêu khá nhiều bông hoa trên đó. Sắc sảo, nhưng không sặc sỡ. Isabella sẽ thích nó.

“Bao nhiêu?”

Bà ta đưa ra con số mà nghi ngờ là nó xứng với giá trị đó. Luke khịt mũi.

“Cho cô dâu của ngài vào đêm tân hôn,” bà già nói, đôi mắt như hai chiếc nút màu đen lấp lánh trên gương mặt nhăn nheo như quả óc chó của mình. “Vào đêm tân hôn thật sự của cô ấy.” Như thế, bằng cách nào đó, mà bà ấy biết.

Với một cảm giác mơ hồ, Luke trả tiền cho chiếc khăn choàng mà không mặc cả. Anh quay về phòng trọ, leo lên cầu thang, và khẽ mở cửa, hy vọng nhìn thấy vợ mình vẫn còn đang tắm. Cơ thể anh gõ nhịp với dự đoán.

Căn phòng một nửa chìm trong bóng tối. Hai cánh mũi của anh phập phồng và anh cau mày. Có mùi gì? Ngọt ngào, nhưng... Anh rùng mình. Mùi hoa hồng, chết tiệt. Anh có thể ngửi thấy mùi hoa hồng. Anh liếc khắp phòng, thấy nổi gai ốc. Nhưng không có gì, không có dấu hiệu gì-

Trong một chiếc đĩa ở bàn rửa mặt có một bánh xà phòng nhỏ, là loại xà phòng mà Isabella thấy tại khu chợ. Anh đã không nghĩ tới việc ngửi thử nó. Anh thận trọng tiến tới và khụt khịt mũi. Mùi thơm hoa hồng. Kinh khủng! Nó đủ để làm nghẹt thở một người đàn ông.

Anh mở cửa sổ và ném cái bánh xà phòng ra xa nhất có thể, sau đó rửa sạch hai tay với cái mùi khó chịu đó. Anh trở lại chỗ cửa sổ mở và hít vài hơi để lấy chút không khí sạch. Trời lạnh, nhưng lạnh còn tốt hơn là bị hâm nóng với cái mùi hoa hồng.

Anh rời khỏi cửa sổ vẫn còn mở.

Anh quay trở lại cô vợ, vẫn đang nằm im trên giường nãy giờ, thậm chí còn không nói lời nào về việc anh ném xà phòng của cô đi. Cơ thể anh đã bớt bị khuấy động như trước khi nghe thấy mùi hoa hồng đó, nhưng nó cũng vẫn còn đủ tốt. Kế hoạch của anh là sẽ từ từ.

“Isabella?” Anh cúi người qua cô.

Cô không nhúc nhích. Chắc là đang giả vờ, anh nghĩ. Sẽ chẳng ích gì đâu.

Anh mở nút cổ áo của mình và dừng lại để xem nhịp thở của cô. Sâu, đều đặn.

Khỉ thật, không phải giả vờ. Cô ấy đã ngáp cách đó vài giờ.

Đầu tiên là cô từ chối anh, sau đó là ngủ trước anh. Luke không thể tin được. Anh chưa từng bị phụ nữ cự tuyệt; không thể nhớ nổi lấy một người. Và không một phụ nữ nào có thể ngủ trước anh, không trước khi anh làm tình với cô ta.

Anh nhìn xuống khuôn mặt thanh bình trong giấc ngủ của cô, và một tiếng cười mai mỉa đột ngột bật ra khỏi anh. Vợ anh thì có thể.

Anh lặng lẽ cởi áo mặc trong và quần đùi. Tóc cô xõa ra trên gối. Anh cẩn thận tén chúng lại, nhắc chúng lên và đặt vào chỗ anh không thể nằm đè lên nó và làm đau cô. Anh trượt người vào giường và nằm nghiêng một bên, nhìn cô.

Những lọn tóc ẩm bết lại thành những bím tóc. Anh nghiêng người về phía trước áp miệng anh vào chiếc gáy mịn màng của cô, và hai lỗ mũi anh xoắn lại. Chết tiệt, cô có mùi hoa hồng. Cô cựa người và lẩm bẩm điều gì đó trong giấc ngủ.

Anh quay lưng lại và nằm ở rìa xa nhất của chiếc giường, nhưng cái mùi hoa hồng đó vẫn với tới được chỗ anh. Anh nhặt lên chiếc áo sơ mi của mình, và vắt nó qua mặt, cố gắng để ngủ.

CHƯƠNG 12

Luke cố vùng vẫy, để thoát khỏi cái chốn kinh khủng này, nhưng anh đã bị trói gô lại cả tay và chân, như một con vật trước khi bị xẻ thịt, và tất cả những gì anh có thể làm là ném đầu và phun nước bọt phỉ nhổ.

Arrgh! Cái lưỡi dao đó đâm chọt vào lằn nữa, bỏng rát nhưng lại rét thấu xương. Anh nghiến răng cố ngăn lại tiếng thét đang chực chờ bùng nổ. Mùi máu hòa lẫn với mùi hoa hồng nồng nặc.

Hoa hồng, luôn luôn là hoa hồng, mỗi khi ở đây. La Cuchilla. Anh không biết đã bao lâu trôi qua...

“Đừng có vùng vẫy, anh chàng xinh xắn của ta ời.” Giọng nói của ả, rất ấm áp, rất vuốt ve. “Hãy thả hồn vào cơn đau. Hãy tìm niềm vui trong nó.” ả cúi người qua anh, cau mày tập trung. Ngực ả trong chiếc váy cổ trễ cách mặt anh vài inch.

Đau thấu xương với mỗi vết cắt chậm chạp, từ từ của lưỡi dao trong tay ả, cái lưỡi dao mà ả đặt tên là: La Cuchilla. “Đó là một nghệ thuật,” ả nói với anh. “Chàng nên cảm ơn ta. Bạn chàng đã không may mắn như vậy.” ả mỉm cười khi thêm một lát nữa vào da thịt anh.

“Michael? Cái gì-” Anh cắn răng. Cơn đau dữ dội làm anh muốn ngất đi, nhưng anh sẽ không... chịu thua... Không... cho... ả ta hài lòng...

“Thật là một chàng trai búng bỉnh, tình yêu của ta.” Cái giọng khàn khàn khá quyến rũ cất lên khi ả xẻo thêm một lát cắt nữa vào da anh.

“Michael ở đâu?” anh cố thở.

“Chết rồi.”

Chết rồi? Anh nhìn dữ dội vào ả ta và ả mỉm cười. “Phải, chàng trai dễ thương, chàng thua rồi. Bạn chàng đã chết. Tất cả chẳng để làm gì...” ả ngả người trở lại và nhìn kỹ vào vai anh, sau đó gật đầu. “Ta nghĩ vậy là được. Cũng đẹp đó chứ, n'est-ce pas (*), René?”

“Sí, Rosa.” Giọng một người đàn ông.

(*: phải không? – ND)

Rosa . La Cuchilla. Luke cố đưa nó vào trong bộ nhớ đang xoay tít của mình. Có thể là điều quan trọng. Nếu anh còn sống.

Ả lấy ra một nhúm gì đó. Màu đen... là cát? Anh nheo mắt nhìn nó trong ánh sáng mờ mờ. Một kiểu tra tấn mới?

Ả thấy anh đang nhìn. “Muối và tro, cưng à. Không gì ngoài muối và tro. Đây là cái vuốt ve cuối cùng. Ta thích để lại cho những người ta yêu quý một món quà nhỏ, một vật lưu niệm nhỏ.” Ả đắp một nhúm muối đen vào các vết thương đang hở miệng trên ngực anh. “Thứ gì đó để nhớ đến ta.” Muối cắn rủa vào da thịt đang rách bươm của anh, và tiếng hét của Luke cuối cùng cũng thoát ra...

“Luke? Luke, tỉnh dậy đi! Chỉ là mơ thôi, Luke.” Cô nắm lấy hai vai anh. Mùi hoa hồng lấp đầy lỗ mũi anh. “Khốn kiếp!” Anh đẩy mạnh cô ra như anh có thể và – tỉnh dậy, thở hổn hển khi thấy ánh bàng bạc của bình minh. Vợ anh ngã ra giường với cú đẩy. Anh rên rĩ và nhắm mắt lại. Các xúc tu của cơn ác mộng vẫn còn đang quấn vào các ý thức của anh, vẫn còn bám vào, kéo anh xuống. Tim anh đang nện ầm ầm, lòng bàn tay ướt lạnh vì sợ hãi. Anh hít sâu vào vài hơi và cố làm mình bình tĩnh lại.

“Luke?”

Anh mở mắt ra. Cô quỳ ở cuối giường, nhìn anh lo lắng.

“Tôi xin lỗi,” anh cất giọng khàn khàn. “Đó chỉ là-“

“Một cơn ác mộng, tôi biết.” Và trước khi anh biết, cô đã choàng hai cánh tay quanh anh, thì thầm nhẹ nhàng rằng mọi chuyện đã ổn. Với mùi nồng nặc của hoa hồng.

“Xin lỗi,” anh nói và đột ngột đẩy cô ra. Anh nhảy ra khỏi giường.

“Chuyện gì vậy?” Cô cũng nhảy ra khỏi giường và đi theo anh.

“Không! Đừng đến gần tôi!”

Cô dừng lại chết trân, đôi mắt đen mở ra lo lắng. “Tại sao? Có chuyện gì? Tôi đã làm gì sao?”

Anh nhắm mắt lại trong một lúc. “Không có gì. Chỉ là... cái mùi hoa hồng.” Anh rùng mình. “Tôi không thích nó.” Nói đúng hơn là không thể chịu nổi nó.

Cô nhìn anh bối rối. “Tôi hiểu rồi. Anh có muốn tôi-?” Đôi mắt cô mở to khi phát hiện ra chiếc bánh xà phòng hương hoa hồng đã biến mất khỏi chiếc đĩa. Cô liếc tới cửa sổ đang mở. “Tôi hiểu rồi. Tôi xin lỗi. Tôi không biết.”

“Không sao.”

Trán cô nhăn lại vẻ quan tâm. “Anh có đang đau ở đâu không?”

Anh nhận ra mình đang miết chỉ một điểm bên dưới vai trái và giật tay ra. “Không.” Rồi anh nhận thấy hai tay cô đang khoanh lại trước người, anh nói thêm. “Cô đang lạnh. Trở lại giường đi.”

“Tôi không sao,” cô lặng lẽ nói. “Vẫn là câu hỏi đấy, anh không sao chứ?”

“Vâng, tất nhiên, đó chỉ là một giấc mơ ngớ ngẩn.” Anh nói cộc cằn, nhưng anh không thể ngăn mình. Anh ghét phải phô bày bản thân cho cô thấy như thế này. “Trở vào giường đi trước khi cô đóng băng bây giờ.”

Cô vuốt thẳng tấm trải rồi leo lên giường. “Anh không vào sao?”

“Không.” Anh mặc quần ống chèn vào và mang ủng. “Ngủ tiếp đi. Tôi đi dạo một chút.” Tóm lấy phần còn lại của quần áo, anh rời khỏi phòng ngủ.

Anh dậm mạnh chân đi qua các đường phố yên tĩnh, giăng giăng mờ với làn sương mù buổi sáng. Anh thấy xấu hổ vì đã gây ra một sự ồn ào như vậy. Cô đã nghe được những gì? Vô ích để ước gì cô chưa bao giờ thấy điều đó. Và giờ thì cô ấy đã thấy, và cũng đã hỏi. Cũng là điều nhiều phụ nữ đã làm, anh cay đắng nghĩ.

Khi Isabella xuống ăn sáng cùng anh vào sáng muộn hôm đó, Luke nhìn thấy các lọn tóc ẩm báo vào gáy và thái dương cô.

“Tôi vừa mới tắm,” cô giải thích. “Bà chủ nhà của chúng ta nghĩ là tôi bị điên.” Cô cười làm lộ lúm đồng tiền. “Hoặc là bà ấy nghi ngờ anh đã làm gì đó thật sự kỳ quặc với tôi tối qua. Vì tôi đã hỏi mượn xà phòng loại thường nhất của bà ấy. Vậy được chứ?” Cô đưa cổ tay ra cho anh ngửi.

Anh ngửi. Mùi xà phòng thường và mùi của Isabella. Các giác quan của anh khuấy động một cách vui vẻ. Anh gật đầu khom, cảm động vì sự chấp nhận một cách đơn giản một điều hẳn phải là một sự vô lý. “Tuyệt, cảm ơn.”

Một bình sô cô la và một giỏ bánh ngọt được đem đến. Isabella giữ khăn ăn của mình ra, cầm lên một chiếc bánh, và nói, “Michael là ai?”

“Không ai cả.” Rồi tự dưng thấy áy náy nên anh sửa lại. “Ừm, không phải không ai cả. Đó là một người bạn của chúng tôi. Cậu ấy đã chết.”

“Anh ấy đã chết trong chiến tranh?”

“Ừ.” Luke tập trung vào bữa ăn sáng của mình.

Họ im lặng ăn uống trong vài phút. Sau đó, “Anh nói, ‘bạn của chúng tôi.’ “

“Chúng tôi là bạn học với nhau – Gabe, Harry, Rafe, Michael, và tôi. Và tất cả chúng tôi cũng đã ra trận cùng nhau.” Anh nhấp một ngụm cà phê, đậm, nóng, và đen, như cách anh thích.

“Chỉ có Gabe, Harry, Rafe, và tôi là trở về.”

“Và anh đã mơ thấy cái chết của Michael vào sáng nay?”

“Thỉnh thoảng nó xảy ra,” anh nói cộc lốc. “Tôi xin lỗi vì đã làm phiền cô.”

Cô phẩy tay lời xin lỗi của anh. “Tôi không thấy phiền. Tôi thỉnh thoảng cũng có những cơn ác mộng. Bởi vậy họ đã cho tôi ở riêng một mình vì đã đánh thức mọi người dậy.”

Anh nhớ cô đã kể với anh, nhưng nói về các cơn ác mộng làm anh thấy không thoải mái, và anh cũng không muốn mở rộng chủ đề này. Nó đã thuộc về dĩ vãng, hãy để nó ngủ yên. Anh thay đổi đề tài. “Tôi đã thuê một cỗ xe.”

Cô ngạc nhiên nhìn anh. “Để đưa tôi đến Valle Verde?”

Anh gạt đầu và hoàn thành miếng thịt đùi cuối cùng của mình. “Tôi không biết liệu em gái cô có cưỡi ngựa giỏi như cô không. Sẽ dễ dàng hơn nếu cô tìm thấy cô ấy và đưa cô ấy đi trong một cỗ xe. Xe sẽ có mặt ở đây lúc 9:30. Vì cô đã nói là mất hai tiếng để đến đó.”

Mắt cô sáng lên. “Thật là một ý tưởng tuyệt vời, Luke à – cảm ơn anh. Vâng, đúng vậy, đi mất khoảng hai tiếng. Tôi cũng đã yêu cầu bà chủ nhà thay tất cả đồ trải giường để căn phòng không còn mùi đó nữa, nếu anh muốn chọn mất một chút trong khi tôi đến Valle Verde-“

“Ý cô là sao? Tôi sẽ đi cùng cô.”

Cô cau mày và trông có vẻ bối rối. “Không, không, anh không thể đi. Tôi phải đi một mình.”

“Cô sẽ không đi bất kỳ đâu mà chỉ một mình, và càng chắc chắn đó không phải là Valle Verde.”

Đôi mắt cô nheo lại. “Anh không tin tôi sao? Có phải anh nghĩ tôi sẽ chạy trốn khỏi anh không?” Hai đốm hồng xuất hiện ở hai bên má cô.

Anh nhún vai, một cách khiêu khích. “Tất cả những gì tôi biết là cô có thói quen làm chuyện đó.”

“Ồ, đừng có lối bịch.” Cô nhìn anh trừng trừng, miệng mở tính tranh luận, nhưng rồi nhìn thấy phòng ăn đầy các thực khách. “Chúng ta sẽ nói về chuyện này ở trên lầu.”

“Chúng ta sẽ không thảo luận gì nữa hết,” anh nói với cô. “Chẳng có gì để mà thảo luận.”

Cô bật ra một âm thanh thất vọng nhưng từ chối nói thêm lời nào ở nơi công cộng. Anh có thể thấy những biểu hiện lướt qua khuôn mặt cô, biểu thị cô đang sắp xếp những lập luận để thuyết phục anh.

Cô có cơ hội để thấy quả cầu tuyết trong địa ngục. Nhưng cũng khá thú vị để xem cô cố gắng thế nào.

“Anh biết là rất nguy hiểm để anh đi đến Valle Verde mà,” cô nói với anh ngay khi họ trở lại căn phòng của mình và đóng cửa lại. “Không hiểu sao anh lại cứng đầu như vậy nữa.”

Tấm phủ giường đã được lột bỏ và các bộ đồ giường cũng đã được đem đi. Luke ngồi lên một chiếc ghế cạnh cửa sổ, bắt chéo chân, và dựa lưng. “Cô đi đâu, tôi đi theo đó.” (*)

Cô nheo mắt nhìn anh. “Ruth là một góa phụ, chứ không phải là một người chồng. Các ông chồng không có đi theo vợ.”

(*: một câu trong Kinh Thánh, trong đó nàng dâu Ruth đã nói với mẹ chồng ‘Mẹ đi đâu con đi theo đó’, khi bà khuyên cô trở về nhà mẹ ruột sau khi chồng qua đời – ND)

Anh xoắn môi lại. “Trí nhớ của em ngắn thiệt.”

Cô đỏ mặt. “Nghiêm túc đi. Anh biết là tôi phải đi. Đó là việc quan trọng.”

“Tôi đâu có ngăn không cho cô đi. Nhưng không gì cô đã kể cho tôi biết về ông anh họ duyên dáng Ramón của cô-“

“Anh con bác. Bác họ. Và anh ta không có duyên dáng; anh ta kinh khủng.”

Anh nói vẻ chế giễu, “Rõ ràng là ai đó đã cố tránh xa anh ta ra nhưng đã không làm được tốt lắm. Và một ông anh con bác kinh khủng từng bị tránh xa một cách không bình thường, không phải là người tôi cho phép cô đi thăm một mình.”

“Nhưng tôi phải-“

Anh thực hiện một cử chỉ thiếu kiên nhẫn và ngồi thẳng lên. “Cô đã nói với tôi rằng cha cô bảo cô phải tránh xa Ramón; rằng anh ta là một kẻ vũ phu, một kẻ cục súc, một kẻ du côn.”

“Phải. Anh ta là một tên khốn kiếp.”

“Vậy mà cô còn nghĩ là tôi sẽ để cô đi thăm một tên khốn kiếp một mình ư?” Luke khịt mũi.

Cô xoắn hai tay. “Nhưng nếu Ramón gặp anh, anh ta sẽ muốn giết anh.”

Anh ngồi dựa người trở lại và lại tiếp tục trêu cô. “Không thích khách tới chơi à? Tệ nhỉ. Nhưng mà tôi vẫn cứ đi.”

“Anh không hiểu. Ramón sẽ làm bất cứ gì để nhúng được tay hấn vào tài sản của tôi. Hấn sẽ

giết anh để làm tôi thành một góa phụ.”

“Bây giờ?” Sự lo lắng của cô đối với anh làm Luke thấy xúc động.

“Vâng! Và sau đó hắn sẽ buộc tôi cưới hắn!”

Anh nhướn một bên mày lười biếng nói. “Thật sao? Hắn có thể làm điều đó sao? Ấn tượng đó. Đến tôi mà cũng chỉ có thể buộc được cô có chút xịu. Cô buồn bĩnh thế kia mà.”

Cô giậm chân. “Anh nghiêm túc có được không? Anh không thể đi Valle Verde với tôi được. Tôi tuyệt đối cấm anh.”

Anh cười. “Cấm?”

“Phải. Bởi vì nếu anh đi Valle Verde, anh ta sẽ giết anh.”

Luke ngáp. “Cứ để anh ta thử.”

Isabella trừng mắt nhìn Luke từ chỗ ngồi đối diện. Cô bồn chồn, căng thẳng và cau kỉnh suốt trên đường đi. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ xe tới lần thứ một trăm và nói, “Chúng ta sắp tới rồi. Chỉ qua ngọn đồi tiếp theo nữa thôi.” Luke gật.

“Anh đổi ý vẫn còn chưa muộn,” cô nói với anh.

“Biết rồi.” Họ đã đối đáp qua lại thế này cũng là lần thứ một trăm. Anh sẽ không để cô đi tới Valle Verde mà không có anh, chắc chắn là thế. Anh không có ý định tranh cãi.

“Anh thật là một người đàn ông cứng đầu,” cô nói một cách cau kỉnh.

Anh cười nhạt.

Họ vượt qua những dặm cuối cùng trong im lặng.

“Những cánh cổng này cần phải sơn lại,” Isabella quan sát khi cỗ xe đi qua lối vào điền trang Valle Verde. “Và chỗ đá đó cần phải được sửa chữa lại.”

Luke dựa lưng vào chiếc ghế đệm dày thoải mái và nhìn cô. Cô mặc chiếc váy mới màu kem và xanh, và mặc chiếc coocxê làm ngực cô đẩy lên, cô trông ngon lành đến nỗi tất cả những gì anh có thể làm là không nghĩ đến chuyện làm tình với cô trong suốt chuyến đi này. Nhưng cô đang rất căng thẳng và lo lắng cho cái việc mà cô gọi là nguy hiểm cho anh, bởi nên cô không có tâm trạng để bị quyến rũ.

Dù Luke vẫn luôn thích thú những thách thức.

Nhưng ngay lúc này thì anh quan tâm đến những phản ứng của cô đối với Valle Verde. Đôi mắt cô nhìn khắp nơi, so sánh, đánh giá, tìm kiếm những dấu hiệu của quản lý yếu kém.

Chiếc xe nẩy lên hết ổ gà này đến ổ gà khác, và môi cô mím lại. “Con đường này đã luôn êm mịn như lụa.”

Nhưng khi họ vào sâu hơn trong điền trang, thì đã trở nên rõ ràng hơn không phải mọi thứ đều bị bỏ bê.

Vườn nho được cắt tỉa gọn gàng, thẳng hàng và không thấy cỏ dại. Những con ngựa tò mò nhìn họ qua dây rào vững chắc, không sợ. Chúng trông khá bắt mắt, Luke quan sát. Lông sạch mượt.

“Ramón đã gây dựng đàn ngựa này,” Isabella thừa nhận. “Chỗ này nhiều gần bằng hồi trước chiến tranh.”

Miệng Luke co giật với sự miễn cưỡng thừa nhận của cô. “Có khả năng anh ta đã trộm chúng cũng nên,” anh nói trong một giọng an ủi. Cô chớp mắt ngạc nhiên, sau đó nhận ra anh đang trêu cô nên liền cho anh một cái nhìn kiêu kỳ. Nhưng cái lúm đồng tiền đã tố giác cô.

Họ đi ngang qua một cánh đồng mới được cày, có khoảng một tá đàn ông và phụ nữ đang làm việc, chuẩn bị cho công việc trồng trọt. Cỗ xe lạ hẵn đã gây sự chú ý cho họ, và họ ngừng việc để nhìn nó đi qua. Rõ ràng không có nhiều khách đến thăm Valle Verde.

“Ô, ô!” Isabella nghiêng người nhìn ra cửa sổ và vẫy tay chào. “Tôi biết những người này.” Một trong những người nông dân đang làm việc hét lên, thả rơi cái cuốc xuống, và, với một nụ cười rộng toe, chạy về phía chiếc xe, vẫy tay chào. Những người khác cũng bỏ xuống công cụ làm việc của mình và đi theo sau, vội vàng để chào mừng Isabella trở về nhà.

Luke gõ vào trần xe để bảo người đánh xe ngừng lại. Anh mở cửa và đỡ Isabella xuống. Trong vài phút, cô đã được vây quanh.

“Cậu chủ nhỏ, cô đã trở về-“

“Chào mừng cô trở về, cậu chủ nhỏ! Chào mừng trở về nhà!”

Cậu chủ nhỏ? Nghĩa là sao, Luke tự hỏi.

“Señorita Isabella, chúng tôi không bao giờ nghĩ là sẽ gặp lại cô -“

Isabella chào từng người một bằng tên của họ, mỉm cười, khóc, bắt tay, và ôm ghì lấy một vài người trong số đó.

“Đã rất lâu rồi mới gặp được cô, cậu chủ nhỏ,” một ông lão nói, nước mắt rung rung. “Huyết thống thật sự của Valle Verde này.”

“Ôi, Đức Maria, sao mà cô giống mẹ cô lúc trưởng thành thế này, một bản sao y đúc,” một người phụ nữ giọng điệu như một bà mẹ kêu lên.

Một phụ nữ khác gạt đầu, lau nước mắt với một miếng giẻ màu xanh. “Đúng là hình ảnh của condesa (*) thân yêu của chúng ta, rất giống bà ấy.”

(*: nữ bá tước – ND)

Isabella trông không có vẻ quá vui mừng vì nghe thấy sự tương đồng này, Luke quan sát, nhưng cô đã hỏi thăm từng người một cách háo hức, hỏi thăm về gia đình của họ và kêu lên với những tin tức đó. Cô đã không kể cho anh nghe bất cứ gì về cô ở Valle Verde, nhưng cô được những người này yêu mến, anh thấy. Và cô cũng mến họ.

Vậy mà anh đang tính đưa cô đến Anh Quốc, nơi cô được xem là một người nước ngoài và là

một người xa lạ.

Cuối cùng, khi tất cả các câu hỏi đã xong, và cô đã giới thiệu anh như là chồng cô, và anh đã được chấp thuận một cách thận trọng – ít nhất là vì anh nói tiếng Tây Ban Nha như một người Tây Ban Nha, cho dù trọng âm của nó thuộc về một khu vực miền Nam – rồi cuộc chuyện trò chuyển sang Ramón.

“Anh ta không phải là một quý ông, như cha tiểu thư, nhưng anh ta cũng đã rất chăm chỉ,” một người đàn ông nói.

“Anh ta có thể không phải là một conde chính thống, nhưng-“
(*: bá tước – ND)

“Anh ta không phải là một quý ông chút nào hết,” một phụ nữ cắt ngang, và nhiều tiếng xì xào đồng ý. Vậy là, Luke nghĩ, cũng có những mức độ khác nhau của sự chấp thuận. Thú vị đây.

Trật tự cũ đang bị thay đổi.

“Anh ta là một kẻ tội đồ và sẽ bị thiêu ở hỏa ngục,” một người phụ nữ khác lẩm bẩm. “Đã đưa cô gái đó lên giường rồi sau đó không nói gì tới chuyện cưới xin.”

Isabella bắn một cái nhìn sang Luke. Em gái cô?

“Conde cần tiền để làm đám cưới, bà cũng biết vậy mà. Trang viên này cũng cần tiền.” Vài người liếc những cái nhìn ngụ ý với Isabella. Luke tự hỏi cô có để ý thấy không. Rõ ràng Ramón không phải là người duy nhất nghĩ cô nên lấy anh bà con của mình. Anh con bác họ.

“Nhưng cũng chẳng phải là lý do để anh ta sống trong tội lỗi, đúng không?” người phụ nữ đầu tiên tức giận nói. Bà lắc đầu. “Anh ta là một kẻ vô thần.”

“Về chuyện đó, ngài Bá tước quá cố cũng không phải là một trụ cột của Giáo hội-“ người đàn ông nọ im bật và liếc nhìn Isabella trong bối rối. “Xin thứ lỗi, cậu chủ nhỏ,” ông nói. “Tôi không có ý xúc phạm.”

Cô lắc đầu. “Không sao, Elí. Tôi biết cha tôi nghĩ gì về Nhà thờ. Còn giờ thì, chúng ta phải nhanh nhanh lên, nếu không ngài bá tước Castillejo mới sẽ thắc mắc người của anh ta đâu cả rồi.”

Cô chào tạm biệt và trở vào xe, và họ tiếp tục xóc nảy trên con đường đầy ổ gà.

Isabella ngồi lặng lẽ, những suy nghĩ của cô đang ở chỗ xa xôi nào đó, trán nhíu lại.

“Cậu chủ nhỏ?” Luke nói sau một lúc.

Cô cho anh một nụ cười nửa miệng. “Chỉ là biệt hiệu.”

“Tôi đoán nó nhiều ý nghĩa hơn.” Luke chờ phần còn lại.

Cô lưỡng lự, sau đó giải thích. “Cha tôi đã luôn muốn có một đứa con trai. Khi đã trở nên rõ ràng hơn là mẹ tôi sẽ không bao giờ cho ông một đứa được, ông đã bắt đầu đối xử với tôi như một người thừa kế. Ông đưa tôi ra ngoài gặp mọi người cùng với ông và dạy tôi cách điều hành điền trang và... và tất cả những gì mà một đứa con trai nên biết.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ trong một lúc. “Và sau khi Mama qua đời, ông thậm chí còn cho tôi ăn mặc như con trai, và đó là khi mọi người bắt đầu gọi tôi là Cậu chủ nhỏ, chỉ cho vui thôi, anh cũng thấy đó.”

Anh thấy còn nhiều hơn là cô nhận ra, và không chỉ là sự gắn bó của cô với mấy cái quần ống chèn của cô, nhưng tất cả những gì anh nói là, “Những người đó yêu quý cô.”

Cô gật đầu. “Tôi đã quên mất cảm giác thân thuộc này.” Cô nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, đôi mắt cô lấp lánh những giọt lệ chưa rơi xuống và thêm vào trong một giọng khàn khàn, “Và quên mất Valle Verde đẹp như thế nào.”

Một ngôi nhà lớn, vuông vức bằng đá hiện ra trong tầm mắt. Những cổng đá tò vò duyên dáng ở hai bên dọc theo lối vào phía trước, cùng với khoảng 5 cái ban công ở tầng phía trên. Những cây dương theo hàng thẳng lối với đường xe chạy tiến lên phía trước, và một cái ao cảnh nằm ở một bên.

“Ngôi nhà đẹp quá,” Luke nói.

“Gia đình tôi đã xây ngôi nhà này vào thế kỷ 16,” Isabella nói với anh, với niềm tự hào rõ ràng trong giọng cô. “Nó được gọi là Ell Nuevo Castillo (*) trong khoảng 300 năm, nhưng vào một ngày nọ ông cố tôi đã thông báo rằng mọi người phải gọi nó là Ell Castillo de Castillejo (**).” Cô không nói gì thêm, nhưng cái lúm đồng tiền ẩn hiện cho Luke biết câu chuyện vẫn chưa kết thúc.

(*: Lâu đài mới – ND)

(**: Lâu đài của bá tước Castillejo – ND)

“Và bây giờ mọi người gọi nó là...?” anh nhắc.

“Ell Nuevo Castillo.” Cô bật cười. “Mọi người ở đây đã từ từ chấp nhận sự thay đổi của đất nước này.”

“Họ có vẻ như cũng đã chấp nhận Ramón,” anh nhẹ nhàng chỉ ra.

Nụ cười của cô nhạt dần. “Họ không có lựa chọn. Anh ta đã thừa kế tước hiệu và điền trang này. Không quan trọng anh ta có đê tiện và là một kẻ côn đồ hay không, thì anh ta vẫn là Bá tước Castillejo.”

Luke không nói gì. Những người ở đây có vẻ như không yêu thích Ramón như cái cách họ đã yêu Isabella, hoặc là kính trọng anh ta như họ đã kính trọng với ba mẹ quá cố của cô, nhưng họ cũng không tạo một ấn tượng rằng họ nghĩ anh ta là một kẻ côn đồ hay đê tiện.

Chiếc xe dừng lại phía trước những cổng tò vò duyên dáng. Isabella lau lòng bàn tay ẩm ướt của mình với một chiếc khăn tay. “Anh có súng phải không?”

“Anh ta sẽ không bắn tôi ngay lập tức đâu,” Luke trấn an cô.

“Anh không biết được đâu.” Cô cầm lên chiếc áo choàng mà cô đã gấp, và siết chặt nó vào ngực.

“Tôi cầm cho.” Anh lấy chiếc áo từ hai tay cô, dò tìm giữa những nếp gấp, và lấy đi khẩu súng mà anh biết là nó ở đó.

“Nhưng-“ cô bắt đầu.

“Cô sẽ không đến thăm em gái đã thất lạc trong tám năm qua với một khẩu súng trong tay.”

“Nhưng nếu Ramón-“

“Cứ để Ramón cho tôi.” Anh đưa chiếc áo choàng cho cô và cất khẩu súng trở lại ở chỗ hõm nơi cất giấu vũ khí.

Những người hầu chạy ra và kéo bậc thang cỗ xe xuống. Luke xuống trước sau đó đưa tay đỡ Isabella. Cô bước xuống các bậc thang như một người đầu bò trẻ tuổi bước vào vòng đấu.

Khi cô bước ra ngoài ánh sáng mặt trời, những tiếng thở hổn hển phát ra từ những người hầu đang đứng chờ. Và cảnh tượng trước đó được lặp lại, với những giọt nước mắt và những tiếng kêu “Cậu chủ nhỏ!” và “Señorita Isabella!”. Cô gọi tên từng người, ôm vài người, đưa tay cho những người khác hôn.

“Marta đâu?” Cô hỏi, nhìn quanh để tìm bà vú già.

“Marta đã không sống ở đây nhiều năm rồi, señorita.”

“Vậy còn con gái bà ấy, Carmen?”

“Đã lấy một người đàn ông ở thung lũng kế bên. Marta đến sống với họ.”

Khi Isabella nghe những tin tức đó, cô thấy rõ ràng là có nhiều người làm cũ mà cô nhớ đã không còn làm ở Valle Verde nữa. Cô cho Luke một cái nhìn ngụ ý. Ramón.

Và sau đó đột nhiên những người hầu đột ngột im lặng và lùi lại khi một phụ nữ trẻ cao lớn, nghiêm nghị bước tha thướt trên lối vào.

Không cần phải giới thiệu; cũng biết được người này là ai, dù chẳng có nhiều nét tương đồng giữa các chị em với nhau. Cô em cùng cha khác mẹ.

Perlita cao và đẹp lộng lẫy, với mái tóc suôn mượt đỏ vàng trong một búi tóc thanh lịch ở

đăng sau và đôi mắt màu xám xanh được viền quanh bởi hai rèm mi dài, đen đậm.

Luke bước lùi lại. Đây là khoảnh khắc quan trọng của Isabella; lý do họ đến đây. Anh chờ cho một cuộc hội ngộ vui vẻ.

Nhưng không ai di chuyển.

Một sự im lặng dài khi cả hai cô gái trẻ nhìn vào mắt nhau. Không có một cuộc đoàn tụ nào ở đây. Luke nhớ tới hình ảnh hai con mèo đang vờn nhau, thù địch và cảnh giác, mỗi “con” đều chờ con kia ra đòn trước – chỉ có điều hai người này không có lấy một nhúc nhích. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Những người ở điền trang cũng đang tiến tới gần hơn, nghển cổ để xem, để nghe. Họ biết về hai cô gái này từ ngày họ vừa mới sinh ra. Con gái của người tình thì giờ là chủ nhà. Còn con gái của chủ nhà thì giờ là một vị khách.

Perlita bật tách ngón tay và đưa nhanh những mệnh lệnh cho cỗ xe ngựa đánh vòng quay lại, cũng như những con ngựa phải được chăm sóc. Tất cả đều tản đi trừ những người hầu trong nhà. Perlita rất có quyền hành ở đây, Luke nhìn thấy; rất ra dáng bà chủ nhà. Isabella đã nói em gái cô mười chín tuổi, nhưng chỉ có số tuổi của cô gái này là nhỏ hơn Isabella. Cô ta có vẻ như thạo đời hơn, phức tạp hơn, và không chỉ đơn giản như bộ đồ cô ta đang mặc.

Và trông cô không có vẻ gì là một người ngây thơ bất lực cần được giải cứu.

Perlita có đôi mắt của Papa. Bella nhìn chăm chăm vào cô em gái khác mẹ, cái nhìn gần đầu tiên trong cuộc đời cô.

Không chỉ đôi mắt của Papa, mà còn là hàng mi dài của ông ấy, và có gì đó trong cái cách nó ngẩng đầu cũng nhắc cô nhớ tới Papa. Đó gần như là một nỗi đau đớn khi nhìn thấy những nét tương đồng đó. Lẽ ra cô mới nên là người có đôi mắt của Papa chứ không phải-

Không. Bella trách mình. Cô không được có những suy nghĩ thế này. Cô ở đây là để giúp đỡ em gái, không phải đắm mình trong những oán hận cũ. Vẻ ngoài của Perlita không phải là lỗi của con bé. Hơn nữa, đôi mắt của Papa là bằng chứng duy nhất cho mối quan hệ giữa họ.

Nhưng mà, có phải con bé rất đẹp? Bella có thể nhìn thấy cách Luke nhìn nó. Perlita mặc một chiếc váy màu xanh tinh tế, rất hợp với màu mắt cô.

Chiếc váy này rất hợp thời trang, cổ thấp và ôm trung bày ra một bộ ngực căng đầy, một vòng eo nhỏ nhắn, và một vóc dáng của chiếc đồng hồ cát. Con bé không đeo trang sức; mà cũng chẳng cần phải đeo. Y như mẹ mình, con bé rất xinh đẹp.

Bên cạnh nó, Bella cảm thấy mình thật nhỏ nhắn và xấu xí, ăn bận tồi tàn. Cô cố đẩy cái ý nghĩ đó sang một bên và tập trung lại. Ngoại hình không quan trọng, cô nhắc nhở mình. Tính cách mới là những gì được tính đến.

Một lời an ủi trống tuếch làm sao.

Dù vậy, cô vẫn ước gì em gái cô không quá xinh đẹp thế này. Đẹp đến đáng sợ, đặc biệt là với đôi mắt của Papa đang nhìn chăm chăm vào cô với thái độ thù địch hầu như không che giấu.

Vô ích thôi, cô là chị, và cô là người hợp pháp, là người có quyền đến thăm lại ngôi nhà thời thơ ấu của mình. “Chào cô, Perlita.” Cô nghiêng đầu một cách không tự nhiên.

“Seno – Isabella,” Perlita trả lời và cũng làm một cái nghiêng đầu không tự nhiên tương tự. Cô ta không di chuyển.

Giờ thì sao đây? Bella tự hỏi. Cô khó mà đẩy Perlita sang một bên và lách người để vào trong nhà.

Luke khẽ tăng hăng và bước lên. “Còn tôi là chồng của Isabella, Huân tước Ripton.” Anh cúi chào.

“Chồng chị ấy?” Perlita chớp mắt và liếc nhìn từ Bella đến Luke và ngược lại. Gương mặt cô hiện lên sự nhẹ nhõm thấy rõ. Cô ta không biết Isabella đã kết hôn.

“Phải, chồng của cô ấy. Cô có thể gọi tôi là Luke, vì theo luật, thì bây giờ chúng ta là anh em với nhau.”

“Anh em?” Perlita ngây người lặp lại.

“Đại loại vậy,” Luke nói trong một phong thái bình thản mà Bella thấy ghen tị. “Isabella và tôi đang trên đường trở về Anh Quốc, nhưng cô ấy nghe nói cô đang ở Valle Verde nên muốn đến thăm, để xem cô sống thế nào.” Anh nói với vẻ rất bình thường, như chột nảy ra. Bella thấy biết ơn vì điều đó.

“Tôi thế nào ư?” Perlita cho Bella một cái nhìn bị sốc. “Chị đến để gặp tôi?”

“Chuyện đó lạ đến vậy sao?” Bella cởi nón và gỡ tay, và kéo mạnh chiếc váy của cô để làm thẳng nó lại.

Perlita không vòng vo. “Phải, tôi thấy vậy, vì chúng ta còn chưa từng nói chuyện với nhau trước đây nữa mà.”

Bella cảm thấy cái nhìn của Luke. Cô có thể gần như nghe thấy điều anh đang nghĩ, Chưa bao giờ nói chuyện với nhau? Cô kéo tôi đi nửa vòng đất nước để giải cứu đứa em mà cô chưa bao giờ nói chuyện?

Má cô nóng lên. Cô tránh cái nhìn của anh và cố gắng để nói với giọng bình thường, “Ừm, nhưng tôi quyết định đã đến lúc chúng ta gặp nhau.”

Mày Perlita nhướng lên. “Tại sao?”

Isabella liếc nhìn những người hầu, đang chăm chú nhìn và nghe, không nói gì. Perlita khẽ nhún vai, như thể nói, tại sao không, và mời họ vào trong.

Bella bước vào trong, và những ký ức ủa về trong cô. Không có gì thay đổi. Các đồ nội thất vẫn được bố trí như cũ, vẫn mùi hương đó, vẫn không khí mát mẻ tĩnh lặng, tất cả đều như cũ. Ngay cả những vật treo tường cũng là những thứ xưa cũ trước giờ vẫn treo ở đó, dù đã ít nhiều nhạt màu đi. Sàn nhà được ốp gạch tàu trông bóng lên hơn bao giờ hết. Đôi chân cô ngứa ngáy muốn đi lên những viên gạch cũ mòn vẹt đó như cô đã làm hàng ngàn lần khi còn nhỏ; đi dọc theo những đường hoa màu đỏ, sau đó tới những trái tim màu xanh, tránh những viên màu vàng và nâu nhìn như một con sù tử.

Tất nhiên là không phải sù tử thật, nhưng cô đã luôn giả vờ như thế...

Cô đã không nghĩ tới những viên gạch này trong hàng năm trời, nhưng giờ thì... Nó như đang chào đón một người bạn chơi cũ. Những bước chân của thời thơ ấu.

Cô buộc mình quay trở lại hiện tại. Ngôi nhà này trông như miễn nhiễm với thời gian.

“Chào mừng tới El Nuevo Castillo,” Perlita lạnh lùng nói.

Thật kỳ quặc khi được chào đón như là một người xa lạ với chính ngôi nhà của mình.

Nhưng giờ nó không còn là nhà cô nữa, Bella nhắc mình nhớ.

Sau khi cho phép họ nghỉ một chút sau chuyến hành trình dài, Perlita dẫn họ về phía phòng khách lớn. Bella ngập ngừng ở ngưỡng cửa. Đây là căn phòng yêu thích của Papa.

Như thể biết cô cảm thấy thế nào, Luke đưa tay anh vào dưới khuỷu tay cô. Thấy ấm lên bởi sự đụng chạm đó, cô bước vào trong. Nó cũng không thay đổi. Nó đã luôn rất lỗi thời – Mama muốn thay đổi nhưng Papa luôn từ chối. Đó là một căn phòng của một người đàn ông, với đồ gỗ được đánh vec-ni sáng bóng, khảm viền bạc, và những chiếc ghế bọc da. Thậm chí những thanh kiếm đấu đôi cũ được truyền hàng thế hệ vẫn còn bắt chéo và treo phía trên lò sưởi, vẫn lấp lánh sáng như cô thấy suốt từ thời thơ ấu của mình.

Căn phòng này đã giữ hàng ngàn những kỷ niệm. Ngay cả mùi của nó cũng vẫn là một mùi cũ.

Đó như thể Papa chỉ vừa mới bước ra ngoài. Cổ họng Bella nghẹn lại với những cảm xúc mà cô đã cố gắng ngăn lại, cuối cùng đã trào lên. Đã tám năm rồi kể từ lần cuối cô ở trong căn phòng này. Cô đã nghĩ mình cô hẳn đã quên lãng nó rồi, nhưng bây giờ, khi đang ở trong này... Lưỡi cô dày lên. Cô không thể nói.

Perlita mời họ ngồi và gọi thức uống. Trong vài phút trà được đem ra cùng với một đĩa bánh nhỏ. Đây là một người quản lý giỏi, Bella thừa nhận khi Perlita rót trà.

Một phần trong cô hy vọng Perlita thật ra chỉ là một quản gia, nhưng chắc là không... không

phải trong trang phục thế này.

“Mẹ cô thế nào?” Bela hỏi một cách lịch sự, điềm tĩnh hơn sau khi nhấp vài ngụm trà nóng.

“Đã lấy chồng và đang sống ở Barcelona,” Perlita nói. Cô chờ cho đến khi người hầu lui ra và nói một cách thẳng thừng. “Sao chị lại đến đây?”

“Bởi vì tôi lo lắng cho cô.”

“Lo lắng?” Perlita cong đôi mày thanh mảnh của mình. “Cho tôi?” Cô tạo ra một tiếng khịt mũi vẻ không tin.

“Đó là sự thật.” Bella đặt tách trà của mình sang một bên và quyết định nói thẳng. “Tôi nghe nói cô đang... sống với Ramón. Tôi thấy lo lắng.”

“Không cần chị phải lo. Ramón rất tốt với tôi.” Đôi mắt cô nheo lại. “Và tại sao chị lại quan tâm tới tôi chứ?”

Thật khó chịu với đôi mắt của Papa nhìn vào cô với sự thù địch và nghi ngờ như thế, nhưng chính cái sự thật chúng là đôi mắt của Papa lại làm cho Bella lấy lại can đảm. “Perlita, tôi biết chúng ta không biết nhau, chúng ta cũng chưa bao giờ nói chuyện với nhau, hoặc thậm chí là gặp mặt nhau, nhưng tôi biết cô kể từ khi tôi còn là một đứa trẻ, và cô có khả năng là cũng biết về tôi. Tôi đã mất hết mọi người và-” Cô dừng lại. “Cô là em gái tôi và tôi đến đây để gặp cô. Để tận mắt nhìn thấy cô ổn.”

Một sự im lặng dài. Perlita nhìn chằm chằm, khuôn mặt cô tái nhợt như đá cẩm thạch và, mặc dù có lò sưởi, trông như thể bị lạnh. Sau đó môi cô run run. “Tôi ch-chưa bao giờ nghĩ sẽ nghe chị nói thế này.”

“Tôi đã luôn muốn có một em gái,” Isabella nói nhẹ nhàng. “Tôi đã rất cô đơn khi còn là một đứa trẻ.”

Perlita mím môi và lắc đầu. “Chị ghét tôi. Chị đã từng nhìn vào nhà chúng tôi từ trên đồi, theo dõi chúng tôi.”

“Tôi biết,” Isabella thừa nhận. “Tôi đã rất ghen tị với cô.”

Hàm Perlita rớt xuống. “Ghen tị với tôi? Nhưng chị là con gái của cha.”

“Cô cũng vậy,” Isabella nói. “Và cô là đứa con được ông ấy yêu.”

Perlita lắc đầu. “Ông ấy chưa một lần gọi tôi là con gái ông ấy. Tôi chỉ luôn là viên ngọc trai bé nhỏ của ông ấy, hoặc là một cô bé xinh đẹp, hoặc chỉ đơn giản là Perlita, mà chưa bao giờ, không bao giờ ông ấy gọi tôi là – hoặc thậm chí là ám chỉ đến tôi – như là con gái ông ấy. Không một lần.”

Isabella chớp mắt, bối rối. “Nhưng ông ấy yêu cô.”

“Ông ấy có thích tôi, một chút.” Perlita nhún vai. “Nhưng chị mới là người thật sự quan trọng với ông ấy.”

Hàm Isabella rơi xuống. “Quan trọng? Papa chưa bao giờ coi trọng tôi. Tôi không bao giờ làm đủ tốt. Không chuyện gì tôi làm đủ tốt.”

Hai cô gái nhìn chăm chăm vào nhau, cố gắng hiểu quan điểm trái ngược về nhau. Bên cạnh Isabella, Luke ngồi lặng lẽ, chăm chú nghe những gì họ đang nói với nhau. Anh không xa lạ với những khúc mắc và hiểu lầm của các thành viên trong gia đình.

Đồng hồ phía trên lò sưởi gõ một tiếng, và Perlita bắt đầu nhìn chăm chăm vào nó. “Ramón sẽ có mặt ở đây bất kỳ lúc nào.” Cô đứng lên, trông lo lắng và lúng túng. Isabella cũng đứng lên như thể sẵn sàng chiến đấu.

Luke tự rót cho mình một tách trà khác. Anh cảm thấy điềm tĩnh và thản nhiên, như anh vẫn hay thế mỗi lần Định mệnh đưa anh vào nguy hiểm.

Những bước chân nặng nề vang lên trên sàn nhà lát gạch tàu bên ngoài.

“Tôi- tôi sẽ nói chuyện với anh ấy,” Perlita nói và chạy ra khỏi phòng.

Họ nghe thấy các giọng nói, thấp trầm lúc đầu và sau đó vang lên trong tranh luận.

“Ngồi xuống,” Luke bảo Isabella đang đi tới lui căng thẳng. “Uống trà của mình đi. Dùng thử bánh xem. Cũng ngon lắm đấy.”

Cô quay sang anh. “Sao anh có thể nghĩ tới chuyện ăn uống vào lúc như thế này?”

“Vậy cô muốn Ramón biết cô sợ anh ta sao?”

Cô giật mình nhìn anh, sau đó rơi phịch xuống chiếc trường kỷ bên cạnh anh. “Tôi không sợ anh ta,” cô tuyên bố và dán một vẻ kiêu kỳ, bình thản một cách không tự nhiên lên trên mặt mình.

CHƯƠNG 13

Cánh cửa mở ra đánh rầm. Ramón sải bước vào trong. Perlita theo sau, cử chỉ lo lắng.

Ramón không phải là người có chiều cao đặc biệt, nhưng có vóc dáng như một con bò, với đôi vai rộng và một lồng ngực sâu rộng. Cùng với làn da sẫm màu, khuôn mặt anh ta nổi bật với cái mũi rộng và hàng ria mép đen dày. Anh ta hầu như không nhìn Isabella. Với cái nhìn chăm chăm như đóng đinh vào Luke, Ramón đường bệ đi tới chỗ anh, bạnh chân ra, nói, “Dám bước thẳng vào phòng khách của tôi à, người Anh kia? Ông gốc vậy sao?”

Luke lịch sự đứng dậy rồi nói vui vẻ bằng giọng Anh, “Và cũng xin Fee Fi Fo Fum (*) với

anh.”

(*: là 1 câu hát của người khổng lồ trong truyện cổ tích ‘Jack và cây đậu thần’ – ND)

Ở đằng sau nghe anh nói thế Isabella nén tiếng cười.

Luke tiếp tục nói bằng tiếng Tây Ban Nha. “Tôi đoán anh là Bá tước Castillejo? Còn tôi là Ripton, chồng của Isabella. Chào anh?” Anh đưa tay ra.

“Chồng? Không lâu nữa đâu.” Ramón không làm cử chỉ bắt tay với Luke.

Luke nhún vai, ngồi xuống trở lại, và cắn vào miếng bánh khác. “Ngon quá,” anh nhận xét.

Như Luke dự kiến, Ramón có vẻ khựng lại trước hành vi này. Sau một lúc nhìn trừng trừng và phát ra một vài cái thở hồng hộc, anh ta gầm lên, “Người đã trộm đi mất kho báu của ta.”

Luke ra vẻ không nghe thấy.

Mặt Ramón đỏ lên.

Isabella xoắn ngón tay lo lắng.

Luke đã ăn xong chiếc bánh và phui phui vụn bánh ra khỏi mấy ngón tay. Sau đó nhìn lên với vẻ lơ ngơ, “Ồ, xin lỗi, anh đang nói với tôi à? Làm gì có, tôi nào có trộm gì của anh.”

Vải đỏ bay phất phơ trước mắt một con bò.

Ramón gầm gừ. “Ý tôi là Isabella.”

“Thôi đi, Luke. Đừng khiêu khích anh ta,” Isabella thì thầm.

Luke mỉm cười. Isabella mở miệng tính nói tiếp, nhưng Luke làm cô im bật với một cái nhìn.

“Sao?” Ramón nói trong một giọng gây sự.

“Ờ phải, vợ tôi đúng thực là một kho báu.” Luke lau mấy ngón tay bằng chiếc khăn ăn và mát mẻ thêm vào, “Nhưng cô ấy không phải của anh, chưa bao giờ, và sẽ không bao giờ.”

Ramón khịt mũi. “Ồ ồ ồ ồ.”

Luke nhướn một bên mày. “Tôi?”

“Đơn thương độc mã cùng cô vợ trẻ trung giàu có của ông vào hang hùm thì gọi là gì? Đúng là đồ ngu.”

Isabella không thể kiềm chế bản thân nữa. Cô nhảy lên. “Thôi ngay! Anh dám đe dọa chúng tôi à!”

Ramón cười nhạo và ra hiệu tới mấy thanh kiếm đấu tay đôi. “Trên đất của tôi thì tôi muốn làm gì mà chẳng được, cô em họ bé nhỏ. Và nếu tôi muốn cô em là một quả phụ, thì tôi sẽ làm thế.”

“A, thì ra anh muốn đấu như một quý ông sao?” Luke nói lè nhè. “Nếu vậy thì...” Băng đang bắt đầu ca hát trong các tĩnh mạch của anh, luôn luôn là thể trước viễn cảnh một trận đấu.

“Luke, anh ta không phải là một quý ông,” Isabella nói trong một giọng thấp, dữ dội. “Anh ta sẽ không theo bất kỳ quy tắc của quý ông nào hết. Anh ta sẽ không theo luật lệ nào trừ luật của Ramón.”

“Chính xác, em họ bé nhỏ.” Ramón nhếch mép chế nhạo. “Đất của Ramón, luật của Ramón.”

“Không!” Cô cố đứng giữa họ.

Luke nắm chặt hai cánh tay cô và đẩy cô ra sau anh. “Ngồi đó và đừng xen vào,” anh ra lệnh. “Đây là chuyện của đàn ông.”

Cô trắng bệch, nhưng, một cách ngạc nhiên, vâng lời.

Băng đang trôi và đang ca hát rộn ràng trong máu anh bây giờ, Luke sai bước tới chỗ lò sưởi và giật mạnh một trong số những thanh kiếm đang bắt chéo phía trên lò sưởi. “Thật ra cô ấy chỉ là em họ xa, rất xa của anh, tôi tin chuyện đó. Tôi còn có ý định đưa khoảng cách ấy xa hơn thêm nữa đây, vì thế nếu anh khao khát muốn giết tôi, vậy thì cứ việc thử.” Anh thử uốn cong lưỡi kiếm dài.

Đằng sau anh, Isabella phát ra một âm thanh nhỏ lo lắng. Âm thanh đó làm phân tâm Luke. Anh liếc nhìn cô.

Cô vợ bé nhỏ hiếu chiếu của anh đang ngồi cứng đờ nơi anh đã ấn cô xuống, đang nhìn Ramón, như một con chuột nhỏ bị thôi miên bởi một con rắn. Khuôn mặt cô tái xanh và dùm lại, đôi mắt màu vàng của cô như đậm thêm và bị lấp đầy...

Luke cau mày. Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy trông như thế này trước đây. Anh không thích như vậy. Anh nhìn trở lại Ramón, anh ta đang trừng mắt, nghiến răng và siết chặt nắm tay. Sao cô có thể sợ hãi một gã như thế này? Một kẻ cục súc, anh nghĩ.

Anh khê lướt nhẹ ngón tay dọc theo cạnh của lưỡi kiếm. Sắc như dao cạo. Anh kiểm tra độ cân bằng của thanh kiếm, sau đó vụt nó vào không khí.

Và từ góc mắt của mình anh nhìn thấy Isabella đang co người lại. Cô nhìn Luke hoảng loạn, cắn mạnh môi dưới, nắm chặt hai tay thành những nắm đấm nhỏ, và một cách kiên quyết quay mặt đi chỗ khác. Với một cú sốc, anh nhận ra anh mới chính là người khiến cô có cái nhìn đó.

Cô đang sợ cho anh.

Anh cứng người. Trong bảy năm qua, anh chớp lấy bất kỳ cơ hội đánh nhau nào, tìm kiếm sự nguy hiểm, thấy hào hứng vì mấp mé ở rìa của sự nguy hiểm đó. Đó là thứ duy nhất làm anh thấy dịu lại cho những bồn chồn, những trống rỗng đang gặm nhấm anh, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn.

Nhưng cái nhìn trong đôi mắt Isabella...

Sự bức bối trong anh như tan biến. Anh đang làm cái quái gì thế này?

Ramón đã tóm lấy thanh kiếm khác và chuyển sang tư thế chiến đấu. “Chuẩn bị xuống địa ngục đi, người Anh.”

Isabella đứng lên và giậm chân mình. “Không phải đánh nhau vì tôi!” Nhưng giọng cô cao và run, và cái âm thanh tuyệt vọng đó như đâm xuyên qua người Luke.

Anh kéo cái nhìn ra khỏi hình ảnh người vợ đang hoảng loạn. Đã đến lúc dùng đầu óc, phải dùng trò chơi ngu ngốc này lại – phải, chỉ là một trò chơi. Nhưng không phải với cô. Và cũng không còn nữa với anh. Anh bây giờ đã là người có vợ.

Anh uốn cong lưỡi kiếm và nói với Ramón, “Anh vẫn được chào đón để thử. Nhưng dù vậy, tôi đang thấy tò mò. Anh nghĩ tôi chết sẽ đem lại lợi ích cho anh ư?”

Ramón cười. “Ông ngốc đến thế à, người Anh? Tôi sẽ cưới Isabella, tất nhiên. Cô ấy chắc chắn đáng giá trị để mà chiến đấu.”

Perlita thất vọng bật ra một tiếng rên rỉ nhỏ, và Ramón liếc nhanh về hướng cô ta. “Cũng sẽ chẳng có gì khác biệt với chúng ta, Perla.”

Perlita tránh mặt anh ta và không trả lời. Đôi mày anh ta nhíu lại trong một lúc, sau đó anh ta quay trở lại Luke và cái nhìn của anh ta đánh lại. “Sao, người Anh?”

“Bất cứ khi nào anh muốn. Nhưng điều tôi thấy là anh không muốn Isabella vì bản thân cô ấy.”

“Cái gì?”

“Mà là vì tài sản của cô ấy.”

Ramón cau mày. “Tôi muốn cả hai, tất nhiên. Cả hai đi cùng nhau.”

“Ồ, không đúng.” Luke phóng ra một đường kiếm chơi chơi. Lưỡi dao mỏng, chét chóc xoẹt trong không khí. “Anh nhầm rồi.”

“Nhầm?”

“Phải. Isabella không còn dính dáng gì tới tài sản của mình nữa.” Anh vờ làm động tác né

mũi kiếm. “Và khi nào tôi chết cô ấy cũng sẽ không một xu dính túi.”

“Không một xu dính túi?” Ramón kêu lên. Đôi mày rậm rạp của anh ta thắt nút lại trong nghi ngờ.

“Không đồng nào?” Bella lặp lại trong cú sốc. Cô nhìn trừng trừng vào Luke. Không thể tin là sự thật.

Luke nhìn cô với vẻ buồn bã. “Không xu nào,” anh xác nhận.

“Không thể nào,” Ramón nói. “Mẹ cô ấy đã để lại khá nhiều-“

“Tài sản, phải, nhưng tất cả đều thuộc về tôi khi chúng tôi kết hôn với nhau. Không có sự thỏa thuận nào hết, anh hửn cũng biết. Đó là một cuộc hôn nhân vội vã.” Anh liếc nhìn Ramón. “Lỗi của anh mà. Mía mai làm sao, phải không?” Anh chạm vào đầu lưỡi kiếm. “Đương nhiên tôi đã lập tức thực hiện một di chúc. Tất cả mọi thứ, đến từng đồng mà tôi sở hữu, đều sẽ thuộc về mẹ và em gái tôi.”

“Là thật?” Bella nhìn chằm chằm vào Luke với cái miệng há ra.

“Danh dự của một quý ông.” Anh nhìn cô vẻ rầu rĩ, và cô nhìn thấy đó là sự thật.

“Vậy còn Isabella thì sao?” Ramón hỏi.

“Phải, còn tôi thì sao?” Bella lặp lại.

“Em sẽ sống với mẹ và em tôi, tất nhiên. Họ sẽ chăm sóc cho em.”

Bella khó mà tin vào tai cô nữa. Nhưng cái nhìn trên gương mặt anh... và cái lời thề mà anh đã tuyên thệ.

Anh sẽ không làm việc đó một cách hời hợt.

Sống với mẹ và em gái anh ư? Phải phụ thuộc vào hai người phụ nữ Anh Quốc xa lạ đó ư? Cô không muốn phụ thuộc vào bất kỳ ai. Đó là tài sản của cô, được mẹ cô để lại cho cô. Nó phải thuộc về cô mới đúng.

Hèn chi anh đã chẳng lo lắng gì về việc đến đây...

Ramón ngò vức. “Isabella sẽ không có gì của riêng mình sao? Không gì hết? Tôi không tin.”

Perlita nói. “Đó là sự thật, Ramón. Nhìn mặt chị ấy kìa.”

Ramón nhìn, sau đó quay sang Luke. “Thật là vô lý! Không có điều khoản gì cho quả phụ của ông sao?”

“Tôi là người Anh,” Luke hững hờ nói. “Chúng tôi làm nhiều chuyện không giống ở đây. Một

quả phụ giàu có là mục tiêu của bọn đàn ông bất lương.” Anh tạo ra một nụ cười mát mẻ, đầy ngụ ý tới Ramón. “Nhưng bản thân Isabella đã là một báu vật rồi, và không một người đàn ông có đầu óc nào phải cần tới của đứt lót mới chịu cưới cô ấy.” Anh cho Bella một nụ hôn gió và nâng kiếm lên. “Giờ thì, nếu anh vẫn muốn đánh nhau vì cô ấy...”

Bella chớp mắt. Hôn gió với cô? Đôi mắt anh đang nháy múa. Anh đang thưởng thức chuyện này!

Một ánh chớp lóe lên trong đầu cô, và cô nhận ra chồng cô đã không muốn đánh nhau, với tất cả những lời nói và hành động của mình, anh không có ý định đấu với Ramón. Tất cả chỉ là một trò bịp!

“Không ai sẽ chiến đấu vì tôi hết!” Bella tuyên bố, đột nhiên nổi giận. Không người đàn ông nào liếc đến cô. Cô không biết điều nào là tồi tệ hơn, là vẻ thích thú trên khuôn mặt chồng cô, hay cái nhìn đầy tham lam trên mặt của Ramón. Nhưng cô biết cô muốn đánh một người, và đó không phải là Ramón.

Ramón trừng mắt. Anh ta quay sang Isabella. “Cô đã không làm thỏa thuận hôn nhân gì sao?”

Isabella ném cho anh ta một cái nhìn khinh bỉ. Tất nhiên cô đã chẳng thỏa thuận gì hết. Cô chỉ mới mười ba và đang chạy trốn khỏi một người anh họ khốn kiếp. Quay sang Luke, cô nói, “Vậy là, anh sẽ bỏ lại tôi tùy vào lòng hảo tâm của mẹ anh ư?”

“Sao không? Mẹ tôi rất tử tế,” anh đảm bảo với cô.

Cô nheo mắt nhìn anh. Luke mỉm cười, xác nhận tất cả những gì cô nghĩ.

Cô nhe răng ra với anh, không chính xác là một nụ cười.Ồ, cô sẽ bắt anh trả giá vì việc này.

Ramón phát khùng. “Đồ ngu! Kết hôn với một tên người Anh mà không một chút suy nghĩ hay chuẩn bị gì. Bị lóa mắt vì cái mặt đẹp của hắn mà!” Anh ta vung nắm tay to lớn của mình nện đánh rầm vào tường, làm cho những thứ trên đó rung lên. “Số tiền đó phải thuộc về nơi này, nơi Valle Verde này! Còn bây giờ thì mất hết rồi, cả cô, và Valle Verde.”

“Và mất vì anh, ít nhất là cho một số bồi thường,” Isabella nói.

Ramón siết chặt nắm tay. “Cô lẽ ra phải kết hôn với tôi! Những thứ này là của gia đình cô – vậy mà cô lại kết hôn với một người xa lạ, một người Anh!” Anh ta nhổ nước bọt.

“Vẫn còn tốt hơn là cưới anh!” Isabella đập lại.

“Đầu óc cô như bã đậu ấy, hắn đâu có quan tâm tới cô. Không hiểu sao? Khi hắn chết đi cô sẽ không một xu teng, không hơn gì một kẻ ăn mày, phải phụ thuộc vào lòng hảo tâm của những người xa lạ-“

“Tôi thà không một đồng nào còn hơn là lấy một con heo như-“

Ramón giơ tay lên.

Và nhận thấy một thanh kiếm đang ở cổ họng mình. Anh ta cứng người.

“Đụng một ngón tay vào vợ tôi, anh sẽ thành người chết rồi,” Luke nói nhẹ nhàng.

Ramón siết nắm tay.

“Tôi không đùa đâu đấy,” Luke nói. Một giọt máu rỉ ra ở cổ họng của Ramón.

“Làm ơn, Ramón,” Perlita cầu xin.

Anh ta liếc nhìn cô ta, và sự căng thẳng trong cơ thể to như con bò mộng của anh ta xịu xuống. “Tôi sẽ không chạm vào cô ấy,” anh ta gầm gừ, và Luke hạ thấp thanh kiếm.

Perlita chạy vụt qua căn phòng và ấn một chiếc khăn tay vào vết cắt ở cổ anh ta. Anh ta gạt cô ra và quay sang Luke. “Tôi không thích bị đe dọa ở trong nhà của mình, người Anh kia.”

“Tôi cũng không thích vợ tôi bị xúc phạm, người Tây Ban Nha kia,” Luke đáp trả lạnh lùng.

Hai người đàn ông gườm gườm nhìn nhau trong một lúc lâu, sau đó Ramón nhún vai. “Chúng ta nên ăn trưa,” anh ta tuyên bố, như thể chẳng có gì xảy ra. “Perlita?”

“Đã-đã sẵn sàng rồi,” cô nói, giọng run rẩy. Rồi nhấn một chiếc chuông bạc nhỏ.

Chuông của mẹ, Bella nhìn thấy từ xa. Bây giờ thì cô thấy thực sự bối rối.

Đó là máu thật. Luke sẽ giết anh họ của cô nếu anh ta chuyển động về phía cô.

Cô đã nghĩ tất cả chỉ là một trò đùa cho đến khi anh thật sự chuẩn bị để chiến đấu vì cô.

Cô lẽ ra nên thấy vô cùng hạnh diện. Và một phần trong cô cũng đang thấy thế. Nhưng giờ cô chỉ muốn bóp cổ anh. Cô chưa bao giờ sợ đến thế trong cuộc đời mình.

“Chị có muốn rửa mặt trước khi ăn?” Perlita hỏi. Hẳn con bé muốn giải phóng bàng quang của mình.

Nó hẳn đã sợ chết khiếp.

“Sao không?” Bella nói. Cô cũng đã hoàn toàn căng lên rồi.

Perlita do dự, ánh nhìn của cô phóng tới chỗ hai người đàn ông. Ramón đứng, với hai tay khoanh lại, chân giang rộng, lưng quay vào phòng, đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ của điền trang. Luke đã đặt thanh kiếm trở lại chỗ cũ và về lại chỗ ngồi của mình, chân nọ vắt lên chân kia, và đang kiểm tra mấy cái móng tay.

Cảnh tượng này làm Bella muốn đánh anh hơn bao giờ hết.

“Chị nghĩ có nên bỏ họ lại một mình với nhau?” Perlita thì thầm hỏi.

“Có!” Bella nói nhanh. “Nếu may mắn, họ sẽ giết nhau và chúng ta sẽ thoát khỏi rắc rối.”

Perlita thở hỗn hển. “Nhưng-“

“Ồ, đừng lo,” Bella nói với em gái. “Họ sẽ không đánh nhau đâu. Giờ chẳng còn lý do gì nữa. Ramón chỉ muốn tôi vì tiền mà thôi.”

Perlita ngẫm nghĩ và gật đầu. “Đúng vậy, tất nhiên.”

Tất nhiên rồi, Bella nghĩ khi cô theo em gái ra ngoài. Với một cô nhân tình đẹp như Perlita, ai còn nhìn thấy Bella nữa? Vả lại cô cũng đâu có thích Ramón.

Hơn nữa, cô vừa tức giận vì Luke đã mạo hiểm tính mạng của mình, vừa có chút lằng lằng đang len lỏi vào trong người cô. Anh đã đề nghị chiến đấu vì cô. Nó làm cô như tan chảy ra từ bên trong, và điều đó cũng làm cô bối rối.

Chưa bao giờ cô mơ thấy... Các cô gái trong tu viện sẽ không bao giờ tin rằng: có hai người đàn ông đã chiến đấu vì Bella Ripton.

Chỉ vì tài sản của cô thôi, cô nhắc mình nhớ khi rửa mặt. Vì tài sản không tồn tại của cô.

Luke chỉ đơn giản là cứu mạng mình khỏi bị giết vì nó. Và nếu anh giải thích điều đó ngay từ đầu, có thể đã giúp tất cả bọn họ khỏi nhiều rắc rối. Và lo lắng.

Cô cúi kính chà sát đôi tay đã được rửa sạch của mình. Đàn ông! Họ chỉ sống để đánh nhau.

Thình lình những lời anh thốt ra ào vào trong ngực cô. Isabella tự bản thân mình đã là một báu vật.

Như thể anh không có ý gì, thậm chí chỉ để trêu chọc Ramón...

Cô vuốt lại tóc và chỉnh lại cổ áo. Cô liếc nhìn em gái trong gương. Vóc dáng của Perlita rất hoàn hảo, khuôn ngực căng đầy và còn nhiều hơn là đủ.

Bella thấy vui vì cô đã mua chiếc nịt ngực này, cho dù nó có hơi chật một chút. Ít nhất thì cô cũng trông không giống một cậu bé lắm.

Cô cũng không có cảm giác một người chị. Cô nghĩ rồi cũng sẽ đến lúc, dù cô không mấy hy vọng. Tất cả những năm ở trong tu viện, khi cô nghĩ về Perlita và lo lắng cho con bé, cô đã không tưởng tượng ra bất kỳ ai giống như cô gái trẻ, lạnh lùng đã đối xử với cô với vẻ ngờ vực và một chút thù địch này.

Tất cả vẻ sợ hãi mới đây của Perlita dường như đã biến mất. Khuôn mặt con bé, như cô

nhìn thấy trên gương, rất hoàn hảo và thanh thản.

“Cô trông bình tĩnh thế,” Bella nhận xét. “Có phải Ramón hay làm chuyện này? Ý tôi là thách đấu với mọi người ấy?” Đe dọa để làm cho họ trở thành những góa phụ. Ông anh họ của cô đúng là đồ hèn mạt.

Perlita thoáng liếc qua cô. “Tôi sẽ không nói về Ramón với chị.”

“Nhưng-“

“Anh ấy tốt với tôi.”

“Nếu anh ta tốt với cô, anh ta sẽ cưới cô.” Chứ không phải là ăn cắp vợ của người khác.

Perlita cho cô một cái nhìn khó chịu.

“Cô quên là mình đang nói chuyện với ai rồi.” Bella chạm vào cánh tay em gái. “Không phải bởi vì cha tôi – cha chúng ta – giữ mẹ cô như là một người tình thì không có nghĩa là điều đó là đúng.”

“Mẹ tôi đã không phàn nàn gì.” Perlita hất tay cô ra. “Dù thế nào thì cũng thế thôi, còn bây giờ, Ramón và tôi không phải là chuyện của chị.” Cô thắm ướm đầu ngón tay và vuốt một bên chân mày cong hoàn hảo của mình.

“Cô là chuyện của tôi,” Bella nói lạnh lẽ. “Cô là em gái tôi. Tôi không có gia đình, chỉ có cô và dì của tôi đang ở trong tu viện.”

“Và Ramón.” Perlita vuốt bên chân mày kia.

“Ramón không phải là gia đình tôi,” Bella gắt gỏng.

Perlita nhướn hai chân mày đã được chăm sóc kỹ lưỡng. “Ghe thế.” Cô chăm chú nhìn hình ảnh của mình trong gương. “Tại sao chị lại đến đây? Lý do thật sự ấy.”

“Tôi đã nói với cô rồi mà. Tôi đến là để giúp cô, Perlita.”

Trong tấm gương, em gái khác mẹ của cô cho cô một cái nhìn ngờ vực. “Tôi không tin chị.” Cô ta nhìn hình ảnh phản chiếu của mình lần cuối. “Hơn nữa, tôi không cần sự giúp đỡ của chị. Đi thôi, Ramón đang đói và anh ấy không thích bị chờ đợi.” Cô ta giữ cánh cửa cho Isabella.

Luke và Ramón đang chờ ở hành lang: Hoàng tử Quyển Rũ và Quái Vật.

Perlita nắm lấy cánh tay Ramón và bước vào phòng ăn phía trước họ.

Luke đưa ra cánh tay của mình cho Isabella trong một cử chỉ thận trọng, như thể cô là một

con thú hoang có thể sẽ nhào vào cắn anh vậy. Đôi mắt anh đang nhảy múa.

Cô muốn bạt tai anh ghê nơi. Nhưng thay vào đó cô chỉ cho anh một cái nhìn gay gắt và nắm lấy cánh tay anh. “Phải, tôi đang bức mình đây, và đừng có nhìn tôi như thế. Anh họ tôi không phải là người để bị anh đùa bỡn! Anh có thể đã bị giết rồi cũng nên!”

Miệng anh cong nhẹ. “Không cần phải nhặng xị lên như vậy. Anh họ xa-ơì là xa đó chẳng làm tôi thấy lo lắng chút nào đâu.”

“Nhặng xị?” Cô đánh vào cánh tay anh. “Anh mù à? Anh ta khổng lồ!”

“Tôi chính xác cũng đâu có mong manh dễ vỡ đâu,” anh chỉ ra, cao mét tám, săn chắc, đầy cơ bắp.

“Phải, nhưng anh ta trông như con bò húc ấy, còn anh thì... anh thì...” Cô cau mày, cố nghĩ ra một sự so sánh thích hợp.

“Một con sư tử?” Anh gợi ý. “Một con ngựa thiện? Hay một con hươu đực?”

Cô cho anh một cái nhìn mà cô hy vọng nó có vẻ khinh miệt. “Không, một con chuột.”

Họ bước vào phòng ăn, và Isabella gần như phải kiềm lại một tiếng kêu. Căn phòng này quá nghèo nàn.

Chỉ có một cái bàn rộng, xấu xí và những cái ghế, chẳng có cái nào hợp với cái nào. Đâu rồi bộ đồ nội thất chạm khắc trang hoàng cho phòng ăn này, được lưu truyền trong gia đình cô hàng bao thế hệ nay, và những chiếc tủ ly đi kèm nữa?

Trên tường có những mảng đen. Do thiếu những bức tranh. Niềm tự hào và niềm vui của cha cô, tranh của danh họa Velázquez, đã biến mất. Và của Ell Greco, bức Luis de Morales yêu thích của mẹ cô nữa.

Luke giữ một chiếc ghế chờ Bella ngồi xuống. “Những bức tranh đâu cả rồi?” Cô hỏi Ramón. “Và cả đồ nội thất nữa?”

Ramón khịt mũi. “Bán rồi.” Anh ta nhìn Luke chua chát, sau đó kéo ghế cho Perlita ngồi. Đồ bắt chước, Bella nghĩ.

“Bán? Nhưng-“

“Chứ cô nghĩ tôi đào đâu ra tiền cho những thứ này?” Anh ta phẩy tay khi những người hầu mang các đĩa thức ăn phục vụ cho bữa ăn trưa lớn. “Cô nghĩ tôi trả lương cho những người làm của mình bằng cái gì? Chắc cô nghĩ một điền trang có thể tự chạy nhờ vào không khí chắc?” Anh ta khịt mũi lần nữa. “Không, nhưng nó có thể chạy bằng nghệ thuật.”

“Nhưng những bức tranh đấy đã có trong gia đình này hàng bao thế hệ rồi.”

Ramón cho Isabella một cái nhìn khó chịu. “Cha cô, một quý ngài tốt đẹp, đã điều hành cái điền trang này thành một bãi đất với chính trị và đội quân riêng của ông ta. Còn đứa con gái của quý ngài tốt đẹp đó thì tẩu thoát với một tên người Anh, cầm theo luôn cả tài sản với cô ta. Vậy là nó được để lại cho tên vô lại, Ramón đây, làm điều mà anh ta có thể làm để sửa chữa cái đồng hồ hỗn độn này, để xây dựng lại Valle Verde thành một nơi phồn thịnh mà nó phải nên được.” Rồi anh ta bắt đầu ăn uống, ngốn ngấu không chút ý tứ.

Isabella ăn trong im lặng. Có quá nhiều vấn đề để mà tiêu hóa ở đây.

Sau khi ăn xong, Ramón đẩy đĩa của mình ra và nói với sự hài lòng, “Đến lúc ngủ trưa rồi.” Anh ta cho Perlita một cái nhìn nóng bỏng.

Một đốm hồng nhạt xuất hiện trên hai má cô ta, và cô ta quay sang Bella. “Tôi đoán chị cũng sẽ ở lại để nghỉ trưa.”

“Vâng, tất nhiên, cảm ơn cô, và cô cũng sẽ không phiền nếu chúng tôi ở đây đêm nay chứ?” Bella nói nhanh. Cô vờ không chú ý tới cái liếc nhanh của Luke.

Perlita nhìn Ramón, đang nhún vai thờ ơ.

Đó không phải là lời mời lịch thiệp nhất, nhưng Bella chấp nhận nó với lòng biết ơn. “Chúng tôi có thể dùng phòng ngủ cũ của mẹ tôi được không?”

“Tất nhiên,” Perlita trả lời. “Ramón-“ cô tự sửa lại với một chút thách thức.

“Chúng tôi sẽ ngủ trong phòng của bá tước, tất nhiên.” Như xác nhận với chị gái mình, nếu có bất kỳ nghi ngờ nào, rằng cô còn hơn là một quản gia của Ramón.

“Theo tôi.” Bella thuộc lòng đường đến dãy phòng của mẹ cô, phía cuối đối diện ngôi nhà này, nhưng Perlita khẳng khái dẫn đường cho họ. Lịch sự chăng? Hay là để nhấn mạnh ai là chủ ngôi nhà bây giờ. Bella không chắc.

Khi Perlita mở cửa phòng ngủ, Bella liền phóng mắt nhìn về phía trước. Ngay lập tức cảm thấy một sự nhẹ nhõm tràn trề. Chiếc bàn trang điểm được chạm khắc với chiếc kính hình oval vẫn ở đó. Tất cả đồ nội thất vẫn ở đúng chỗ: chiếc giường bốn cọc cao; chiếc tủ quần áo cao, to mà cô đã từng trốn vào đó khi còn là một đứa trẻ.

“Các phòng của mẹ cô không bị ảnh hưởng kể từ lúc cô rời đi,” Perlita nói, chú ý đến hướng nhìn của cô. “Những người hầu chỉ vào để lau dọn.”

“Cảm ơn.” Bella thấy cảm động vì họ muốn gìn giữ những kỷ niệm của mẹ cô. Và cũng thấy nhẹ nhõm vì không ai đi vào trong này.

Perlita nói như sửa lại giả định của cô trong một giọng mát mẻ. “Khi Ramón cưới vợ, vợ anh ấy sẽ ở trong những căn phòng này. Cho đến khi đó, không ai bận tâm để dùng chúng. Trừ

bây giờ, tất nhiên.” Cô ta bỏ đi, thướt tha đến chỗ bò đực – ông chủ của ngôi nhà này đang đợi. “Quả là một quý cô điềm đậm,” Luke nói khi họ chỉ còn một mình với nhau. “Hắn phải rất can đảm mới dám sống công khai với Ramón như thế này. Cô ta sẽ không có ai giao du: không người phụ nữ đáng kính nào muốn giao du với cô ta.”

Bella rùng mình. “Tôi không biết sao con bé có thể chịu đựng anh ta. Dù vậy, có vẻ như nó biết cách để xử lý anh ta, giống như dắt một con bò đi bằng cách nắm vào lỗ mũi của nó ấy.”

Luke khịt mũi. “Cái mà cô ta đang nắm không phải là lỗ mũi của anh ta.” Anh cởi áo khoác. “Nhưng có vẻ như cô ta đã chấp nhận vị trí của mình.”

“Nó có thể. Nhưng tôi thì không,” Bella nói. “Nó quá tốt để dành cho anh ta.”

Một cảm giác xa lạ khi lại ở trong căn phòng này lần nữa, quá lâu rồi kể từ sau khi cô rời nhà đi. Thậm chí còn trước cả khi ấy, kể từ khi Mama qua đời. Papa đã chẳng làm bất kỳ việc gì để bảo trì nó; ông chỉ đơn giản là không quan tâm đến nó, có vẻ như cũng giống với Ramón. Nó sạch sẽ, và không có dấu hiệu của bụi bẩn, nhưng dù vậy, vẫn cảm thấy như nó bị...bỏ hoang.

“Sao cô biết? Cô biết anh ta cũng ít như là biết cô ấy. Tôi phải nói tôi thật sự ngạc nhiên đấy. Cô còn chưa cả nói chuyện với cô ấy nữa ư?”

Bella hất đầu. “Cô ấy vẫn là em gái của tôi. Gần như là họ hàng duy nhất của tôi. Và chẳng quan trọng nếu tôi chưa bao giờ gặp cô ấy. Đó là lỗi của tôi mà cô ấy phải ở trong tình thế này.”

Cô xem xét chiếc bàn trang điểm được trang trí công phu. Dường như không ai chạm đến. Cô mở ngăn kéo nhỏ ở một bên và trượt những ngón tay vào chỗ mà cô biết là có đôn bầy ở đó. Nhưng giờ thì rắc rối hơn. Các ngón tay của cô đã to hơn kể từ khi cô còn là một đứa trẻ.

“Lỗi của cô? Làm thế nào mà lại như vậy?”

Bella cứng người. Cô không có ý nói điều đó. Cô đang tập trung để mở ngăn kéo bí mật và nó đã vô tình vượt khỏi miệng cô. Cô nhắm mắt lại một lúc. Cô sẽ phải nói cho anh biết. Anh vừa mới mạo hiểm mạng sống của mình vì cô, và cô nợ anh một sự thật.

Và nếu anh có xem thường cô sau đó, thì cô cũng xứng đáng bị như thế.

“Tôi đã nói dối anh trước đây.” Cô hít một hơi thật sâu và quay sang đối mặt với anh. “Không phải tôi sợ hãi vì đã bỏ Perlita và mẹ nó lại. Mà là... mà là vì ghen tị.”

Anh dựa người vào một cột giường được chạm khắc, khoanh hai tay, và chờ cô giải thích.

Cô cắn môi dưới một cách căng thẳng. “Tôi... tôi ghét nó vì đã lấy cắp tình yêu của cha tôi. Vì thế tôi đã để nó lại... để nó lại cho số phận của mình.” Cô nuốt xuống và hoàn thành, “Và sau đó khi tôi chạy trốn Ramón, anh ta đã thay thế Perlita để trả thù.”

Một sự im lặng dài. Cô biết anh đang nhìn chăm chăm vào cô, nhưng cô sợ phải nhìn thấy

cái nhìn của anh, sợ điều mà cô có thể nhìn thấy.

Anh đứng thẳng lại, vươn hai cánh tay về thư giãn, và nói trong một giọng nhẹ nhàng, “Cô biết đó không phải là để trả thù.”

Bella có hơi choáng váng bởi mức độ chấp nhận vấn đề của anh đối với sự thừa nhận kinh khủng của cô.

“Phải, tất nhiên anh ta muốn có cô ta – cô ta xinh đẹp mà – nhưng anh ta không quan tâm đến cô ta. Anh ta không thể.”

Cô giăng hai tay ám chỉ dãy phòng đã nhạt màu sơn này. “Anh cũng đã nghe con bé nói rồi đó, những căn phòng này được giữ cho vợ anh ta – và nó không có ý nói đó là nó. Ai biết được những gì sẽ xảy ra khi việc đó rồi cũng xảy ra chứ? Anh ta hoặc là sẽ đuổi nó ra ngoài – và sẽ không nếu anh ta vẫn còn tiền để cho nó; anh ta đã bán hầu hết những thứ có giá trị rồi – hoặc là anh ta sẽ sắp xếp cho nó vào ở trong một căn nhà nhỏ ở thung lũng kế bên, ngôi nhà mà nó đã được sinh ra. Nó sẽ sống một cuộc đời như mẹ nó lần nữa, Luka à.” Cô nhìn anh một cách tuyệt vọng.

“Con bé là em gái của tôi, nó chỉ mới mười chín, và nó đang bị hủy hoại. Và đó là lỗi của tôi.”

Luke nói nhanh, “Vậy thì chúng ta sẽ giúp cô ấy vậy.”

Anh nói nghe có vẻ chắc chắn, làm cô cảm thấy tốt hơn lên một chút. Chồng cô là một người đàn ông có thể xử lý những vấn đề khác nhau; cô đang bắt đầu nhận ra điều đó. Anh cũng chưa từng bỏ rơi cô. Có lẽ anh sẽ có vài kế hoạch khác thường nào đó để cứu em gái cô cũng nên.

“Như thế nào?”

Anh kéo đôi ủng ra.

Cô cau mày. Vậy là sao? Kế hoạch khác thường của anh là cởi giày ra ư? “Anh đang làm gì vậy?”

“Tôi không có ý nói là phải làm ngay lập tức.” Anh cởi áo chên và treo nó ra sau lưng một cái ghế. “Chúng ta có thể giúp cô ấy bây giờ. Đó là ngủ trưa.”

Cô nheo mắt nhìn anh. “Tôi tưởng anh không thích ngủ trưa chứ.”

Anh hất cái cà vạt lên ghế và kéo áo sơ mi qua đầu. “Cũng còn tùy vào lời chào mời.”

Cô cứng người. “Anh đang tưởng lời chào mời gì vậy?” Nếu anh nghĩ đây là lúc để quyến rũ cô, vào lúc giữa trưa thế này, trên giường của mẹ cô...

“Tôi nghĩ hoặc là lựa chọn giữa việc có một cuộc chuyện trò thú vị khác với chủ của ngôi nhà này – và anh ta sẽ không được vui lắm vì cái kế hoạch ngủ trưa của mình bị phá đám – hoặc là chợp mắt một chút. Cô cũng thấy cái cách anh ta nhìn em gái cô mà, phải không?” Anh

nháy mắt. “Tôi thích chớp mắt hơn.”

“Ồ.” Cô cảm thấy một chút ngớ ngẩn. “Phải, Ramón chắc sẽ nổi điên lên.” Cô kéo màn để cho căn phòng dịu lại. “Anh ta chắc sẽ giết anh cho xem.”

“Không, anh ta không thể.” Anh nghe có vẻ thích thú. Đàn ông thật lạ lùng. “Cho dù anh ta có nỗ lực thế nào. Anh ta đã tuyệt vọng rồi.”

“Tuyệt vọng?” Cô cười giầy ra.

“Vì tiền.”

“Anh có nghĩ chúng ta sẽ gặp nguy hiểm gì bây giờ không?” Cô đột nhiên có ý tưởng Ramón sẽ bước vào và giết họ trong khi họ ngủ. Cô liền vội đi ra khóa cửa phòng lại.

“Từ Ramón á? Không, tôi không nghĩ anh ta sẽ lo lắng về chuyện trả thù bây giờ đâu.” Luke trở lại với việc cởi đồ. “Anh ta có vẻ như đã thực tế hơn rồi. Ít nhất là nếu anh ta vẫn còn biết cái chết của tôi sẽ chẳng ích lợi gì cho mình, thì chúng ta đủ an toàn.”

“Chuyện đó nhắc tôi nhớ-“

Anh mở nút chiếc quần ống chèn của mình ra. Cô chớp mắt và quay đi, cố không đỏ mặt. Câu hỏi về ý định của anh đã bị quên.

Anh đi chân trần quanh chiếc giường trong chiếc quần đùi và áo lót. “Có cần giúp đỡ với cái váy của cô không?”

“Không, ơ-“

“Cô sẽ không muốn nó bị vò nhàu đâu, đúng không? Nó sẽ đầy vết nhăn nếu cô ngủ trưa cùng với nó. Sẽ không phải là một tấm gương tốt cho em gái của cô. Để tôi giúp với mấy dải buộc này.”

Anh quay cô lại và tháo những sợi dây buộc chiếc váy của cô từ đằng sau lưng. Cô có thể khá dễ dàng để tự mình tháo ra, Bella nghĩ. Cô đã mặc vào sáng nay mà không chút rắc rối nào. Cô rùng mình khi những ngón tay anh lướt lên làn da trần của cô.

Anh cúi người xuống và hôn vào gáy cô.

“Lạnh?” anh hỏi, nhưng có một câu hỏi khác, không lời, trong giọng trầm sâu của anh.

Đây là thời điểm đó. Nếu cô nói có, anh sẽ thôi ngay lúc này, cô biết. Họ sẽ vào giường và nằm cạnh nhau, mà không chạm vào nhau cho đến khi giấc ngủ trưa qua đi. Hoặc là cô có thể nói không. Có nghĩa là có.

Quá nhiều cho sự chờ đợi. Cô bắt lực cưỡng lại anh cũng như thủy triều cưỡng lại sức hút

của mặt trăng.

“Không,” cô nói. Nghĩa là có.

CHƯƠNG 14

Trước khi cô biết, anh đã nhắc chiếc váy qua đầu cô và kéo nó ra khỏi hoàn toàn. Anh treo nó cẩn thận trên một chiếc ghế và sau đó xoay cô lại đối mặt với anh.

Anh nhìn cô và đôi mắt anh tối lại. Không còn dấu vết của sự nhẹ nhàng mà cô đã thấy nhìn thấy trước đó. Nó hoàn toàn tập trung, với một cường độ thiêu đốt.

Cô vẫn còn thơm tất trong chiếc áo lót dài và chiếc coocxê, nhưng bằng cách nào đó, Bella cảm thấy... đã phơi bày hết ra. Cái nhìn của anh rớt xuống ngực cô. Cô nhìn xuống. Hai bầu ngực của cô trông gần như là trần trụi, chúng bị đẩy lên bởi chiếc coocxê. Từ góc độ này, cô gần như có thể nhìn thấy hai đầu ti của mình. Anh cũng vậy?

Dựa người vào cạnh thành giường cao, anh chậm rãi kéo cô vào giữa hai đùi anh. “Tôi nghĩ chúng ta tốt hơn là tháo cái này ra,” anh thì thầm. “Siết chặt thể này thì khó mà ngủ.” Giọng anh đơn giản, nhưng đôi mắt anh... đôi mắt anh thì lại có ý nói khác.

“Không có, tôi nghĩ –” cô mới vừa bắt đầu thì thầm, thì đôi tay anh đã ở đó, đang với tới chiếc móc ở phía trước của chiếc nịt ngực. Anh dừng lại. Bella nín thở.

“Em thật đẹp,” anh thì thầm, và mặc dù cô biết cô không hẳn là đẹp, nhưng trong khoảnh khắc này cô tin điều đó, cô tin anh. Anh đã làm cho cô cảm thấy mình đẹp. Rất nhẹ nhàng, anh lướt mặt sau của những ngón tay qua khoảng da nhạy cảm bị hằn lên từ chiếc áo nịt ngực bằng vải lạnh trắng.

Cô rùng mình lần nữa.

Các khớp ngón tay anh trượt xuống, trên lớp vải lạnh, và cô cảm thấy hai đầu ngực cô căng lên, cứng lại và mong mỏi để gặp chúng. Các khớp ngón tay to lớn của anh di chuyển tới lui, một sự ma sát gần như là không chạm vào cô, nhưng hai bầu ngực của cô thì như là trên lửa.

Anh cúi người và hôn lên chỗ da trần đó và sau đó mon men theo cách của mình lên đến cổ họng cô để đòi hỏi miệng cô, và khi những cảm giác kỳ lạ đó tỏa ánh sáng lung linh qua người cô, cô đột nhiên cảm thấy một cảm giác tự do, mơ hồ.

Anh tháo chiếc coocxê. Cô cảm thấy một luồng khí lướt qua hai chân mình khi anh dừng hôn cô và kéo chiếc áo lót lên... lên... và qua khỏi đầu cô.

Cô khoanh tay che ngực, cảm thấy thiếu thiếu gì đó, khi phô trần ra hoàn toàn trước đôi mắt xanh đen đang đi lang thang một cách nóng bỏng qua người cô.

“Đừng ngại, em rất đáng yêu,” anh nói với cô, trượt hai tay quanh eo cô và kéo cô lại gần

hơn. “Hoàn hảo, ngọt ngào và đáng yêu.”

Một sự ấm áp tuyệt vời tràn qua cô. Cô háo hức tựa người vào anh, trượt hai tay quanh hông anh, nâng miệng mình lên cho nụ hôn của anh. Một cách mờ mịt, luống cuống, cô tìm thấy lại áo anh và bắt đầu kéo nó lên.

“Không.” Anh bắt hai tay cô lại và đưa chúng lên ngực anh, ấn hai lòng bàn tay cô vào lớp vải trơn. Cô cảm thấy hai đầu vú cứng lên dưới những ngón tay cô. Đầu vú đàn ông. Nhớ lại sự thích thú với sự vuốt ve của anh qua lớp vải chiếc áo ngực của cô, cô cũng nhẹ nhàng cào móng tay mình qua những chỗ nhô lên nho nhỏ đó. Chúng cứng lại và cô nghe thấy tiếng rên rỉ thích thú của anh.

Anh lướt hai bàn tay của mình xuống sống lưng cô và khum hông cô. “Sẵn sàng?” Cô gật đầu, thở hổn hển, không chắc anh đang tính làm gì, nhưng đã sẵn sàng đi tới cùng với nó.

Anh nhắc cô lên, và cô cảm thấy hai đùi của mình chạm vào vật rắn cứng của đàn ông. Anh xoay người và đặt cô nằm xuống chiếc giường cao, mềm mại của mẹ cô. Một chỗ phồng lên thấy rõ bên dưới lớp vải quần lót. Cô đã trần trụi dưới cái nhìn của anh; cô cũng muốn nhìn anh y như thế.

Cô vói tay lên chiếc áo của anh lần nữa, nhưng anh lại bắt lấy nó và hôn vào lòng bàn tay cô, một cách chậm rãi, từng cái một. Cô rùng mình với sự nhạy cảm đó, và những ngón tay của cô vô tình khum vào quanh hàm anh, uốn quanh khuôn mặt anh, như thể đang giữ nụ hôn đó trong tay mình. Ai có thể ngờ lòng bàn tay của mình nhạy cảm đến thế?

Anh ấn cô trở lại giường, môi anh ngẫu nhiên môi cô trong khi đôi bàn tay to lớn, ấm áp của anh trượt xuống hai bên sườn của cô, rồi trượt lên lần nữa, vuốt ve cô trong một nhịp điệu như thôi miên không ngừng.

Ở bất cứ nơi nào anh chạm vào cô, bên trong cô lại trào lên những gợn sóng nóng hổi, dồn lại ở nơi sâu thẳm nhất.

Và tất cả những lúc đó cô cũng cảm thấy sự cứng, nóng của anh cũng đang ấn vào trung tâm cô.

Anh khum hai ngực cô, trêu chọc những núm vú với những ngón tay cho đến khi cô kêu lên, không thật sự biết cô đang muốn gì cho đến khi khuôn miệng nóng bỏng của anh khép lại ở một bên ngực và mút nó, và cô thở hổn hển, cong người, rùng mình dữ dội, tay nắm chặt tóc anh và giữ anh gần hơn.

Anh dừng lại, đôi mắt cô run rẩy mở ra. Cô thấy choáng váng, thở hổn hển tìm không khí, và cô nhìn thấy một tia sáng trắng khi anh cười. Anh cũng đang thở hổn hển, nhưng anh vẫn còn gần như là đầy đủ quần áo.

Cô muốn cảm nhận anh, cảm nhận anh bên cô, da liền da.

“Làm ơn,” cô nghe tiếng mình rên rỉ. “Làm ơn.”

Anh lùi lại. “Không... vẫn chưa,” hơi thở anh khản đặc. Đôi mắt anh như bùng lửa nhìn vào đôi mắt cô, anh cởi chiếc quần con ra và đá nó đi.

Cô đưa tay lên áo anh. Miệng anh lại khép lại ở bên vú kia của cô, và cô gần như hét lên khi một thứ gì đó giống như tia chớp lóe qua cô. Cô nắm lấy vai anh và giữ nó thật chặt, nhưng như thế cũng vẫn chưa đủ, vì thế cô mở hai đùi mình ra và quấn nó quanh anh.

Cô oằn người bên dưới anh, muốn được gần hơn, khát khao được gần hơn.

Anh rên rỉ. Hôn và nhấm nháp làn da mềm mại của bụng cô, tiếp tục công việc chậm rãi của mình xuống thấp hơn trên cơ thể đang run rẩy của cô, cho đến khi những ngón tay của anh trượt vào khu vực trung tâm, vào giữa những nếp gấp, vuốt ve cô ở đó cho đến khi cô thấy khó mà chịu đựng thêm được nữa.

Cô rên rỉ và nâng người lên, chống lại những ngón tay của anh. “Bây giờ, Luke, bây giờ,” cô thở hổn hển.

Và sau đó, anh tách cô ra và đặt miệng mình lên cô, và cô mất hết kiểm soát. Cơ thể cô không còn là của cô nữa. Mỗi lần miệng anh di chuyển, cô run lên và rung mình với niềm vui bất lực. Nó dày lên và dày lên cho đến khi cô nghĩ là mình sẽ bùng nổ, và chỉ khi cô nghĩ là cô không thể chịu đựng thêm được nữa, thì anh nhấc miệng ra khỏi cô và đi vào cô trong một lực đẩy dài, suôn sẻ.

Cô thở hổn hển, kéo anh lại gần hơn, quấn chân mình chặt hơn quanh anh khi anh đẩy vào cô lần nữa và lần nữa. Với mỗi lực đẩy, những cơn co thắt lại nhói lên trong cô, và cô không biết cô đã kết thúc và anh bắt đầu ở chỗ nào khi cô đã hoàn toàn kiệt sức và hét lên, rồi rơi vào vô thức.

Bella không chắc thời gian đã trôi qua bao lâu trước khi cô trôi dạt trở lại với nhận thức đầy đủ. Cô thấy những bóng mờ trên rèm cửa chứng tỏ mặt trời đã di chuyển khá xa, vậy là cô đã ngủ trong một lúc.

Luke đã kéo chăn lên cho cả hai người. Cô nằm gối đầu trên ngực anh, cánh tay anh choàng quanh cô.

Cô duỗi người, cảm thấy mình như một con mèo đang rất hài lòng. Và bật cười.

“Chuyện gì vậy?” Luke thì thầm.

“Mama sai rồi,” cô nói. “Việc này cũng giống y như mấy con vật đã làm. Em thấy mình như một con mèo đang lên cơn động tình khi đó, còn anh-” cô dừng lại.

“Còn tôi thì sao?” anh nhắc. “Mặc dù tôi biết là tốt hơn không nên hỏi.”

Cô mỉm cười và cọ má lên lớp vải chiếc áo lót của anh, như một con mèo đang nhấm nháp

sữa. “Anh như một con ngựa đực.”

Cô cảm thấy anh cười bật cười, hay nói đúng hơn là cảm thấy, với sự rung động sâu bên trong ngực anh.

“Vậy là tôi đã tốt nghiệp từ một con chuột?”

Câu này nhắc cô nhớ. “Anh có dự liệu phần của em trong di chúc của anh, đúng không?”

“Em sẽ không nhận được từ tôi đồng nào hết,” anh nói nhẹ nhàng.

Nhưng cô không bị lừa. Cô nhắc đầu lên và nhìn vào mắt anh. “Nhưng em sẽ không phụ thuộc vào mẹ và em gái anh, đúng không?”

Đôi mắt anh lấp lánh. “Không.”

“Em đã nhận ra trước khi ăn trưa, đó chỉ là một lời nói dối.” Cô nằm trở lại lên ngực anh và vắn vơ xoay tròn một mảnh lông xoắn nhỏ thò ra từ cổ áo của anh.

Anh vuốt ve vai cô. “Sao em biết?”

“Khi anh nói với em, mẹ anh rất tử tế, cũng là lúc em biết anh đang nói dối.”

“Nhưng mẹ tôi đúng thật là một phụ nữ tử tế.”

Cô có thể nghe tiếng cười trong giọng của anh. Cô giật chồm lông ngực của anh.

“Đau!”

“Vậy, anh đã để lại gì cho em?”

“Tôi đã nói rồi mà, không gì cả.”

Cô đập nhẹ lên ngực anh.

Anh hôn cô. “Tôi sẽ nói cho em biết khi nào chúng ta về tới Anh Quốc.”

“Tại sao không là bây giờ?”

“Bởi vì, em yêu à, em là một người nói dối dở khủng khiếp, chúng ta không muốn ông anh họ xa của em lại lên cơn kích động và đòi giết người lần nữa, đúng không?”

“Nói cho em biết ngay hoặc là em sẽ làm cho anh bị hói ngực đấy.” Cô trượt tay vào bên trong áo và đụng phải một mảng da gồ lên ở hõm bên dưới vai anh. “Cái gì vậy?”

Anh giật tay cô ra và ngồi bật dậy, làm cô ngã ra giường. “Không có gì,” anh trả lời với vẻ khó chịu.

“Nhưng-“

“Ngủ trưa xong rồi.” Anh giật chăn ra, kéo chiếc quần đùi và quần dài lên, và trông áo qua đầu. “Em muốn chúng ta ở lại Valle Verde và tìm ra giải pháp gì đó đối với em gái em, hay là chúng ta sẽ đi bây giờ và bắt cóc cô ta vì lợi ích của cô ta?” Anh nắm lấy chiếc cà vạt và thắt nó với độ chính xác khéo léo.

Bella ngồi dậy, kéo chăn quanh người, nhìn chồng mình vờ như chẳng có gì vừa mới xảy ra. Có gì ẩn dưới chiếc áo mà anh không muốn cởi nó ra vậy? Anh không phải là người e dè.

Vào lần đầu tiên cô gặp anh, anh đã cởi áo ra vì nóng. Khi đó anh chẳng có vấn đề gì về bộ ngực trần của mình. Anh có một bộ ngực khá đẹp, như cô còn nhớ.

Nhưng còn bây giờ? Do bị những vết sẹo chiếc tranh xấu xí mà anh phải giấu nó đi không cho cô thấy? Anh nghĩ cô là loại người nông cạn nào vậy? Có phải anh nghĩ cô không biết về chuyện những người lính có thể bị thương và mang những vết sẹo?

Anh tránh cái nhìn của cô và hoàn tất việc mặc đồ. Cô có thể thấy với cái cách miệng anh mím lại, anh sẽ không nói về điều đó nữa.

Nhưng cô sẽ không để chuyện này trôi qua. Cô sẽ không trải qua cuộc hôn nhân của mình với một người đàn ông ngủ mà vẫn mặc áo. Nhưng giờ không phải là lúc đó.

“Em muốn cưỡi ngựa đi loanh quanh một chút, nếu Ramón để chúng ta làm thế,” cô nói. “Em cũng muốn chỉ cho anh thấy ngôi nhà thời thơ ấu của em. Em sẽ hỏi Perlita.”

Cô liếc nhìn tấm gương ở bàn trang điểm và nhớ ra mình đang muốn làm gì trước khi Luke làm cô phân tâm. Cô mặc vào áo lót dài và chạy tới chiếc bàn trang điểm.

“Em đang làm gì vậy?”

Cô trượt mấy ngón tay vào bên trong chiếc ngăn kéo mở. “Có một ngăn bí mật và em đã giấu nó ở đây trước khi em bỏ đi. Lúc ăn trưa em đã sợ hết hồn khi nhận ra Ramón đã bán đồ nội thất – em chưa bao giờ nghĩ anh ta sẽ làm thế. Tạ ơn trời vì anh ta đã không bán thứ này.” Cô nhăn nhó, cố đẩy cái đôn bầy ẩn bên trong. “Em đâu có biết mình sẽ đi tới tám năm, và Papa cũng không nói là có nguy hiểm trong cuộc hành trình đó. Hơn nữa, em chắc cũng chẳng phải sử dụng chúng trong tu viện.”

“Sử dụng cái gì?”

“Ngọc trai của Mama - ồ!” Chiếc ngăn bí mật bật mở ra và cô nhìn chăm chăm vào nó, thất vọng.

“Không có gì hết. Ngọc trai của Mama mất rồi.”

Luke đi ra ngoài ngay khi anh đã tề chỉnh để có thể ra khỏi phòng ngủ, để lại Isabella tự mặc đồ và suy đoán chuyện gì đã xảy ra với số ngọc trai của cô.

Luke không ngạc nhiên khi chúng biến mất. Cô thật ngây thơ khi nghĩ chúng sẽ vẫn còn ở nơi cô đã để chúng lại, dù có là ngăn bí mật hay không. Ramón chắc hẳn đã rà soát nơi này với một chiếc lược răng khít, sẽ cào ra bất cứ cái gì có thể bán được. Số ngọc trai đó chắc hẳn đã mất từ lâu, anh nghĩ. Thật đáng tiếc, nhưng nó cũng đã mất rồi.

Anh sẽ mua cho cô còn nhiều hơn số ngọc trai đó khi nào họ trở lại London.

Còn lúc này, anh cần phải đi đâu đó. Anh đang bắt đầu cảm thấy... anh không chắc nó chính xác là cái gì. Một chút mất kiểm soát, có lẽ. Thường thì anh thích cái cảm giác bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhưng hôm nay thì lại khác.

Anh bước ra ngoài sân hiên. Cỏ dại mọc đầy. Ramón đã không lãng phí một đồng nào cho bất cứ gì khác trừ việc canh tác.

Luke hít thở không khí mát lạnh sà xuống từ những ngọn núi. Những lúc như thế này anh rất muốn làm vài điều xì gà nhỏ, như nhiều đàn ông hay làm trong suốt thời chiến. Anh nghĩ hẳn sẽ dễ chịu hơn khi bước ra ngoài trời và hít thuốc. Một kiểu tuyên bố riêng tư.

Nhưng anh đã không chọn thói quen đó. Còn sự riêng tư... chắc, càng nói ít về nó càng tốt hơn.

Bởi có nhiều nguy cơ ẩn bên dưới nó.

Luke sai bước dọc theo một con đường dẫn vòng ra phía sau ngôi nhà. Thật là ngu ngốc với cái ý tưởng chỉ đến Tây Ban Nha một mình anh. Anh lẽ ra nên đưa theo một người hầu gái, hoặc ít nhất cũng là một đầy tớ trai, một ai đó để không để họ một mình với nhau suốt ngày thế này. Anh chắc là nên thuê cho cô một người hầu gái.

Anh có thể làm điều đó bây giờ, thuê ai đó ở Valle Verde này, ai đó mà cô có thể chuyện trò, ai đó từ ngôi nhà này. Ý tưởng tuyệt vời. Anh sai bước về phía trước, cảm thấy đã tốt hơn.

Nó cũng sẽ giúp anh giữ tay mình ra khỏi cô, anh nghĩ. Nhưng anh không thể. Cơ thể mảnh mai, mềm mại, với làn da như lụa và ấm áp, với những háo hức đáp trả lại. Anh nhớ lại cảm giác chân tay cô quấn lấy anh, với khuôn mặt dề mề cô nâng lên cho anh khi anh đi vào cô, cảm thấy cơ thể cô khép lại quanh anh và siết chặt... Anh rên rỉ. Anh đã sẵn sàng, ngay bây giờ, để trở lại, quay lại phòng ngủ, và lên giường với cô lần nữa.

Hãy kiểm soát. Anh cần phải kiểm soát mình nhiều hơn.

Sẽ chẳng quá tệ nếu như chỉ có cơ thể cô ám ảnh anh, nhưng ở cô còn có một sự... lôi cuốn mà anh không thể cưỡng lại được; một sự trung thực, một sự thích thú với cuộc sống đã làm anh thấy xúc động.

Và cô cũng là người bạn đồng hành rất thú vị. Anh thích nói chuyện với cô cũng nhiều gần

bằng lên giường với cô. Gần bằng.

Chúa tôi, anh không thể nhớ lần cuối cùng anh đã mất kiểm soát hoàn toàn với một người phụ nữ là khi nào. Mất hoàn toàn nhận thức anh là ai và anh đang ở đâu. Chưa bao giờ trước đây...

Anh cố đẩy những suy nghĩ đó qua một bên.

Luke đi ngang qua chuồng ngựa. Anh muốn bước vào trong, xem thử trong đó có gì. Ramón có vẻ cũng sành về ngựa, anh có thể thấy, nhưng chuồng ngựa của một người đàn ông là chốn riêng tư. Cần phải có một lời mời.

Anh tiếp tục đi. Trong bước chân anh đã có một sự linh hoạt, anh đã không như thế này trong... anh cũng không nhớ là đã bao lâu rồi nữa. Những sự bồn chồn và ám ảnh đã cản bước anh kể từ khi...

Cô vợ bé nhỏ cứng đầu của anh đã làm anh bận rộn, đó là tất cả. Đã làm anh nháo nhào chạy khắp vùng quê này.

Những cơn ác mộng của anh cũng đã bớt trầm trọng hơn. Isabella đánh thức anh gần như là ngay khi chúng bắt đầu.

Cô có vẻ như biết được, thậm chí là trong khi đang ngủ, rằng anh lại đang mơ lần nữa.

Vậy mà từ đó tới giờ anh đã không nghĩ đến giải pháp này, đó là không ngủ một mình. Một giải pháp thật đơn giản.

Về nhiều mặt thì cuộc hôn nhân này phù hợp với anh một cách đáng ngạc nhiên. Chỉ là hơi có chút... gần gũi quá.

Anh gần như vẫn còn cảm thấy những ngón tay của cô chạm vào cái sẹo chết tiệt của anh. Khỉ thật. Cô thế nào rồi cũng muốn nhìn thấy nó. Và sau đó những câu hỏi sẽ bắt đầu. Và rồi bóc trần anh ra.

Phía sau dãy chuồng ngựa có khoảng một chục phụ nữ đang ngồi quanh một cái bàn, nói cười và lột vỏ ngô. Họ cười với Luke và khẽ cúi đầu. Luke chào họ và tiếp tục bước, với những suy nghĩ của mình.

Một lần anh bị một vết thương, vết thương đó đã được xử lý rồi băng lại và để cho tự lành. Nhưng miếng băng gạc ấy đã bị dính chặt vào vết thương của anh. Nói chung thì cũng không sao; nó không gây đau, chỉ nhoi nhói, có thể chịu đựng được, và hơi có mùi, chỉ ngửi thấy khi tới gần nó.

Cuối cùng Rafe và Gabe khăng khăng đòi anh phải loại bỏ nó đi. Nó giờ đã dính khô cứng, như là một phần của da thịt anh. Anh đã cố ngâm mềm nó, nhưng nó cũng không bong ra. Luke cuối cùng cũng chịu thua, nghĩ cứ để nó tự tróc ra; vì cũng chẳng gây hại gì.

Nhưng Rafe đã tìm về một bác sĩ, và gã này sau khi nhìn nó một lúc đã giật toạc miếng băng ra, làm anh đau điếng, cũng đồng thời làm mở miệng vết thương cũ và giải phóng một lượng mủ thoát ra.

Vết thương đó lại bắt đầu lành lại lần nữa, và lần này nó đã lành nhanh hơn, nhưng Luke nghĩ nếu cứ để nó vậy tự nó cũng sẽ lành lại. Và ít đau hơn.

Anh sẽ không để bất kỳ ai xé toạc lớp bảo vệ của anh ra một lần nữa. Không cả với vợ của anh.

Đặc biệt là không với vợ anh. Cô vẫn còn những... ảo tưởng.

Ảo tưởng, với cái tên của Luke, anh buồn bã nghĩ. Anh đã lấy đi nhà của cô, đất nước của cô, và bất kỳ sự lựa chọn nào đối với cuộc hôn nhân này, thế nên anh không muốn phải tước đi nốt những ảo tưởng cuối cùng của cô về chồng mình.

Ảo tưởng ư? Không phải, anh nghĩ. Mà là hèn nhát.

Cứ để nó thế. Một người đàn ông được quyền có được riêng tư của mình.

Anh sẽ kiếm cho cô một người hầu gái để chuyện trò. Điều đó sẽ đặt một dấu chấm hết cho... sự gần gũi đang tiến triển rất nhanh này.

Bella đi tìm em gái và đề cập tới những viên ngọc trai.

“Vậy là đã lộ ra lý do thực sự chị quyết định ‘hạ cố’ tới Valle Verde rồi nhé,” Perlita nói trong một giọng khô khan. “Những viên ngọc trai.”

“Không, không phải,” Bella phản đối. “Chỉ là... trong khi tôi ở đây, tôi nghĩ –”

“Chị cứ lấy những gì chị có thể. Nhưng mà, chắc chẳng được gì đâu. Bất cứ gì còn lại trong ngôi nhà này cách đây tám năm giờ đều thuộc về Ramón và anh ấy được quyền làm những gì anh ấy thích.”

“Tôi không về đây để lấy những gì tôi có thể lấy. Hơn nữa, những viên ngọc trai ấy thuộc về tôi, không phải thuộc về điền trang này.”

Perlita nhún vai. “Chị quan tâm tới nó chi vậy nhỉ? Chị đã kết hôn với một người đàn ông giàu có; anh ta có thể mua cho chị còn nhiều ngọc trai hơn thế.”

“Chuyện này không giống nhau. Chúng là quà cưới của ông bà ngoại tôi cho mẹ tôi. Ông tôi đã tự mình sưu tập những viên ngọc trai đó từ các vùng biển miền Nam.”

“Tệ nhỉ. Lẽ ra chị phải đem chúng theo cùng lúc chị rời đi mới phải.”

“Tôi đồ là Ramón đã bán chúng rồi. Anh ta bán mọi thứ có giá trị.”

“Ramón làm những gì anh ấy phải làm để cho điền trang này đứng vững.”

“Bao gồm cả kết hôn với nữ thừa kế nào xuất hiện trước mắt anh tasao? Vậy còn cô, Perlita? Vậy cô và lòng trung thành của cô thì được đặt ở đâu?”

“Đừng có chen vào chuyện của Ramón,” Perlita lóe lên. “Anh ấy đâu có khác cha cô – cha chúng ta.”

Bella cảm thấy bị xúc phạm. “Papa không có giống như Ramón! Ông ấy-“

Perlita làm một cử chỉ gay gắt. “Hah! Papa đã cưới mẹ chị vì tài sản của bà ta, không phải sao? Vì lợi ích của Valle Verde này, không phải ư? Giống nhau cả thôi.”

“Không phải!”

“Không, là bởi vì Papa đã hy sinh vô ích. Ông ngoại chị đã lừa ông ấy bằng cách làm cho ông ấy không động tay được vào hầu hết số tài sản này, bằng cách đảm bảo nó sẽ thuộc về các đứa con của cuộc hôn nhân đó. Chính là chị đấy.”

“Ông ngoại tôi?” Bella không biết gì về chuyện này. Cô biết tài sản của Mama sẽ thuộc về cô chứ không phải là người thừa kế của Papa, nhưng không biết Papa đã cảm thấy ông bị lừa. Ông chưa bao giờ nói những chuyện như thế này với cô, và có lẽ cô thấy sợ - cũng như còn quá nhỏ - để hỏi.

“Đó là lý do ông ấy không bao giờ cho phép ông ngoại chị đến thăm.”

“Họ không đến thăm bởi vì họ đã qua đời một thời gian ngắn sau khi Mama chết.”

“Vậy à?” Perlita nói với vẻ thờ ơ. “Đó không phải là điều mẹ tôi nói.”

“Nhưng dù sao thì tôi cũng sẽ cho Papa bất cứ gì ông ấy cần-“

Perlita khịt mũi. “Ông ấy đã cố để có thể chạm tay vào vài thứ trong suốt thời chiến tranh. Tôi nghe ông ấy và Mama nói về chuyện đó. Nhưng cả chị và ông ấy đều không thể. Nó được ủy thác cho đến khi chị 21 tuổi, hoặc đã kết hôn.”

“Tôi không biết chuyện này.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, vì giàu có và được nuông chiều trong suốt cuộc đời mình, nên chị chưa bao giờ nghĩ số tiền đó đến từ đâu.”

Bella cho em gái kể của mình một cái nhìn ngò vức. Giàu có và được nuông chiều trong suốt cuộc đời? Cô chỉ giàu có trong lý thuyết, còn chuyện được nuông chiều, Papa đã như một đốc công khó chịu còn hơn cả những nữ tu khó tính nhất trong tu viện. Và trong gần hết tám năm qua cô đã sống trên bờ vực của chết đói. Đó là lý do tại sao cô chỉ có da bọc xương thể này.

Cô không phải là người có vóc dáng đầy đặn. Hoặc có những bộ quần áo đẹp. Perlita đã thay một bộ váy khác sau khi ngủ trưa dậy. Bộ này có màu vàng nhạt. Nó làm nổi bật mái tóc vàng của cô ta.

Ramón có thể phải bán các bức tranh và những viên ngọc trai của người khác để có tiền cho điền trang này, nhưng anh ta cũng đã không hà tiện với quần áo của Perlita.

Cô mở miệng định giải thích cho Perlita biết cô đã giàu và được nuông chiều như thế nào, nhưng Perlita đã quay người và bước xuống thềm. Bella vội đuổi theo. “Tôi không biết bất cứ điều gì về chuyện đó,” cô lặp lại. Cô cảm thấy mình thật ngu ngốc vì đã khám phá tất cả những chuyện này từ đứa em gái khác mẹ của mình.

Perlita liếc Bella qua vai và hỏi, “Chị có bao giờ tự hỏi tại sao Papa ghét ông ngoại của chị không?”

“Không thực sự. Hầu như ông ấy chẳng bao giờ nói chuyện về ông ngoại. Một lần tôi nghe ông ấy nói rằng cha của Mama là một cướp biển và là một tên trộm, như tất cả những người Anh.”

Perlita cong môi. “Bởi vì ông ta đã lừa ông ấy với những thỏa thuận hôn nhân và đã cướp đi của ông ấy sự kiêu hãnh của mình. Papa lẽ ra nên có tất cả số tiền đó. Đó là lý do ông ấy cưới mẹ chị, tất cả chỉ có vậy. Chúa biết ông ấy chưa bao giờ yêu bà ta, cái thứ đồ xấu xí.”

“Cô dám xúc phạm mẹ tôi!” Bella lóe lên, hai nắm tay siết chặt.

Một khoảng im lặng. “Tôi xin lỗi. Mẹ tôi đã nói như thế. Bà ấy... ghen tị.” Perlita đặt tay lên cánh tay Bella và nói nhẹ giọng, “Tôi xin lỗi. Không phải tôi nói thế.”

Bella buộc mình thả lỏng nắm tay ra. Cô gạt đầu cộc lốc, chấp nhận lời xin lỗi. Đó là lần đầu tiên Perlita thực hiện bất kỳ cử chỉ nào với cô, và cô sẽ không khước từ nó.

Dù vậy, cô vẫn thấy bị xúc phạm vì cha cô đã nói những điều như vậy với tình nhân của ông trước mặt Perlita mà không bao giờ giải thích bất kỳ điều gì với cô. Không nghi ngờ là bởi vì cô cũng là cái thứ đồ xấu xí.

Perlita nói, “Tất cả những tôi biết là Papa đã rất cay đắng, vì tất cả những gì ông có là một đứa con gái sẽ đem số tài sản đó vào hôn nhân với một tên đàn ông nào đó.”

Bella hiểu. Đó là lý do Papa đã có kế hoạch gả cô cho Felipe. Nhưng Felipe đã chết, và người thừa kế đó trở thành Ramón. Và điều đó là một sự khác biệt rất lớn.

Lúc đầu cô đã rất ngạc nhiên tự hỏi tại sao Ramón lại không thể kết hợp với cô. Mặc dù anh ta thô thiển và thiếu vẻ lịch sự tao nhã, nhưng anh ta vẫn là người thừa kế.

“Papa đã không muốn tôi kết hôn với Ramón,” cô nói. “Khi ông ấy biết Ramón sẽ là người thừa kế, ông ấy đã gửi tin đến tôi, bảo tôi phải đi tới tu viện ở khu vực miền núi đó, để trốn khỏi anh ta. Giờ thì tôi đã biết lý do.”

Perlita bật cười giễu cợt. “Chị không biết sao? Bởi vì họ ở trên hai chiến tuyến khác nhau, về mặt chính trị ấy. Papa dẫn đầu một nhóm guerilleros (*); còn Ramón thì vẫn trung thành với Hoàng Thượng-“

(*: du kích quân - ND)

“Nhưng Hoàng thượng thì bị giết dây bởi anh trai của Napoleon!” Bella kêu lên, bị sốc. “Ông ta là một con rối!”

Perlita phẩy tay vẻ không quan tâm. “Ramón không quan tâm đến chuyện chính trị. Anh ấy chỉ làm điều mà anh nghĩ là tốt nhất cho Valle Verde.”

Và bất kể Ramón làm gì thì rõ ràng cũng đều đúng hết đối với Perlita, Bella nghĩ. Cô ta đang say mê người đàn ông này. Nhưng tại sao chứ, cô không thể hiểu nổi.

Họ cùng đi bên nhau, bước ngang qua cái ao đã từng được lấp đầy với hoa súng, còn bây giờ thì nó đầy nghẹt với cỏ dại, đi qua những bụi hồng mọc lộn xộn, không được xén tỉa và bị bỏ mặc. Bella cố gắng không nghĩ về ngôi nhà cũ của cô đã từng đẹp nhiều như thế nào, còn giờ thì nó đang bị bỏ mặc cho cái thiết thực hơn. Các vườn cây ăn trái, các cánh đồng và vườn rau đều có vẻ tốt lên và thu hoạch tốt. Cô có thể không thích những lựa chọn mà Ramón đã làm, nhưng rõ ràng là anh ta rất quan tâm tới Valle Verde. Nhưng anh ta quan tâm nhiều bao nhiêu đối với em gái cô thì lại là một vấn đề khác.

“Tôi không phải về Valle Verde vì ngọc trai của tôi,” cô nói với Perlita. “Tôi về vì cô.”

Perlita dừng bước và xoay người lại đối mặt với cô. “Chị đã nói trước đây, nhưng tôi vẫn không tin. Tại sao chị về vì tôi?”

Bella hít một hơi thật sâu và thực hiện lời thú nhận của mình lần thứ hai. “Tám năm trước, khi tôi rời khỏi Valle Verde để ẩn náu trong Tu Viện Các Thiên Thần, đó là lệnh của Papa.”

“Thì sao?”

“Tôi lẽ ra nên đưa cô và mẹ cô theo cùng. Đó là những gì ông muốn. Và tôi đã luôn cảm thấy thật tệ hại vì đã không vâng lời-“

“Ông ấy bảo chị đưa mẹ tôi và tôi đi cùng chị?” Perlita ngắt lời.

“Phải.”

“Đến một tu viện?”

“Phải, ở đó cô sẽ được an toàn.”

“Với các nữ tu?”

“Đương nhiên là với các nữ tu. Dì của tôi là một nữ tu ở đó. Dì ấy hiện giờ là Mẹ Bề Trên-“

Perlita cười phá lên. “Chúa tôi, tôi muốn xem thử chị sẽ cố gắng thế nào. Đưa Mama vào một tu viện á? Bà ấy thà chết còn hơn.”

Bella chớp mắt. Phản ứng này là điều cuối cùng cô dự kiến tới.

“Còn tôi ư, tôi cũng ghét thế,” Perlita cười lục khục. “Trước tiên là những bộ quần áo. Sau đó tất cả chỉ có cầu kinh và cầu nguyện và quỳ gối.”

“Và may vá,” Bella thêm vào với vẻ chán chường.

Perlita ngừng cười và nhìn cô với ánh mắt sắc sảo. “Chị cũng ghét nó?”

“Mỗi phút tôi ở trong đó,” Bella thừa nhận. “Và hầu hết những lời cầu nguyện tôi đã làm là xin cho tôi được đi ra ngoài.”

Cả hai người đều phá ra cười, và cuối cùng họ nhìn vào nhau với một sự thông cảm mới mẻ.

“Lúc nào tôi cũng cảm thấy tội lỗi,” Bella thú nhận. “Tôi đã rất oán giận Papa bởi vì ông ấy đã lo lắng cho cô và mẹ cô nhiều hơn tôi. Tôi đã để cô lại bởi vì tôi rất ghét cô. Tôi đã rất hối hận kể từ khi đó.”

Perlita làm một cử chỉ không quan tâm. “Chúng ta vẫn còn là những đứa trẻ lúc đó. Tôi cũng đã rất ghen tị với chị.”

“Đó là lần duy nhất trong đời tôi không vâng lời cha.”

Perlita càng cười dữ hơn. “Nói bừa.”

Bella cho cô ta một cái nhìn phẫn nộ.

Perlita nói. “Chị không vâng lời thường xuyên là khác.”

“Không có!”

“Thế cái lần chị cưới con ngựa giống màu đen lưng trần thì sao?”

“Ồ.” Cô đã bị đánh đòn một trận vì chuyện đó.

“Và khi chị bắt đầu dậy thì, Papa đã bảo chị phải cưới ngựa bằng yên một bên, và phải học để trở thành một tiểu thư thì ngày tiếp theo chị đã-“

“Thôi được rồi, tôi đã không phải lúc nào cũng vâng lời Papa trong tất cả mọi chuyện. Nhưng tôi vẫn cần phải-“

Perlita lắc đầu. “Cần cái gì? Đưa Mama và tôi – đang vùng vẫy và la hét – đến một tu viện ư? Khi mà chị chỉ mới có 13 tuổi? Toàn bộ cái ý tưởng đó ngay từ đầu đã rất lố bịch rồi. Thôi quên nó đi, Isabella. Hãy tiếp tục cuộc sống của chị đi.”

Và cùng với những từ ngữ đơn giản như vậy, gánh nặng tội lỗi và sự xấu hổ mà Bella phải mang trong những năm qua đã được nhắc lên.

Phải, cô cũng muốn tiếp tục cuộc sống của mình. Mơ ước của tất cả những năm qua... Một trong những mơ ước của cô đó là được là một phần của gia đình một lần nữa. Cô nhìn em gái. Mười chín tuổi, hư hỏng, và đang bị mắc vào nanh vuốt của Ramón. Và một ngày không xa nó sẽ bị bán rẻ cho một nữ thừa kế nào đó. Đó không phải là cách sống của một cô gái trẻ. Perlita có bao giờ nghĩ sẽ rời khỏi Valle Verde?

Cô đặt tay lên cánh tay em gái và nói, “Đi Anh Quốc với Luke và tôi nhé. Chúng tôi sẽ giúp cô tìm một người chồng ở đó.”

Perlita cho cô một cái nhìn ngạc nhiên, và Bella vội vàng nói thêm, “Hoặc nếu cô thích, chúng tôi cũng có thể đưa cô tới Barcelona nơi mẹ cô đang ở, hoặc Madrid cũng được.”

Perlita không nói gì trong một lúc. Cô bứt một nhánh hoa hương thảo và ngửi ngửi, sau đó nghiền nát nó trong những ngón tay thanh lịch của mình. “Cám ơn chị. Thật là một lời đề nghị hào phóng. Nhưng tôi sẽ vẫn ở đây.”

“Với Ramón?”

“Với Ramón.”

Bella ngập ngừng, sau đó nói, “Như một người tình sao, Perlita? Giống mẹ cô?”

“Tôi yêu anh ấy,” Perlita nói.

Bella nhớ tới nắm tay đã giơ lên. “Anh ta không có đánh cô chứ?”

Perlita lắc đầu. “Chưa bao giờ.” Cô có thể thấy Bella vẫn còn nghi ngờ nên thêm vào với một nụ cười khế, “Ramón đã rất giận dữ – và tôi nghĩ anh ấy sẽ rất vui nếu giết được chồng chị trong một cuộc đấu – nhưng hầu hết thời gian anh ấy chỉ giận dữ và la lối. Thật sự thì, với tôi, anh ấy luôn dịu dàng như một chú mèo con, trừ lúc trên giường - anh ấy là một con sư tử.”

Bella cố gắng không đỏ mặt với một lời nói huých tẹt thế này.

“Vậy khi nào thì Ramón cưới nữ thừa kế của anh ta?”

“Trước tiên thì phải tìm ra một người phụ nữ giàu có muốn lấy anh ấy đã.” Con bé nhún vai thản nhiên. “Không quá dễ dàng ở thời chiến tranh thế này. Những nữ thừa kế sẽ không có nhiều.”

“Nhưng với tước vị của mình, anh ta sẽ tìm được ai đó thôi, và sau đó cô sẽ ở đâu? Trong ngôi nhà màu hồng nhỏ ở thung lũng kế bên?”

Perlita quay lại và nhìn về phía những ngọn đồi. “Tôi được sinh ra trong ngôi nhà đó. Nó cũng cũng chẳng quá tệ.”

Nhưng cô chỉ mới mười chín tuổi, Bella nghĩ. Mười chín tuổi mà muốn sống trong cùng ngôi nhà tranh bị cô lập nơi nó được sinh ra, trong cùng vị trí cô độc như mẹ mình? Thậm chí mẹ cô ta bây giờ cũng đã kết hôn và đang sống ngoài thành phố.

“Tôi luôn nghĩ rằng mẹ cô và cô hẳn đã phải rất cô đơn.”

Perlita không nói gì.

“Nếu cô đi với chúng tôi-“

“Không! Tôi ở đây.”

Với Ramón, Bella thấy. “Anh ta không xứng đáng với cô,” cô nói khẽ.

“Anh ấy là một người tốt, theo cách của anh ấy,” Perlita gần như là thì thầm. “Anh ấy tốt với tôi.”

Và điều đó đã nói lên tất cả, Bella nghĩ. Con nhỏ đã yêu anh ta. Và có lẽ Ramón cũng có yêu Perlita.

Nhưng anh ta sẽ cưới một người phụ nữ khác vì tiền, như Papa. Làm cả hai người phụ nữ không hạnh phúc, cũng như Papa. Và cô chẳng thể làm gì được nữa.

“Nếu cô đã khẳng định thế, vậy thì chúng tôi sẽ đi vào sáng mai. Và nếu cô thay đổi ý định-“

“Tôi sẽ không thay đổi ý định.”

“Nếu cô muốn, lời đề nghị luôn còn giá trị.” Bella nhón chân và lần đầu tiên trong cuộc đời mình, cô đã hôn lên má em gái khác mẹ của mình. “Em gái.”

Perlita cho cô một cái ôm vụng về, vội vã và quay đi. Bella nghĩ cô đã nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh trên hai hàng mi dài của đứa em gái, nhưng cô không chắc có phải thế không bởi vì chính mắt cô cũng đang mờ đi.

“Cô nghĩ Ramón có phiền không nếu chúng tôi cưới ngựa đi loanh quanh khu Valle Verde?”

Tôi muốn chỉ cho chồng tôi thấy nơi tôi đã sinh ra.” Cô cũng muốn nói lời chào tạm biệt một cách chính thức. Khi cô chạy trốn, khi còn là một đứa trẻ, cô đã không nhận ra cuối cùng cô sẽ rời đi mãi mãi, đã không nhận ra nỗi đau chia ly khi phải rời khỏi mảnh đất mà cô đã yêu rất nhiều.

Perlita thanh lịch nhún một bên vai. “Cứ đi đâu chị muốn.” Giọng nghe khàn khàn.

“Cô có muốn đi cùng chúng tôi không, Perlita?” Nếu em gái cô không rời khỏi Valle Verde, Bella muốn dành nhiều thời gian hơn với nó.

“Tôi chưa bao giờ được dạy cưỡi ngựa.”

Bella chớp mắt. “Chưa bao giờ?”

“Papa nói tôi không cần phải học, vì tôi sẽ là loại phụ nữ luôn được ở trong một cỗ xe đẹp.”

Khi Isabella và Luke cưỡi ngựa lên những ngọn đồi, cô đã kể cho anh nghe những gì Perlita đã nói. “Thật kỳ lạ,” cô kết luận. “Papa đã dạy em để quản lý điền trang và sống như một nữ du kích, sống nhờ vào đất, còn Perlita thì ông ấy dạy như một tiểu thư, để mong đợi những người khác chăm sóc cho.”

“Em không kém hơn một quý cô dù có những kỹ năng khác thường,” Luke nói với cô. Cha cô hẳn có nhiều lý do.

Cô thuận mắt. “Nhưng khi khủng hoảng xảy ra, Papa đã ra lệnh cho em phải đi đến tu viện. Nhưng em đã không thấy lo lắng,” cô nói như thể đang tiếp tục những tranh luận trong đầu mình. “Em không bao giờ có thể hối tiếc vì đã được học cưỡi ngựa. Nó là một trong số những niềm vui của cuộc sống, và vui hơn nhiều với việc bị nhốt lại trong một chiếc xe ngựa cũ kỹ. Anh không biết em đã muốn được làm điều này nhiều như thế nào khi còn ở trong tu viện đâu.” Và với một cái nhìn tinh nghịch, cô đã giục con ngựa của mình phi nước đại dọc theo thung lũng.

Cô đã đưa Luke đi khắp khu điền trang, cho anh thấy những thứ đã thay đổi và đưa ra những lời bình luận về cách quản lý của Ramón, về những điều mà cô thấy mình càng lúc càng phải miễn cưỡng chấp nhận.

Những hiểu biết sâu sắc của cô về cách quản lý bất động sản làm anh ngạc nhiên. Anh biết không có người phụ nữ nào khác tìm thấy nhiều điều thú vị như vậy. Khi họ dừng lại để chiêm ngưỡng quang cảnh một đỉnh đồi, Luke đã nói với cô điều đó.

Cô bật cười. “Có lẽ sẽ rất khác biệt nếu Mama đã sinh cho Papa một đứa con trai. Vậy thì em sẽ là một tiểu thư không biết gì về các vấn đề này.”

“Cha em hẳn đã rất tự hào về em.”

Cô ngẫm nghĩ trong một lúc. “Papa đã không có nhiều lời khen ngợi. Điều tốt nhất ông ấy từng nói với em đó là em đã rất lãng phí vì là con gái.” Khuôn mặt cô trông rất buồn khi nhìn chằm chằm qua những dãy đồi, Luke không thể ngăn mình.

“Tôi không đồng ý,” anh nói. “Nếu là con trai, em không có gì nổi trội. Nhưng là phụ nữ, tin tôi đi, em là... độc nhất.” Và anh nghiêng người qua hôn cô.

Anh chỉ tính làm một nụ hôn nhẹ, một cử chỉ an ủi, nhưng cô dựa vào anh, choàng hai cánh tay quanh cổ anh, và đáp trả lại nụ hôn đó với một cảm xúc nồng nàn khiến cả hai quên mất họ đang ở đâu và gần như té khỏi hai con ngựa của mình khi chúng nhích ra xa.

Họ bật cười, một chút ngượng ngập, nhưng đôi mắt cô vẫn như níu lấy anh, với khuôn miệng ướt, đẹp và hơi sưng lên, và trước khi anh nhận thức thì Luke đã xuống ngựa và kéo cô ra khỏi con ngựa của mình vào hai cánh tay của anh.

Bật cười, trong khi vẫn hôn anh, cô trượt chầm chậm xuống theo chiều dài cơ thể anh, quần tay chân vào anh, một sự ma sát tuyệt vời. Cơ thể cô mềm mại và như uốn lượn, hương vị của cô như đang say lên.

Họ trượt xuống đất, và mùi của cỏ tươi bị nghiền, hòa lẫn với hương thơm và hương vị của cô khi anh ép xuống cô bên dưới anh, phủ lên cô với cơ thể anh, ngẫu nhiên cô với miệng của anh. Anh vội vã kéo quần áo cô ra, háo hức để bóc trần cô ra khỏi nó, để lộ ra cơ thể nhỏ nhắn với bộ ngực nhỏ nhưng hoàn hảo, vùng cao của cô, nhưng cô đẩy tay anh ra.

“Anh trước,” cô thì thầm, với tới chiếc cà vạt của anh. Cô kéo nó ra, ném nó sang một bên, và bắt đầu với những chiếc nút áo của anh.

“Không.” Luke lùi lại đột ngột.

Cô vẫn nằm, cỏ bên dưới lưng cô. “Tại sao?”

Thay cho câu trả lời, anh phủ miệng cô với miệng anh, cố gắng để lấy lại sự đam mê vô thức mới trước đó mấy phút. Nhưng câu hỏi của cô vẫn nằm giữa họ. Luke lờ nó đi. Anh với tới những dây thắt của vạt trên áo của cô.

“Không.” Cô bắt lấy hai tay anh và dừng anh lại. “Không cho đến khi anh cởi áo anh ra trước.”

CHƯƠNG 15

Một khoảng lặng dài. Luke có thể nghe thấy tiếng chim lượn vòng trên gió, phát ra những tiếng kêu âm ỉm và thô ráp.

“Nếu em không muốn thì thôi,” anh nói, nhắc mình ra khỏi cô.

Bella nắm cánh tay anh. “Em muốn, nhưng em sẽ không cởi một chiếc nút, một dây buộc, hoặc một cái móc nào hết, trừ khi anh cho em thấy anh đang che giấu cái gì.” Cô chờ. Thầm chắc đó không phải là một cảnh tượng kinh khiếp. Nhưng thậm chí nếu vết thương của anh có góm guốc đi nữa, thì không gì, không gì có thể làm anh kém hấp dẫn hơn đối với cô. Cô không phải là một người nông cạn.

Và hơn thế nữa, cô yêu anh.

Anh không nói gì, chỉ nhìn ra những ngọn đồi, nét mặt nhìn nghiêng của anh trông đắm đắm dữ tợn, quai hàm anh siết lại.

Cô nói trong một giọng nhẹ nhàng, “Luke, đừng lo lắng. Sẽ chẳng có gì khác biệt-“

“Mây đang kéo đến, chắc là sắp mưa rồi. Về thôi.”

Cô đứng dậy, phúi cỏ ra khỏi chiếc váy của mình. “Anh có lẽ nó đi thì nó cũng chẳng biến mất, Luke à. Cho dù đó là gì, thì cũng không quan trọng-“

“Nếu không quan trọng, tại sao lại chú ý đến làm gì?” Giọng anh gần như là câu kính.

“Em không chú ý đến nó, Luke.” Cô lặng lẽ nói. “Anh chỉ cần tin em.”

Thay cho câu trả lời, anh đi lấy ngựa. Trong im lặng, anh dẫn chúng trở lại, và cũng trong im lặng, anh giúp cô ngồi lên chiếc yên một bên.

Anh lên ngựa và nhìn chăm chăm trong một lúc quang cảnh trải rộng trước mặt họ. Mảnh đất nơi cô sinh ra. “Chúng ta sẽ khởi hành về Anh Quốc vào sáng mai. Đủ lãng phí thời gian ở đây rồi.”

Anh không nhìn vào mắt cô, và khi họ di chuyển, anh giữ khoảng cách đủ xa để mà có thể nói chuyện. Bella đi theo sau, cảm giác tội lỗi và giận dữ đang giằng xé nhau bên trong người cô.

Cuối cùng cơn giận đã chiến thắng, giận dữ vì anh đã quan trọng hóa điều mà cô chắc chắn là không quá khủng khiếp đến vậy. Đó hẳn là vấn đề của một người đàn ông đẹp trai, cô nghĩ. Được sinh ra đã đẹp đẽ, nên giờ anh không thể chịu đựng được sự kém hoàn hảo hơn.

Nhưng cô là vợ anh. Cô không phản đối chuyện anh giấu giếm vết thương của mình với thế giới này, nhưng cô cũng sẽ không lột trần ra, từ bỏ tất cả những bí mật của cơ thể mình với một người đàn ông từ chối cởi áo ra trước cô.

Đó đã không phải là chuyện dễ dàng. Trong tám năm qua cô chưa từng nhìn thấy chính cơ thể mình – các cô gái phải tắm dưới một chiếc váy suông bằng vải lanh – nhưng cô có từ chối khi anh muốn cởi bỏ chiếc áo ngủ ra khỏi người cô không? Không, cho dù cô đã không hoàn toàn cảm thấy thoải mái khi anh nằm với sự trần trụi của cô, vì biết rằng cô gầy, quá gầy, và thiếu những đường cong nữ tính mà đàn ông ưa thích. Nhưng cô tin anh và đã tiết lộ bản thân mình cho anh.

Bởi vì anh là chồng cô.

Nếu anh chịu cởi áo ngày hôm nay, cô sẽ rất hạnh phúc mà gởi những năm được huấn luyện phải kín đáo vào trong gió, và sẽ phơi trần mình trước anh, trước bầu trời và những ngọn đồi bất tận.

Nhưng anh đã không tin cô chỉ với một vết sẹo nhỏ đơn giản? Nó không lớn; cô cảm nhận được. Không lớn hơn lòng bàn tay cô. Nhưng không, Anh Chàng Đẹp-Đến-Không – à không, Ngài Huân tước Đẹp-Đến-Không-Tả-Được đã không tin tưởng vợ ngài với một sự không hoàn hảo nhỏ xíu của ngài.

Chẳng có gì để mà phải xấu hổ. Một vết sẹo trong thời chiến là dấu hiệu của một người anh hùng.

Bên cạnh đó, cô khao khát anh. Thật tuyệt khi được anh lướt hai bàn tay qua mỗi inch trên da cô, chạm vào cô bất cứ nơi nào anh muốn và khiến cô run lên với thỏa mãn.

Anh không nghĩ là cô muốn vuốt ve một chiếc áo đấy chứ?

Khi Bella nói cho Perlita biết họ sẽ chỉ qua một đêm ở Valle Verde, con bé gật đầu. “Vậy thì chúng ta sẽ ăn bận thật đẹp cho buổi tối nay và biến nó thành một sự kiện đặc biệt nhé.”

Ăn bận đẹp cho buổi tối? Isabella tắm rửa, tết tóc thành một dải quanh đầu, và mặc vào chiếc váy đỏ mới. Nó trông khá đẹp, nhưng một chiếc váy mua ở một chợ thị trấn thì không thể cạnh tranh được với ai.

Không phải là cô muốn cạnh tranh với em gái mình. Mà là cô không thể.

Cô nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương và thở dài. “Vậy chắc là được rồi.”

“Chưa.” Luke, đã tắm và đã cạo râu, trông đẹp trai đến đau tim trong chiếc áo khoác màu xanh tối được cắt may thanh lịch, quần ống chèn màu da bò, và đôi giày mới đánh, sáng bóng. Tâm trạng anh chắc là đã khá hơn, hai gò má anh sạm một màu đồng thiếc nhẹ. Anh trông rất tuyệt. “Cái váy đó cần kết hợp thêm thứ gì đó nữa.”

Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô kể từ cuộc cãi cọ của họ trên đồi.

“Em chẳng có thứ gì khác nữa.” Chuỗi ngọc trai của mẹ cô chắc sẽ làm nó trông hoàn hảo lên.

“Cái này thì sao?” Anh choàng một chiếc khăn quanh vai cô. Một mảnh lụa màu kem đậm, với những bông hoa thêu màu đỏ đậm. Bella không thể nói nên lời. Cô chưa bao giờ có được thứ gì quá đẹp như thế này trong đời mình.

Hơn thế nữa, nó như là một lời đề nghị hòa bình.

“Ở đâu mà anh có-”

“Tối qua, sau khi xem những người gypsy nhảy, tôi đã đi dạo một vòng. Một bà lão đã đưa ra một mức giá mà tôi không thể cưỡng lại. Em thấy nó đẹp không?”

Bella nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của mình. Những bông hoa màu đỏ cùng màu với chiếc váy của cô, và màu kem đậm của chiếc khăn lụa làm sáng lên làn da cô. Cô có thể bước ra ngoài mà không cảm thấy mình hoàn toàn thua kém cô em gái. Trong chiếc khăn choàng này, cô cảm thấy mình đẹp hẳn lên. “Đẹp quá,” cô thì thầm. “Cảm ơn anh.”

Ramón và Perlita đang chờ họ ở thư phòng của cha cô. Bella bước vào phòng trên cánh tay Luke. Perlita mặc một chiếc váy màu xanh ngọc lục bảo được phủ lớp sa mỏng ở trên. Cô đứng dậy từ chiếc ghế của mình như một nữ thần nổi lên từ lòng biển. Đôi mắt ánh lên vẻ buồn bã và tội lỗi.

Bella cố nén lại một hơi thở hỗn hển. Các ngón tay của cô bấu chặt vào cánh tay của Luke với nỗ lực giữ im lặng. Anh liếc nhìn khuôn mặt cô, sau đó nhìn theo hướng cô đang nhìn.

Quanh cổ Perlita là một chiếc vòng ngọc trai dài, những viên ngọc trai hoàn hảo từ Vùng biển phương Nam.

Ramón đứng dậy với một cánh tay đầy vẻ sở hữu ở eo Perlita. Anh ta trông rất tự mãn.

Bất cứ gì còn lại trong ngôi nhà này cách đây tám năm, giờ đều thuộc về Ramón và anh ta sẽ làm những gì mình muốn.

Và đúng là vậy, Bella đã thấy. Perlita bắt gặp cái nhìn của cô và đáp lại với một cái lắc đầu khẽ, buồn bã.

Cô ấy đã không biết. Bella gật đầu và trao cho em gái một nụ cười trấn an. Cô hiểu rõ ai mới là người phải nhận lỗi. Ramón biết chính xác ai mới là người sở hữu những viên ngọc trai này. Và anh ta đang nhìn Luke như một con sói, chờ anh bắt đầu một cuộc chiến đấu vì những viên ngọc này. Đang rất thèm thuồng như thế.

Việc Perlita đeo chúng tối nay là một hành động khiêu khích có chủ ý.

Luke cũng sẽ đánh nhau với anh ta, Bella biết. Anh có thể đã tặng cho cô chiếc khăn choàng này, nhưng anh vẫn còn đang rất cáu vì cuộc tranh luận trên đồi của họ. Tất cả những gì anh cần là một cái cớ.

Luke khom người và thì thầm vào tai Bella. “Ngọc trai của mẹ cô phải không?” Cô mím môi và lắc đầu. Cô sẽ không nói gì.

Một người hầu mà cô không biết đi quanh trao cho họ các ly vang. Cô nhắm nháp với thái

độ biết ơn và nhả mặt ngạc nhiên. Đó không phải là loại vang có vị dễ chịu mà cô biết.

Ramón đang quan sát hơn là đang nhìn. “Cô không thích loại vang này à?”

“Không hẳn,” cô nói với sự mơ hồ cố ý. “Tôi chỉ mong đây là loại vang chính vụ của Valle Verde.”

“Đó là vang của Valle Verde.”

“Thật à?” Vị của nó không giống với loại vang Papa từng làm.

“Nó được làm từ nho của Valle Verde, dù sao đi nữa. Với kích cỡ của vườn nho ở đây, tiếp tục làm rượu vang ở Valle Verde là một điều không thiết thực,” Ramón giải thích. “Để duy trì nhà máy rượu có lợi nhuận, cha cô hẳn phải nên quan tâm nhiều hơn tới các vườn nho, nhưng ông ấy lại thích ngựa hơn, cũng như tôi. Nhưng để nho vẫn được sản xuất, tôi đã bán nho cho một người láng giềng và ông ta làm rượu vang và chia cho tôi lợi nhuận.”

“Tôi hiểu,” Bella nói một cách lịch sự. Đó là một kiểu kinh doanh sai lầm. Người láng giềng này là một người làm rượu vang dở tệ.

Ramón cười. “Nhưng tại sao tôi phải bận tâm giải thích chuyện kinh doanh với một phụ nữ đầu óc trống rỗng nhỉ?” Rồi anh ta quay sang Luke. “Perlita đã cho tôi biết ông đã đi kiểm tra điền trang này vào chiều nay, người Anh. Vậy, ông nghĩ sao?”

“Đây là một vùng quê xinh đẹp,” Luke trả lời, nhưng trước khi anh có thể nói gì khác, Perlita đã rung chiếc chuông nhỏ, tín hiệu cho thấy đã đến giờ ăn tối.

Khi hết đĩa này đến đĩa khác được dọn ra, Bella biết Perlita đã rất nỗ lực cho bữa ăn này. Mỗi đĩa là một món ăn yêu thích thời thơ ấu của Isabella. Những người giúp việc hẳn biết phải làm gì, nhưng mệnh lệnh để làm ra chúng phải là của em gái cô.

Một lời xin lỗi thầm lặng cho chuỗi ngọc trai. Bella gởi cho Perlita một cái gật đầu khẽ ghi nhận và cảm ơn.

Một người hầu tiến đến với một chiếc bình bạc đựng rượu nho.

“Tôi muốn được uống rượu vang cũ của Valle Verde,” Bella nói.

“Hết rồi,” Ramón nói. “Tôi đã bán hết rồi.”

“Vậy thì chỉ cần cho tôi nước lọc thôi, cảm ơn.”

Trán anh ta tối sầm lại. “Có vấn đề gì với rượu vang của tôi sao?” anh ta gầm gừ. “Không đủ tốt cho cô sao, quý cô đáng kính của tôi?”

Cô ngáp ngừng. “Phải,” cô nói, quyết định sẽ trung thực hơn là lịch sự. “Nó thật khủng

khiếp. Rượu vang ngày xưa của Valle Verde tốt hơn nhiều.”

Ramón khịt mũi. “Tất nhiên. Đó là lý do tôi bán nó.”

“Bán những trái nho tốt để lấy đi chút tiền còm và vài thùng vang dở tệ là một cách kinh doanh tồi,” cô nói nhanh.

Ramón dựng lông lên và ngả người về phía trước. “Cô nghĩ vậy sao?”

“Phải. Anh tốt hơn là nên tiếp tục sản xuất rượu vang ở đây, tuy ít nhưng vẫn giữ được thương hiệu của Valle Verde, anh cũng biết từ việc bán các thùng vang cũ rồi đó, nó đã rất nổi tiếng và là thứ đáng giá trị. Cũng vậy, nên giữ lại các chuyên gia làm vang ở điền trang này. Một khi ông Luis – người chế biến rượu vang của cha tôi – chết đi, thì các kiến thức và kỹ năng cũng sẽ ra đi với ông ấy, mà ông ấy cũng đã gần bảy mươi rồi đấy. Lúc tôi rời khỏi nơi này, ông ấy cũng đã bắt đầu đào tạo cho cháu nội của mình, nhưng hôm nay theo tôi thấy thì anh bắt Manuel dọn phân trong chuồng ngựa.”

“Nguồn thu nhập chính của Valle Verde hiện tại đến từ mấy con ngựa.”

“Vâng, nhưng để Manuel làm việc với những con ngựa là một sai lầm. Bất cứ ai cũng có thể dọn chuồng ngựa, nhưng với Manuel, anh ấy có cái ‘mũi’ cho rượu vang.” Thấy Ramón không biểu lộ gì, cô nói thêm, “ ‘Khứu giác’ cho người làm rượu vang là một tài năng bẩm sinh. Không phải được dạy mà biết. Manuel đã bị lãng phí hoàn toàn với mấy con ngựa.” Quá nhiều cho việc không thảo luận chuyện kinh doanh với một người đàn bà đầu rỗng, cô nghĩ, nhìn thấy biểu hiện choáng váng của Ramón.

“Làm thế nào mà cô biết tất cả những điều này?”

Bella nhún vai. “Cha tôi đã dạy tôi. Ông ấy biết Felipe không thích thú với việc quản lý điền trang.”

Ramón vừa quắc mắt nhìn vừa ăn ngấu nghiến. Anh ta chùi miệng với lưng bàn tay. “Cô lẽ ra không bao giờ nên kết hôn với tên người Anh chết tiệt này. Với tài sản và sự hiểu biết của mình cô sẽ là một người vợ rất hữu ích của tôi.”

“Cô ấy còn hữu ích hơn khi là vợ tôi,” Luke phía bên kia bàn ngọt nhạt chen vào.

Ramón lầm bầm. “Liệu hồn, người Anh. Tôi vẫn có thể làm cô ấy thành một quả phụ đó.”

Perlita lúc này mới lên tiếng. “Ramón.”

Anh ta liếc nhìn cô, cau mày. Cô nhìn lại anh với ánh mắt bình tĩnh, và đặt tay lên những viên ngọc trai ở cổ, và sau một lúc, anh ta ngoảnh đi, mặt bắt đầu đỏ lên.

Bella nhìn thấy thoáng qua trong mắt anh ta một sự... xấu hổ? Không chắc lắm. Cô nhớ lại những điều Perlita đã nói về khía cạnh khác của người nó yêu.

Không được dùng nghĩ anh ta là một tên trộm.

Trong một tông giọng khác, Ramón nói với Bella, “Cô không phải là một kẻ ngốc như tôi đã nghĩ, em họ, vậy bây giờ cô sẽ làm gì khi biết chồng cô đã không để lại gì cho cô trong di chúc của anh ta?”

“Làm cho anh ấy tiếp tục khỏe mạnh,” cô nói không do dự.

Ramón cười khùng khục. “Tôi gần như là ganh tị với ông đó, người Anh.” Rồi liếc tới Perlita và cái nhìn dịu đi. “Chỉ một chút.”

Trong phần còn lại của bữa tối, anh ta bắt đầu giao chiến với Luke trong những câu chuyện, bắn một loạt những câu hỏi vào anh về cây trồng, vật nuôi và quản lý điền trang ở Anh. Luke trả lời với sự tự tin và thông minh, Bella thấy. Anh sẽ không cần kỹ năng hay kiến thức của cô.

Bella và Perlita, ở phía bên kia bàn, không thể nói gì vì họ không muốn Ramón nghe thấy, trừ khi Luke đề cập tới họ trong câu chuyện, họ trải qua hầu hết của đêm đó trong im lặng.

“Chúng là ngọc trai của mẹ em?” Luke kêu lên sau bữa ăn tối khi họ chỉ còn lại một mình trong phòng ngủ lần nữa. “Tôi biết ngay từ đầu mà, nhưng khi em không phản ứng...”

“Vâng, không thể nhầm lẫn. Nếu em muốn, em có thể chứng minh. Viên lớn nhất có một vết hằn nhỏ em đã cắn vào nó khi còn là một đứa trẻ.”

“Khốn kiếp, tôi sẽ lấy chúng trả lại cho em.” Luke sai bước về hướng cánh cửa.

“Không!” Bella chạy nhanh ra cửa để chặn anh lại. “Kệ nó đi, Luke.”

Anh cau mày. “Nhưng chúng là tất cả những gì còn lại của mẹ em.”

Cô lắc đầu. “Không, mẹ em ở đây.” Cô chạm vào tim mình, sau đó thở dài. “Bên cạnh đó, em đã để số ngọc này ở lại đây khi biết Papa đã bị trọng thương và Ramón sẽ là người chủ mới của điền trang này. Em đã không suy nghĩ. Đó là lỗi của em vì đã làm mất chúng.”

“Em chỉ mười ba tuổi,” Luke gầm gừ. “Với quá nhiều chuyện khủng khiếp để mà nghĩ tới chuyện đó. Tôi không thích cái con bé kia ngồi đó đeo nó với vẻ bảnh chọe để trêu chọc em.” Anh siết chặt hai nắm tay. “Tôi đang rất muốn-“

“Không, không, làm ơn.” Cô tóm lấy cánh tay anh. “Em không thể chịu đựng được nếu anh và Ramón đánh nhau. Hơn nữa, Perlita cũng đã không bảnh chọe hay trêu chọc em.”

Anh lầm bầm. “Vậy chứ còn ý gì khác khi cô ta đeo chúng? Nếu cô ta không đeo, chúng ta đã không bị lộ bịch như thế.”

“Cô ấy không được lựa chọn để đeo chúng; mà là Ramón. Cô ấy không biết gì về chúng cho đến tối nay, em chắc chắn. Cô ấy hẳn đã hỏi anh ta về nó sau khi em hỏi cô ấy, và sau đó anh ta đã bắt cô ấy đeo chúng. Cô ấy đã không vui vẻ chút nào, em có thể thấy.” Cô cởi chiếc khăn lụa ra và xếp nó lại cẩn thận.

“Đồ lợn bẩn thỉu,” Luke lẩm bẩm. “Cô ta chỉ xấu đi nếu còn đi với anh ta.”

“Đừng đổ lỗi cho con bé. Nó yêu anh ta.”

Luke khịt mũi.

Bella nói. “Nó chỉ là một cô gái mười chín tuổi, chưa bao giờ có gì nhiều, và đang tuyệt vọng với những gì mình có. Nhưng cũng biết rằng tình trạng của mình là rất bất bình.”

“Vậy sẽ chỉ đơn giản là bỏ cuộc mà không cần đánh nhau à?”

Chính xác là vậy, Bella nghĩ. Không cần đánh nhau. Tình yêu đã làm cô thành một kẻ hèn nhát.

Cô không thể mạo hiểm mạng sống của Luke vì bất kỳ điều gì.

Cô nhún vai như thể không quan tâm. “Nó không còn quan trọng nữa. Em đã sống mà không có nó trong tám năm...” Những hạt ngọc đó không đáng giá bằng mạng sống của một người đàn ông. Bất cứ người nào. Kể cả Ramón.

“Không giống tính em khi bỏ cuộc quá dễ dàng thế này.”

Những viên ngọc đó là quá khứ. Luke mới là tương lai của cô. Và bên cạnh đó, cô đã có những thứ tốt hơn ngọc trai để mà đấu tranh vì nó.

Cô sẽ không đi ngủ với một chiếc áo.

Cô cởi giày và bắt đầu tháo vớ.

Đôi mắt anh, tối lại và không thể dò được, nhìn đắm đắm vào cô. “Tôi sẽ đi dạo một chút. Em có muốn một cô hầu giúp em không?”

“Không, cảm ơn.” Cô đã tự mặc và tự cởi đồ trong tám năm qua, và nếu chồng cô cứ bướng bỉnh và ngốc nghếch để từ chối ở đây giúp cô, cô sẽ tự mình xoay sở lấy.

“Hôm nay tôi chợt thấy mình đã thiếu sót thế nào trong việc kiếm cho em một người hầu nữ. Tôi sẽ rất vui để thuê một cô gái Valle Verde theo em tới Anh Quốc.” Giọng anh đã bớt cứng nhắc một chút. “Cô ta sẽ là ai đó ở quê nhà mà em có thể trò chuyện ở Anh.”

Một ý nghĩ tử tế. Bella nghĩ ngợi trong một lúc. “Không cần đâu, cảm ơn anh. Một cô gái sẽ rất cô đơn ở một nơi không có gia đình và không nói được ngôn ngữ xa lạ.”

“Còn em sẽ không cô đơn sao?” anh hỏi, như thể anh vừa phát hiện ra cô phải bỏ lại mọi thứ mà cô biết để đi với anh.

“Em đã luôn cô độc. Em sẽ xoay sở được.” Cô nhìn thẳng vào anh. “Anh sẽ đi ngủ chứ?”

Anh tránh cái nhìn của cô. “Chưa. Tôi muốn đi dạo một chút.”

Đi dạo thì không thể đi lâu được. Mà anh thì đã đi như thế đã hàng năm trời trôi qua. Cây nến mà cô thắp cho anh cũng đã kêu lè xèo sắp tắt.

Bella ngồi trên giường, chờ đợi, chân ga đã thành một đồng lộn xộn lên đến tai cô. Cô cũng đã gần ngủ gục thì nghe tiếng cửa cọt kẹt mở ra. Rốt cuộc cũng về.

Anh khẽ đóng cửa lại. Căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ có ánh sáng lập lờ từ ngọn nến sắp tắt. Anh cởi áo khoác và ngồi xuống để cởi ủng, sau đó tới những thứ khác. Anh đang bắt đầu cởi mấy cái nút trên chiếc áo chên.

“Anh có thể thắp nến nếu muốn,” cô nói nhẹ nhàng. “Em chưa ngủ.”

Anh dừng lại. “Không cần. Ánh sáng lò sưởi cũng đủ rồi.” Anh đã cởi xong áo chên và treo nó lên thành ghế. Anh là một người đàn ông ngăn nắp.

“Tôi tưởng em đã ngủ rồi.” Kế đó anh cởi nút chiếc quần ống chên, tuột nó xuống, và bước ra khỏi nó. Anh giữ nó ra và cũng vắt nó sau thành ghế. Không có vẻ ngượng ngùng nào ở anh; không vì anh chỉ mới trần một nửa dưới.

“Em thức chờ anh về.” Giờ là tới áo. Anh sẽ cởi nó hay không? Bella như nín thở.

Anh kéo nó qua khỏi đầu. Bella nói nhanh một lời cầu nguyện.

Sau đó anh giữ chiếc áo ngủ ra, mặc nó vào, và trèo lên giường bên cạnh cô.

Bella mím môi chặt vào nhau để ngăn sự thất vọng bật ra ngoài. Cô đã xác định không cầu nhàu anh về chuyện đó nữa. Niềm tin không thể bị ép buộc được.

Anh đối mặt với cô trên giường, môi anh hé ra như thể muốn nói gì đó, sau đó anh cau mày, bị phân tâm.

“Đó là áo của tôi. Sao em mặc áo của tôi trong giường ngủ vậy?”

“Hãy giải quyết thật rõ ràng chuyện này.”

Anh với tới chiếc áo. Cô nhích người ra và lòng bàn tay anh sượt qua ngực cô. Cô rùng mình và hai đầu vú săn lại. Anh nhận thấy. Mắt anh tối lại. “Cởi nó ra,” anh nói nhẹ nhàng.

Cô dịch ra một chút. “Không trừ khi anh cởi áo anh ra trước.” Anh cứng người.

Cô khoanh hai tay. “Khi nào mà anh còn mặc áo trong giường thì em cũng vậy.”

“Nếu em muốn bắt đầu một lần nữa thì...” Anh quay người đi.

“Nhưng-“

“Tôi sẽ không nói về chuyện đó nữa, Isabella,” anh nói trong một giọng thô ráp. “Nếu em không muốn chia sẻ cùng một chiếc giường với tôi nữa, vậy thì đó là quyền của em. Tôi sẽ ngủ ở chỗ khác.” Anh trượt ra khỏi giường, lấy quần áo của mình, và sải bước cứng nhắc ra khỏi phòng.

Bella ngủ không ngon giấc đêm đó. Cô đã chấp chờn ngủ, nghĩ rằng Luke sẽ quay trở lại, nhưng anh đã không.

Chỉ mới một thời gian ngắn, mà cô đã quen với việc ngủ cùng một người đàn ông to lớn, áp áp ở sau lưng cô, cô không thể ngủ ngon mà không có anh. Cái giường quá rộng, quá trống trải, quá lạnh lẽo.

Anh xuất hiện ở bàn ăn sáng ngay sau khi cô bước vào. Cô đã tính hỏi anh đã ngủ ở đâu thì Ramón và Perlita đến.

“Cái này của chị?” Perlita hỏi, đặt một con búp bê bằng vải nhỏ lên bàn bên cạnh Bella.

Bella cầm nó lên. Đó là con búp bê mà người vú cũ của cô, Marta, đã làm nó cho cô sau khi Papa cho Perlita con búp bê mà Bella đã thấy. Bella hẳn đã nói cho Marta nghe điều gì đó về một con búp bê tóc vàng, và Marta đã làm nó cho cô.

Bella đã ném nó đi trong cơn giận dữ. Cô muốn một con búp bê tóc vàng mua ở Barcelona, không phải là thứ ngu ngốc nhà làm này. Nhưng sau đó cô cảm thấy xấu hổ và đã tìm lại con búp bê nhỏ đó và ôm chầm Marta.

Cô đã không nhìn thấy nó trong nhiều năm, nhưng giờ trông nó không giống ngày xưa. Trông có vẻ nặng hơn, và tóc cũng khác – mái tóc vàng bằng lụa, không phải là bằng vải len dày màu vàng. Quần áo của con búp bê này cũng là đồ mới.

Bella liếc từ con búp bê sang em gái. “Tôi không hiểu.”

“Tôi hy vọng chị không phiền. Nó đã rất cũ,” Perlita nói. “Vì thế tôi đã sửa sang lại và may cho nó vài bộ đồ mới.”

Bella nhìn chằm chằm. “Cô đã may những bộ đồ này?” Cô nhìn kỹ chúng. Con búp bê đang mặc một bộ váy truyền thống Aragon, mỗi chi tiết đều được thêu rất đẹp và hoàn hảo.

Perlita mỉm cười. “Sí, tôi thích búp bê và tôi cũng thích may đồ. Tôi đã may tất cả quần áo

của mình.”

“Cô may chúng ư?” Bella kêu lên. Perlita đã may tất cả những bộ trang phục tuyệt đẹp này ư?

Perlita cười. “Chị nghĩ Ramón sẽ lãng phí tiền bạc vào các bộ váy lờ loẹt của tôi khi mà Valle Verde cần hơn sao?”

Trước sự ngạc nhiên của Bella, Ramón dừng việc xúc thức ăn và hôn lên tay Perlita với một kiểu cách phong nhã. “Tô điểm cho Perla xinh đẹp của tôi thì không phải là lãng phí.” Khá là lịch thiệp. Nhưng sau đó anh ta tiếp tục nhét thức ăn vào mồm và sự quyến rũ đó bốc hơi.

Phần còn lại của bữa điểm tâm thảnh thơi trôi qua trong thinh lặng. Bella không có ý định nói chuyện với chồng về đêm hôm trước với sự hiện diện của nhiều người, và vì họ ít chuyện trò vào buổi sáng, nên không ai nhận thấy sự gượng gạo giữa họ.

Sau khi xong bữa sáng, cũng đã đến lúc rời khỏi Valle Verde. Hành lý của họ đã được xếp gọn trong xe, và mọi người đều tụ tập trước nhà để chào tạm biệt họ.

Bella nói lời tạm biệt với tất cả những người giúp việc. Nó khó khăn hơn là cô đã nghĩ. Cho dù cô đã đi xa trong tám năm, nhưng các lời tạm biệt của họ vẫn rất nồng hậu. “Hãy trở lại sớm nhé, señora, và đừng quên chúng tôi.” Cô không còn là Cậu chủ nhỏ nữa.

Hiện giờ chỉ có một ông chủ duy nhất ở Valle Verde.

Và anh ta cũng đã xoay sở để có một lời chào tạm biệt lịch sự, đã hôn tay cô – anh ta hẳn cũng đã được học những bài học này – và bắt tay Luke một cách nồng nhiệt. Chắc không ai có thể tin nếu chỉ nhìn thấy anh ta bây giờ, mới trước đây một ngày anh ta đã muốn giết chồng cô.

Cô quay lại nói lời chào tạm biệt với em gái, nhưng Perlita đã biến mất vào trong ngôi nhà.

“Chị quên cái này,” cô nói, đã quay trở lại với con búp bê vải. “Hãy đem nó theo để nhớ tới đứa em gái gốc ngếch của chị.”

Cô ôm Bella thật chặt, hôn lên cả hai má. Bella cố giấu những giọt nước mắt. Còn Perlita thì không cố gắng để giấu nó đi.

Bella quay lại để bước vào trong xe, sau đó đổi ý. Cô bước lùi lại các bậc thang hướng về phía Ramón, tóm lấy phía trước áo anh ta, và kéo anh ta sang một bên.

“Hãy cưới em gái tôi!” cô nói. “Anh là một tên ngốc, một tên đầu đất, một kẻ mù lòa và đáng hổ thẹn, tôi cũng không thể hiểu tại sao nó lại yêu anh nữa, nhưng nó đã yêu và anh không xứng đáng với nó. Tôi muốn đưa nó tới London với tôi và giới thiệu nó đến với xã hội-“

Khuôn mặt Ramón tối sầm lại. “Cô không được đưa Perla của tôi-“

“Nhưng nó không muốn đi.” Bella đấm giận dữ vào ngực anh ta. “Con bé lẽ ra phải được đưa ra mắt trong xã hội. Nó rất xinh đẹp vì thế nó sẽ có tất cả những người đàn ông – những người giàu có, những người có tước vị, những người đẹp trai-”

Ramón nhe răng cười. “Nhưng mà cô ấy đã chọn tôi.”

“Ồ, thu lại giùm cái nụ cười ghê tởm đó đi, anh đúng là đồ ngốc, tự mãn, tự kiêu!” Bella cáu. “Nó chỉ mới mười chín và nó đã phí phạm cuộc đời của mình – bởi vì anh đã hủy hoại nó. Nó không có bạn bè, không người thân – chỉ có tôi, mà tôi thì cũng sắp đi Anh Quốc.”

Ramón quắc mắt. “Cô ấy có tôi.”

“Và anh nghĩ anh là một kẻ đáng giá, đúng không? Anh đã chẳng thèm giấu giếm mà huých tẹt ra rằng muốn cưới một phụ nữ giàu có!” Bella chọc vào ngực anh ta. “Perlita là một báu vật, nhưng anh quá ngốc để mà nhìn thấy. Con bé nên là vợ của anh, Ramón, để cùng xây dựng Valle Verde với anh, chứ không không phải là ngồi trong một ngôi nhà trống không, không được gặp ai, và may đồ cho búp bê thay vì cho các con của anh.

Anh, Ramón, là một kẻ to xác mà ngu đần. Anh làm tôi ghê tởm! Tôi cầu cho ngày nào đó Perlita sẽ khôn ra và nhìn thấy anh như là một con lợn ích kỷ. Và khi mà nó nhận ra mình muốn gì trong cuộc đời này, Ramón, tôi sẽ vẫn luôn ở đó để giúp nó có được điều nó muốn, và nó sẽ ra khỏi cái chỗ này nhanh đến nỗi anh không biết chuyện gì đang xảy ra. Đến lúc đó thì anh chỉ còn có mỗi ngôi nhà to lớn và cái sự ngu ngốc của anh để mà bầu bạn.”

Ramón trừng mắt nhìn, cái trán dày của anh ta nhăn tít lại. “Cô nàng đáng để. Tạ ơn trời đất vì tôi đã không bao giờ kết hôn với cô.”

“Tôi cũng cảm ơn Ông Trời vì điều tương tự đấy.” Cô tức giận muốn đánh anh ta. Anh ta không thể nhìn thấy anh ta đã làm gì với em gái cô sao? Cô đã đến đây để giúp con bé, thế mà chẳng thay đổi được gì, chẳng gì thay đổi.

Luke trượt tay mình dưới khuỷu tay Bella. “Thôi nào. Em đã làm những gì có thể rồi.”

Ramón phẩy tay. “Đúng vậy, đưa cô ta đi đi, người Anh. Tôi thấy thương cảm ông rồi đó.”

Bella ôm em gái lần cuối, nói, “Nhớ viết thư nhé. Và đến với chúng tôi bất cứ khi nào cô thích,” rồi sau đó cô bước xuống các bậc tam cấp của El Nueva Castillo và trèo lên xe ngựa.

“Ít nhất thì em cũng đã nhẹ nhõm được rồi,” Luke nhận xét khi xe chuyển bánh.

“Em lẽ ra nên để anh giết anh ta đi cho rồi,” cô lẩm bẩm. “Vậy thì Perlita đã không còn lựa chọn nào mà đi cùng với chúng ta.”

“Tôi tưởng em muốn cho cô ấy được lựa chọn đấy chứ.”

Cô không nói gì, chỉ vuốt ve con búp bê nhỏ mà Perlita đã cho cô.

“Em không thể cứu một người không muốn được cứu.”

Cô thở dài. “Em biết.”

“Em gái em là một quý cô trẻ tuổi cứng cỏi. Đó cũng là nét tương đồng của gia đình.”

“Anh biết không, em ước gì Perlita đã trộm chỗ ngọc trai đó của em. Điều đó có nghĩa là nó sẽ dễ dàng rời khỏi chỗ đó hơn.”

“Tại sao?”

“Nếu con bé có chúng, vậy thì nếu sau này Ramón tìm được nữ thừa kế cho mình, nó có thể bán chúng và bỏ đi, làm lại cuộc đời ở một nơi khác. Đó là tất cả những gì em thật sự muốn – cho nó có được sự lựa chọn. Nhưng vì chỗ ngọc trai đó là sở hữu của anh ta...”

“Cô ấy sẽ không bao giờ bỏ anh ta.”

“Em biết.” Cô thở dài.

“Không, ý anh là, cho dù cô ấy có được chỗ ngọc trai đó, có được lựa chọn, và anh ta cũng đã tìm thấy nữ thừa kế của anh ta, cô ấy cũng sẽ vẫn không bao giờ bỏ anh ta.”

“Em biết. Nó yêu anh ta.” Cô liếc nhìn anh. “Mama đã luôn nói tình yêu là một lời nguyền.”

“Mẹ của em nói đúng.” Một vẻ xa xôi, âm đạm trong đôi mắt anh mà cô chợt nhận ra.

Cảnh vật trôi lướt qua. Họ sẽ trở lại Huesca vào đầu buổi chiều.

Ngồi trong xe ngựa cũng chán gần bằng với việc may các tấm trải giường, Bella nghĩ. Luke đang ngủ lơ mơ, cô thấy, và cô sẽ không ngồi đó, mà buồn đến mất trí, mà bị xóc nảy trong khi anh ngủ. Cô khều cho anh tỉnh lại. “Anh có thể nói cho em biết được rồi.”

Luke đuổi người và đáp trả vẻ ngái ngủ, “Cho biết cái gì?”

“Anh đã để lại cho em những gì trong di chúc của anh. Anh đã nói là sẽ cho em biết khi nào chúng ta rời khỏi Valle Verde, và đã đến lúc rồi. Em muốn biết bây giờ - em cũng cảnh báo anh trước, Luke, cho dù mẹ anh và em gái anh tốt bụng như thế nào, em cũng sẽ không phụ thuộc vào họ đâu.”

Anh thọc sâu hai tay vào trong túi áo và vắt chéo đôi chân dài mang ủng. “Tôi đã nói với Ramón sự thật; tôi đã chẳng để lại gì cho em trong di chúc của tôi.”

Cô nheo mắt lại. Đôi mắt anh đang nháy múa. Cô bắt gặp một tia sáng xanh trong đôi mắt sẫm màu đó và nó làm cô thấy phấn chấn lên. “Thôi trêu em đi.” Cô cố để làm cho mình trông nghiêm túc.

“Đó là sự thật.”

Cô ném con búp bê vào anh. Nó bật ra khỏi anh và văng xuống sàn xe với một tiếng kêu lớn.

“Ui,” anh khẽ kêu. “Con búp bê này trông vậy mà nặng nhỉ.”

Cô khịt mũi. “Chỉ là búp bê vải thôi mà. Em biết anh đã làm gì đó với cái chúc thư, vậy mau kể cho em ngay, không thì con búp bê sẽ bay tới anh lần nữa đấy.”

Luke nói với vẻ suy nghĩ, “Đối với một con búp bê vải thì nó khá nặng đấy.”

Bella sốt ruột, “Perlita chắc là đã độn thêm khi sửa lại nó. Chắc là mùn cưa hoặc gì gì đó. Thôi nào Luke, đừng có đánh trống lảng nữa – cho em biết đi.”

Luke nhặt con búp bê lên và xem xét nó. “Không phải mùn cưa. Cảm giác như... sỏi hay gì đó đại loại loại thế.” Anh lấy con dao ra và nhìn cô. “Em có phiền không?”

“Không.” Cô cũng đang tò mò.

Anh kéo váy con búp bê xuống và rạch đường khâu ở giữa thân. Anh mở đường nối, đóng lại, rồi ném cho cô con búp bê. “Tự em xem đi.”

Bella nhìn. Và thở hổn hển. Từ bụng con búp bê cô kéo ra một chuỗi ngọc trai dài, ngọc trai của vùng biển miền Nam. “Con bé đã trộm trả lại cho em.”

Cô lướt các ngón tay qua những viên ngọc trai. Chúng thậm chí còn đẹp hơn là cô đã nhớ, lấp lánh ánh sáng màu kem. Mỗi viên đều hoàn hảo. Cô trông nó qua đầu, và sau đó vòng hai lần, với những khoảng trống. “Chuỗi ngọc trai của Mama.”

“Tôi tưởng em đã nói là không quan tâm đến những viên ngọc trai này nữa mà,” anh trêu.

“Em nói dối đấy. Tại em không muốn anh đánh nhau với Ramón.”

“Vì Chúa-“

Cô ngược lên, lo lắng. “Chúng hẳn phải vô giá. Ramón mà biết...”

“Cô ấy sẽ tự lo được,” Luke nói. “Em gái em cá tính hơn là tôi nghĩ. Em chắc là cũng muốn để lại gì đó cho cô ấy.”

“Để lại gì đó? Ý anh là sao?”

“Một chút gì đó về phần thừa kế của em.”

“Nhưng mà... Em đâu có phần thừa kế nào. Anh đã nói-“

“Không, tôi đã nói tôi đã chẳng để lại gì cho em trong di chúc của tôi. Bởi vì tôi không cần phải làm thế. Em đã có tài sản của mẹ em để lại cho em rồi.”

Cô há hốc miệng nhìn anh, không nói nên lời. “Nhưng mà, làm sao được? Khi một cô dâu kết hôn, mọi thứ đều thuộc về người chồng theo quy định của pháp luật. Em biết đó là sự thật. Họ dạy chúng em điều đó ở tu viện. Trừ khi gia đình cô dâu có những điều khoản thỏa thuận, và em biết là chẳng có ai thỏa thuận gì cho em cả. Không phải lúc đó.”

Luke cười toe, thích thú với sự ngạc nhiên của cô. “À, chú rể của em đã làm điều đó cho em. Tôi đã hứa là sẽ chăm sóc cho em, nhớ không? Có vài kẻ sau khi có được tài sản thông qua hôn nhân hôm nay, thì ngay ngày hôm sau đã bị giết chết. Trong thời chiến tranh thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Cô làm dấu thánh. “Tạ ơn Chúa là anh đã không. Nhưng em vẫn không hiểu.”

“Tôi sở hữu tài sản của em – bất cứ thứ gì, tôi không biết đó là gì – bởi vì chỉ biết nhau vốn vẹn có một ngày. Khi chúng ta đến tu viện, tôi đã viết một cam kết sẽ trả lại mỗi xu tài sản của mẹ em cho em, và bất cứ gì khác mà em sở hữu trước khi kết hôn, và nó sẽ được ủy thác cho đến khi em được 21 tuổi. Tôi đã làm thành hai bản và đưa một bản cho dì của em, người đã chứng kiến việc này. Bà ấy chắc là vẫn còn giữ bản sao đó. Còn bản kia thì ở đây.” Anh rút ra một gói giấy từ túi áo ngực của chiếc áo khoác, và chọn một tờ, đưa nó cho cô. “Đó là lý do tôi chẳng để lại gì của tôi cho em cả. Em là một phụ nữ giàu có, Lady Ripton à.”

Sững sờ, cô nhìn chăm chăm vào tờ giấy. Nó đúng như anh nói. Anh đã viết trả lại mọi thứ cho cô gần như ngay lập tức sau đám cưới. “Đó là lý do dì em đã rất chắc chắn cuộc hôn nhân này là điều đúng đắn cho em. Bà ấy biết anh là một người trọng danh dự. Nhưng tại sao bà ấy chưa bao giờ nói cho em biết nhỉ?”

Luke nói khô khan, “Có lẽ bà ấy nghĩ nếu em có nhiều tiền em có thể chạy trốn và bỏ rơi tôi cũng nên. Ai biết được bà ấy nghĩ gì?”

Bella bác bỏ điều đó với một cái phẩy tay. “Bà ấy chưa bao giờ nói với em bất cứ-” Cô dừng lại, như thể chợt nghĩ ra gì đó. “Nhưng mà... nếu em là một quả phụ-”

“Em sẽ là một người rất giàu có, đúng vậy.”

“Ồngốc! Anh đúng là một kẻ ngốc nghếch, liều lĩnh!” Cô ném mình vào anh và đâm vào ngực anh.

“Cái gì? Tôi tưởng em phải vui mới phải chứ.”

“Nếu Ramón giết được anh và buộc em phải-!”

“Lại là Ramón.” Anh đảo mắt. “Sao ai cũng cho là tôi không thể xử lý Ramón vậy – em có dừng lại không, hử cô bé thích bạo lực kia? Đây mới là phản ứng đúng đắn đáng để học hỏi của một ông chồng quý tộc.” Nói rồi môi anh áp xuống môi cô, khóa lại tất cả những phản đối.

Sau một lúc anh thì thầm, “VẬY ĐẤY, CHỈ CÓ THỂ. GIỜ THÌ, ĐỂ TÔI GIỚI THIỆU CHO EM MỘT TRONG NHỮNG LỢI ÍCH CỦA VIỆC ĐI BẰNG XE NGỰA.”

Ngay sau đó một tiếng rắc lớn vang lên, chiếc xe nghiêng sang một bên và từ từ sà xuống mặt đất. “CÓ VẤN ĐỀ VỚI BÁNH XE, SEÑOR,” người xà ích gọi.

Luke chửi thề và buông cô ra.

CHƯƠNG 16

Họ đến Huesca sau 8 giờ một chút. Hết bánh xe bị nứt, tới một con đường ngập nước, và thậm chí còn có cả một đàn ngỗng trên đường, tất cả đều góp phần cho cuộc hành trình thêm khó khăn và chậm trễ. Vào lúc xe họ cũng lăn được tới thị trấn, Luke đã trông rất cáu.

Rất là cáu.

Sau một hồi tìm kiếm họ cũng tìm thấy một nhà trọ phù hợp, nhưng chỉ còn một phòng ngủ duy nhất ở tầng trên cùng, và trần nhà vừa thấp vừa lòi xuống khiến anh bị va đầu vào nó.

Tới hai lần.

Nhưng anh sẽ không đi tìm thêm nữa ở cái thị trấn chết bầm này.

Anh đã mệt; anh đã trải qua cả ngày để kéo chiếc xe ra khỏi bùn, tự mình thay bánh xe, bởi vì người xà ích chết tiệt mà anh thuê chẳng có ý tưởng gì về việc này, và cả đuôi ngỗng ra khỏi đường, và giờ thì anh muốn ăn. Anh đói đến nỗi có thể ăn hết một con ngựa.

“Nhưng ít nhất một tiếng đồng hồ nữa bữa tối mới có thể phục vụ ngài, thưa señor.”

“CHẾT TIẾT CÁI GIỜ GIẤC TÂY BAN NHA ĐI! KHÔNG, TÔI KHÔNG CẦN MẤY CÁI TRỨNG LUỘC CHẾT TIẾT – TÔI MUỐN THỨC ĂN TÌNH TƯƠM, KHÔNG PHẢI MỘT BỮA ĂN CHO CON NÍT!”

Bell a mím môi lại cố để không cười.

“TÔI CÓ THỂ THẤY CÁI LÚM ĐỒNG TIỀN ĐÓ NHÉ,” anh gầm gừ khi chủ nhà đã bỏ chạy. “Em nghĩ chuyện này buồn cười lắm à, em đâu phải là người phá hủy cái đôi ủng của em trong cái đồng bùn thối tha kia đâu.”

“Không,” cô đồng ý. “Em cũng không phải là người bị trượt trong đồng lộn xộn còn lại của mấy con ngỗng chết tiệt và té đập cái mông chết tiệt của em xuống giữa con đường chết tiệt.” Một tiếng cười khúc khích thoát ra khỏi cô.

“Em thấy vui lắm à, tiểu thư của tôi,” anh nói trong một cái nhướn mày khinh miệt. Nhưng tâm trạng của anh cũng đã dần đi đôi chút, và một ly brandy Pháp tuyệt hảo đã được ông chủ nhà vội vã đưa tới đã lấy nốt đi phần còn lại.

Vào lúc bữa ăn được dọn ra thì anh đã vui vẻ hơn nhiều.

“Chúng ta sẽ đi ngủ sớm,” anh nói với cô. “Rồi thức dậy sớm, lên đường càng sớm càng tốt. Được không?”

Cô gật đầu. Cô cũng đã quen với việc dậy lúc sáng sớm. Tu viện không khuyến khích ngủ nướng, dù Bella rất muốn được một lần làm thế. Mama đôi khi nằm trên giường cho đến gần trưa, để đọc tiểu thuyết Pháp và Anh, uống sô cô la, và nhấm nháp bánh mứt. Có vẻ như đó là một sự hưởng thụ tuyệt vời.

Nhưng cô đã mệt và sẵn sàng để đi ngủ, cô cũng rất mệt mỗi để nghĩ tới những chuyện đã qua – cũng như những chuyện không vui. Cô đang trông chờ vào cuộc đời mới của mình ở Anh. Càng sớm bắt đầu chừng nào, càng tốt chừng đó.

“Còn bao nhiêu ngày nữa thì tới vũ hội của em gái anh?”

“Mười.” Anh nói mà không ngập ngừng. Thậm chí không cả nghĩ, mà bật ra luôn con số.

Điều đó cho cô biết nó chiếm chỗ trong tâm trí anh nhiều thế nào.

“Anh nghĩ chúng ta sẽ về kịp?”

Anh nhún vai. “Không nói trước được. Lịch trình của chúng ta rất sát sao, mà cũng chưa biết thời tiết thế nào khi ra tới bờ biển nữa. Đó là chưa kể hướng gió, và thủy triều... và có sẵn một con tàu đưa chúng ta thẳng tiến...” Anh uống cạn ly vang. “Nhưng nếu chúng ta có thêm ngày nào giống như cái ngày cuối cùng vừa rồi thì...” Anh lắc đầu.

Nhưng nếu họ không về kịp lúc, Bella biết đó không phải là lỗi của những cơn gió hay thủy triều hay bất cứ gì gặp phải trên đường đi. Mà đó sẽ là lỗi của cô, chứ không phải của ai khác. Nếu cô không khăng khăng đi tìm em gái – một cuộc tìm kiếm vô ích – thì họ có lẽ bây giờ đang ở bờ biển, và cũng có khi đã lên một con tàu và giong buồm tới Anh.

“Em sẽ sẵn sàng vào lúc bình minh,” cô bảo đảm với anh.

Họ đi lên cầu thang để vào phòng ngủ nhỏ xíu của mình trong im lặng. Bella vừa mệt mỏi vừa cảm thấy một chút thất bại; cô đã thất bại trong việc giải cứu em gái mình, và ngay cả hành động trộm trả lại vòng ngọc trai của Perlita, cũng như biết được Luke đã trả lại tài sản cho cô cũng không khiến cô vui lên. Giờ cô chỉ muốn buông mình vào trong vòng tay của chồng và yêu anh.

Anh có thể đã bảo với Bella rằng đừng mong đợi tình yêu từ anh, và anh có thể đồng ý với mẹ cô rằng tình yêu là một tai họa, nhưng khi anh làm tình với Bella trong một cảm xúc mãnh liệt, gợi cảm và dịu dàng, thì tất cả những lo lắng của cô cũng tan chảy hết ra như xương của chính mình, và cô quên hết mọi thứ.

Mặc dù anh không yêu cô. Đặc biệt là anh không yêu cô.

Luke đã cưới cô, anh đã bảo vệ cô, anh đã mạo hiểm mạng sống của mình vì cô, và anh đã

làm cho cô trở thành một người đàn bà giàu có. Anh đã cho quá nhiều và nhận lại quá ít. Nghe có vẻ như là tình yêu... nếu bạn không biết rõ toàn bộ câu chuyện.

Bella sợ rằng tất cả đó là vì danh dự.

Khi vào phòng ngủ, điều đầu tiên Luke làm là mở túi da của anh, lấy ra chiếc áo ngủ và đặt nó lên giường.

Bella nhìn nó chua chát. Cô đã mơ về tình yêu, nhưng anh thậm chí còn không cho cô một chút tin tưởng.

Cô cũng mở túi của mình và lấy ra chiếc áo sơ mi mà cô đã mặc đêm trước. Một chiếc áo tuyên bố chiến tranh. Thỉnh thoảng bạn cũng phải chiến đấu vì những gì bạn muốn.

Đặc biệt là với một người đàn ông cứng đầu không tin tưởng người khác.

Anh nhìn chiếc áo sơ mi và trông anh rất dữ tợn. “Tôi nghĩ tôi sẽ đi lấy thêm brandy.”

“Anh đi đi,” cô nói khi bắt đầu cởi chiếc váy của mình. “Em sẽ vẫn ở đây, trên giường, chờ anh.”

Anh trở lại khoảng nửa tiếng sau. Bella ngồi trên giường chờ anh, như đã hứa.

Cô đã để một ngọn cây nến đang cháy ở trên bàn đầu giường phía bên anh. Anh nhìn cô và thổi tắt nến.

Không nói một lời, anh cởi chiếc áo choàng ra và treo nó lên như thường lệ. Anh cởi cà vạt và cởi nút áo chèn. Bella đếm từng chiếc nút.

Cô chắc anh sẽ lại mặc áo ngủ lần nữa, nhưng cô không thể chịu đựng được cái ý nghĩ ấy: cô là loại người thích hy vọng. Có lẽ trong nửa giờ qua anh đã đổi ý. Có lẽ brandy đã cổ vũ cho anh chút niềm tin vào vợ những điều mà anh đã cố giấu thời gian qua.

Cô không thể tưởng tượng ra đó có thể là gì. Anh hành động như thể anh xấu hổ vì nó, nhưng một vết thương chiến tranh không phải là thứ gì đó để xấu hổ.

Cô đau đón để được anh tin cô.

Cô đau vì anh.

Anh ngồi xuống cởi ủng ra, sau đó tới đôi vớ. Anh kéo quần ống chèn xuống chân, cùng với chiếc quần ngắn. Anh gấp lại chiếc quần ống chèn trước, sau đó tới chiếc quần ngắn và đặt chúng lên ghế.

Trong ánh sáng mờ tỏa ra từ lò sưởi, cô có thể thấy những vết hằn vì cưỡi ngựa trên hai bên đùi săn gọn, đầy nam tính của anh.

Anh ngồi quay lưng lại trên giường và kéo chiếc áo sơ mi qua đầu. Cô có thể nhìn thấy chiếc lưng to rộng, đôi vai mạnh mẽ, và đường vân xương sống của anh.

Bella muốn hét lên khi anh cẩn thận tách chiếc áo sơ mi từ chiếc áo lót, giữ từng cái một ra và đặt lên ghế.

Anh đã khóa thân, hoàn toàn khóa thân, lần đầu tiên trong cuộc hôn nhân của họ.

Cô chờ anh với tới chiếc áo ngủ.

Vài cục than trong lò vỡ ra, và anh phát ra một âm thanh nhỏ cú kình, rồi khóa thân trong bóng tối, đi chân không qua phòng đến chiếc lò sưởi. Anh khom người và cho thêm một ít củi vào. Trong ánh lửa, toàn thân anh ánh lên màu vàng đồng, săn chắc và thật đẹp.

Bella nhìn, miệng khô ran.

Cô không thể nhìn thấy ngực anh, nhưng ồ, đường nét của lưng và đôi vai anh thật mạnh mẽ và thật tuyệt vời. Và hai bên hông săn chắc nam tính...

Làm sao anh có thể nghĩ những chiếc sọc kia tạo ra sự khác biệt với cô? Anh không hiểu anh đã có một vẻ đẹp thật nam tính hay sao? Dù có sọc hay là không, anh vẫn hoàn hảo, theo quan điểm của cô.

Cô ao ước được rà tay lên làn da săn chắc, nam tính của anh, để cảm nhận từng thớ cơ trên đôi cánh tay của anh, của bộ ngực sâu, của đôi vai hoàn hảo. Ai biết rằng đôi vai đàn ông lại có thể đẹp đến vậy? Cô muốn chạm vào anh ở mọi nơi, muốn nhìn vào tất cả, như anh đã nhìn và chạm vào cô.

Anh đi trở lại vào giường ngủ, một bóng đen được vẽ lên bởi ánh lửa, và... Không! Cô gào lên trong thinh lặng, khi anh kéo chiếc áo ngủ qua đầu.

Cô nghiêng rằng nằm xuống giường.

Anh cũng trượt vào giường và kéo chăn lên. “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Người văn minh không cãi nhau, cô tự nhủ. Người văn minh chỉ nói những lời lịch sự như chúc ngủ ngon và đi ngủ như thể chẳng có cái hố sâu to lớn nào giữa họ.

Cô đánh anh.

“Ui! Chuyện gì vậy?”

“Anh biết,” cô lẩm bẩm.

“Không biết.”

Cô đánh anh lần nữa.

“Cái khỉ gì với em vậy?” Anh ngồi dậy.

“Em không muốn anh chọc tức em!”

“Chọc tức?”

“Phải! Đi một vòng trần truồng, làm em tin rằng cuối cùng anh cũng đã có thể tin em một chút – nhưng tất cả chỉ là anh đang chọc tức em. Anh muốn làm em thêm muốn anh phải không!”

Anh nhìn chăm chăm vào cô, khuôn mặt anh không thể đọc được và chìm trong ánh lửa.

“Muốn làm em thêm muốn tôi?”

“Phải, không công bằng chút nào. Anh có thích nếu em đi nghênh ngang vợ vẫn khắp phòng với mấy cây củi mà trần như nhộng và tắm mình trong ánh lửa-“

“Tôi sẽ rất thích.”

“-và sau đó khi em trở lại và khoác vào cái áo choàng to lớn, xấu xí lên mỗi inch-“

“Không phải mỗi inch, chắc chắn.”

“Đừng có trêu em! Chắc chắn là mỗi inch.”

“Ừ, thì đúng là mỗi inch,” anh thì thầm. “Nhưng mà là mỗi inch không bị cản trở bởi chiếc áo sơ mi kia.”

Cô muốn đánh anh cái nữa, chỉ có điều cô không muốn việc này biến thành một thói quen. “Không phải chuyện đùa, Luke.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ vậy,” anh nói trong một giọng khan khác. “Nếu em không thể chấp nhận tôi như thế này, vậy thì tôi sẽ đi chỗ khác-“

Cô nắm lấy cánh tay anh khi anh đứng lên. “Anh thử đi ra ngoài một lần nữa xem, anh mà làm thế, em cảnh báo anh đấy Luke, em sẽ đi theo anh – trong cái áo ngủ này cho mà xem!”

Anh ngồi lại trên giường, và cô buông tay anh ra.

“Anh nói em không thể chấp nhận anh như thế này, nhưng anh mới chính là người không thể chấp nhận được chính mình, chính anh mới là người muốn che giấu anh ta với em. Chẳng có gì phải hổ thẹn cả, vì thế đừng có cố vờ nó đi. Anh đã cởi áo sơ mi ra mà không một chút suy nghĩ khi em còn là một cô bé 13. Em nhớ mà.” Cô chờ cho anh nói gì đó, nhưng chẳng có âm thanh gì trong căn phòng, chỉ có tiếng rít lên nhẹ nhàng của ngọn lửa và âm thanh hơi thở của

anh.

“Em đã nhìn thấy anh khi đó và anh đã rất hoàn hảo,” cô nói dịu dàng.

Anh vẫn không nói gì.

Cô nuốt xuống. “Em đã nghĩ nhiều về ngày hôm đó... và, và những gì tiếp theo sau đó. Đó là lỗi của em mà việc hủy hôn đã không thể. Em đã không thực sự nhận ra dì em muốn hỏi gì. Bà ấy biết người đàn ông đó đã cắt xé hết quần áo khỏi người em, và em đã trần truồng, nên dì hỏi ông ấy có làm đau em không, em nói có, bởi vì đúng là thế. Và, và sau đó bà ấy hỏi có máu không, em cũng nói có, bởi vì cũng đúng là vậy, chỉ là... chỉ là không phải loại máu mà bà ấy muốn hỏi.”

“Tôi hiểu.”

Cô ước gì cô có thể nhìn thấy mặt anh.

“Vì vậy em xin lỗi. Đã không cảm ơn anh đủ nhiều vì những điều tốt lành anh đã làm cho em, mà còn trói anh vào cuộc đời em. Em biết anh đã không muốn em như là một người vợ, và em... em biết một người đàn ông như anh sẽ không bao giờ chọn một người vợ như em, nhưng... nhưng em đã là vợ anh, và chúng ta phải cố hết sức vì điều đó.” Cô nhìn chăm chăm vào cái bóng im lặng, cứng đờ của anh, chờ anh nói gì đó, rằng anh đã tha thứ cho sai lầm của cô, lặp lại rằng anh bằng lòng với cuộc hôn nhân của mình.

Nhưng chỉ có sự im lặng kéo dài, cô biết anh đã nói dối để làm Ramón ngậm mồm lại.

Ôi Chúa ơi, cô sẽ khóc mất thôi. Nhưng cô sẽ không khóc. Cô từ chối khóc. Cô nhắm nghiền mắt và ép chặt môi lại với nhau.

Nhưng cô hẳn là đã tạo ra một âm thanh, vì anh nghiêng người về phía trước, thấp sáng ngọn nến, và rọi nó lên mặt cô. “Em đang khóc đấy à?”

“Không, em không khóc.” Cô quay mặt đi, lau sạch những giọt nước mắt đang ặng lên, không mong đợi và cũng không mong muốn. Cô khinh thường những giọt nước mắt.

Một sự im lặng dài khác.

“Tất cả những chuyện này chỉ là việc cởi áo của tôi thôi sao?” Giọng anh lạnh lẽ, nhưng có gì đó vỡ ra trúng vào tim cô.

Cô nghiêng người về phía trước và đặt tay lên đầu gối anh. “Luke, nó đã xảy ra, dù có sai lầm hay không, thì em vẫn là vợ anh. Em đã thực hiện những lời thề thiêng liêng rằng em sẽ yêu anh, tôn trọng anh, và em hứa với anh, em sẽ không bao giờ phá vỡ chúng. Không có gì là anh không thể cho em thấy, không có biến dạng nào có thể tạo ra sự khác biệt với em. Em không quan tâm nếu nó xấu xí hay-“

“Xấu xí?” Anh phát ra một tiếng cười thô ráp, xù xì. “Em nghĩ tôi đang che giấu thứ gì đó

xấu xí à?” Trong một chuyển động nhanh, anh kéo chiếc áo ngủ qua khỏi đầu và thả rơi nó xuống sàn. “Đó! Biến dạng của tôi đó! HÀi lòng chưa?”

Bella nhìn chăm chăm. Cô không thể tin vào mắt mình. “Đó là tất cả? Một hình xăm?” Tất cả sự phiền phức này là một hình xăm nhỏ xíu này ư?

“Không phải hình xăm.” Anh chuyển cho cô cây nến và cô nhìn kỹ hơn.

“Ôi Chúa ơi,” cô thì thầm.

Đó là một vết sẹo, nhưng nó không giống một vết sẹo nào mà cô từng nhìn thấy trước đây. Trong một vết lõm ở phía dưới vai phải của anh là một bông hồng, các cánh của nó màu đen và trải rộng ra ở bề mặt da của anh. Nó được khắc vào da anh – mỗi cạnh của cánh hoa là những lần gồ lên của lớp da sần, được nhuộm thành màu đen để nổi bật lên.

Nó đẹp. Và là một cái đẹp chết chóc, khủng khiếp được làm một cách cẩn thận, phức tạp.

“Ai làm điều này với anh vậy?” cô thì thầm. Mỗi đường nét, mỗi cánh hoa là một vết cứa vào anh.

Ai đã khắc một thứ như thế này vào da thịt của một người còn sống?

Anh không trả lời. Cô đặt cây nến qua một bên và chạm vào đóa hồng với những ngón tay nhẹ nhàng.

Anh ngần ngại. Cái nhìn của cô như đặt câu hỏi với anh.

“Không đau. Đã bảy năm rồi.”

Vậy mà anh vẫn còn ngần ngại.

Hắn đã đau khủng khiếp vào lúc đó. Một số người đàn ông thích những điều như vậy, cô biết. Những hình xăm và các vết sẹo trang trí. Nhưng nếu anh thích nó, vậy sao phải giấu?

“Anh tự nguyện làm thứ này?”

Hàm anh siết lại và anh quay đi. Các khớp ngón tay trắng bệch.

“Anh bị ép buộc ư?” cô thì thầm trong kinh hãi. “Ai làm điều đó?”

Anh ngáp ngừng, và trong một lúc cô nghĩ anh sẽ không trả lời. “Một món quà từ La Cuchilla.”

“Lưỡi dao,” cô thì thầm và nhìn vào những vết cắt trên da thịt anh. LaCuchilla. Vậy là anh đã từng dùng biểu tượng nữ tính này nhưng nó hẳn đã là một sai lầm, cô nghĩ. Không lẽ nào anh bị một người đàn bà... nhưng liệu có thể?

Anh hít một hơi sâu và không hoàn toàn nhìn vào cô. “Giờ thì, nếu sự tò mò của em đã thỏa

mãn, vợ à..." anh nói trong một giọng cố gắng tạo ra sự vui vẻ, hài hước nhưng thất bại thảm hại.

Sự tò mò của Bella hầu như vẫn chưa được thỏa mãn, nhưng cô không thể từ chối anh, đã không nhìn vào cái thứ đẹp đến ghê tởm được khắc trong da thịt trơn mịn, ấm áp của anh. Xuất hiện chỉ một năm sau khi anh cưới cô.

Cô kéo áo sơ mi đang mặc ra và ném nó lên sàn trên chiếc áo của anh. Cô khóa thân hoàn toàn. Cô kéo anh xuống với cô, phủ lên mặt anh những nụ hôn, như thể bằng cách nào đó cô muốn bù đắp lại cho cái điều tồi tệ đã làm với anh.

Anh áp mặt mình vào ngực cô trong một lúc lâu, ôm chặt cô vào với anh, trong khi một cơn rung mình dài rắc qua cơ thể anh.

Bella lướt hai tay mình lên cơ thể anh, hôn lên mỗi chỗ cô có thể với tới, tự hào vì anh, biết rằng vô ích để an ủi anh vì chuyện gì đó đã xảy ra cách đây 7 năm, nhưng không thể bắt mình ngừng cố gắng.

Anh nhẹ nhàng cọ mặt mình lên ngực cô, sau đó miệng anh khép lại nóng bỏng trên ngực cô và cô thở dốc. Anh trêu chọc nó nhẹ nhàng với lưỡi và răng của mình, và sau đó mút mạnh vào nó. Cô cong người bên dưới anh khi một cơn rung mình truyền qua người cô. Anh tiếp tục mút và trêu chọc cho đến khi cô ngọ nguậy không ngừng bên dưới anh.

Anh trượt tay xuống bụng cô, giữa hai chân nơi cô đang đau nhức vì anh.

"Không," cô nói, và với mỗi chút kiểm soát có thể tập hợp được, cô nhích ra.

"Có gì không ổn sao?"

"Không có gì," cô thở hổn hển. "Đến lượt em."

Cô đẩy chân ra, anh trần truồng dưới cái nhìn của cô trong ánh nến, người chiến binh vạm vỡ, màu đồng của cô.

Cô lướt những ngón tay nhẹ nhàng lên ngực anh, như tìm hiểu làn da săn chắc, những cơ bắp săn cứng của anh, khám phá hai đầu vú phẳng lì nam tính của anh. Cơ thể anh cứng và nóng, và cô yêu cái cảm giác ấy, cảm giác của anh.

Cô khom người và nhấn nhá lưỡi lên hai đầu vú nhỏ, săn cứng ấy, nếm vị mặn và hương vị đặc trưng nam tính của Luke. Cô yêu cái vị ấy của anh. Cô trêu chọc những núm vú của anh như anh đã trêu chọc cô, gặm và cắn nhẹ nhàng lên chúng, cào răng mình lên chúng, và cô mỉm cười khi anh rung mình và cong người, như cô.

Cô vuốt hai lòng bàn tay lên những múi cơ săn chắc vắt ngang bụng anh và cào nhẹ nhàng như một con mèo xuống đường lông đen hình mũi tên từ bụng đến bẹn của anh.

Hai tay cô lang thang xuống thấp hơn, và cảm thấy sự khuấy động, cô vuốt một ngón tay

nhẹ nhàng dọc theo chiều dài rắn cứng của anh. Anh rung mình dưới cái chạm vào của cô. Cô vuốt ve cái đỉnh nhạy cảm, rê một ngón tay nhẹ nhàng qua một giọt lỏng nhỏ và thấm nó qua anh. Cảm giác vừa nóng rát vừa như lụa của anh làm cô thích thú, và lòng bàn tay cô siết chặt quanh anh.

“Phù thủy,” anh rên rỉ, nhưng đôi mắt anh nhắm hờ với khoái lạc, và anh rung mình trong một cách mà cô nhận ra. Như được khuyến khích bởi vẻ khoái cảm rõ ràng của anh, cô bọc toàn bàn tay mình quanh anh và siết lại.

“Đủ rồi.” Cơ thể anh đang cứng lại, run rẩy với nhu cầu hầu như không kiểm soát nổi. “Em muốn anh nổ tung ra đấy à?”

Anh trượt hai tay vào giữa hai đùi cô. “Bây giờ,” anh lẩm bẩm.

“Vâng, bây giờ, tình yêu của em.”

Đôi mắt anh vụt mở ra, nhưng cô đã không đủ can đảm để lặp lại. “Bây giờ.” Cô mở chân mình ra và đón anh vào trong, và với một tiếng rên, anh đẩy và đẩy, cái nhìn của anh như khóa vào cô, không ngừng nghỉ, cho đến khi cô vỡ ra trong vòng tay anh và anh cũng tan ra trong cô.

Hai lòng bàn chân của anh bị đốt, lục phủ ngũ tạng của anh đau đớn như bị nấu chảy ra, mỗi phần của cơ thể anh đều thét lên trong thịnh lặng, và cho đến khi cái lưỡi dao đó cắt vào anh, anh đã nghĩ mình không thể còn cảm thấy đau thêm nữa.

Vì quá đau.

Lưỡi dao cắt vào da thịt anh trong một hình cung lạnh đến bỏng da, chậm rãi và tỉ mỉ trong sự chính xác của nó.

Anh cứng người lại, cắn chặt răng để ngăn không cho mình hét lên. Anh thà chết còn hơn là la hét.

La hét là mục đích của cuộc tra tấn này.

La hét và thông tin.

“Ta muốn kết hợp công việc với niềm vui,” La Cuchilla thì thầm vào tai anh. Và cắt thêm một nhát nữa vào da thịt của Luke.

Cơ thể anh rung lắc với nỗ lực không kêu la. Anh cắn vào lưỡi, và miệng anh đầy máu.

“Đẹp quá.” La Cuchilla vốc một nắm muối đen và chậm rãi, từ từ xát nó vào vết cắt, đắp nó lại bên dưới mỗi miếng thịt gồ lên. Hình thành nên các cánh hoa.

Luke cong người và rung mình chống lại sự bỏng rát của muối.

“A, chàng đã chiến đấu với nó, nhưng chàng sẽ thấy thích nó cho mà xem.” La Cuchilla ngồi xuống và chờ cho đến khi cơn đau xé đó hạ dần đến một mức độ có thể chịu đựng được, sau đó mỉm cười nhìn vào mắt anh và rạch thêm một nhát nữa.

Luke hét lên.

Thở hổn hển, mồ hôi vã ra, và cứng người lại với cơn sợ hãi, anh đối mặt với bóng đêm, đôi vai anh như trên lửa, hai cánh tay và chân anh đang quấy, xấu hổ, dơ bẩn, và tuyệt vọng để thoát khỏi.

“Luke, Luke, ổn rồi,” một giọng mềm mại rót vào tai anh. “Chỉ là một giấc mơ. Anh không sao đâu.”

Anh vùng vẫy, chiến đấu với những thứ không tên, cơ thể anh như đang rực cháy. Anh quay người và ở đó, được chiếu sáng bởi một ngọn nến, anh nhìn thấy cô, xanh xao và đáng yêu, đôi mắt rõ ràng và có màu vàng, tỏa sáng với sự chân thật và tình yêu như một ngọn hải đăng trong đêm.

Anh vô thức nắm lấy cô, sử dụng cô để kéo anh ra khỏi đầm lầy tăm tối kinh dị.

Anh chiếm hữu cô một cách thô lỗ, đẩy hai chân cô ra, và chôn mình vào trong cơ thể mềm mại tiếp nhận của cô.

Cô trượt những ngón tay vào tóc anh và khép mắt lại, nhưng anh lắc cô thô bạo và hét lên, “Không, nhìn tôi! Hãy nhìn tôi, khốn kiếp!”

Và cô mở đôi mắt to, sáng, trong trẻo và vàng rực, và bám vào anh khi anh như cơn bão vùi mình vào cô, chôn vùi bản thân mình vào trong cô, gột sạch bản thân vào trong sự mềm mại và ấm áp của cô, cố hất căng những con quỷ đang cản trở anh.

Cho đến khi anh hoàn toàn kiệt sức và được an toàn.

Anh nằm đó, thở hổn hển, trên ngực cô, và cuối cùng đôi mắt cô cũng run rẩy đóng lại.

Từ từ, Luke đã trở lại với chính mình. Qua cánh cửa chớp ở khung cửa sổ, anh có thể thấy những khe sáng lạnh trước lúc rạng đông.

Anh vẫn còn bên trong vợ anh, vẫn còn đè cô bên dưới tấm nệm u cục, cứng sần. Chúa tôi, anh đã làm gì, anh đã thô bạo với cô ư? Đã tóm lấy cô như một con vật, đã đánh cô.

Đã la hét với cô.

Sự xấu hổ quặn lên trong bụng anh.

Anh nhẹ nhàng nhấc người và rời khỏi cô.

“Isabella,” anh bắt đầu.

Cô cựa quậy về ngái ngủ. “Nếu đó là một cơn ác mộng, vậy thì cố gắng thường xuyên hơn nữa nhé.” Cô duỗi và xoắn người quanh anh. “Chúng ta ngủ một chút trước khi trời sáng được không?”

“Em không sao chứ?”

Cô khẽ mở mắt và nhìn anh, khẽ cong một nụ cười hài lòng như một con mèo. “Anh có muốn em kêu grừ grừ không?”

Một tiếng cười ngạc nhiên bùng ra khỏi người anh, và đột nhiên anh thấy mình đang phá ra cười và cười.

Rồi anh kinh hoàng nhận ra mình đang suýt rơi nước mắt. Tiếng cười biến thành những âm thanh nấc nghẹn, và cô quấn hai cánh tay mình quanh anh và ôm anh thật chặt khi anh chiến đấu với những tiếng cười-nấc đang tàn phá anh.

“Thôi nào, tình yêu của em,” cô thì thầm. “Ổn rồi. Hãy để nó đi, hãy để nó đi.” Cô kéo anh xuống ngực cô, vuốt ve mái tóc ẩm ướt của anh trở lại trán, và thì thầm nhẹ nhàng cho đến khi cơn cảm xúc đó trôi qua và anh bình tĩnh trở lại.

Và an toàn.

“La Cuchilla?”

Anh gật đầu.

“Loại người gì mà có thể làm điều này với con người vậy?” Cô không thể tin là một người đàn bà có thể làm một điều ác độc đến thế.

Anh không trả lời. Cô vuốt tóc anh. “Làm thế nào mà chuyện đó lại xảy ra?”

Anh lắc đầu. “Đó chỉ là... những việc ngu ngốc. Bọn anh còn quá trẻ và ngu ngốc.”

“Bọn anh?”

“Michael và anh.”

Cô chờ đợi. Và anh biết anh sẽ phải giải thích, một vài điều, ít nhất là vậy. Tất cả những năm qua anh đã giữ nó sâu kín bên trong anh, và bây giờ...

Nhưng nếu anh cứ vẫn giữ kín nó thì sẽ còn tiếp tục đánh thức cô ấy dậy với những giấc mơ tệ hại như thế này...

Hãy tin tưởng, cô đã nói vậy. Nhưng điều đó không dễ dàng.

“Michael là một trong số bọn anh, Những thiên thần của Wellington, hoặc Những tay đua ma quỷ, tùy vào việc người ta muốn gọi ai. Năm người bọn anh học chung trường với nhau,

Gabe, Harry, Rafe, Michael, và anh.” Anh có thể nghe tiếng thở nhẹ nhàng của cô và tiếng dịch chuyển của than trong lò sưởi đã sắp tàn.

“Michael là người duy nhất đã không được về nhà.”

Cô nhét chân quanh cả hai người để ấm hơn và chờ đợi.

“Đó là năm 1812. Không lâu sau chiến thắng của chúng ta ở Salamanca. Anh cũng vừa bước sang hai mươi mốt tuổi; Michael được hai hai. Chiến tranh vẫn đang leo thang, bọn anh còn trẻ và tràn đầy sự tự tin của tuổi trẻ...” Anh thở dài. “Tự tin đến kỳ quặc. Bọn anh tham chiến trong nhiều năm, và mặc cho những tổn thất nặng nề lên tất cả mọi người xung quanh, nhưng không ai trong số bọn anh – những người bạn, năm người bọn anh học cùng trường và gia nhập quân đội cùng nhau – từng bị thương nghiêm trọng.”

Anh nằm lặng lẽ, hồi tưởng lại thời gian đó. Chỉ mới bảy năm, mà đôi lúc cứ ngỡ như đã hàng trăm năm trôi qua. Cũng có khi lại ngỡ như mới hôm qua. “Bọn anh đã gần như tin là mình bất khả chiến bại. Cuộc sống đối với bọn anh đầy màu sắc sống động, không có bóng dáng của màu xám. Tất cả là một cuộc phiêu lưu lớn; bọn anh sống vì nguy hiểm.” Anh lắc đầu. “Các chàng trai trẻ có thể đều là những kẻ ngu ngốc như vậy.”

“Hãy cho em biết chuyện gì đã xảy ra,” cô nói nhẹ nhàng.

“Bọn anh là những giao liên – những sứ giả đầy vinh dự, thật sự là vậy - nhận những tin tức từ sở chỉ huy, giữ liên lạc giữa các tiểu đội, cung cấp tin tức, tiền bạc, mệnh lệnh – bất kể gì được yêu cầu.

Ngày hôm đó bọn anh – Michael và anh – đã ra đi sau một cuộc họp quan trọng, và bọn anh được lệnh đem tin tức đến-“ Anh dừng lại. Ngay cả chừng ấy thời gian, thói quen giữ bí mật vẫn còn rất mạnh mẽ. “Chỉ cần biết rằng Michael sẽ cưỡi ngựa đi gặp một tướng lĩnh và anh sẽ đưa tin tức tương tự cho các liên minh người Tây Ban Nha của bọn anh trên các ngọn đồi.”

“Các phiên quân.”

“Đúng vậy. Nhưng chỉ vừa ra khỏi doanh trại thì bọn anh bị... mai phục. Thật ngu ngốc; lẽ ra bọn anh nên cẩn thận hơn. Đó là một... một phụ nữ bị nạn.”

“Đó là một cái bẫy?”

Anh gật đầu. “Kể đó, Michael và anh bị đưa vào một căn phòng trong một ngôi nhà để... thẩm vấn.”

“Bị tra tấn,” cô thì thầm.

“Cậu ấy ở phòng kế bên. Anh có thể nghe tiếng cậu ấy... nghe thấy những điều chúng làm với cậu ấy. Và cậu ấy có thể nghe những điều chúng làm với anh.” Anh thở khó khăn hơn với cái ký ức đó. “Rất... tệ.” Anh đã nghĩ anh sẽ chết vì đau đớn. “Anh muốn chết.”

Cô ôm chặt anh, áp môi lên thái dương anh. “Nhưng anh đã không nhượng bộ,” cô thì thầm, “đã không tiết lộ thông tin.”

Luke nhắm mắt. Bị cám dỗ để lướt qua nhanh chuyện này, để cô ấy vẫn nghĩ anh là một anh

hùng như cô mong muốn.

Hãy tin tưởng, cô ấy đã nói thế.

Vì thế anh đã nói với cô. “Anh không biết. Anh nghĩ mình đã nói. Anh không nhớ.”

“Ý anh là anh không biết?”

Anh làm một cử chỉ bất lực. “Bọn anh đã được tìm thấy, Michael và anh, trong căn hầm của ngôi nhà nhỏ đó vào một tuần sau. Michael đã chết một tuần sau đó. Còn anh thì không biết gì với cơn sốt. Cơ thể của Michael và anh bị mang nhiều dấu vết của tra tấn, nhưng cậu ấy đã bị cắt cổ còn anh – anh đã bị để lại với một tấm chăn, nước uống và cái này.” Anh ra dấu tới đóa hồng góm guốc.

“Rồi bọn anh biết ngay sau đó người Pháp đã có thông tin kia.” Sự xấu hổ cay đắng dội vào anh khi anh buộc mình thừa nhận, “Có vẻ như đã rõ ràng ai nói ra.” Anh chờ phản ứng của cô. Isaeblla là con gái của một nhà lãnh đạo nhóm phiến quân.

Cô không bình luận gì, không tỏ ra ghê tởm hay kinh hãi, và cũng không đưa ra những lời an ủi giả tạo hay cảm thông vô nghĩa. Cô chỉ ôm chặt anh trong một lúc lâu, sau đó hôn anh.

Hơi thở mà anh đã vô thức nén lại đã thoát ra trong một tiếng thở dài.

“Anh chưa bao giờ nói cho bất kỳ ai nghe chuyện này. Không với bạn bè, không cả gia đình.” Anh đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn. “Các cấp trên của anh biết bọn anh đã bị tra tấn, tất nhiên, và rằng người Pháp đã có thông tin kia, nhưng không biết ai đã khai ra – Michael và anh không phải là những người duy nhất biết tin đó – vì thế chẳng có hành động nào được thực hiện.” Không có tòa án binh, ý anh là vậy.

“Tất nhiên là không có hành động nào bị đề ra,” cô nói. “Họ biết anh là một anh hùng.”

Anh quay đầu và nhìn cô chăm chăm. Cô không hiểu điều anh vừa kể với cô sao?

Cô làm một cử chỉ thiếu kiên nhẫn. “Michael là người đã khai ra, tất nhiên.”

“Em đâu có biết được,” anh cất giọng khàn khàn.

Cô nhún vai. “Em đã không biết Michael, tất nhiên, nhưng em biết anh.” Cô vuốt những ngón tay mát lạnh qua chân mày nhú lại của anh và nói nhẹ nhàng. “Luke à, cho dù là trong mơ anh cũng đã chiến đấu với La Cuchilla. Anh đã không nhượng bộ, tình yêu của em, em biết, và nếu anh không quá khó khăn với bản thân mình, anh cũng sẽ biết vậy. Giờ anh hãy ngủ đi. Dù trời cũng sắp sáng rồi nhưng em nghĩ bọn mình cần ngủ thêm một chút nữa trước khi cưỡi ngựa.” Rồi cô xích lại, kéo anh vào với cô.

Luke nằm trong vòng tay cô, cảm giác trống rỗng, kiệt sức, và không thể ngủ. Như vậy thì đơn giản quá. Được xá tội như vậy thì quá dễ dàng. Anh muốn đến tuyệt vọng để chấp nhận nó, để nắm lấy cơ hội tất cả không phải là lỗi của anh.

Bởi vì anh đã không kể cho cô nghe toàn bộ câu chuyện. Vẫn chưa hết. Vẫn chưa phải là sự xấu hổ nhất của anh.

Họ đã khởi hành muộn vào buổi sáng hôm đó và tới Ayerbe khi mặt trời đã xuống thấp.

Luke dừng lại ở ngoại ô của làng. “Em có mệt không?”

“Sao anh hỏi vậy?”

“Anh biết chúng ta đã rất thoải mái ở nhà trọ Không Có Bọ Chết, nhưng nếu em không quá mệt, chúng ta có thể đi thêm một chút nữa và ghé thăm Castillo de Rasal.”

Bella đã rất thèm một bữa ăn nóng và một chiếc giường, nhưng viễn cảnh được nhìn thấy Marqués de Rasal lần nữa, khiến cô thấy năng lượng của mình như được nạp mới lại. “Ồ vậy thì tốt quá, chúng ta đi tiếp nào. Em rất muốn gặp lại marqués. Ông ấy là bạn thân nhất của cha em, và gần như là chú của em khi em còn là một đứa trẻ.”

Hài lòng, anh gật đầu nhanh, và họ lại tiếp tục chuyển hành trình.

An đã gần như không nói lời nào suốt ngày hôm nay. Bella đã âm thầm quan sát anh. Một cách tự nhiên giữa họ đã có một sự thoải mái mới, nhưng nó đến từ Luke hay chính bản cô thì lại là một câu hỏi khác.

Trong giờ phút thống khổ nhất của mình, anh đã quay sang tìm cô theo bản năng, tìm kiếm cơ thể cô, tìm kiếm sự an ủi của cô, để giúp anh tống khứ những con quỷ dữ... Nhu cầu trong tâm tối, tuyệt vọng của anh đối với cô đã làm nhức nhối trái tim cô. Và cơ thể cô vẫn còn ngân lên với nó.

Và câu chuyện đáng sợ đó... Anh chưa bao giờ kể nó cho những người khác, không cả với những người bạn thân thiết nhất của anh.

Anh có thể không yêu cô, nhưng theo bản năng, anh đã tin cậy cô.

Thậm chí lời đề nghị ở lại một nơi mà anh không biết, với những người mà anh không biết, cũng là một dấu hiệu nhỏ của sự tin tưởng. Đó như là một lời xin lỗi gián tiếp cho việc anh đã từ chối để cô đến thăm nó trong thời gian vừa qua.

Nhận thức được việc này làm người cô tràn đầy một sự ấm áp thầm lặng.

Cô nhìn qua anh, đang cưỡi ngựa theo hướng bầu trời đang càng lúc càng tím rìm, khuôn mặt anh tối sầm và ảm đạm, như của một người đang sắp lên đoạn đầu đài. Đó không phải là nét mặt của một người đã trút ra hết những gì cần nói. Thay vì cảm thấy nhẹ nhàng và thanh thản hơn từ việc chia sẻ một bí mật khủng khiếp, thì cô thấy có vẻ như anh đang càng lúc càng xấu hổ thêm.

Tuy vậy, nếu dò hỏi thêm điều đó bây giờ chỉ khiến anh càng im lặng.

Giường ngủ mới là nơi thích hợp để nói chuyện. Sau khi anh đã có cô, khi mà giữa hai người không thể gần nhau thêm hơn nữa, khi những rào cản giữa họ dường như mềm đi và vô hình đi, và thế giới này thu hẹp lại chỉ còn một chiếc giường, một nơi của khoái lạc, của những lời thì thầm, của những cái chạm vào chậm rãi, dịu dàng.

Cô đã không biết là có tồn tại một nơi như thế.

Cô giờ đã hiểu tại sao những người phụ nữ đã lập gia đình hay nói tách bạch kiểu khi họ còn là con gái, thậm chí họ chỉ mới kết hôn có một hai tháng. Cô đã nghĩ họ thật điệu bộ, ra vẻ ta đây đã có chồng. Còn giờ thì, chỉ mới trải qua cuộc hôn nhân này có mấy ngày, cuộc hôn nhân thực sự của cô, thì cô biết là không phải như vậy.

Cô đã không còn là cô gái cách đây vài tuần. Không chỉ đơn giản là một phần của một ai đó khác – không hẳn như vậy; cô và anh bây giờ là một cá thể riêng biệt, đôi khi rất riêng biệt. Nhưng cô bây giờ đã là một người khác, với những cái nhìn sâu sắc vào bản chất của cô – và của anh – những điều mà cô chưa bao giờ nghĩ đến.

Cảm xúc khi anh có cô là cảm xúc bản năng nguyên thủy nhất, bỏ đi tất cả những gì gọi là văn minh, những gì được dạy... Sức mạnh của cơ thể anh khi anh đi vào cô hết lần này đến lần khác, sức mạnh của cô khi cô tiếp nhận anh, rung chuyển theo niềm vui, theo chiều sâu, theo mồ hôi trong những hành động đó.

Và được tự do hét lên, cào, cắn và thể hiện những gì hoang dã nhất mà cô đã cố giấu đi trong suốt cuộc đời mình, và anh thích nó. Còn hơn là thích. Đã bùng nổ trong nó.

Kết hôn giống như là bước ra khỏi cái vỏ kén, bỏ đi cái lớp vỏ cũ, và tìm thấy một thế giới tràn đầy sắc màu cầu vồng. Và có thể bay.

Cô liếc nhìn qua gương mặt đắm đắm của chồng mình.
Hoặc là không.

CHƯƠNG 17

Castillo de Rasal là một lâu đài đá hùng vĩ nổi lên giữa những cảnh quan bao bọc xung quanh, đó là một pháo đài rất gây ấn tượng. Ngay cả khi trời tối, bóng của nó cũng sừng sững trong đêm, như che kín đi cả bầu trời đêm và các vì sao.

Luke đưa danh thiếp của mình cho người hầu gác cổng. Isabella cũng đã viết vài dòng ở mặt sau. Bình thường thì anh thích đi du lịch như Señor và Señora Ripton – không để cho mọi người biết bạn giàu có thì tốt hơn – nhưng trong trường hợp này, anh đã giới thiệu tước vị của mình.

Người hầu nọ cầm lấy danh thiếp, yêu cầu họ chờ, sau đó vội rời đi.

Lâu đài này không giống với ngôi nhà cũ của Isabella; Castillo de Rasal tuy đã xưa cổ, nhưng nó không tồi tàn. Mọi thứ có vẻ như đều được đánh sáng bóng lên, cổng vào được thắp sáng bởi các ngọn đuốc, ánh sáng hắt lên các tấm thảm tuyệt đẹp và các đồ kim loại quý và soi bóng lung linh qua các khung tranh nghệ thuật mạ vàng rực rỡ. Những thế hệ của sự giàu có đều được đại diện ở đây.

Họ không phải chờ lâu. Đích thân ngài Hầu tước ra chào họ, “Isabella, cháu yêu quý, cháu thân yêu của ta, thật là một bất ngờ thú vị. Chúng ta cứ nghĩ chúng ta đã mất cháu mãi mãi. Còn bây giờ, nhìn cháu xem nào, đã trưởng thành hẳn rồi và là hình ảnh của mẹ cháu đấy.” Ông đã hơn sáu mươi tuổi, là một người đàn ông đẹp trai, cao, gầy, mái tóc muối tiêu, với một cái mũi khoằm, và một chòm râu dê nhỏ. Ông ghì lấy Isabella, hôn cô cả hai bên má và cho cô một cái ôm ấm áp, trước khi quay sang chào Luke.

“Chồng của Isabella? Rất hân hạnh được gặp anh.” Ông cho Luke một cái nhìn tìm kiếm. “Anh có một kho báu ở đây đấy, Ripton, ta hy vọng anh biết.”

“Tôi biết, thưa ngài.” Luke nhìn Isabella, đang đỏ ửng, ngời sáng, và, dưới con mắt của Luke, rất đẹp.

Ngài Hầu tước đã bắt được cái nhìn đó và mỉm cười. Ông vỗ vào lưng Luke. “Tuyệt lắm, tuyệt lắm, ta rất vui. Vào đi, vào đi, bữa tối sẽ được dọn lại trong nửa tiếng nữa – không, không, cháu đã không làm phiền chúng ta. Vợ ta đã đi ra ngoài cả ngày và vừa mới trở về thôi.”

“Vợ bác ạ, Tío Raul? (*)” Isabella kêu lên.

Ông cười. “Đúng rồi, cháu yêu, ta đã tái hôn được vài năm rồi. Một bà già ngốc nghếch, cháu có thể nói thế, nhưng cứ chờ cho đến khi cháu gặp bà ấy. Bà ấy vừa mới đi thay đồ và chẳng bao giờ nhanh trong mấy chuyện như thế này, vì thế hai cháu cứ thư thả đi rửa mặt và chuẩn bị nhé. Không cần phải bận đồ trang trọng đâu. Chúng ta đừng cầu kỳ gì tối nay cả, hãy như người trong nhà.” Bất chấp thực tế là ông đang bận một cái quần ống chèn satin tới đầu gối rất trang trọng, đôi vớ lụa, và chiếc áo khoác cắt may rất đẹp.

(*: bác của cháu – ND)

“Giờ thì, hãy đi theo Pedro đây. Ông ấy sẽ chỉ cho hai cháu phòng của mình và mọi thứ hai cháu cần.” Ông cười rạng rỡ. “Isabella bé bỏng, đã lớn và đã kết hôn rồi. Thật là tuyệt vời, cháu yêu của ta.”

Một mình trong phòng ngủ xa hoa được bố trí cho họ, họ thay ra bộ đồ cưới ngựa. Trông cô thật tuyệt trong chiếc áo lót dài, áo coocxê, và đôi vớ, nhưng cô hoàn toàn không biết gì về ảnh hưởng của mình tới anh, Isabella đang chải tóc, trong khi Luke thấy muốn hết chịu nổi. Họ đưa chiếc áo đỏ và khăn lụa của cô cùng với chiếc áo khoác và áo sơ mi của Luke cho Pedro đem đi ủi.

Luke ước gì họ có một tiếng trước khi ăn tối. Có vấn đề gì với chiếc coocxê đó nhỉ?

“Em đang tự hỏi không biết ai đã kết hôn với Tío Raul đây? Ông ấy đã góa vợ rất lâu như em vẫn còn nhớ.”

Luke lau miếng bọt cuối cùng ra khỏi cằm và lau khô mặt. Anh thấy không hứng thú với nữ hầu tước mới lắm.

Isabella bắt đầu tết lại tóc của cô trong kiểu coronet thường thấy. Nó đóng khung khuôn mặt cô một cách hoàn hảo.

“Ông ấy đã chiến đấu với Napoleon, anh biết không. Khi Papa chết, hầu tước đã lãnh đạo lực lượng phiến quân.”

Luke ngạc nhiên. “Du kích quân có đời sống rất kham khổ. Không hề dễ dàng cho một -“

“Đồ anh dám nói ông ấy là một ông già đó.” Cô bật cười. “Ông ấy sẽ không tha thứ cho anh đâu. Đặc biệt là với một người vợ mới, nghe có vẻ như đó là một người còn khá trẻ.”

Quần áo của họ đã được đem trở lại không một vết tì, và họ nhanh chóng thay đồ và đi xuống cầu thang.

“Vào đi, vào đi,” ngài hầu tước chào đón họ. “Vợ tôi đã gửi lời nhắn là bà ấy sẽ xuống trễ một chút và chúng ta hãy bắt đầu mà không có bà ấy.” Rồi ông phẩy tay trong một biểu thức bất lực của đàn ông. “Phụ nữ, chẳng bao giờ đúng hẹn. Chúng ta đi vào thôi.”

Ông đưa họ vào một phòng ăn lớn với các bức tường được khảm các bức họa các vị tổ tiên mặt khó dăm dăm. Những món ăn đầu tiên được mang vào, trong một tá đĩa khác nhau, tất cả đều trông rất thơm ngon.

“Ăn đi, ăn đi,” ông giục. “Hai người hẳn đã rất đói sau một chuyến hành trình dài rồi.”

Họ không cần được khuyến khích thêm nữa.

“Ta biết cháu tự cưới ngựa. Cháu đã từng là một nữ kỵ sĩ dũng cảm bé nhỏ, nhưng bây giờ...” Ông dừng lại vẻ tế nhị.

Chắc ông ấy tự hỏi liệu chồng Isabella là một kẻ hời hợt hay chỉ đơn giản là thiếu thốn tiền bạc, Luke nghĩ.

“Bọn cháu vội ạ,” Isabella nói với ông. “Chồng cháu có một cuộc hẹn rất quan trọng ở Anh, và cưới ngựa sẽ nhanh hơn là đi bằng xe ngựa. Hơn nữa,” cô nhìn ngài hầu tước với một nụ cười toe toét, “Cháu thích như vậy. Đã nhiều năm rồi cháu đã giam mình trong tu viện, và cháu đã rất chán khi bị chồng bắt đi bằng xe ngựa. Cháu không thể kể cho bác biết vui như thế nào khi phi nước đại qua những ngọn đồi trong không khí trong lành đâu ạ.”

Và trong cái lạnh, gió quật và mưa bão, Luke nghĩ. Mà không hề cảm râm.

Người quý tộc già bật cười. “Cháu chẳng thay đổi chút nào, cháu yêu. Nào, kể ta nghe, hai cháu gặp nhau như thế nào vậy? Ta không thể nói là ta ưng bụng cho một người Anh đưa Isabella bé nhỏ của ta ra khỏi Tây Ban Nha.”

Isabella ngồi im, khuôn mặt cô đột nhiên nhợt nhạt. Cô không nghĩ Luke sẽ kể cho ngài hầu tước thân yêu của cô hoàn cảnh khủng khiếp đã đưa hai người họ đến với nhau đấy chứ?

“Đó là một cuộc gặp gỡ tình cờ,” Luke nói trơn tru. “Như những cuộc gặp khác. Gặp nhau và chỉ có thế. Và rồi số phận của tôi bị định đoạt.” Ngay khi những lời đó thoát khỏi miệng anh thì anh cũng nhận thấy cách cô tiếp nhận nó. Anh không đoán được hết nó là gì. Nhưng anh hy vọng nó nghe có vẻ lãng mạn.

Ngài hầu tước gật đầu. “Bà tử tước và ta cũng thế đấy. Chúng ta gặp nhau cách đây một năm, ở Madrid. Bà ấy đã trải qua một cuộc chiến khủng khiếp, cô gái tội nghiệp. Mất tất cả gia đình, như nhiều người chúng ta.” Cái nhìn của ông như bao hàm cả Isabella trong sự mất mát của cô.

Ông nâng ly vang của mình lên. “Nhưng chúng ta phải bắt đầu lại, phải vậy không nào? Vì Tây Ban Nha, vì công cuộc tái thiết.” Họ cùng nâng ly.

“Nâng ly vì em phải không? Tuyệt quá,” một giọng nho nhỏ đầy nhục cảm kêu lên. Một người phụ nữ trong độ tuổi ba mươi tha thướt bước vào, bận một chiếc váy đỏ cổ thấp khoe một khuôn ngực tuyệt đẹp, ôm vừa vặn vòng eo thon nhỏ, và thả buông lơ ở hai bên hông đầy gợi cảm. Mái tóc đen nhánh, được chải ra sau trong một kiểu tóc thanh lịch, làm nổi bật làn da hoàn hảo, xương gò má thanh tú, và đôi môi hồng đầy đặn.

Không còn phải thắc mắc tại sao ngài hầu tước lại cưới cô.

Hương thơm hoa hồng tỏa ra từ cơ thể hoàn hảo của cô ta.

Hai cánh mũi của Luke phập phồng.

“A, vợ yêu quý.” Ngài hầu tước đứng dậy đón vợ, và Luke cũng đứng lên với ông, giật mạnh người, làm cái ghế trông chừng gần như ngã ra sau. Một người hầu vịn nó lại.

Ngài hầu tước thực hiện màn giới thiệu. Luke gần như không nghe thấy từ nào.

Anh không thể nghĩ. Da anh đang nhóp nhép. Từ phía bên kia bàn, anh nghe thấy Isabella đang ho húng hắng. Anh đã không làm gì nhiều hơn là liếc mắt qua cô.

“Rất vui gặp ngài, Lord Ripton.” Nữ hầu tước đưa tay ra cho anh.

Luke không cử động để cầm lấy nó. Anh nhìn chăm chăm vào bàn tay thanh lịch đang đưa ra như thể nó là một con rắn hổ mang.

Đôi mắt đen láy kia mở to, sau đó nheo lại. Chúng vuốt ve khuôn mặt anh, trôi từ từ xuống cơ thể anh rồi trở ngược lên trên, sau đó đi đến chỗ bên dưới vai phải của anh. Đôi môi được tô son đỏ khế cong lên một nụ cười.

Rồi cô ta bật cười, một tiếng khúc khích trầm trầm. “Thật thú vị vì tôi vẫn còn có thể tác động lên một người đàn ông trẻ tuổi.”

Luke cứng người. Cô ta đang đùa với anh. Không thể tin được. Ắ không hề sợ anh sẽ tố cáo mình.

Ngài hầu tước sẽ thế nào nếu biết vợ ông ta thật sự là ai?

“Isabella, chúng ta về thôi,” anh nói nhanh.

“Gì cơ? Nhưng mà Luke-“

“Ngay!”

“Không. Thật là khiếm nhã-“

Bằng giọng Anh, anh nói, “Đó là cô ta, người mà anh đã kể với em.”

“Người nào cơ? Anh đang nói về điều gì vậy?”

“Cái người đã làm điều này.” Anh chạm vào vai anh.

Đôi mắt cô mở lớn. “La Cuch-?”

“Đừng nói nó ra,” anh thô lỗ cắt ngang, vẫn giữ mắt thận trọng lên hầu tước và nữ hầu tước.

“Không nói cái tên đó,” anh lặp lại, vẫn nói bằng tiếng Anh. “Ở đây nguy hiểm, và em phải đi ngay.”

Cô phải mất một lúc để hấp thụ điều anh đang nói với cô. “Người đàn bà này đã làm điều đáng sợ đó với anh ư? Thật không thể tin được.”

Nhưng mặc dù với sự hoài nghi của cô, anh có thể thấy cô tin lời anh.

Cô nhìn chăm chăm vào nữ hầu tước trong sự ghê tởm. “Nhưng chúng ta phải nói cho hầu tước-“

“Không! Ông ấy biết rồi. Giờ thì hãy làm như anh nói và đứng dậy rời khỏi bàn, nhanh và khế thôi.”

Cô lắc đầu. “Anh sai rồi. Em biết ông ấy suốt cả đời mình và ông ấy là một người trọng danh dự. Ông ấy không thể nào cố tình với La Cuchilla.”

Chết tiệt! Cô ấy đã nói nó ra. Giờ thì sắp có chuyện gay cấn rồi đây.

“La Cuchilla?” Ngài hầu tước kêu lên. “Có chuyện gì về La Cuchilla vậy?” Ông đứng dậy, trán nhả lại với sự bối rối. Hoặc chỉ là biểu hiện của sự bối rối? Luke tự hỏi.

Trong hai bước chân anh đã đứng bên cạnh vợ. Anh kéo cô đứng lên và đẩy cô ra sau anh. “Chúng ta đi ngay,” anh nói với ngài hầu tước. “Đừng có cố ngăn chúng tôi.”

“Tôi sẽ không mơ tới chuyện đó, anh bạn yêu quý của tôi,” hầu tước nói, giơ hai tay lên về hòa bình, “nhưng tôi không biết anh đang nói về chuyện gì. Tất cả chuyện này là về La Cuchilla?”

Luke nhìn từ ông ta đến vợ ông ta rồi ngược lại. Đó có phải là một nỗ lực vờ ngây thơ để ru anh vào một cảm giác an toàn? Người đàn ông này có lẽ nào thực sự không biết? Không, một nhà ái quốc Tây Ban Nha từng chỉ huy một lực lượng phiến quân thì chắc chắn phải biết La Cuchilla. Và nếu đúng vậy, ông ta có mỗi lý do để giết chết bất kỳ ai biết điều đó.

“Isabella, đi thôi,” Luke nói, nắm lấy cánh tay cô và giữ anh ở giữa cô và hầu tước.

Nhưng Isabella đã không cần sự bảo vệ của anh. Cô bước lên và nói với Hầu tước, “Chồng cháu đã nhận ra vợ bác, Tío Raul. Nữ hầu tước đã từng là một phần tử của người Pháp được biết đến với cái tên La Cuchilla. Bà ta đã tra tấn những người đàn ông trẻ chỉ để cho vui.”

Ngài hầu tước sửng người, sau đó lắc đầu. “Không, không, cháu yêu quý, không thể nào. Ta có nghe tới La Cuchilla, tất nhiên – ai đã từng sống trong những ngày đó mà lại không biết? Nhưng cô ta đã chết vài năm trước rồi.”

“Đã chết?”

“Cô ta đã bị bắt và bị treo cổ bởi những người yêu nước. Một cái chết xứng đáng cho một phù thủy và một kẻ phản bội.”

“Vậy thì họ đã treo cổ nhầm người rồi,” Luke nói dứt khoát. “Bởi vì La Cuchilla thực sự vẫn đang ngồi kia, kế ngài đấy.”

Ngài hầu tước nhìn vợ.

Cô ta cho ông một cái nhìn một chút bối rối. “Quý ngài trẻ tuổi tội nghiệp đây chắc là nhầm rồi, tất nhiên, chồng yêu quý của em. Có lẽ những nhục hình của ngài ấy trong chiến tranh đã làm ngài ấy... nhầm lẫn. Hoặc có lẽ ngài ấy đã nhầm em với người phụ nữ khác cũng nên.”

Hầu tước nhẹ nhõm, gật đầu. “Đúng rồi, chắc chắn là vậy.”

“Anh ấy không nhầm,” Isabella khẳng định. “Nếu anh ấy nói bà là La Cuchilla, thì chắc chắn bà là bà ta.”

“Isabella!” hầu tước kêu lên. “Vợ bác không thể nào là-“

“Đúng là cô ta,” Luke nói. “Cô ta đã tra tấn và đã giết chết hàng chục người.”

“La Cuchilla đã làm thế, đúng vậy,” Hầu tước đồng ý. “Nhưng không phải vợ tôi. La Cuchilla hoạt động ở miền Bắc, và đã bị nhìn thấy đi qua lại ở khu vực biên giới, nhưng tôi gặp vợ tôi ở Madrid. Cô ấy tới miền Bắc này lần đầu tiên khi cô ấy về đây, hưởng tuần trăng mật của chúng tôi.”

“Cô ta nói thế thôi,” Luke nói.

Hầu tước nhóm dậy. “Thưa ngài, ngài đang gây gổ đấy. Nhận diện nhầm người còn có thể tha thứ, nhưng xúc phạm vợ tôi, trong nhà của tôi...”

“Đó không phải là nhận diện nhầm người, Tío Raul,” Isabella nóng nảy xen vào. “Chính chồng cháu đã bị La Cuchilla tra tấn. Thế mà bác nghĩ anh ấy có thể nhìn nhầm một người phụ nữ khác sao?”

Đôi mày đen của ngài hầu tước chụm lại với nhau qua cái mũi khoằm. “Ngài đã bị tra tấn ư?”

“Phải,” Luke nói cứng nhắc. Anh ghét phải thừa nhận nó.

“Và anh vẫn còn sống,” nữ hầu tước nói nhẹ nhàng. “Một kẻ giết người kỳ lạ, cái người tên La Cuchilla ấy.”

Luke nhìn chăm chăm vào cô ta. Anh chắc là phải biết ơn vì cô ta đã tha mạng anh?

Isabella ném cho cô ta cái nhìn căm hận. “Cho ông ấy thấy đi, Luke.”

Luke cố làm cho cô im với một cái nhìn, nhưng cô lờ anh đi và kéo mở ra cổ áo sơ mi của anh. “Đó,” cô nói, để lộ ra cái bông hồng được khắc vào.

Có tiếng một hơi thở rít lên khi ngài Hầu tước nhìn thấy cái hình xăm đó. Ông cho vợ mình một cái nhìn bất an. “Rosa?”

“Cho tôi xem.” Nữ hầu tước thông thả bước tới và với tới chiếc áo của Luke với một móng tay được sơn sáng bóng.

Anh bước lùi lại, cứng người với sự ghê tởm. “Chạm vào tôi một lần nữa tôi sẽ giết cô cho xem.”

Cô ta xoay người đối mặt với chồng và cho ra một tiếng thở dài nữ tính ra vẻ bất lực. “Em không biết anh ta đang nói gì nữa, ngài của em, và nếu anh ta không cho em thấy cái hình dễ thương ấy...”

“Cái hình dễ thương? Cô biết chính xác anh ấy đang nói về cái gì! Cô đã khắc cái thứ ghê tởm đó lên da thịt của chồng tôi!” Isabella giận dữ nói. “Cô nghĩ cô có thể lẩn tránh nó bởi vì Tío Raul và chồng tôi quá lịch sự để mà kiểm tra với một phụ nữ. Nhưng tôi thì không phải là một quý ông!” Nói rồi cô chụp lấy con dao cắt thịt trên bàn, cô cặp cổ nữ hầu tước và đặt lưỡi dao lên má cô ta.

“Isabella!” Luke và ngài hầu tước cùng kêu lên.

“Hãy bỏ dao xuống.”

“Isabella, cháu yêu, chuyện này thật điên rồ. Rosa là vợ ta!”

“Raul, cứu em! Cô ta điên rồi!”

Isabella lờ hết tất cả. “Giờ thì, bà hầu tước – hãy cho chúng tôi biết sự thật, hoặc là tôi sẽ khắc một cái ‘hình dễ thương’ lên má bà đấy. Tất nhiên, tôi không phải là một nghệ sĩ như bà, nhưng tôi có lẽ cũng xoay sở được để khắc chữ C cho ‘chó cái’, hoặc chữ S cho ‘sát nhân’...” Cô ấn cái cạnh lạnh tanh của lưỡi dao lên gò má mịn màng như lụa Đa-mát của cô ta.

Người phụ nữ rít lên. “Raul, Raul, em xin anh đấy!”

Ngài hầu tước miễn cưỡng bước lên để giúp cô ta, nhưng Luke nắm cánh tay ông lại, thì thầm, “Cứ để đấy. Isabella sẽ không làm bị thương cô ta đâu, nhưng nếu ngài can thiệp, sẽ có người thực sự bị thương.” Và đó có thể là Isabella.

Ngài hầu tước nghe lời anh và không di chuyển xa hơn.

Nữ hầu tước cũng nghe thấy anh nói và chuẩn bị tinh thần để chống cự lại.

“Đừng có phạm sai lầm,” Isabella thì thầm vào tai cô ta. “Tôi sẽ rất vui để đục khoét vào má của bà đấy.”

Đôi môi tô son cong lại trong một nụ cười khinh bỉ. “Cô chẳng có can đảm đâu, cô bé cần được che chở của tầng lớp quý tộc ạ.”

“Ồ, vậy sao?” Isabella nói khễ khàng. “Tôi có thể không lớn tuổi bằng bà, nhưng tôi cũng đã trải qua cả thời chiến tranh – và tôi đã giết ba người đàn ông rồi đấy. Giờ thì tôi biết chẳng có gì là tiêu chuẩn của bà – tất cả những con lợn xấu xa đó đã tấn công một tu viện – nhưng tin tôi đi, tôi sẽ không gặp rắc rối để giết một con sói cái quý quyết đã tra tấn và làm hỏng da thịt của chồng tôi, giết chết bạn anh ấy và-” cô liếc ngài hầu tước – “lừa dối một người tử tế và là một nhà yêu nước đáng kính xứng đáng nhận được điều tốt lành hơn. Tại sao tôi không khắc chữ cái đầu của tên tôi vào mặt bà nhỉ?” Cô ấn lưỡi dao vào gò má mịn màng. “Nói ngay.”

Nữ hầu tước không nói gì.

“Người đàn bà tội nghiệp bị treo cổ thế chỗ bà, là do may mắn nhận dạng nhầm phải

không?”

Đôi mắt người đàn bà thoáng ánh lên vẻ khinh bỉ. Cả Luke và ngài Hầu tước đều nhìn thấy.

“À,” Isabella nói. “Vậy là bà đã sắp xếp cho cô ta chết thay bà. Rất thông minh.”

“Rosa.” Giọng ngài hầu tước đầy sự ghê tởm.

“Thấy chưa, giờ ông ấy đã biết, vì thế bà có thể thừa nhận điều này được rồi: bà là La Cuchilla.”

Một sự im lặng dài. Isabella ấn con dao sâu hơn, và người đàn bà rít lên, “Phải, phải, hay lắm, đúng vậy. Nhưng nó đã lâu lắm rồi.”

Ngài hầu tước thở hắt ra. Luke buông ông ra, và ngài hầu tước thông người xuống ghế, đột nhiên trông già hẳn đi.

“Raul,” bà hầu tước van xin. “Chẳng có gì khác biệt giữa ngài với em. Trong chiến tranh chúng ta đều đã làm những việc mà chúng ta đều muốn quên đi. Raul?”

Ông nhìn chằm chằm vào cô ta trong một lúc lâu. Sau đó ông nói, “Ta đã cưới La Cuchilla,” trong một giọng yếu ớt, không còn sức lực. Ông vùi mặt vào hai bàn tay.

“Raul, làm ơn...”

Ông không động dậy, và bà hầu tước biết là đã mất ông. Mất tất cả.

Hai tay cô ta giờ lên. Isabella dịch chuyển con dao. Những giọt máu tươi xuất hiện trên một đường vắt ngang qua gò má nhợt nhạt. Đôi mắt cô ta lóe lên thù hận và cô ta rít lên giận dữ, nhưng không cử động thêm.

“Bà tra tấn chồng tôi đúng không?”

“Phải.”

“Và bạn anh ấy. Bà đã giết bạn anh ấy.”

Cô ta gật đầu. “Michael? Anh ta chẳng gây tổn thất gì cho thế giới này.”

“Tổn thất cho gia đình anh ấy, bạn bè anh ấy.”

Người đàn bà nhìn Luke và thông thả nói, “Michael là một kẻ phiền phức. Một kẻ vô tích sự.”

Đó là một lời nói kỳ lạ. Bella liếc nhìn Luke. Khuôn mặt anh rần rần, nắm tay siết chặt.

“Sao bà nói vậy?” Bella hỏi.

Im lặng.

“Có phải bởi vì Michael đã cho bà thông tin đó?”

Đôi môi đầy đặn của người đàn bà mím lại trong một nụ cười khinh bỉ. “Mỗi chi tiết.”

“Vậy đó là lý do để bà giết anh ấy?”

“Không, tôi cắt họng anh ta để bắt anh ta ngừng rên rỉ,” La Cuchilla nói một cách lạnh lùng. “Ta khinh những kẻ yếu đuối.”

“Chồng tôi có cho bà bất kỳ thông tin nào không?”

“Không. Anh ta bị tra khảo tới hai lần mà chẳng nói nửa lời.”

“Và đó là lý do bà đã để anh ấy sống?”

Cô ta khẽ nhún đôi vai rất thanh lịch của mình. “Anh ta đẹp trai và dũng cảm – một kẻ thù xứng đáng. Tại sao tôi phải giết anh ta?”

“Vậy tại sao bà lại khắc cái đó, khắc cái thứ đó lên da anh ấy?”

“Đóa hồng xinh đẹp của ta à?” La Cuchilla mỉm cười. “Ý thích chọc nẩy ra thôi. Một chút gì đó để nhắc nhở tới ta.”

Một ý thích bốc đồng? Khắc một vết ô nhục đau đớn vào một người đàn ông trẻ mà bà ta biết là nó sẽ làm anh xấu hổ suốt quãng đời còn lại của mình? Luke đã nhìn thấy nó mỗi ngày của mình kể từ đó, nó nhắc nhở anh rằng anh đã phản bội – hoặc tin rằng anh đã phản bội – đất nước của mình và bạn bè của mình.

Một con quỷ máu lạnh. Tay Bella run lên thấy rõ với mong muốn chọc con dao vào trái tim xấu xa của người đàn bà này.

Nhưng cô không thể để mình làm việc đó. Cô đã tìm ra điều cô cần biết. Luke giờ cũng đã biết chuyện gì đã xảy ra. Có lẽ giờ anh đã có thể tha thứ cho mình. Mà anh cũng không cần phải tha thứ bất cứ gì cho mình. Anh là một anh hùng. Với một tiếng nấc, Bella buông con dao, xô La Cuchiila sang một bên, và nhào vào vòng tay của Luke.

Anh ôm cô thật chặt. “Em thật là điên rồ, một cô bé điên rồ! Vì đã lao mình vào chỗ nguy hiểm như thế!”

“Em phải làm điều đó. Cả anh lẫn Tío Raul đều sẽ không bao giờ làm tổn hại một người phụ nữ, ngay cả với một người như cô ta. Em biết việc đe dọa hủy hoại sắc đẹp của cô ta sẽ làm cô ta mở miệng. Tốt mã dẻ cùi (*).”

(*: nguyên văn “The beautiful ones are always the vainest” – ND)

Bà hầu tước ấn chiếc khăn đăng ten trắng lên gò má. Nó dính đầy máu. Bà ta nhìn chăm chăm vào nó, và khuôn mặt dúm lại với cảm hận. “Vì cái này, con nhỏ xấu xí, mày sẽ chết!” Bà ta rút ra khẩu súng lục nhỏ, cái nhìn chết chóc và chĩa nó vào Isabella.

Ngài hầu tước hét lên cảnh báo. Luke quay người, nhìn thấy điều đang xảy ra, và đẩy Isabella ra đằng sau anh, bảo vệ cô với thân của mình vừa đúng lúc khẩu súng nhả đạn. Viên đạn xuyên vào anh và anh đổ sập xuống sàn.

Ngài hầu tước di chuyển. Một con dao lóe sáng trong không khí. La Cuchilla loạn choạng, lưỡi dao cắm phập vào cổ họng cô ta. Cô ta kêu lên khủng khiếp, bấu tay vào con dao, sau đó từ từ khụy xuống và ngã ra. Máu chảy lênh láng trên sàn đá cẩm thạch trắng.

“Vết thương có nguy hiểm lắm không?” ngài hầu tước hỏi. Xác của vợ ông đã được đem đi.

Không còn một vệt máu nào trên sàn đá cẩm thạch trơn láng. Bella không hỏi tới cái xác. Cô không quan tâm. Tất cả những gì cô quan tâm bây giờ là Luke.

“Chỉ là vết thương ngoài da,” Bác sĩ Lopez nói. “Cậu ấy rất may mắn với đường đi của cái đầu đạn. Như tôi có thể thấy, không có chiếc xương nào bị nguy hại. Có mấy mảnh xương bên trong, nhưng tôi tin cậu ấy sẽ không sao, miễn là không bị nhiễm trùng.” Vị bác sĩ, là bác sĩ phẫu thuật, đã đến gần như ngay lập tức. Ông ấy sống trên điện trang này, ngài hầu tước nói. Một người tốt, có nhiều kinh nghiệm với những vết thương thế này. Vì cuộc chiến tranh vừa qua, cháu cũng biết rồi đó.

Bella giữ chặt tay chồng, không thể rời mắt khỏi gương mặt anh dù chỉ một phút.

“Anh ấy vẫn còn bất tỉnh.”

“Hãy biết ơn vì điều đó,” vị bác sĩ bảo với cô. “Nó sẽ giúp anh ta với cơn đau khi tôi lấy viên đạn ra.” Ông ta lấy ra một cái kẹp dài, chèn cẩn thận vào cái lỗ bên dưới vai Luke, và bắt đầu dò dẫm bên trong.

Trong sự may rủi của số phận, viên đạn nhắm vào Bella nhưng đã xuyên qua Luke ở ngay chính giữa cái bông bông bị khắc vào da anh. Giờ nó không là gì ngoài một mớ hỗn độn của máu và da thịt bị rách.

Trong khi bác sĩ thăm dò vết thương, Luke rên rỉ, cho dù vẫn còn đang bất tỉnh, làm dạ dày của Bella quặn lên. Cô nắm chặt tay anh và cầu nguyện trong thinh lặng.

“Gần được rồi... chút nữa... thành công.” Bác sĩ gấp viên đạn ra. Ông rắc bột lưu huỳnh vào vết thương và nhìn ngài hầu tước. “Những vết thương do đạn thường bị nhiễm trùng. Tôi phải...” Ông liếc nhìn cái lò sưởi sau đó nhìn Bella.

“Phải cái gì ạ?” cô hỏi.

“Đốt vết thương để cầm máu. Đó là việc cần làm, nhưng-”

“Nhưng sao?”

“Không phải là điều thú vị để phụ nữ xem.” Ông lấy ra một dụng cụ kim loại dài và đặt nó trong lò sưởi để hơi nóng. Nó giống như một chiếc que cời lửa bị uốn cong, với một miếng kim loại hình giọt ở đầu cuối, Bella nhìn nó với một cảm giác khó chịu, cùng kích cỡ và hình dạng như cái lỗ trong cơ thể chồng cô. Cô rùng mình.

“Nó cũng sẽ không thú vị gì cho chồng tôi.” Cô nắm lấy bàn tay kia của Luke. “Hãy làm đi. Nhanh lên, trong khi anh ấy vẫn còn bất tỉnh.”

Ngài Hầu tước đứng đằng sau cô và đặt hai tay lên vai cô. “Cha cháu sẽ rất tự hào về cháu, cháu yêu quý.”

Vị bác sĩ cẩn thận cầm lên thanh công cụ để đốt vết thương từ lò sưởi và thử nó bằng cách rắc vài giọt nước lên. Nó kêu xèo xèo. Khi ông cho là nhiệt độ đã ổn, ông nói, “Giữ chặt cậu ta.”

Ngài hầu tước đè vai Luke xuống. Bella nhắm mắt lại. Âm thanh xè xè và mùi thịt cháy. Người Luke nảy lên.

Trong một lúc Bella đã nghĩ chắc cô sẽ ngất đi mất. Cô siết chặt tay Luke, quyết tâm không rời khỏi anh, cho dù chỉ là một giây, và sau một lúc, cơn choáng váng cũng trôi qua.

“Xong.” Vị bác sĩ cúi người xuống vết thương, kiểm tra công trình của mình, và gật đầu. “Có vẻ ổn rồi. Thoa mật ong tươi và băng nhẹ nó lại với một miếng gạc sạch. Giữ sạch và để thoáng nó càng nhiều càng tốt. Nếu nó không bị nhiễm trùng, cậu ta sẽ được phục hồi hoàn toàn trong vài tuần.”

Nếu... Bella nghĩ. Làm thế nào họ biết được điều đó?

“Cậu ta có thể bị sốt nhẹ,” bác sĩ tiếp tục. “Hãy cho cậu ta uống trà vỏ liễu và xem nó như – những vết thương thông thường. Phải nghỉ ngơi trong nhiều ngày tới.”

Bella gật đầu. Tu viện cũng có dạy tất cả các cô gái trong việc chăm sóc vết thương.

“Đừng lo lắng quá, cháu yêu quý. Chồng cháu là một người khỏe mạnh,” ngài hầu tước nói trong một giọng trấn an. “Và nếu bác sĩ Lopez đã nói cậu ấy sẽ hồi phục, thì cậu ấy sẽ hồi phục thôi, đừng sợ. Đây là bác sĩ giỏi đã chăm sóc chúng ta trong những ngày tháng chiến đấu. Ông ấy thất bại ít hơn hầu hết những bác sĩ khác.”

“Một lời yên ủi rất dễ chịu,” Bella nhợt nhạt nói.

Điều đầu tiên Luke nhận thức được là cơn đau. Vai anh như đang cháy. Tâm trí anh mờ

nhật.

Và có thứ gì đó làm anh nhớ tới... La Cuchilla ấy nhỉ? Anh có thể ngửi thấy mùi lưu huỳnh... đang đốt cháy da thịt... mùi thuốc súng. Một cơn ác mộng như thường lệ?

Tất cả nhảy ào vào anh trong một ánh chớp lóe. La Cuchilla đã lôi ra một khẩu súng... và bắn vào – Bella?

Mắt anh vụt mở. “Bella!”

Cô đang ngồi đó, bên cạnh giường, đang nắm tay anh, khuôn mặt nhợt nhạt và lo lắng nhưng không thấy bị tổn hại. Nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn đầy lo lắng của cô, ngực anh như bị thứ gì đó siết lại. Anh cố ngồi dậy. “À không làm bị thương em chứ?”

Cô ép anh trở lại chiếc gối. “Yên nào, đừng cử động. Anh sẽ làm đau chính mình đấy.”

Anh điên cuồng quét mắt khắp người cô. “Chết tiệt, cô ta có làm em đau không?”

Cô vuốt nhẹ trán anh. “Không có, tình yêu của em, em không có bị thương gì hết. Mà anh mới là người bị cô ta bắn trúng.”

Tình yêu của em. Nghe được những từ này, cũng nhiều như biết cô không bị thương, dường như làm vai anh đỡ đau hơn. Cũng như cơn quặn đau trong lồng ngực. “Vậy là tất cả đều ổn.”

“Không phải tất cả đều ổn,” cô bắt đầu thấy giận dữ.

Luke quét mắt khắp phòng. “Cái người đàn bà quỷ dữ đó đâu rồi?”

“Cô ta chết rồi.” Bella liếc nhìn ngài hầu tước già.

Ông đứng đằng sau Bella, cái nhìn ảm đạm và không biết sao mà trông như bị teo lại. “Lord Ripton, tôi xin lỗi, thành thật xin lỗi, vì những hành động của vợ tôi.” Những từ ngữ thoát ra từ người đàn ông lớn tuổi này đều rất trang trọng và chân thành, nhưng ẩn bên dưới nó, là một sự tan vỡ.

Cơn giận dữ của Luke cho sự nguy hiểm của Bella đã không còn nữa. Làm sao anh có thể đổ tội cho người đàn ông lớn tuổi rất đứng đắn này những gì mà chính xác là Luke đã làm? “Không phải lỗi của ngài, thưa ngài,” Luke xoay sở để nói. “Định mệnh. Luôn luôn là định mệnh điều khiển chúng ta.”

Vậy là cô ta đã chết. Cuối cùng cũng kết thúc.

“Tôi đã giết vợ tôi – à không.” Người đàn ông lớn tuổi đau buồn tự mình sửa lại. “Chính tay tôi đã hành hình La Cuchilla.”

Không phải vợ ông: mà là La Cuchilla. Một lời tuyên bố đơn giản nhưng chứa nhiều đau

đón. Và ô nhục.

Ông đã rất yêu vợ mình, nhưng cô ta đã phản bội ông và ông đã giết cô ta. Và bây giờ ông đang rất đau khổ.

Bella đặt tay lên tay người đàn ông. Ngài hầu tước khẽ rút nó lại.

Sự kiêu hãnh. Nó có thể dẫn một người đàn ông vào những sai lầm tồi tệ nhất, hoặc giúp vượt qua được những điều không thể tưởng tượng nổi.

“Tôi xin lỗi,” Luke nói. Anh bị cảm dỗ để nằm xuống trở lại, nhắm mắt, để tất cả trôi xa, nhưng mùi hôi thối của quá khứ đang xộc vào hai mũi anh, và nếu anh không giải thích bây giờ, anh nghi ngờ anh sẽ không bao giờ có thể. Bên cạnh đó, anh nợ một lời giải thích cho vợ anh và người đàn ông lớn tuổi kia. Luke đã khởi động cho toàn bộ tai họa này bằng cách đến đây. Anh cố ngồi dậy. Nó khó khăn hơn là anh tưởng. Anh yếu như một con mèo và mỗi cử động đều làm vai anh ngập tràn đau đớn.

“Để sau đi. Anh cần nghỉ ngơi,” Bella khẳng định.

“Anh sẽ nghỉ ngơi tốt hơn một khi anh cất được gánh nặng này khỏi ngực.” Luke đã nghe nói xưng tội sẽ tốt cho tâm hồn. Anh hy vọng nó là sự thật.

“Được thôi, nhưng phải nhanh lên đây. Bác sĩ nói anh phải được nghỉ ngơi.” Cô loay hoay quanh anh trong một lúc, sắp đặt các gối để sau lưng anh, lấy cho anh một ly nước, và đảm bảo rằng anh đã được thoải mái.

“Chuyện kia đã không hoàn toàn xảy ra theo cách anh đã nói với em,” Luke thú tội khi cô đã chuẩn bị xong. “Cả Michael và anh đều biết La Cuchilla vào bảy năm trước. Biết cô ta khá rõ, sự thật là vậy.”

“Anh đã biết-“

“Việc đó đã xảy ra rất lâu trước khi bọn anh bị bắt và bị tra tấn. Bọn anh đã không biết cô ta là La Cuchilla, tất nhiên. Bọn anh biết cô ta như là Señora Martinez, Rosa Martinez, một phụ nữ Tây Ban Nha. Michael yêu cô ta.” Anh bắt gặp cái nhìn của Bella và thêm vào, “Cả hai bọn anh đều yêu. Ít nhất thì vào thời điểm đó bọn anh đã nghĩ như thế.” Giờ nhớ lại, anh có thể thấy đó không phải là tình yêu ở tất cả, nhưng lúc ấy nó như men rượu bốc lên, lâng lâng kích thích với sự nguy hiểm và ganh đua.

Luke nhắm mắt. “Bọn anh là những thanh niên đi chinh chiến, sống xa nhà, xa người thân. Bọn anh còn trẻ, dễ xúc cảm và cô đơn. Và cô ta thì rất xinh đẹp.”

“Cô ta cũng vẫn còn xinh đẹp – hoặc là đã từng xinh đẹp.” Ngài Hầu tước làm dấu thánh. “Và cô ta cũng đã rất, rất quyến rũ.”

Bella phát ra một tiếng khịt mũi không cảm xúc. “Vậy là ai cũng đã yêu cô ta. Hãy kể tiếp đi.”

Luke có thể đã mỉm cười với giọng điệu chua cay của cô, nhưng viễn cảnh thú nhận điều anh đã làm đang đè nặng lên tâm trạng anh. “Michael muốn kết hôn với cô ta. Cậu ấy thực sự muốn cầu hôn cô ta, thậm chí đã nói với viên chỉ huy của mình, xin phép được kết hôn.”

“Còn anh? Có phải anh cũng muốn cưới cô ta?” Bella hỏi.

Luke lắc đầu. “Không, không phải hoàn toàn. Anh có muốn cô ta, tất nhiên.” Một phát biểu lạnh lùng cho sự ham muốn điên cuồng Rosa Martinez đã từng kích động anh bảy năm trước. “Nhưng kết hôn thì anh chưa bao giờ nghĩ tới – cô ta không phải là loại phụ nữ để kết-” Anh dừng đột ngột và quay sang ngài hầu tước. “Xin thứ lỗi, thưa ngài. Tôi không có ý xúc phạm.”

“Không có gì, Ripton. Tôi biết Rosa không ngây thơ khi tôi kết hôn với cô ta.” Ông làm một cử chỉ diễn đạt. “Thực ra mà nói thì một người đàn ông ở tuổi tôi thích một phụ nữ vì một số chuyện khác.”

Luke hiểu lời tuyên bố đó. Giờ thì anh có thể thấy thông cảm cho điều đó. “Cô ta khi ấy đã rất từng trải,” anh nói. “Chúng tôi không có điểm nào hợp với cô ta. Michael đã quyết tâm kết hôn với cô ta, mặc cho viên chỉ huy ra lệnh ngược lại. Và tôi...” Tôi là một thằng ngốc vì dục vọng, Luke nghĩ.

“Và anh?” Bella nhắc.

Luke nhắm mắt lại trong một lúc. “Rosa đã chọn tôi. Cô ta tỏ ra rất rõ ràng rằng thích tôi hơn Michael và cô ta đã làm mọi thứ có thể để thu hút sự chú ý của tôi.” Từ những cử chỉ tán tỉnh đến nói toạc ra và...

“Và anh đã làm gì?” Bella hỏi.

“Anh đã cố tránh xa cô ta ra.”

Mày cô nhướng lên. “Mặc dù anh khao khát cô ta và cô ta cũng muốn anh?”

“Phải, tất nhiên. Đó là vấn đề danh dự. Cô ta là người yêu của bạn anh, và cậu ấy đã có ý định tiến tới với cô ta – ý định kết hôn, không kém hơn. Vì thế anh đã cố để không làm gì với cô ta.”

“Rosa không thích bị từ chối,” ngài hầu tước nói. “Đặc biệt là bởi một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai.”

“Đúng vậy,” anh thừa nhận. Anh rà một bàn tay qua cằm. “Cô ta đã tăng gấp đôi nỗ lực. Cô ta đã sử dụng Michael cho việc đó và cố làm tôi ghen, cố kích động cho chúng tôi chống lại nhau.” Anh liếc nhìn ngài hầu tước. “Một mặt cô ta vẫn tiếp tục tạo hy vọng cho Michael, mặt khác, lại thể hiện sự quan tâm tới tôi. Và sau đó, một đêm...” Anh nuốt xuống. “Một đêm nọ...” Thật lố bịch để nói ra những điều anh đã làm.

“Cô ta đã quyến rũ anh.” Ngài hầu tước nói dùm anh.

Luke gật đầu. “Tôi tỉnh dậy một đêm nọ và cô ta... ở đó, kể giường tôi.” Mặc một chiếc áo choàng nhung đen và không mặc gì dưới nó. “Tôi đã cố gắng xua cô ta đi ra, nhưng...”

“Không một người đàn ông nào có thể,” Hầu tước nói thẳng ra. “Đừng đổ lỗi cho mình. Rồi chàng trai kia đã phản ứng thế nào khi phát hiện ra?”

Tội lỗi xưa cũ tràn ngập Luke. “Tôi lẽ ra nên cho cậu ấy biết, nhưng... tôi không thể. Việc đó giống như là – tôi cũng không biết nữa – như đá vào một con chó con. Michael là một người dễ tin. Một anh chàng mơ mộng. Cậu ta nghĩ Rosa là một vị thánh, nhưng cậu ta mới là thánh. Cậu ta đặt một phụ nữ lên bệ thờ, và đứng từ xa mà tôn thờ. Cậu ta thậm chí còn chưa từng có bạn gái trước kia: Rosa là người đầu tiên.” Luke lắc đầu. “Vì vậy tôi đã không thể nói cho cậu ta biết, không thể đi nói cho cậu ta biết một sự phản bội kép, của bạn và của người yêu cùng một lúc.”

“Vậy là Rosa đã nói,” Hầu tước nói.

Luke gật đầu.

“Như thế nào?” Bella hỏi. “Khi nào?”

Luke nhìn Bella. “Anh đã kể cho em nghe về cái ngày bọn anh cưới ngựa ra ngoài sau cuộc họp. Chúng tôi đã gặp Rosa trên đường với vẻ đau khổ thấy rõ, vì thế dĩ nhiên là không ai trong chúng tôi suy nghĩ gì về việc dừng lại. Ngay tức khắc, chúng tôi đã bị bắt và tiếp theo là bị giam trong một ngôi nhà nhỏ. Và bị tra hỏi về thông tin mà chúng tôi đang chuyển đi,” anh giải thích cho Hầu tước. “Chúng tôi đem tin tức từ căn cứ đến cho các lực lượng đồng minh.”

“Và đó là khi cô ta cho bạn anh biết?” Bella hỏi.

Luke gật đầu. “Đúng vậy, nhưng chỉ trong khi – trong khi cô ta –”

“Tra tấn anh ấy,” Bella nói nhanh.

Luke gật đầu. “Cô ta đã dùng nó để tra tấn cậu ấy – cô ta đã sử dụng con dao của mình với sự khéo léo độc ác, cô ta cũng đã miêu tả điều mà cô ta và anh làm với nhau. Đến từng chi tiết.” Đôi mắt anh thăm lại và lạnh lẽo. “Đó mới là lý do thật sự để Michael cung cấp tin, lý do để cậu ấy cho cô ta biết những gì cô ta muốn biết. Bởi vì cậu ấy đã không còn muốn chống cự thêm nữa. Bởi vì chúng tôi, La Cuchilla và tôi đã làm vỡ nát tim của Michael.” Giọng anh thô ráp với sự buộc tội chính mình, khi anh tiếp tục, “Tôi có thể đã không phản bội lại tổ quốc mình, nhưng tôi chắc chắn là đã phản bội bạn tôi.” Luke không thể bắt mình nhìn vào vợ hoặc ngài chủ nhà, biết sẽ thấy được sự lên án trong đôi mắt họ.

“Tất nhiên là anh đã không.” Bella trượt hai cánh tay mình quanh anh và cọ nhẹ má lên ngực anh. “Cái người xấu xa kia mới là người đáng bị kết tội, không phải anh. Anh là nạn nhân của cô ta cũng nhiều như Michael.”

Luke chớp mắt. Tội lỗi không dễ dàng được tha thứ như vậy chứ?

“Chính xác!” ngài hầu tước nói. “Cậu chỉ nên nghĩ bạn cậu đã chết và vợ t – La Cuchilla đã giết cậu ấy. Vì cô ta cũng đã giết nhiều người đàn ông thực sự tốt trước đó. Đó là điều cô ta đã làm, cậu bé thân mến. Đó là kỹ năng đặc biệt của cô ta, để tìm những điểm yếu của đàn ông và khai thác chúng. Cô ta là điểm yếu của Michael, và Michael là điểm yếu của cậu. Cô ta đã tra tấn cả hai người các cậu, vào cái ngày đó, nhớ chứ? Và cô ta đã không chỉ sử dụng lưỡi dao của mình lên cả hai người.”

Luke nhìn đăm đăm vào người đàn ông, kinh ngạc với sự tin tưởng trong từng lời ông nói ra, nhưng vẫn không muốn tin.

Hầu tước tiếp tục, “Nếu không phải là cậu, thì cô ta cũng sẽ quyến rũ những người bạn khác của Michael – và tất nhiên là cậu đã bị quyến rũ, cho nên thôi dài mặt với tôi đi! Ai chẳng đi qua thời hai mươi tuổi mà chẳng vấp phải những sai lầm, và có ai ba mươi mà lại không từng nghi ngờ có nhiều người có được nhiều thứ hơn mình?” Ông vỗ vào cánh tay Luke. “Hai chàng trai trẻ, đầy mơ mộng đã bị La Cuchilla điều khiển, vậy thôi. Đừng tự trách mình vì một điều như thế.

Hãy nhìn tôi đây, tôi đã già và đã tự xem mình là cái rốn của vũ trụ, nhưng tôi cũng đã vừa phạm một việc ngu ngốc đấy thôi. Còn hơn cả thế - tôi đã cưới cô ta.” Ông bật cười không chút vui vẻ. “Để tôi nói cho cậu sự thật, tôi rất đau lòng, nhưng cũng rất... xấu hổ.” Ông lắc đầu. “Vì đã cưới kẻ thù không đội trời chung...”

Ông ngẫm nghĩ về cái sự lỗ bịch của mình trong một lúc, sau đó nói như là một lời giải thích, “Và để tôi cho cậu biết, trái tim của một thanh niên không dễ dàng bị hủy hoại như vậy, không phải cho một người đàn bà phản quốc như thế. Có lẽ, vì cậu nói bạn cậu còn trẻ và ngây thơ, đó là một nhận thức đau đớn, nhưng dù sao nó cũng đã xảy ra. Không thể tránh khỏi.” Ông nhăn mặt và nói thêm, “Và tốt hơn là biết trước khi đám cưới hơn là sau đó.”

Ông nghiêng người về phía trước và chọc mạnh vào bên vai không bị thương của Luke. “Vì thế hãy thôi việc tự dẫn dắt mình đi, cậu bé, nếu không nó sẽ đầu độc cuộc sống của cậu đấy. Có những điều khủng khiếp đã xảy ra trong chiến tranh, nhưng chiến tranh đã kết thúc. Người chết không thể quay về, nhưng đối với vấn đề của Cuchilla, công lý cuối cùng cũng đã được thực thi. Bạn cậu đã chết, nhưng không phải bởi tay cậu hoặc ý muốn của cậu, và cậu ta cũng đã được trả thù và bây giờ đã có thể yên nghỉ. Còn cậu, cậu bé của tôi, vẫn còn sống – một lần nữa được thoát chết! Và cậu có một người vợ trẻ rất đáng yêu, vậy thì đừng lãng phí món quà mà Chúa đã ban cho cậu – hãy sống và hãy hạnh phúc.” Ông đứng dậy và nói với vẻ mệt mỏi, “Giờ thì tôi cũng đi nghỉ đây. Tôi còn phải chôn cất vợ tôi nữa.” Giọng ông vừa đau khổ vừa thanh thản.

Sau khi ngài Hầu tước rời đi, Luke, vẫn còn sững sờ, quay sang Isabella. “Anh đã luôn tự đổ lỗi cho mình vì cái chết của Michael. Giờ thì anh không biết phải nghĩ gì nữa.”

“Đừng nghĩ nữa,” cô bảo anh. “Hãy ngủ đi. Anh sẽ cảm thấy tốt hơn vào sáng mai.”

Luke, đã kiệt sức vì vết thương và những thú nhận của mình, tuân lệnh cô và nhanh chóng

roi vào giấc ngủ sâu, không mộng mị.

Tối đó cơn sốt bắt đầu. Bella ngồi với Luke suốt đêm, vừa bón cho anh trà vỏ liễu vừa lau người anh bằng miếng bọt biển để giúp hạ cơn sốt.

Vừa lau cô vừa nghĩ về câu chuyện anh kể. Mạng sống của hai người đàn ông trẻ đã bị hủy hoại bởi người đàn bà đó. Gần như là đã.

Luke cảm thấy tội lỗi vì sự phản bội của mình, nhưng với Bella, ngay cả khi kinh nghiệm sống rất hạn chế, cũng có thể hiểu được việc một người đàn ông trẻ háo hức và nhạy cảm không có cơ hội kháng cự lại những mưu mẹo của một người đàn bà thông minh và xinh đẹp. Một mụ phù thủy.

Đóa hoa hồng khắc vào da thịt Luke là một điều nhục nhã liên tục nhắc anh nhớ. Một dấu ấn của tội lỗi.

Đã quá trễ để cứu Michael, nhưng khi cô chăm sóc cho cơ thể bị sốt của Luke, Bella đã thề là sẽ làm cho phần đời còn lại của Luke được hạnh phúc nhiều như cô có thể.

Cơn sốt của Luke cũng nhanh chóng trôi qua, và chỉ hai ngày sau anh đã đủ khỏe để khẳng định là họ sẽ tiếp tục lên đường.

Bella, tất nhiên, đã phủ quyết ngay tức thì. “Thật buồn cười khi nghĩ anh có thể đi ngay bây giờ. Bởi nên cưới ngựa lại càng không thể! Vết thương của anh sẽ lại mở miệng ra, và sau đó sẽ bị nhiễm trùng và – và, người ta chết vì bị nhiễm trùng đấy, Luke à!”

Ngài hầu tước liền can thiệp. Ông nợ họ, ông nhấn mạnh. Nếu sự việc này mà bị phát hiện ra, rằng một người yêu nước, lại đi kết hôn với một gián điệp Pháp tàn ác khét tiếng, một kẻ phản bội, một kẻ tra tấn dã man...

Không, không và không! Người đàn bà đó sẽ không bao giờ còn được nhắc đến ở Castillo de Rasal này lần nào nữa. Ông đã xóa sạch toàn bộ sự việc khó chịu đó ra khỏi đầu ông rồi.

Người quý tộc lớn tuổi đó đã dùng cảm đối mặt với nó, Bella nghĩ. Sâu tận bên trong cô biết ông rất đau buồn. Vợ ông là một kẻ phản bội như là một vết cửa sâu. Ông đã rất bẽ mặt, và... ông vẫn còn yêu cô ta.

Yêu là đau khổ.

Ngài hầu tước cũng vậy, Bella nghĩ, và sẽ thấy vui vì không thấy sự hiện diện của cô và chồng cô; nhắc nhở đến sai lầm đau đớn của ông, cũng như chứng nhân cho việc giết vợ của ông, vì thế khi Luke khẳng khẳng muốn đi, ngài Hầu tước đã chộp lấy cái cớ đó và buộc anh đi trong một cỗ xe tốt nhất để Luke có thể thoải mái tối đa. Ông đã cung cấp một người đánh xe, một người phụ việc, và hai người cưới ngựa đi kèm đã được cho đi trước để sắp xếp thay đổi

ngựa nhằm hạn chế tối thiểu sự chậm trễ.

Ngoài việc ngủ qua đêm ở các nhà trọ, họ đã di chuyển hầu như không nghỉ trong bốn ngày. Bella đã thấy thấm mệt.

Luke đang chớp mắt lần nữa. Anh đã ngủ rất ngon trong suốt chuyến hành trình này. Nó rất tốt cho sự hồi phục của anh, cô biết, nhưng đi bằng xe ngựa, cho dù là một xe ngựa có lò xo, một xe ngựa thoải mái, thì cũng rất là buồn chán. Cô đã cố gắng để đọc một trong những quyển sách mà ngài Hầu tước đã ép cô nhận như là một món quà chia tay, nhưng chiếc xe cứ xóc nảy không ngừng, làm cho việc tập trung vào cuốn sách khiến cô muốn bệnh.

Họ lại va vào một ổ gà, và Luke chớp lấy một cánh bản lề với bên tay khỏe của mình. Thật tốt là anh đã thức.

“Em đã nghĩ nhiều trong những ngày qua trong khi anh ngủ, Luke, và em quyết định một vài việc.”

“Nghe có vẻ đáng ngại,” Luke nói với một nụ cười khế. Có một sự thư thái mới với anh kể từ khi họ rời khỏi Castillo dell Rasal. Một sự nhẹ nhõm. Như thể anh đang bắt đầu tha thứ cho mình. Không phải anh đã nói về điều đó, hoặc có lẽ sẽ có bao giờ nói, nhưng cô hy vọng là thế.

“Không hoàn toàn, nhưng anh có thể không thích điều em đã quyết định làm,” cô nói với sự nghiêm túc. “Nó liên quan tới tài sản của mẹ em.”

“Tài sản của em,” anh nhắc cô.

“Vâng, chính xác là vậy,” cô nói, nghiêng người về phía trước. “Đó là tài sản của em, phải không?”

“Phải.”

“Và em có thể làm những gì em muốn, và anh sẽ không cố gắng ngăn cản em chứ?”

Anh ngẫm nghĩ trong một lúc. “Anh cho rằng nó phụ thuộc vào điều em muốn làm. Nếu nó có vẻ như không được khôn ngoan lắm hoặc là thiếu thận trọng, thì anh sẽ nói ý kiến của mình, có thể là khá kịch liệt đấy.”

“Nhưng anh sẽ không thực sự ngăn em không được làm?”

“Anh không thể ngăn em,” anh nói. “Vì đó là tài sản của em.”

Bella vẫn còn cảm giác khó tin. Vì trong một thời gian dài cô chẳng sở hữu thứ gì, và trước đây cô đã không có bất kỳ sự lựa chọn nào trong cuộc đời mình. Nhưng người đàn ông này, người đàn ông đẹp trai tuyệt vời này đã trao tất cả quyền sở hữu tài sản cho cô – và dù cô đã không có ý tưởng chính xác về mức độ của khối tài sản đó, nhưng cô biết nó rất đáng kể.

“Em đã quyết định những gì em muốn làm với nó – một phần của nó, ý em là thế, không phải toàn bộ.”

“Anh hiểu.”

“Em sẽ nhường một số cho các bạn trong tu viện.” Và trước khi anh có thể nói gì, cô vội nói tiếp, “Anh cũng thấy là tất cả đều bị mắc kẹt ở đó bởi vì họ không có của hồi môn, và gia đình của họ thì quá hãnh tiến để mà thừa nhận việc đó hoặc để con gái kết hôn với những người không thuộc tầng lớp của họ. Đó là một sự lãng phí. Họ sẽ phải trở thành những nữ tu và không ai sẽ là một nữ tu trừ khi họ muốn thế! Và họ là bạn của em.”

Anh gật đầu. “Vậy là em sẽ cho họ một khoản hồi môn? Tất cả, mấy người nhỉ, sáu phải không? Đó là một khoản kha khá đấy.”

“Em biết, nhưng anh đã nói là em có thể-“

“Anh sẽ không phản đối,” anh nói nhẹ nhàng.

“Ồ. Tốt quá. Nhưng đó không phải là tất cả. Em cũng muốn chia sẻ một phần tài sản cho Perlita.”

“Perlita?” Anh nhìn chăm chăm vào cô, sững lại một lúc, sau đó phá ra cười.

“Chuyện đó buồn cười đến vậy sao?”

“Sau tất cả những rắc rối mà chúng ta đã trải qua với những móng vuốt tham lam của Ramón! Em biết cô ấy sẽ đưa hết cho anh ta mà, đúng không?”

Cô cười đắc thắng. “Vâng, nhưng đó sẽ là của hồi môn của Perlita. Ramón sẽ chỉ có được nếu cưới con bé.”

“Và nếu anh ta không cưới thì sao?”

“Anh ta sẽ cưới,” cô nói với vẻ tự tin. “Anh ta yêu nó. Anh ta quan tâm tới việc kết hôn với người khác chỉ bởi vì anh ta tuyệt vọng với mong muốn đưa Valle Verde trở lại thời hoàng kim của nó. Và em cũng muốn điều đó, vì nó từng là nhà em và em yêu nó. Vì thế...” Cô nghiêng đầu và cho anh một cái nhìn trêu chọc. “Anh nghĩ sao về kế hoạch của em?”

“Đó là một giải pháp tuyệt vời cho tất cả những lo lắng của em.”

“Những lo lắng của em?”

“Em có khuynh hướng âu lo cho lợi ích của người khác,” anh nói với cô. “Cứ thế này thì em sẽ chỉ khiến một người phải lo âu.”

Cô cau mày. “Ai?”

Anh nghiêng người về phía trước và kéo cô vào lòng. “Anh.”

“Luke! Vết thương của anh kìa.”

“Vậy thì hãy nhẹ nhàng thôi,” anh thì thầm.

CHƯƠNG 18

“Em chưa bao giờ nhìn thấy quá nhiều người trong một nơi như thế này.” Đầu Bella hết quay sang trái rồi lại sang phải khi cỗ xe mà Luke gọi là “Yellow Bounder” (*) len lỏi qua các đường phố đông đúc ở London.

(*: một loại xe ngựa bốn bánh, thân được sơn màu vàng hay dùng để chở thư hoặc hành khách – ND)

Họ đã cập bến Portsmouth trong ngày hôm đó, và chạy băng qua nó với tốc độ mà Bella thấy thật khó tin. Họ vừa mới đến London. Cũng là đêm vũ hội của Molly.

“Quảng trường Grosvenor ở bên trái chúng ta,” anh chỉ. “Em đã ăn kem bao giờ chưa?”

“Chưa, nhưng-“

“Vậy bữa nào anh sẽ đưa em đến Gunter. Em sẽ thích cho xem – ồ chết tiệt!”

“Sao vậy?”

“Anh quên mất bữa tối.”

“Bữa tối nào?”

“Bữa tối trước vũ hội. Anh đã hy vọng sẽ giới thiệu em với mẹ trước ngày vũ hội, nhưng bà ấy đã tổ chức một bữa ăn tối sớm hơn dự tính và khách khứa của bà đang đến kia. Em thấy hàng xe phía trước không? Đó là nhà mẹ anh. Cũng là nhà em đấy. Thực ra thì nó thuộc về anh.”

Bella nhìn trùng trùng vào anh. Nhà mẹ anh ư? Anh đã hoàn toàn lơ đi tất cả những phản đối của cô. “Em đã nói anh rồi mà, Luke, em sẽ không đến vũ hội của em gái anh. Em chẳng có gì để mặc hết. Đây là bộ đẹp nhất của em và nhìn nó xem!” Cả hai người cùng nhìn vào chiếc váy đỏ của cô. Đúng là trông có hơi xấu để mặc dịp này. “Ngay cả một người hầu cũng chẳng thèm mặc nữa là.”

Anh gạt bỏ cái suy nghĩ đó với một cử chỉ. “Anh biết rồi. Anh sẽ hỏi Molly cho em mượn một chiếc váy.” Anh kéo đồng hồ ra và nhìn vào nó. “Nhưng chúng ta đã tới muộn hơn là anh nghĩ. Chắc sẽ không đủ thời gian để mấy người hầu sửa lại nó.”

“Sửa lại nó?”

“Ừm, Molly hơi tròn hơn so với em. Và cũng cao hơn một chút.” Anh nheo mắt nhìn cô

trong sự ước lượng. “Anh nghĩ ra rồi – Nell!”

“Nell?” Cô biết Nell là ai; vợ của một trong những người bạn thân nhất của Luke, Harry. Nhưng việc thiếu thốn quần áo không phải là vấn đề thực sự. Đó thật ra chỉ là cái cớ.

Thật ra thì cũng rất xấu hổ khi ăn bận tồi tàn trong một trung tâm thời trang như London, nhưng trên tất cả, Bella thấy căng thẳng như một con chuột về việc gặp các bạn của Luke cũng như toàn thể gia đình anh.

Cô gái nước ngoài đã bẫy người con, người bạn yêu dấu của họ vào một cuộc hôn nhân không mong muốn. Một cô gái nước ngoài xấu xí. Nhưng Luke không biết lý do đó.

“Nell và Harry sẽ ở nhà của Lady Gosforth. Em sẽ thích Lady Gosforth. Một bà cô bộp chộp, nhưng ẩn bên dưới là một trái tim vàng.” Trước khi Bella có thể nói lời nào, Luke đã thò đầu ra ngoài cửa sổ và hét những lời hướng dẫn cho người xà ích.

“Sao anh biết Nell sẽ sẵn lòng cho em mượn một bộ váy?”

Anh khịt mũi như thể cái ý tưởng Nell từ chối là một điều lố bịch. “Nell chắc hợp với em hơn. Cô ấy cũng là một người nhỏ nhắn thanh lịch. Em sẽ thích Nell ngay. Cô ấy cũng giống em, một nữ kỹ sĩ đến từng những đầu ngón tay.” Anh ngồi xuống trở lại và sau đó bật cười khùng khục.

“Gì thế?”

“Anh không thể chờ cho các bạn của anh gặp em.”

“Tại sao?” cô nghi ngờ hỏi.

“Anh đã nói với họ là hãy chuẩn bị để gặp một cô gái tu viện e thẹn và biết vâng lời, một người rất kiên nhẫn may thêu trong suốt mấy năm qua.”

Cô khịt mũi.

Anh cười lần nữa. “Chính xác! Họ sẽ yêu em.”

Cô mỉm cười và nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Tất nhiên sẽ rất tuyệt nếu các bạn anh yêu cô, nhưng cô thật sự không quan tâm. Chỉ có duy nhất một người đàn ông cô muốn yêu cô, và anh không biết điều đó.

Họ đã đến ngôi nhà ở thành phố của Lady Gosforth, nhưng trước sự mất tinh thần của Luke, họ biết rằng Nell, Harry, và Lady Gosforth đã đi đến bữa ăn tối trước ngày vũ hội. Thậm chí người may đồ của Lady Gosforth cũng đã đi cùng bà.

“Tuy nhiên, Cooper, người hầu riêng của Lady Nell, thì ở tầng trên, Lord Ripton,” quản gia của Lady Gosforth nói. “Ngài có muốn tôi triệu tập cô ấy không?”

“Tốt lắm, Sprotton. Hãy gọi cô ấy xuống ngay nhé,” Luke nói, và chỉ một lúc sau, một cô gái khá trẻ, xinh xắn, bận đồ người giúp việc xuất hiện.

Luke giải thích những gì anh muốn làm. Cooper nhìn Bella và đôi mắt sáng lên. “Ồ, vâng thưa ngài, tôi nghĩ tôi có một bộ rất hợp. Và không đâu, tiểu thư, tôi biết mà, Lady Nell sẽ không phiền chút nào đâu. Thực tế là khi chúng tôi đem nó theo từ nhà, chúng tôi đã thấy là màu đỏ không hợp lắm với phu nhân. Nhưng nó sẽ hoàn hảo cho cô, thưa tiểu thư, tin tôi đi.” Cô ta hướng dẫn Bella đi lên lầu và Luke đi tiếp đến góc đường nơi có ngôi nhà nghỉ của anh để thay đồ.

Trong 30 phút, Cooper đã làm được điều mà Luke đã thất bại trong vài tuần hôn nhân của mình: thuyết phục Bella lợi ích của việc có một người hầu giỏi.

Bella nhìn chăm chăm vào hình ảnh của mình trong gương. “Thật kỳ diệu,” cô thở. Giá như các cô gái trong tu viện có thể nhìn thấy cô bây giờ. Chỉ trong chưa tới nửa giờ đồng hồ, và không ai có thể đoán ra Bella đã không có tiêu tốn nửa ngày cho việc làm đẹp.

Cooper cười. “Không đâu, thưa tiểu thư, nhưng sự thật là chiếc váy này rất hợp với cô hơn là Lady Nell đã từng mặc nó đấy.”

“Chính là chiếc váy và ma thuật của Cooper,” Bella khẳng định. Chiếc váy bằng lụa màu xanh lá và đồng thối, nó hợp với cô đến hoàn hảo, cũng như chiếc áo ngực cũng được thiết kế đi kèm với áo. Cô trông không còn quá gầy nữa; mà nhìn cô... mảnh mai. Và thanh lịch. Thậm chí là thời trang. Và một chút hấp dẫn thoáng ẩn hiện.

Cooper cũng đã làm vài thứ ma thuật với tóc cô, tết nó lại trong một biến thể thanh lịch của kiểu coronet mà cô hay làm, và lèn vào những sợi ruy-băng màu đồng, xanh lá và màu kem lên nó.

Một luồng hơi nhẹ lướt qua da cô, một lớp phấn hồng nhẹ lên má và môi cô, và Bella gần như không nhận ra mình nữa. Như thể bằng cách nào đó mà cô rất khác xa so với ngày cô gặp Luke ở tu viện. Tạ ơn Chúa trời.

“Giờ tới một chiếc khăn choàng,” Cooper nói, mở rương đồ.

“Cái này thì sao?” Bella đưa ra chiếc khăn lụa màu kem của mình.

“Ồ, tiểu thư ời, đẹp quá,” Cooper thở ra. “Em chỉ cần ép cho nó hết nhăn là nó sẽ rất hoàn hảo.”

“Và... ngọc trai?” Cô lấy ra chuỗi ngọc trai của mẹ.

“Tuyệt vời, tiểu thư, thật hoàn hảo. Tiểu thư trông y như một bức tranh ấy, nếu cô không thấy phiền khi em nói thế.”

Bella hít một hơi thật sâu trước khi cô bắt đầu đi xuống cầu thang. Được ăn bận như thế này, cô cảm thấy mình có thể gặp gỡ bất kỳ bạn bè hay người thân thích nào. Cô hy vọng Luke sẽ thích.

Cô mới đi được một phần đường thì Luke xuất hiện ở chân cầu thang. Bella suýt vấp. Anh lúc nào trông cũng rất đẹp trai, nhưng bây giờ, trong bộ đồ dạ tiệc trang trọng buổi tối và râu cũng vừa mới cạo, anh trông thật tuyệt vời.

Cô hẳn đã phát ra một âm thanh, bởi vì anh ngược lên. Và sững người.

Cô buộc mình tiếp tục bước tới. Chồng cô đang nhìn sững vào cô trông đến buồn cười, nhưng... Dạ dày của cô lúc này cũng đang nhộn nhạo; chúng như đang nhảy múa. Ca hát, nhào lộn và ngụp lặn trong đó.

Đôi mắt anh, một màu xanh đậm, lấp lánh, đang nhìn như muốn ăn thịt cô. Anh không nói một từ nào, nhưng cái nhìn trên gương mặt anh... làm ngực cô thít lại và tim đập rộn rã.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời mình, cô cảm thấy – không, cô biết là mình xinh đẹp.

Sprotton đã cho cỗ xe thuê đi, và chiếc landau (*) của Lady Gosforth đang chờ họ. Luke đưa tay cho Isabella. “Em biết không,” anh nói, khi chiếc xe lăn bánh, “có vài điều anh tính nói với em mà quên mất.”

(*: xe bốn bánh hai mui – ND)

“Ồ?” Nghe có vẻ quan trọng.

“Nó chợt đến với anh khi nhìn em bước xuống cầu thang, đẹp hơn bất kỳ vợ của người đàn ông nào nên nhìn thấy.”

“Ồ.”

“Anh lẽ ra nên nói điều này từ lâu rồi mới phải.”

“Ồ?” Thật ngớ ngẩn; cô không thể nghĩ ra một điều gì để nói. Tim cô đang đập rất nhanh. Chiếc xe chậm lại. Họ đã tới rồi ư?

“Đúng vậy, khi ở trên tàu. Hoặc trên xe ngựa. Hoặc thậm chí cả trước đó, ở Castillo de Rasal.” Anh cau mày. “Thậm chí còn có thể ở Valle Verde. Hoặc cũng có thể là ở Ayerbe ở quán trọ Không Có Rệp-” Chiếc xe dừng lại. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ. “A, chúng ta tới rồi. Anh sẽ nói với em sau vậy.”

Cô nắm lấy cổ tay anh. “Đừng có trêu em như thế, Luke Ripton. Nói cho em biết ngay!”

Anh nhìn cô, môi khẽ cong lên một nụ cười. “Cũng không gấp lắm đâu. Để sau đi.”

“Luke!”

Giọng anh trầm xuống. Anh nghiêng người về phía trước và kéo cô vào vòng tay anh. “Là điều này: Anh yêu em, Isabella Ripton. Anh không biết là mình đã biết từ bao giờ. Cũng có thể là ở tu viện, hoặc sau đó một chút là ở-“

Một người hầu kéo cửa xe mở ra. “Lord Ripton, ngài đã về!” người đàn ông kêu lên vui vẻ.

Luke cười và thu lại nụ hôn anh tính trao cho cô. “Thấy chưa, anh đã nói là nên để sau đi mà.”

Bella quá sững sốt để cử động. “Anh yêu em?” cô vô thức lặp lại.

Người hầu nhìn cô giật mình, rồi nhìn Luke, cười toe, và nhanh nhẩu khép cửa xe lại.

“Không.” Luke ngăn anh ta lại. Anh nắm tay Bella. “Đi thôi, em yêu, mọi người đang chờ chúng mình. Anh đã gọi lời nhắn. Bữa tối đã được hoãn lại.”

Cô đi theo anh trong tình trạng mê mụ. Anh yêu cô? Hay đó chỉ là thứ gì đó mà anh phải nói để làm hai người cảm thấy tốt hơn về cuộc hôn nhân này? Anh đã nói điều đó trước mặt người hầu của mình, sau tất cả.

Ồ, mà điều đó cũng không quan trọng. Anh yêu cô; anh đã nói như vậy. Cô không quan tâm nếu đó có phải là một lời đầu môi chót lưỡi hay là không. Nhưng với tối nay, thì cô tin. Tối nay cô cảm thấy mình xinh đẹp và chồng cô đã nói với cô là anh yêu cô. Thế là đủ.

Cô bước vào nhà trong một tâm trạng bàng hoàng, và cô cũng đã trải qua toàn bộ buổi tối trong một tâm trạng bàng hoàng. Cô gặp hàng chục người. Gia đình anh tất cả đều là những người xinh đẹp. Cô là một con vịt con xấu xí ở giữa họ, nhưng tối nay cô không quan tâm. Anh yêu cô.

Các bạn của anh ai cũng đều cao ráo và đẹp trai đến sững sờ. Nhưng không đẹp bằng chồng Bella. Với lại chàng còn yêu cô.

Bằng cách nào đó – mà cô cũng không biết là bằng cách nào – mà cô đã trải qua được hết buổi tiệc tối. Và sau đó dàn nhạc đã đánh lên bản waltz đầu tiên. Luke đã hứa sẽ dành điệu waltz đầu tiên cho em của anh, Molly. Đó là một lời hứa đã có từ lâu, và Bella vui vì anh anh có thể giữ lời, cho dù cô phải chấp nhận việc mình phải ngồi bên ngoài sàn nhảy với mẹ của Luke.

Cô có thể xoay sở để thực hiện một vài điệu nhảy hai hàng sóng đôi – chúng cũng tương tự các điệu nhảy mà cô đã được học khi còn bé – nhưng cô không biết nhảy điệu waltz. Luke đã cố gắng dạy cô nhảy waltz khi còn ở trên tàu về đây, nhưng mặt biển thì không phải lúc nào cũng êm ả, bởi nên 1-2-3-xoay biến thành 1-2-xoay.

Cô ngồi với mẹ của Luke và Lady Gosforth, và xem Luke và Molly đang xoay nhanh trên sàn nhảy. Cô đã tuyên bố là sẽ học rất nhanh. Nhưng có vẻ như đó là câu nói đùa.

Và sau đó là điệu waltz thứ hai. Harry bạn của Luke cúi đầu và đưa Molly bước ra sàn nhảy. Molly trông sáng bừng lên vì hạnh phúc. Cô không chỉ có một người anh; cô có tới bốn người.

“Điệu waltz này của anh, anh tin thế,” Luke nói và khom người trước Bella.

“Không,” Bella nói, và sau đó nhận ra âm thanh có vẻ thô lỗ, và mẹ Luke đang ở ngay bên, đang nhìn. “Anh biết là em không thể nhảy waltz mà.”

“Em đã làm rất tốt trên tàu đấy thôi.”

“Chỉ có một lần duy nhất, còn thì đều là 1-2-xoay, bởi vì bị sóng xô,” cô giải thích với mẹ anh. Rồi cô quay sang chồng. “Em không thể, Luke à. Em sẽ làm mọi thứ lung tung lên cho xem.”

“Không có chuyện đó,” Luke nói nhanh. “Tất cả những gì em cần làm là tin vào sự dẫn dắt của anh.” Anh nhìn khuôn mặt cô và bật cười. “Ừm, 1-2-xoay kể ra cũng độc đáo mà. Đông thế này sẽ không ai để ý đâu. Mà cho dù là có thì cứ coi như chúng ta đang tạo ra một kiểu mới đi. Thôi nào, vợ à, em đã thề là sẽ vâng lời anh rồi mà. Ít nhất thì cũng phải vờ như thế ở nơi công cộng chứ.” Anh nắm tay cô và gần như là kéo cô vào sàn nhảy, lờ đi những phản đối của cô, trêu chọc cô, và phá ra cười.

Lady Gosforth, nhìn thấy khuôn mặt của Lady Ripton, nuốt lại lời bình luận bà tính nói. “Ồ, bà bạn của tôi ời, có chuyện gì sao?”

Cái nhìn của Lady Ripton dán dính vào con trai bà và vợ nó. Đôi mắt bà ngập đầy lệ dâng.

“Là con bé Tây Ban Nha ấy phải không? Nó làm bà buồn à?” Lady Gosforth bắt đầu.

Lady Ripton lắc đầu. “Nhìn con trai tôi xem,” bà thì thầm. “Nhìn nó đi, Maude.”

Lady Gosforth nâng kính cầm tay của bà lên và nhìn chăm soi con trai của Lady Ripton. “Có gì sao? Trông nó tươi tắn hơn nhiều so với những năm qua, nếu bà hỏi tôi.”

“Chính xác. Cái con bé Tây Ban Nha-“ Lady Ripton lau đi những giọt lệ mới nhòa ra.

“Nhìn nó xem, Maude – nó đang cười. Nó đang trêu con bé. Nó đang khiêu vũ. Đứa trẻ đáng yêu kia đã đem con trai tôi trở về với tôi.” Bà sụt sịt một cách hạnh phúc.

“Bạn yêu quý, đúng vậy, tôi đã thấy,” Lady Gosforth thì thầm.

“Các thằng bé trở về đều đã thay đổi. Harry, Gabe và Rafe yêu quý của tôi – bà cũng biết rõ như bất kỳ ai cái bóng đen mà bọn chúng đã đem về từ cuộc chiến tranh đó.”

“Tất cả đều bị những bóng ma dày vò chúng,” Lady Gosforth đồng ý. “Đều điên cuồng liều mạng, mỗi đứa đều y như thế.”

“Và Luke là đứa tồi tệ nhất. Nhưng những năm qua, tôi đều thấy từng đứa một đều ổn định, biết yêu, và trở nên... hạnh phúc. Nhưng không với Luke của tôi, chưa bao giờ với Luke của tôi.” Bà lau mắt.

“Và khi nó bảo tôi nó đã kết hôn với một cô gái người nước ngoài khi nó chỉ mới mười chín và con bé mười ba... Tất nhiên tôi đã nghĩ tới điều tồi tệ nhất. Tôi đã vô cùng đau khổ về điều đó – bà cũng biết tất cả chuyện này rồi đấy. Nhưng giờ nhìn chúng xem, Maude. Chỉ cần nhìn con trai tôi và cô gái tuyệt vời kia.”

Trên sàn nhảy Isabella đang xoay nhẹ người trong đôi tay của Luke như thể cô đã làm điều đó trong suốt cuộc đời mình, đang ngược nhìn chồng, bàn tay cô đang đặt bên trái tim anh. Và đứa con trai cao lớn, đẹp trai của Lady Ripton đang nhìn chăm chăm xuống cô gái Tây Ban Nha nhỏ nhắn của mình với một cái nhìn khiến đôi mắt mẹ chàng lại nhòe lệ.

“Con bé yêu thẳng bé,” Lady Gosforth nhận xét.

“Và thằng nhỏ cũng yêu nó,” Lady Ripton sụt sùi. “Con bé của tôi.”

“Anh có điều muốn nói với em,” Bella nhắc nhở Luke đêm đó khi họ chuẩn bị đi ngủ. Vũ hội đầu tiên của cô thật là kỳ diệu. Bạn bè của Luke và những người thân của anh đều chào đón cô với vòng tay rộng mở. Cánh đàn ông thì khiêu vũ với cô, còn vợ họ thì đối xử rất tốt với cô, và mẹ Luke thì ôm lấy Bella bất cứ khi nào bà nhìn thấy cô. Cô vẫn còn cảm thấy như đang khiêu vũ.

“Em có muốn thấy cái này không,” Luke nhẹ nhàng lên tiếng. Anh vừa mới cởi áo sơ mi ra, và như thói quen, nhìn xuống chỗ băng gạc bao phủ vết thương của mình.

“Cho em xem.” Bella vội đi đến.

Luke từ từ nhắc miếng gạc ra. Đi với nó là miếng vảy khô của vết thương. Bên dưới nó là lớp da mới. Mảng da màu hồng sáng, hơi nhăn nheo. Anh bị một vết sẹo, phải, nhưng không phải là một đóa hồng để mà phải che giấu ở bất cứ đâu.”

“Ôi Luke...”

Anh nhắc cô lên và đem cô tới giường ngủ.

Một lúc lâu sau cô ngọ nguậy trong vòng tay anh, duỗi người về uể oải. “Anh có điều muốn nói với em mà.”

“Hmm?”

“Lúc ở trong xe ấy. Anh đã tính nói nhưng mà chúng ta bị ngắt ngang.” Cô khao khát cho các từ ngữ đó.

Anh kéo cô lại gần anh hơn và lăn người lại vì thế cô nằm trên anh, trần truồng, da kề da.

“Em muốn biết thật chi tiết à?”

“Vâng.” Cô hôn lên ngực anh. “Tùng.Từ.Một.” Cô nhấn mạnh từng từ bằng những nụ hôn.

Anh nghĩ một lúc. “Anh đã hoàn toàn và vô cùng say mê em.”

Cô cau mày. “Say mê? Nghe giống như say rượu ấy.”

“Say đắm, mê mẩn. Yêu em.”

Cô hôn anh lần nữa. “Em thích từ cuối.”

“Anh yêu em Isabella Mercedes y Sanchez Vaillant Ripton, với tất cả con tim và linh hồn anh. Em là ánh sáng đời anh. Theo đúng nghĩa đen. Em đã cứu anh, em biết không.”

“Từ cái gì cơ?”

“Từ bóng đen u ám trong lòng anh.”

“Nó không phải là bóng đen của anh, nhưng dù sao đi nữa thì-“ cô hôn lên vết sẹo hồng hồng – “tất cả cũng đã qua.”

Anh cho cô một nụ hôn dài đắm đuối và sau đó nói, “Và?”

“Và gì cơ?”

“Không phải em có gì muốn nói với anh sao?”

“Nhưng anh biết là em yêu anh rồi mà. Em đã nói cho anh biết hàng thế kỷ nay rồi.”

“Mới có mười ngày.”

“Ha, anh cũng nhớ rõ ghê ha.”

“Anh có một trí nhớ khủng khiếp lắm đấy nhé.” Anh mỉm cười. “Nói lại đi.”

Anh cũng khao khát được nghe các từ ấy như cô, Bella thấy. Cô hôn anh, di chuyển xuống thấp hơn ở mỗi lần. “Em.Yêu.Anh.Luke.Ripton.”

“Anh thích dấu chấm câu của em. Làm lại nhé.”

PHẦN KẾT

“Con sẽ không phiền chứ, con yêu quý của ta?”

“Không chút nào ạ,” Bella bảo đảm với mẹ chồng. “Con rất hạnh phúc vì được kết hôn với Luke một lần nữa. Con đã thực hiện những lời thề hôn nhân khi còn là một đứa trẻ và đã không thực sự hiểu điều con đang hứa là gì.” Và Luke cũng đã cho rằng mình có thể hủy bỏ nó. “Được nói lời thề ước với con trai của mẹ khi đã trưởng thành, đã hoàn toàn hiểu về những lời hứa thiêng liêng ấy sẽ làm con rất hạnh phúc mẹ ạ.”

“Và bên cạnh đó, con đã làm lễ cưới trong một ngôi nhà thờ làng quê nhỏ bé không có gia đình hay bạn bè-” Lady Ripton đột ngột dừng lời. “Ôi con dâu, mẹ xin lỗi. Mẹ không có ý đó.”

Bella mỉm cười mà nước mắt long lanh. “Không sao đâu ạ. Con đã không còn gia đình trong một thời gian dài rồi mẹ à.”

“Con sẽ không phiền về nhà thờ ấy chứ? St. George’s Hanover Square là nhà thờ sang trọng nhất, và đó là nơi các con của mẹ được làm lễ rửa tội và lễ kiên tín đấy. Nhưng đó không phải là nhà thờ Thiên Chúa giáo.”

Bella mỉm cười. “Con không quan tâm đâu mẹ. Papa của con là một người vô thần còn Mama lại khá sùng đạo và con thì được giáo dục trong một tu viện... Vậy có phải là Dị giáo không?” Cô lắc đầu. “Không, nhà thờ nào cũng là nhà thờ. Nó không có khác biệt gì với con.”

“Tuyệt lắm. Giờ thì hãy choàng khăn của con lên đi. Bên ngoài trời vẫn còn hơi lạnh đấy.” Bà chỉnh lại chiếc khăn choàng của Bella và nhìn kỹ Bella. “Được rồi, con thật đáng yêu. Tiếc là mẹ ruột của con đã không thể - không.” Bà dừng lời, nhắm nhắm vào mắt. “Chúng ta sẽ không khóc và đi đến đám cưới của con với đôi mắt đỏ.”

Bella chạm vào chuỗi ngọc trai của mẹ cô. “Con biết. Mama vẫn hiện diện rất nhiều trong tâm trí của con. Bà ấy đã hoài nghi về tình yêu, nhưng tận trong tim bà là người lãng mạn và bà yêu thích những đám cưới. Bà ấy chắc cũng sẽ rất thích được có mặt ở đây. Bà ấy sẽ hạnh phúc cho con.”

“Tất nhiên bà ấy sẽ thích rồi, và mẹ chắc là bà ấy sẽ bên con trong tâm tưởng – ôi bé à.” Bà lại nhắm mắt lần nữa. “Giờ thì đi nào, chúng ta không muốn bị trễ đâu. Ai sẽ dẫn con vào nhà thờ vậy?”

“Con không biết. Luke nói anh ấy đã thu xếp rồi, nhưng anh không cho con biết đó là ai.”

“Chắc là một trong những cậu bé rồi,” mẹ Luke nói. “Gabe hoặc Rafe hoặc Harry. Những người bạn tuyệt vời. Sẵn sàng rồi chứ?”

Bella kiểm tra mình lần cuối trong gương và gật đầu. Cô bước xuống cầu thang, tay trong tay với mẹ chồng.

“Ôi trời,” Lady Ripton kêu lên. “Khách ư? Vào giờ này sao? Ai có thể tiếp họ đây chứ? Chúng ta chắc phải mời họ về dùm quá.”

Trong hành lang, Molly đang đứng nói chuyện với một đôi vợ chồng lớn tuổi, người đàn ông

cao, nổi bật với mái tóc bạc và chòm râu bạc phơ gọn gàng, còn quý bà vóc người nhỏ nhắn, tóc cũng trắng xóa và bận một bộ váy thanh lịch.

Bà nhìn lên khi Bella đi xuống và nắm chặt cánh tay người đàn ông.

Các bước chân của Bella ngập ngừng. Người phụ nữ nhỏ bé đó... không thể nào là... Mama với mái tóc bạc trắng?

Cô dừng lại ở bậc thang cuối cùng, thấy khó thở.

“Ta thấy cháu đang đeo chiếc vòng của mẹ cháu,” người đàn ông nói trong một giọng khàn, khô ráp.

Cô biết giọng nói đó. “Ông ngoại?”

“Cháu đẹp lắm, Isabella,” Bà ngoại Bella nói. “Cháu là hình ảnh của người mẹ thân thương của cháu.” Giọng bà vỡ ra với cảm xúc.

“Cháu cứ nghĩ ông bà mất rồi,” Bella thì thầm, ôm chặt họ.

“Ôi, cháu yêu quý của ta.” Bà ngoại ôm chặt lấy cô.

“Chúng ta cũng đã nghĩ như thế về cháu,” ông ngoại cô ghen ngào.

“Nhưng... sao ông bà nghĩ vậy ạ? Và sao tìm thấy cháu vào đúng ngày hôm nay sau ngần ấy thời gian?” Bella hỏi khi họ đã bình tĩnh trở lại đủ để nói chuyện.

“Lord Ripton đã tìm ra ông bà,” Ông ngoại Bella nói với cô. “Chàng trai ấy đã nói với ông rằng ông có thể trao cô dâu cho cậu ấy được không.”

“Vâng ạ, xin hãy làm thế.” Bella khóc và ôm lấy họ lần nữa.

Đó là một đám cưới tuyệt vời, Bella chắc chắn. Tuyệt hơn rất nhiều so với lần đầu tiên cô kết hôn với Luke Ripton. Những hoa là hoa với những vị khách trong những bộ quần áo thật đẹp và hợp thời trang và tràn đầy tiếng nhạc.

Nhưng cô không nhớ gì hơn nữa. Cô đã quá hạnh phúc để nhận thấy thêm bất cứ gì. Bất cứ gì trừ ngọn lửa tình yêu trong đôi mắt của chồng cô khi cô bước vào lối đi hướng về phía anh.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>